

نەسر پر ئېو تەندەر ھەمەن ئىكرەدى

رومان

ENGESE

Ensemble de la Nouvelle Génération

ئىوارەدى پەروانە

بەختيارەلى

منتەدى ئقرا الشقاقى

القامتوب (ھەورەدى - عربىي - فارسىي)

www.iqra.ahlamontada.com

منتدى اقرأ الثقافي

www.iqra.ahlamontada.com

رومان

ٲیوارهی ٲیروانه

به ختیارعه لی

نیوارهی پهلوانه

به اختیار علی

ناوەندی روژنەبیری و ھونەری ئەندێشە
بە پێوە بەری چاپ و بڵاوکردنەوە: دانا مەلا ھەسەن
بە پێوە بەری ھونەری: باسەر ھەسام

ناوی کتێب: ئێوارە ی پەرمان
ناوی نووسەر: بەختیار عەلی
بابەت: پۆمان
قۆبەتی چاپ: شەشەم ۲۰۱۴
"ئەنیا ئەو چاپانە ئەمارکراون کە بە سەرپەرشتی نووسەر بوون"
چاپخانە: رجایی / تاران
تیراژ: (۲۰۰۰) دانە
نرخ: (۱۰۰۰۰) دینار
ژمارە ی سپاردن: لە بە پێوە بەرایەتی گشتی کتێبخانە گشتییەکان
ژمارە (۲۲۲۳) ی سالی (۲۰۱۳) ی پێداوێ.

ISBN: 978-1-63068-944-5

ماڵی ئەم بەرھەمە پارێزراوە. بە پێی ڕێزنامەندی نووسەر، هیچ کەس و کتێبخانە و چاپخانەیەک لە
ناوھەمی ولات و دەرھەمیدا ماڵی کۆپیکردن یان لە چاپدانەوە ئەم کتێبە ییە. ھەرھەما کەس
ماڵی ئەو ییە بێ ڕێزنامەندی نووسەر ئەم بەرھەمە یان بە شێکی بگاتە سەر تۆری ئینتەرنێت
یان لە شێوی CD و کتێبی خوێنراویدا بۆ مەبەستی بازرگانی تۆماربیکات. بە پێچەوانە شەو
بۆو بە ھەری بەرپرسیارێتی یاسایی دەبیتهو.

ناوەندی روژنەبیری و ھونەری ئەندێشە/ ئەندێشە بۆ چاپ و بڵاوکردنەوە
سڵێمانی- شەقامی مەولەوی- تەلاری سێروانی نوێ- ھۆمی چوارەم
www.endeshe.org • andesha.library@yahoo.com
<http://www.facebook.com/Andeshacenter>
07501026400

پیشکشہ بہ سناء

من «خەندانی چکۆلە» چەندین سال لەمەوبەر هەموو ئەو پووداوە سەیرانە ژیاوە کە دواجار ئەستەم بوو تا کە مێک گەورە نەبم بتوانم لە هەموو ماناکانیان تێبگەم و بیاننوسمەوە، ئەو پووداوانەی ئێستا وەک یەکە یەکێ لە یەک نەترازاو لێیان دەپوانم، نەک تەنها لەبەر ئەوەی هەموو ئەو شتانەی کە پوویاندا پەییوەندییەکی گەورەیان بەیەکەوێ هەبوو، بەڵکو لەبەر ئەوەی واتێدەگەم قەدەری مۆفەکانیش بە ئاسانی لەیەکدی جیا ناکرێنەوێ. «نەسرەدینی بۆنخۆش» ئێستاش پێدەلێت: «پەلەمەکە»، فەتەش لەو باوەڕەداوە کە هێشتا ناتوانین لە راستی ئەو پۆزانە و ئەو پووداوانە تێبگەین... هەردووکیان گومانیان هەیە ئەم چیرۆکە چیرۆکیکی تەواو بێت، نەوێک تەنها لەبەر ئەوەی ئەوانە کە لەو پۆزە سەیرانەدا ژیاوە، ئەمڕۆ مردوون یان سەفەریان کردووە یاخود لە لوچیکێ ئەم ولاتە ماندووەدا ونبوون، بەڵکو لەبەر ئەوەی زۆری ئەو جێگایانە کە من و پەروانە «هەریەک بە جیا» ئەو پۆزگارانەمان تیا بردەسەر شوێنە واریشیان نەماوە. لەگەڵ ئەوەشدا وەسواسێکی نەزانراو و تاریک پالێم پێوە دەنێت ئەو چیرۆکە بگێرمەوێ، پەنگە ئەو وەسواسی تێپامانی ئێنسان بێت لەو جیهانانەی کە تیا یاندا ژیاوێ و نەیتوانیوێ تێیان بگات، وەسواسی تێپامانی ئێنسان بێت لەو پۆزانەی بە جێماندە هێڵن و دواجار لە پێگەی چیرۆکەکانەوێ نەبێت بۆمان ناگێردێتەوێ، وەسواسی

به خشینه وهی شیوه یهک بیت به و مهله که تانه ی که وه کو سهراب یان غوبار ته ماشا مانکردون، به لام له گه ل هه موو نه و وه سواسانه شدا من به پوونی هه موو شته کانم له یاده . نه و شه و دور و دریزانه ی له گه ل مه عسومه دا له قوتابخانه ی «خوشکه توبه کاره کان» بردمه سهر، گه لی نهینی قوولیان ده رباره ی دوا هه مین پوژه کانی ژانی «پهروانه» بو ناشکرا کردم. راسته نه مپو مه عسومه مردوو، بهر له مردنی به منی گووت که نه و هه موو نه و شتانه ی بینیه که مروفیک ده بیت بیینیت و دواتریش هچی دیکه نه ماوه شایسته ی بینین بیت، به لام نه و ده بایه ناوه ها زوو نه مردایه تا شاهیدی راست و دروستی نه م چیرۆکه بیت، جگه له مه عسومه ش دۆزینه وهی نه و سهرپۆشه سپیهی «میدیای غه مگین»، نه و سهرپۆشه ی پرپوو له هه موو ده ستنوسه کانی میدیا له و جهنگه لی نانومیدیه دا، هانده ریکی سهرپوو تا سهرله نوئ بیر له گێرانه وهی چاره نویسی خۆمان بکه مه وه، که هه لبت به نه ندازه یهک بپه رحمانه و تاریکبوو بو وچانکی چکۆلانه ش لیتمان نه گه را تا دوا جار به ناو ناگر و غوبار و ده ستخه پووبوندا ئیمه ی گه یانده نه و ئیواره غه مگینه ی که ئیستا به هه سه ره ته وه پئیده لئین «نئواره ی پهروانه».

هیشتا زوو بهاس له نئواره یهکی سارد و به فراوی بکه م له ناو نه و چیا عاسیانه دا... چونکی پیشه ی پووداوه کانی نه و ئیواریه ده گه پئته وه بو چهند وهرز پئشتر، هه موو شته کان له و ئیواره فینکه ی به هاره وه ده ستیان پئکرد که من «خه ندانی چکۆلانه» و «پهروانه» ده بوایه له سهر سینیه کی گه وه گزشتی نه و قوریانییه مان ببه شیایه ته وه که سالانه بابم بهر له «قوربان» ده بیه شیه وه. ئیستاش هه موو شتیکم له بیر، سهره تای گه پانه وهی پوژه سه وز و پر له شادییه کانی سال بوو، خه لکی له هه موو کون و قوزبیککی شاردا قوریانیان سهرده بپی. پئده چوو ده میک سال بیت وه کو نه م قوربانه نپچیر به و زۆرییه نه خرابیت،

پۆله بائنده كان به كۆ له باشووره دهگه پانه وه و به مهستی به سهر
 نه و كه رنه قالی خوينده ده فرین كه له و به هاره دا شاری وه جۆشهیتابوو،
 ناخر زۆرجار ترس یاخود خوین به زمانیکی نهیتی نیچیره کانی خویان
 بانگده کهن. له و پۆژانه شدا كوچه و كۆلان و شه قامه کانی شار هه مووی
 بۆنی خوینیان لێ هه لده ستا، ماوه یه کیش بوو په روانه به پێچه وانه ی
 عاده تی هه می شه یی خویه وه مه یلکی سه یری به لای بینینی قوربانیه کاند
 په یدا کردبوو، من له وه ویه په روانه و هه نه دیوو، په روانه نه دیوو به
 ساعات له بهر نه و په نجه ریه دا پاره ستیت و چاو له و مه یدانه نه تروکتین
 كه پیاوانی زه به لاج زه به لاج گای قه ترانیان بۆ ده میتنا، پێکیشه وه
 ده مانبینی كه کپاره ساده و ساویلکه کان به نه شاره زایی خویان به ناویان
 ده که وتن و دواچار له ده رگایه کی چکۆلانه ی ته خته وه کیشمه کیش «گا»
 یه کیان پاره کیشایه ده ری و کۆلانه و کۆلانه به و شاری ته پوتۆزه دا، تا بهر
 ده رگا کانی خویان ده یانبرد.

ئیمه ده من سأل بوو له وێ ده ژیاين، به رابه ری باله خانه که مان
 مه یدانی جه له بجی و چێوار و قه سابان بوو، به لام نه مه یه که مین سأل
 بوو بهر له «قوربان» به و جۆره مه یدان وه ها گریستین و بازاری
 بیته فروش. چه ندین پۆژ بوو شار یه کپارچه خوین بوو... هه ر جیگایه ک
 ده چوویت، هه ر خوین بوو... هه ر کوچه یه ک ده چوویت، هه ر خوین
 بوو... بۆنی خوین له گه وره و بچوکی نه و شار هه لده ستا. من و
 په روانه که ده چووین بۆ قوتابخانه حالمان گه لێ خراپ بوو، له بهر
 ده رگای ماله وه تا ناو پۆله کانی خویندن، گومیچکه له دوا ی گومیچکه و
 جۆگه له به دوا ی جۆگه له خوینمان ده بینی. من ده مگوت «ته حا، نه و
 هه موو خوینه چییه؟»، په روانه سه یری نه ده کردم و هه ر ده پۆیشیت،
 به لام که من نه و پسته یه م چه ند جارێ له سهر یه ک دووباره ده کرده وه،

دە یگوت: «بێدەنگبە و ئاگاداربە خویناوی نەبیت». ئاگاداریبوم ئەو لەو دووبارەکردنەوه بپۆچانە ی من بۆ ئەو پستەیه تەواو بپزاریبوو. ئەو پۆژە کە دەستمانکرد بە بەشینەوه ی بەشە قوربانییەکان، پێدەچوو لە هەموو پۆژەکانی دیکە قوربانی زیاتر سەرپەراییت، ئەو نینواریە من گووتم شار خوین دەبیات، من گووتم گایان لەسەر عەرد نەهێشتوو، هەموویان کردۆتە قوربانی. من گووتم جاریکی دی ئەو خوینە لە دار و دیوارەکانی ئەم شارە نابێتەوه، بەلام پەروانە دە یگوت: «هەموو شتەکان کاتین، هەموو شتەکان تەنها بۆ ساتیک عومریان هەیه و بەسەردەچن و لەیاددەچنەوه، هەموو شتەکان هەر بۆ چەندانیک ئاوا دیار و بەرجەستە دەبینرین، ئەگینا دواتر شت نییه نەبێتە تەپۆتۆز... هەموو شتەکان دەبنە تەپۆتۆز»...

پەروانە خۆی سینی قوربانییەکی لەسەر سەری هەلگرتبوو، بەلام خوین بە جوړی گومیچکە ی بەستبوو، نەماندەزانی چۆن لە نۆیدا بپۆین و بازایزین بکەین... هەنگاوی دەپۆیشتین و پۆنگاویکی دیکە ی خوینمان دەبینی، لاماندەکردەوه کۆلانی دیش هەموو هەر دەریاچە ی چکۆلانە ی خوین بوون. ئەوه ی من و پەروانە ی توپەدەکرد دیمەنی ئەو منداڵانە بوو کە دەستیان دەخستە خوینەکەوه و دەیاندا لە دارو دیوارەکان، دەیاندا لە لەش و دەموچاوی خۆیان یان لە لەش و دەموچاوی هاوڕێکانیان، من بە دیمەنی ئەو کۆلارە خۆیناوییانەش کە هەموو ئاسمانیان سوورکردبوو تەواو پەستبووبوم. پەروانەش هەروەکو پۆژانی پێشوو، دە یویست تەکیە خوین چیبە بەرگیانی نەکەوێت. ئەگەرچی گەلی شەرمی بە حاڵی خۆی دەهات کە دەبایە لە ژێر فشاری باوکدا و بەبێوستی خۆی لەم نینواری پوناک و فینکە ی بەهاریا بە سینییەکەوه بەش بەش گوشت بە مالاندا دابەشبات، بەلام لەگەڵ ئەوهشدا هەر سووریو تەکیەک خوینی لێنەکەوێت، ئەو خوینە ی خەلکی بیباکانە تییدەکەوتن و پیادەپۆیشتن،

ئەو خۆینەى بە پێلۆ و جلەکانى خۆیانەو کێشیانده‌کرده‌ ناو هەموو شۆینەکانى دیکەى ژيان، کێشیانده‌کرده‌ ناو ماله‌کانى خۆيان، ناو دارستانە پاکەکان، ناو گازینۆ و سینەما و سەيرانگا چکۆلەکانى شار.

ئێوارەى کە فیتکى بە هار بوو، بە لام ئەو گۆشتە هیشتا بۆنى هالۆپکى ترسناکى ژيانى لى هەلده‌ستا، بۆنى هەناسەى کە جیماوى دواى مەرگ، من تا ماوێهە کە زۆر درەنگ دواى ئەو پۆژەش دیمەنى ئەو پیاوانەم لە یادبوو کە لە حەوشە کەدا، لە ناو پراستی چیمەنە کەدا ئەو گا زەبەلاحیان دەگوری، دیمەنى ئەو شۆقە شکاو و زمانە پرەش و درێژە لە تەک حەسرەتى خەمیکدا کە لە چاوە دەرپەریوەکانى ئەو گیاندارەدا بوو، گەلێ ترسناک بوو. بابم سەرتاپای خۆین بوو، براکانم سەرتاپایان خۆین، قەسابە چکۆلانە کەش کە جارجار وەکو مندالێک پێدەکەنى هەموو گیانى لە خۆیندا شەلāl بوو. لەو دەقیقەى هەو کە گاکیان سەربەرى، دایکم کە نافرەتێکى کە پۆلال و چکۆلانە و نەخۆش بوو، لە جیگا کەى خۆیدا بەو دەنگە ترسناکە، دەنگى مەخلوقێکى توپە و نەخۆش، مەخلوقێک کە ناتوانیت بدویت، دەقیقێزانە. پەروانەش سەرەوتى نەبوو، لە پەنجەرە کەو دەپروانى، دەچوو ژوورى خەوتنە کە و دەگەرایەو بەر پەنجەرە کە، دەچوو بەلای نرکە غەمبارەکانى دایکەو و دووبارە دەگەرایەو بەر پەنجەرە کە، قاپەکانى ئامادە دەکرد و چاویکى لە سەر ئەو خۆینەش بوو. دواجار بە حەسرەتێکى کوتوپرەو گوتى: «خەندانى چکۆلە، دەزانیت من جەژنیکى دیکە لێرە نابم؟».

باوکم قوربانیه‌کانى دابەشکرد، من و ئەو سێنى خیراتى ئەو وەرزه‌مان خستە سەر سەرمان و پێکەو لەمال دەرجووين، لە سەفەرى سێهەمدا بوو لە کۆلانتیکى دووردا، کۆلانتیک لەوێ بەر نەماندییوو، لە کوچەى کەپ و داخراودا، کوچەى کە بۆنى بەهارى لێدەهات، کوچەى کە لە ناكاو لەو بەحرى خۆینەدا پڕبووبوو لە پەپۆلە، کوچەى کە جیا

لە هەموو کۆڵانەکانى تری ئەو شارە لەو بەرەجەژنانە سەیرەدا خوینى
 تیانەبوو، کوچەیهکی پاک و ئاسایی، لەوێ لە دەرگایەکی قوبەدار و
 گەورەماندا، دەرگایەکی یەک پارچە بە میروولە داپۆشرا بوو... چەندین
 جار لە ئەلقەپێزێکی کۆن و لە زەنگی پال قاپییەکەمان دا، پاش
 تۆزێک گەنجیکی باریک دەرگاکی لێکردنەوه، نیمچە سەرسام و
 حەپساو گووتی: «چاوەپوانم دەکردن»، زەردەخەنەیهکی ماندووی گرت
 و سەرێلەقاند و بە دەنگی غەمگین گووتی: «خۆشەاتن، خۆشەاتن...
 ئەها، سەرەتای وەرزی قوربانییە، من لەیادمچوو یوووه، هەر لەخەیاڵدا
 نەبووم کە سەرەتای وەرزی قوربانییە...». ئەو «فەرەیدونی مەلەک»
 بوو کە دواتر من تەنها لە شەوزەنگ و بەربەیان و تەپتۆزە سپییەکاندا
 دەیبینم.

دوای مردنی پورم و دوای نه و گورپانکارییه سهیرانهی که ژیان و جهنگ و نیشتمانی هه ژاند، پۆژیک من و فه تانه و مه عسوم له ده رگای ئاسنینی قوتابخانهی نه و خوشکه ئیماندارانه هاتینه ده ری و ئیتر هه رگیز نه گه پاینه وه، مه عسومه که ترسیکی کوشندهی له خودا و بالنده کان تیا دروستبوو بوو که وته کارگه یه کی درومان کردنه وه ... من نه و کات براکانم سه فهریان کردبوو، بابیشم و دایکیشم له میژبوو مردبوون، ده بایه به ته نها له و ماله چۆل و هۆل و گه وره یه دا بژیم و هه ر له ویدا نه و ژیان و زینده گییه سهیرانه پیکه وه بنیمه وه که له سالانی ترس و ته نه ایمدا، به شیوه یه کی سهیر هه موو به ره و کاره سات و تاریکی داگه پابوون، میدیاش به هه مان شیوه له خولیا ی دروستکردنی چیرۆکیکی بیکۆتاییدا بوو...

«مه عسومه» که چه ندین سال نه و نه یینییه ی بۆ من پاراستبوو، هه ر خۆی به گومانه وه ده یگوت که «فه تانه» حکایه تخوانیکی باشته ره، به لام «فه تانه» ته نها حکایه تخوانیکی زاره کی بوو... من به نا ئومیدییه وه سهیری مه عسومه م ده کرد و ده مگوت: «ده بیته هه موو حکایه ته کان بچه سه ر کاغه ز، نه گینا ده مرن»، ده مگوت: «بۆ من نه م چیرۆکه چیرۆکیک نییه و به س، به لکو هیئانه وه ی په روانیه بۆ نه م جیهانه».

ئاخر که س نهیده زانی مه رگ لای په روانه له یادکردنی خۆشه ویسته کانی بوو بۆ نه و. من وینه کانی په روانه م نیشانده دا، نه و وینه نه ی هه ندیکیانی

پیشکەش بە خۆشەویستە بێشومارەکانی کردبوو و هەمیشەش لە پشتهکەئێ نوسیویو: «بۆ تۆ، بەمەرجێ دواي مەرگ لەیادم نەکەیت». من دەمزانئێ تەنھا لە پێگای ئێو چیرۆکەوێ پەروانە دەهێنمەوێ بۆ ئێم جیهانە، پەروانە دەکەمە مەخلوقێکی راستەقینە، بەلام فەتانە بە تورەبیەوێ دەیکووت: «تۆ دووبارە دەیکووتێتەوێ، دەیکووت... پالەوانئێ چیرۆکەکان جگە لە سییەرێکی تاریک جگە لە تارماییەکی سەرابی هیچی تر نین». بەلام من پۆژ لە دواي پۆژ زیاتر فشارم بۆ مەعسومە دەهێنم، بە تەنھا ئێو دەیتوانئێ بپیژنە دەلیلی من بۆ ناسینئێ ئێو پیاوێ... دواچاریش هەر ئێو «نەسرەدینئێ بۆنخۆش»ی پێناساندم، کە لە دواي ئێوارە پەروانەوێ گەراییوێ شار و لە دونیای وێنەئێ ئێو کێژە شوخانەدا دەژیا کە لە ئاھەنگەکاندا لەسەر ئیقاعئێ ئێو مۆسیقا خێرایانە هەڵدەپەڕین. «بۆنخۆش» پیاوئێ زەرەدەخەنە شەرمەن و کچانەکان، دواي ئێوئێ لە سوپا ھاتبووێ دەری، گەراییوێ بۆ ژیان، لە ناو شەراب و شەوقی فلاش و تاریکی سوورباوئێ لابورەکاندا، نیوێ ژیانئێ خەریکی شتەوێ ئێو فلیمە سەیرانە بوو کە وەکو خۆئێ دەیکووت: «وەکو سەفەری گەشتن بە حەقیقەت وەھایە، سەرەتا لە تاریکییەکی تەواوێ دەست پێدەکات، دواتر وەکو جامێکی لێل و دواتریش بە نیگارێکی پەنگاوپەنگ و قەشەنگ دواپیڤیت». ئێوئێ منئێ لەگەڵ ئێو پیاوێدا تووشئێ دەردکرد ئێو سەیرکردنە سەیرئێ بوو بۆ ژیان و ئێوین و مەرگ، ئێو ھەموو شتەکانئێ لە شێوئێ شتەوئێ فلیمێکدا دەبینئێ، لە ھەموو شتێکدا بۆ سەرەتایەکی تاریک دەگەرێ و بۆ کوتاییەکی عەودالبوو کە وەکو ئێو وێنانئێ خۆئێ پوون و ساف و بریقەدارپیڤیت، ھەر ئێوئێ وای لێدەکرد نەتوانپیڤت بێر لەو تەلیسمە گەرانی بەکاتەو کە لەو کوتاییە ترسناک و سەیرئێ فەرەیدونئێ مەلەک و پەروانەدا دەرکەوتن، ئێو دەیکووت: «حەقیقەت ئێگەر وەکو وێنەپەکی قەشەنگ پوون و بێخەوش

نه بیټ، حقیقت نییه».

منیش هر له یاداشته کانی میدیادا ئه و دپړانه ی پهرانه م بۆ ده خوینده وه که دهیگوت: «ژیان غوباریکه، پاستیش به یه که وه نانی گهرده ورده کانی ئه و غوباره یه» ... من ئه و دپهرم بۆ ده خوینده وه و بیووچان و بیسه بر ده مگوت: «به لام کوا، کوا گهرده کانی ئه و غوباره؟ کوا ئیمه هه موویمان بۆ ده گیریت، ئیمه ده توانین چی بزاین؟ له چی دلنیا بین؟ نا، ئیمه هه رگیز ناگهینه دلنیا به که مایه ی ئارامی دهرون بیټ، له بهرئه وه ده بیټ به و وینه نیوه ناچلانه پازیبین که هه میسه بۆشاییه کی ترسناکی بۆ گومان و دوودلی تیا ده مینیتته وه».

ئه و بهردهوام به و پالتۆ درێژه وه، به و نیگا شه رمنه یه وه که سیمای نیره موکیکی نازکی پیده به خشی، له ژبانی ئافره ته کانی شاردا ده رده که وت، یه که م شه و که له گه لیدا دوام له ئاههنگی شووکردنی کچیکی هاو پیمدا بوو. «مه عسومه» که پشتیکردبووه دره خته کانی باغه چه که «نه با بالنده کان ببینن»، نهیده ویست ئاو پیداته وه و پتمبلن: «ئه وه خۆیه تی، ئه وه نه سره دینی بۆنخۆشه»، به لکو به وه سفیکی ساده پییگوتم: «پیاویکه به کامیرایه کی کۆنه وه له دهستی جلی کوردی شینکیدا». من که له ناو ههرا و به حری بیسه روبنی هه لپه پکیکه راندا بینیمه وه، له گه ل چه پکیک کچی ئیجگار نازکدا سه رقائی قسه و پیکه نین بوو، یه که یه که له گه لیاندا ده دوا و کارتی چکولانه ی بۆ وه رگرتنه وه ی وینه کانیان ده دانن، به هه رحال من له نیگا و سه رنج و په یوه ندی و پیکه نینه کانیدا وامه سه سترکد پیاویکی به ختیاره. بۆنی ئه و عه تره بۆنخۆشانه ش که له خۆیده دا پتر کچان و ژنانی مه سته ده کرد و وایده کرد زیاتر ئاپۆره ی لیبه ستن، به لام من تینه ده گیشتم که ئه و به و نیگا ژنانه و نیگاره نه رمین و بۆشناخیه کچانه یه ی خۆیه وه، چۆن سالانیک له و چیا سه ختانه، وه کو جه نگاوه ریکی ئازا ناویانگی ده رکردبوو. که

لای نزیكبوومه، ئۆرگه كه به جۆرئ باغچهكهئ هئنابووه سهما، كهس گوئی له دهنگی ئهوی دی نهبوو. مهعسومه دهیگوت: «لهو ژاوه ژاو و ههیاوهی شههوهتهدا، ههچت لیتیناگات». من دههگوتهوه «ههیاوهی شههوهته... ههیاوهی شههوهته»، ئهوه پستهئ خۆئ نهبوو، بهلكو پاشماوهئ وشهكانئ زهینهبی كوستانئ بوو كه سالانیكئ درێژ ئیمهئ له «ههیاوهی شههوهتهكانمان» پاكدهكردهوه. كه نهسره دینی بوخۆش منی بینی دهستی درێژكرد و گووتی: «پێز و حورمهتی نۆرم بۆ ئهوه خاتوونی ئازیز»، بهلام كه پیمگوت: «من خهندانم، خهندانئ چكۆلانه... ئهوه كچهئ به درۆ دهلێن گوايه دهتوانئ پهشهبا دروستبكات» پهنگی تیکچوو، دهیویست خۆئ وابخاتهپوو كه نامناسیت. من دهمزانی كه «مهعسومه» ههموو شتیكی بۆ گێژاوهتهوه... ئهوه كاتهئ كه شهپۆلێكی ههلهپهركئ له یهكتری دوورخستینهوه و بردینی، ئهوه به پهشوگاوی تهماشایدهكردم، لهوسهروهوه دوور له دهنگی ئۆرگهكه و دوور له فزولئ ههندی تهماشاكه یهكتریمان گرتیهوه، پیمگوت: «من خوشکی پهروانه... پهروانه»، ئهوه به سهرسامیهوه سهیركردم و زیاتر شله ژا و پرسئ: «تۆ نابیته گهر؟». من گوتم: «گوئیگهر، من نابمه گهر، بهلام پێویستیم پێته». ئهوه ههچئ نهگوت، لایئ نهبزواند، به هیمنی پشتی تیکردم و له ناو قههرهبالغیهكهدا ونبوو، بێتهوهئ لهو شهوهدا جاریكی دی لهو ئاههنگهدا دووباره دهریكهوتیهوه.

بۆ پۆژی دواتر له بهردهم ستۆدیۆكهئ خۆیدا گرتم، دنیا باران و شهستهیهكی سهیربوو، له ناكاههوا به جۆرێكی شیتانه وهرگهپابوو، ئهوه له ژێر چهترێكی گهرهبا خۆئ گرمۆله كردبوو، نهبا پێژنه و باران و پهشهباكان بۆنی عهترهكانی بفرپێن، كه منی بینیهوه، جاریكی دی پهشوگا و ویستی بهلامدا تپهپێت و ههچ نهلێت. دواتر به ناشكرا گووتی: «خهندانئ چكۆله لیمگهپێ... من چیتر بیر له پابوردوو

ناکه مه وه». پابوردوو بۆ ئو دنيایه ک بوو تییینه دهگهشت، ژيانی له و
چيا و به فرو زهوييه عاسييانه دا، له و ئیواره ساردهی پهروانه وه کۆتایی
هاتبوو، ئو چیتەر ژيانیکي تر ده ژیا، له زهتی له شتته وهی وینهی
کچهکانی شار وهرده گرت، له زهتی له شتته وهی وینهی یاریکه رهکانی شار
وهرده گرت، ئیوارانیش له چایخانهیهکی تاریک و چکۆله دا له گه ل سهرۆک
تیپهکاندا، جگه له باسی ژيانی ناو یاریگا و ژيانی ناو ژوورهکانی
خهوتن، هیچی دیکه ی باس نه ده کرد. من درهنگ زانیم که ئو له
ژیر نازاریکی ویزدانی قوولدا دهینالاند، درهنگ تیگه یستم له سیبه ری
چ غه میک هه ل دیت، به دریزایی ئو سالانه ئو له ژیر وهشستهی ئو
ههسته سهیرانه دا ژیاوو که مردنی پهروانه له نهستوی ئوه، گوناھی
ئوه فرهیدون له و خه رنده وه گلا، گوناھی ئوه عه شقهکان کالبوونه وه.
به لئ، که له نزیکه وه ناسیم، ئو کات ئو غه مه سهیره م تیا بینی که
به رده وام فرییده دایه دنیای ئو ئاههنگه جهنجال و یاریگا ساردانه وه،
خه میکی شار دراوه و نهیانی که نه سره دین هه موو ژيانی بۆ ونکردن و
داپۆشین و یادبرنه وهی ته رخا نکرده بوو. پۆژیک گووتی: «من به دریزایی
ژيانم هه له بووم و هیچ یه کئ له و شوینانه دونیای راسته قینهی من
نین». ستۆدیۆکه ی پرپوو له چرا و پرۆجیکته ر و گلۆپی پهنگاوپهنگ،
له پشتیشه وه وینه ئافرهت و یاریکه ران، دیوارهکانیان داپۆشیبوو. ئو
پهنگه سهیرانه ی له ستۆدیۆکه دا تیگه لبوویوون موچرکیکی سهیران به
جهسته مده هینا، بۆ ساتیکیش که چاوانی ناسک و کچانه ی ئوم
بیرتووش بینی و ته ماشای ئو دنیایه ی دهروبه ریم کرد، خه ریک بوو
جانتاکه م هه لگرم و دووباره بگه رپمه وه و واز له هه موو ئه م حکایه ته
بهینم. بۆ که میک ئو پهنجه باریک و دریز و ژنانه ی ئوم، وهکو
پهنجه ی پیاو ژهنیکی شهیتانی هاته به رچاو، به لام نه سره دین به خیرایی
و نیمچه توپه ییه وه پرۆجیکته ر و چراکانی هه موو داگیرسان و گووتی:

«خه ندانی چکۆله چیت ده ویت؟». پاسته و پاست بی ئه مسهره سهر گووتم:
«دهفته ری یاداشتەکانی میدیای غه مگینم ده ویت».

هه لّبه ت نه سهره دینی بۆنخۆش ئه و کات منی باش نه ده ناسی، وه کو
غهریبه یه ک سه یزیده کردم، پازیش نه بوو هه روا ئاسان ئه و دهفته رانه م
بخاته به رده ست که ده یگووت «به حرّیکن له نه یّنی ترسناک». نه سهره دین
خۆی پاش هه ولّ و ماندوبوونیکی چه ندین سالّه، دهفته ره کانی له که سیکی
«پیرموسای خه زانناس» وه رگرتبووه وه. من ده بایه هه موو زینده گی
خۆمی پۆژ به پۆژ لائاشکرا بکه م... هه موو ئازاره کانی خۆمی بۆگێرمه وه.
من چه نده ها پۆژ به یانیان له گه لّ خۆره له اتندا ده چوومه ستۆدیۆکی
و له سهر تیکه لّابوونی چاره نوسه کان قسه مده کرد، له سهر له یه کترنجانی
قه ده ره کان ده دوام... من له و پۆژانه دا پیمده گووت که تاریکیه کانی ناو
زینده گی من، وێرانبوونی ژیانم له سهر ده سستی ئه و ژنه تۆبه کارانه دا
هه مووی درژکراوه ی هه مان قه ده ره که له عه شقه کانی پەروانه وه ده ست
پێده کات. ده مگووت سه ربوردي من و ئه و یه ک سه ربورده، جیهانه کانه مان
یه ک جیهانن، هه میشه ش من له سالانی گۆشه گیری قوولی خۆمدا جگه
له بیرکردنه وه له پەروانه خولایای ترم نه بووه. ده مگووت هه موو ژیا نی
من سزای عاشقه ناکامه کانی ئه وه، هه موو دۆزه خی من سووتانی که له
بری ئه و. ده مگووت ئه گه ر ئه و نه پۆیشتبایه من ده پۆیشتم، ئه گه ر منیش
نه که وتبامایه ناو ئه و چاره نوسه وه که تییکه و تم ئه و ده که وت. ده مگووت
ژیا نی من و ئه و نه ندازه یه کی ئالۆزه، هینده هه یه که من سالانی که
دره نگتر له دایکه بووم، چکۆلانه تر و دزیوتر بووم، من ئه و سیبه ره
په پوله ئاسایه ی ئه وم له سهر دلّی پیاوان نه بوو، به لّام ئاره زووه کانم
هه میشه له ئاره زووه کانی ئه و خراپتریوون. ده مگووت من چه ندین سالّ له
بری ئه و هه موو ئازاره کانم قبولکرد، چونکه ئه و زینده گییه پاسته قینه ی
ئه و هه ر زینده گی من بووه، به لّام به خه یال، من هه مان ژیا نی ئه و

ژياوم، به لّام به وههم. ده مگوت نه گهر ياری قه دهر و چاره نوس نه بئيت، ده توانيت له بری من په روانه فرېدده يته ناو نه و خوشکه توبه کارانه و منيش فرېدده يته ناو نه و خه رنده .

«نه سره دين» له ناو په ننگي پرؤجیکته ره کانداه سهر بيا دده و ده يگوت: «هرگيز... هرگيز... تازه په روانه مردوه... نه و مردوه». نه و ده يزانی من و نه و چاره نوسمان به جوریکي سهير پیکه وه گرېدراوه... ده يزانی ژيانی من جگه له سيته ريکی ژيانی نه و زياتر هيچی تر نييه، ده يزانی من بيگونا هم له و گونا هانه ی که ده مه وئيت بيده مه پال خوم، به لّام ده شيزانی که من و چنده ها کيژی غه مگيني دیکه ی وه کو من، حه زده که ين له بری خومان، له بری نه م پوچه جله وکراوه ی خومان، ژيان و مهرگی نه و بزيا باینايه و بمرد باینايه .

دواتر که ده فته ره کانی له و له چکه سپيه ده نيشاندام، ده يزانی نه ينی حکايه تيکم ده خاته به رده ست که پالّه وانه کانی يان مردون يان سه فريانکروه يان له شوينيکی نه م ولّته ده خويان شاردو ته وه... ده يزانی من په لاماری نوسينه وه ی قه ده ريکم داوه که به يی نه و و به يی نه م ده فته رانه و به يی نه و گېرانه وه ترسناک و تالانه ی مه عسوم هرگيز نابيتته چيرؤک. من پيمده گوت: «له يادت نه چيټ، دواچار نه مه چيرؤکی شه تره نجی نه و ژيانه سهيره ی منيشه... من که ده مه وئيت بهر له مردن تيگم، نه وه چ ژيانتيک بوو نيمه ژياين... من که له و مالّه خالی و په تييه ده جگه له م چيرؤکه هيچی دیکه نييه بؤی بزيم... هيچی دیکه...». نه و پشتيده کرده وئنه ی ياريکه ره به هيه به ته کانی شار، پشتيده کرده نيگار و زرده خنه ی نه و کچه عيارانه ی ژيانيان پرکردبو له بزهی کاغه زين... ده فته ره کانی ده دايه ده ستم و ده يگوت: نه و حکايه ته ی تو ده ته وئيت بيگيرته وه، پارچه يه کی له م ده فته رانه دايه... پارچه يه کی تری له ژيان و شکست و ته نهايي مندايه . چاوی ده نو قاند

و پشتیده کرده نهو دنیا سهیره، مهستانه تیا ویلپوویو و دهیگوت: «له یادت نه چیت که منیش ژیا نی خۆم داناه، پاشه پۆزی خۆم دۆراندوه، مالاویم له بیروباوه ره کانم کردوه». من دهستم دهخسته سر دهفته ره کان و ده مزانی نهو حکایه ته، چیرۆکی ئالۆزکانی قهدهره دور و له یه کجودا کانمانه، حکایه تی پارچه شکاوهکانی عومری خۆمه، کۆکردنه وهی چاره نوسه په نهان و ترسناکهکانی هه موومانه، چیرۆکی که به قهدهری تاریکی نهو خانمانه شه وه به ستراوه که ژانیان له زۆمه تی تۆبه کردندا برده سر، هه ره که چۆن پابهندی ژیا نی به باچووی هه موو نهو که سانه شه که شه ویکی به فر له جهنگه لێکی تاریک هاتنه ده ری و به زه ویدا په خشبوونه وه و ئیدی ئاسه واریکیان دوا ی خۆیان جینه هیشت. به لام گرنگ نهو به ئیستا من نهو حکایه ته دهخمه سر کاغه ز نه وه کو «فه تانه». من دلنیا م «فه تانه» نه م چیرۆکه به جۆریکی سیحراویتر و کاریگه رتر ده گێڕته وه، به لام من سالانیکی دور و درێژ نه مده هیشت مه عسومه ناو نیسانی بۆنخۆش لای فه تانه ئاشکرا بکات که تا که کللی گه یشتن بوو به سه رچاوه تاریک و ئالۆزهکانی نه م چیرۆکه ... نه گه رچی فه تانه هه موو فیل و ته له که نازکهکانی خۆی دهخسته کار تا بگاته سر شوینه واری پاسته قینه ی نه م سه ربورده، سه ربوری که قهدهری من و چاره نوسی من بوو بیگێر مه وه. من له قوولایی دهرونیشما ههستم به گونا هێکی گه وه ده کرد ده رهق به و که چه نه شمیله یه ی به رده وام خۆی ماندووده کرد حکایه تی قه شه نگم بۆی گێڕته وه، خۆی ماندووده کرد دیوارهکانی ترس و وه حشه تی نهو قوتابخانه یه م به چیرۆکه درێژهکانی بۆ بشکێنیت، کاتێ پێکیشه وه له گروهی خوشکه ئیمانداره کان هاتینه ده ری، نهو به شه وقه وه بۆ پاشماوهکانی نهو خوشکه ی ده گه را که ده یگوت: «شه ویک له شه وان به دوا ی مانگدا عه ودا ل بوو، وه کو شیت له مال چووه ده ری، به لام له بری مانگ، کتیییکی دۆزییه وه و نهو کتیه ش نه خۆشی خست».

له کوتایى نه وهرزه دا كه فهره يدونى مه لك يه كه مين نامه ي
 بۆ په روانه نوسى «نه گهرچى سه ره تاي وهرزى خه يالات بوو»، به لام
 دلته ننگيه كى كوشنده بالى به سه ر ژيانى هه ردووكماندا كيښابوو.
 په روانه به رده وام ده گريا و ده يگوت «سه فهرده كه م»، نه مده زانى
 ده يه ويټ بچيټ بۆ كوئ، به لام له ميژيوو من ده مزانى، باز نه ي
 په يوه ندييه كانى به جوړيكي سه ير گه وره ده بيت. ئيواران كه مجار
 له گه ل مندا له قوتابخانه ده گه پايه وه، له پاسه كانيشدا به و كراسه
 شينه ي قوتابخانه و به و بلوسه سپيه ملدار و قرديله كه تانه وه به جيا
 و زور جاريش دور له من داده نيشت، به رده وام سه يري ده ره وه ي ده كرد
 و خه يال ده بېرده وه، كه مجار ئاوړى له من ده دايه وه. هه نديچار تكاي
 لنده كردم له گه ليدا نه پوم، هه زنده كرد هه ميشه دور له چاوانى من
 و به ته نها بروت. من ده مزانى له پيگاي گه پانه وهيدا له قوتابخانه
 ده چيټ بۆ جيگاي ديكه، ده مزانى ده چيټ بۆ كوگا و قه يسه رييه كان،
 ده چيټ بۆ لاي نه و به رگدرووانه ي ده يانناسيټ، يان له گه ل يه كيكد له و
 عاشقانه ده پوات بۆ پياسه يه كى قه راغ شار. به لام دواچار هه مووشى له و
 بيزاريه وه هه لده قوولا كه هيدي هيدي ژيانى ويرانده كرد. هه مووشتيكي
 له بيزاريه وه بوو، هه نديك پوژ به جوړي خوي ده گوړي هه بيه تي

شارژنکی هه‌بوو، شارژنیک هه‌چ پیاویک به ئاسانی جورته ناکات لێی نزیکبیتته‌وه، به ئەندازه‌یه‌ک مامۆستاگانیش له قوتابخانه زمانیان له ئاستیدا ده‌گیرا. ده‌بێت بڵێم ئەو هه‌میشه قوتابییه‌کی زیره‌ک بوو، به ئەندازه‌یه‌ک زیره‌ک بوو مامۆستاگان نه‌یانده‌توانی چاوپۆشی له هه‌له‌کانی نه‌که‌ن. ئەو پۆژه‌ش که نامەی ئەو پیره‌می‌رده ده‌وله‌مهنده‌ی پێگیرا که له سه‌ریکه‌وه هاوێنی باوکم و له سه‌ریکی دیشه‌وه دۆستیکی ناسراوی لێرسراوه بالا‌کانی ده‌وله‌ت بوو، که‌س له پەروانه‌ی نه‌پرسییه‌وه و که‌سیش به وشه‌یه‌ک چیه‌ برینداری نه‌کرد. ئیستا که بیرده‌که‌مه‌وه، ده‌زانم «پەروانه» له بازنه‌ی ئەو ژیا‌نه تاریکه‌یدا به‌رده‌وام بۆ تیشک ده‌گه‌را، ئەو تونێله‌ ره‌شه‌ی ژووره‌ تاریکه‌کان و پارچه‌وه درێژ و ترسناکه‌کانی ماله‌وه دروستیانده‌کرد، ژیا‌نی گۆرپی‌وه سه‌ر گه‌پان و عه‌ودا‌لییه‌کی بێکۆتایی له دوا‌ی پوناکییه‌کی نه‌ینی و نه‌زانراو، دواتر ئەو کۆلانه درێژ و پڕ له باراناو و لیته‌ ره‌شانه‌ی زستان، ئەو ره‌شه‌با هه‌میشه‌یه‌ی که هه‌رگیز خۆشی نه‌ده‌کرده‌وه، ئەو گه‌رما ترسناکه‌ی هه‌تاوی هاوینان، ئەو لیکه‌ی براکان له‌سه‌ر جێگا‌کان جێیانده‌هێشت، زریکه‌ و هاواره‌کانی دایک که به شته‌کانی ئەو ماله‌وه نووسابوو... هه‌موویان باعیه‌سی ئەو بێزارییه‌ کوشنده‌یه‌ بوون که پەروانه‌یان له پۆحه‌وه هه‌له‌ته‌کاند. له‌و سه‌له‌وه‌ی که بۆ یه‌که‌مجار که‌وته ناو جیهان و گێژنه‌ی په‌یوه‌ندییه‌ جو‌را و جو‌ره‌کانه‌وه، جگه‌ له شه‌وان، جگه‌ له واکاتانه‌ی گلۆپه‌کانمان ده‌کوژانه‌وه و له ژێر جێگا‌که‌وه ده‌که‌وتینه چرپه‌چرپ هه‌ستم به سۆزه‌ گه‌رم و خوشکایه‌تییه‌ پاکه‌که‌ی نه‌ده‌کرد، هه‌ستمه‌نه‌ده‌کرد که ده‌مناسی‌ت و خوشییده‌وێم و به خوشم حسێده‌کات. به‌یانیا‌نیش که خۆره‌له‌ده‌هات به خێرای هه‌له‌ده‌ستان و خۆمان ده‌گۆپی، حه‌رفیک چیه‌ له‌گه‌ڵ یه‌که‌یدا نه‌مانده‌گۆریه‌وه، له قوتابخانه‌ش به‌رده‌وام له‌گه‌ڵ

ئەو كچە جوانانەدا دەسورپايەوہ كە پيڭكەوہ دەستەيەك لە جوانترين،
 لە خۇباييترين و پيڭپۆشترين كچانى شاربان دروستدەكرد، ئەو
 كچانەي تيكەلەيەك بوون لە نازكى و غرور، لە دلپەقى و تەماحكارى،
 ئارەزوويەكى سەيربان ھەبوو بۆ پەلاماردانى ژيان و خۆنواندن، لەگەڵ
 ھەزىكى سوتينەر بۆ داگيرساندنى عەشق و ھەسودى و دلپاوكيى
 پياوان و جۆشدانى گومان و ئيرەيى يەكتر، ھەريەكەشيان تيكەل بە
 دەيەھا چيرۆكى بەيەكداچووى سياست و عەشق و سامان بوويوون. مەن
 دەمزانى ھەر ئەو كچانە كەنالى پەيوەندى پەروانەن، بە برپكى زۆرى
 ئەو گەنجانەوہ كە دەيانناسيئت، ھەر ئەو كچانەش پاوكەرى بپپەحمى
 ئەو بوون، ھەريەكەيان بە شيۆەي خۆى و بە پيڭاي خۆى و بۆ
 كەسى خۆى پراويدەكرد، ئەويش دواى ھەموو داوھكان دەكەوت، ھەموو
 ژەھرەكانى دەخواردەوہ، لە يەككاتدا دەچووہ ناو دەيەھا پەيوەندييەوہ
 كە خۆى سەروينى لە يەكدى جيانەدەكردەوہ. دلنياشبوو كە ھيچ
 يەكئ لەو پياوانەي لەو پيڭايەوہ دەيانناسيئت نە پياوى خەونەكان
 و نە پياوى چارەنوسيشين، بەلام دواچار ھەر كەسيكى ناسيبيئت،
 داواى ئەوہي ليكردوہ، دەريبكات و بيبات بۆ ولاتيكي دور، بيبات بۆ
 زەويەكى تر و لەم شارە بيفپيئي... بازنەي پەيوەندييەكانى لەو گەنجە
 مندالكار و نەفامانەي قوتابخانەوہ تيايدابوو كە بوون و ژيانى خويان
 تەنھا لە پيڭاي عەشقى پاگوزەرەوہ دەسەلماند، تا ئەو دەولەمەندانەي
 دەيانويسست كچيكي وەكو پەروانە بخەنە سەر ژمارەي عاشقەكانيان و
 شانازی پيۆەبكەن لە بەردەم مەعشوق و دۆست و ناخەزانياندا. بەلام
 لە ھەركەس زياتر خۆى دەيزانى لە چ بازنەيەكى پوچدا دەسوپيئەوہ.
 شەوان درەنگ لە جيگاكدەدا دەگريا و چيرۆكى جياواز جياوازي بۆ
 دەگيپامەوہ، مەن ھەموو ساتەكانى ترس و گومان و گريانى لەگەلدا

دەريام... ھەر لەو شەوانەشدا ھەستەمکرد، قەدەري من بە جۆريكى سەير و بىمانا بە ژيانى پروانەو ھەگریدراو.

من پىمدەگوت: «دەتكوژن... دەتكوژن، بۆ وادەكەيت، خۆ تۆ سۆزانی نیت». دەيگوت: «نازانم، بەلام ترسى ئەوئى لەم شارەدا، لەم ژيانە ويرانەدا بە زىندوويى زىندەبەچال بىم، دەمکوژیت»... دەمگوت: «بۆ کورپىکت خوشناویت و تەواو... بۆ خۆت دەخەیتە گىژاوى ئاوەھا شەيتانییەو». فرمىسكەکانى دەسپى و بە زەردەخەنەيەكەو ھە سىماي پەپولەيەكى بىگوناھى پىدەبەخشى دەيگوت: «خەندانى بچۆلە، لەبىرت نەچیت، من لە تۆ ناچم، من لە كەس ناچم، من يەككى ترم». ھەندئى شەو جانتاكەي دەپىچايەو ھە جەلەکانى ئامادەدەکرد و دەيگوت: «زۆرى نەماو... دەپۆم... دەپۆم». من لەسەر لیواری جىگاگەي خۆم دادەنىشتم و سەيرمەدەکرد، ھەمووشىتىكى دەپىچايەو، وینەکان، قوتوى مەکیاجەكەي، قردیلە سەیرەکانى، یادگارى ئەو كوپرە بىوھایانەي ژيانیان گەمارۆدابوو، دەفتەري چکۆلانەي یاداشتەکانى، ھەندئى پارچە ئالتونى چکۆلانە، ھەندئى وردەشتى خۆي كە ھەریەكەيان ھەكايەتیکى ھەبوو، ھەكو گولە بچوگەکانى يەخە، مەمكەدانە شیفۆنەکان، چەند پەريكى سەپى كۆتر، تالى قزى چەند كورپىك و ھەندئى شتى دیکە.

ھەندىجار نىوھەشەوان ھەلدەستام و دەمبىنى خەريكى كۆکردنەوئى شتەكانىتى، ئاورپىكى دەدايەو ھە دەيگوت: «خەندان دەمبورىت لەوانەيە بپۆم، دەبیت خۆم ئامادەبگەم». ھەندىجار من دەگريام و دەمگوت: «پروانە دەبیت لەگەل خۆتدا بمبەيت، پروانە من لىترە چىبگەم». ھەندىجار ھەلامى نەدەدامەو ھە ھەندىجارىش دەستى بە سەرمدا دەھىنا و دەيگوت: لەگەل مندا دەفەوتىيت، تۆ بەختەوئىت، تۆ ھەكو من

نیت، به لام سویندم بۆ بخۆ گەر چوم بۆ ولاتیکی دور، یان گەر
 مردم له یادم ناکهیت». وهکو شیت به هه موو ئهوانه ی دهووپشتی
 خۆی دهگوت: «که مردم له یادم نه کهیت». وهکو بایهکی خیرا بهناو
 ژيانی دهیهها خه لکدا هه لیده کرد و ده پوشت و تاکه وتهشی که دوا
 خۆی جیده هیشت ئه وه بوو که دهیگوت: «که مردم له یادم نه کهیت».
 من باوه شم پیاده کرد و ده مگوت: «هه رگیز یادت ناکه م، هه رگیز».
 به لام ده ترسا سهیری چاوی ده کردم و گومانیکی قوولی هه بوو، خۆی
 دها به سه ر ئه وه نه فه کونده، سه ری ده خسته سه ر ئه و میزه بچوکه ی
 له سه ر فهرشه فارسیه گولداره که دانرابوو و دهیگوت: «چهنده له
 سه رمای مردن ده ترسم...». من پیمده گوت: «کئ ده لیت، مردن
 سارده... کئ ده لیت؟» سه ری به رزده کرده وه و به هه مان ئه و گومانه
 سهیره وه ده یوانیه هه وای پونگخواردو و سه نگینی ژووره که و دهیگوت:
 «ده که ویته سه ر ئه وه ی له کویدا ده تنیژن». به لام دوا جار ئومیدی
 هه بوو بپوات بۆ دنیا یه کی گهرمتر و پر له زنده گیت. هه موو جار یک
 دوا ی کۆکردنه وه ی شته کان، چه ندین شه و به بیده نگ ی و له چاوه پوانیدا
 ده ژیا، هیچی نه ده گوت، به بیده نگ سهیری من و چوارده وری خۆی
 ده کرد و هیچی نه ده گوت، هه ندیک شه و، کتیبیکی به دزیه وه له
 جانتاکه ی دهرده هینا و ده یخوینده وه، هه ندیک شه و ژۆر ده یخوینده وه،
 من سه رسام ده بووم که چون ده توانیت نه خه ویت و هه ر بخوینیته وه
 و بخوینیته وه. هه ندی جار دیاریوو ده یویست خۆی له یادکات، هه ندی
 جاری دیکه ش کتیه کان له گه ل خویاندا ده یانبرد و هه ستمده کرد که
 ئه و ژۆر به قوولی تیده فکریت و راده میتیت، نه مده زانی ئایا بیر له
 ناوه پۆکی کتیه کان ده کاته وه، یان بیر له شتی دیکه ده کاته وه؟
 به لام هه میسه گومان و چاوه پوانی و نا ئومیدییه کی قوولم تیاده بینی.

زۆر درەنگ باوە پیکرد هەموو ئەو پیاوانەى نێو ژيانى دەخەڵەتێن، سەرەتا ئومێدى وابوو لەگەڵ سەعاتچییەکی دەوڵەمەنددا بپوات و نەگەپتەو، ئەو پیاوێى کە بە فەتازیا و خەیاڵەکانى خۆى سویتى بۆ خواردبوو کە دەتوانیت کاتژمێرەکانى دنیا پاش و پێشبات، دەتوانیت بەرەو زەمەنە دێرینەکان بپەڕیت، بیاوە بۆ پۆزگارى ئیمارەتەکان و لەویدا دور لە کارەساتەکان بیکەوێت. پەروانە دەیگوت: «دەپۆم بۆ جیگایەک نیشانەیک و هیمایەکی ئەم دنیایەى تیا نەبێت... بۆ شارێكى بچوک لە ژێر هەتاویكى ئەبەدیدا، شارێک ئادەمیزادەکان دەتوانن بە ئازادى لە کێلگەکانیدا بژین». «کێلگەکان» ئەو وشەى زینگیەکی زۆر سىحراوى هەبوو لە دەنگیدا، خۆشى زینگیەى ئەفسونایى ئەو جۆرە وشانەى دەناسى و پێیان مەستدەبوو. ئەو شەو لە هەموو شەوێى دلشادترىبوو، دەستیکردە ملم و گووتى: «باوەپیکە خەندان، ئەو دەتوانیت یارى بە زەمەن بکات». من بە ئەسپای پێمەگووت: «پەروانە لەگەڵ خۆتدا بمبە»، ئەو دەیگوت: «نا، نا، تا ئێستا نازانم چى دەبێت... نازانم». چەندین شەو چاوەپوانیکرد، نەدەخەوت، بەردەوام لەو بالكۆنەو تەماشای مەیدان و شەقامەکانى دەوروبەرى دەکرد، بەلام جگە لەو چەرچى و چێوار و پیرەمێردانەى دواى مەلابانگدان دەردەکەوتن کەسى تر دیارنەبوو. دواى هەفتەیک هات و هەموو گیانى دەلەرزى، گووتى: «خەندان، خەندان، خۆى کۆشتوو... خۆى کۆشتوو». ئەو کۆرە سەعاتچییە نێو شەو چووبوو باغچەکەى خۆیان و لە بن توویەکی پیردا بە گوللەیک مالاوایی لە هەموو شتێک کەردبوو. لە پۆزى داهاوودا من و پەروانە خۆمانگۆڕى و چووین بۆ پرسەکەى، هەموو دار و دیوارەکان بۆنى خۆینى ئەو کۆرەیان لێدەهات، سەدەها سەعاتیش بە دیوارەکانەو هەموو لەو

ساتەوهی ئەو خۆی کوشتبوو وەستابوون، پەروانە بە جۆریکی زۆر
 مندالانە سەیری سەعاتەکانی دەکرد، بەلام نەیدەتوانی زۆر بەرگی ئەو
 بۆنی خۆینە بگرت کە لە تۆوەکەو بەنیو ئەو مالدەدا پەخشەبوووە .
 پەروانە نەگریا، بەلام خەم و تەنهای و ترس بە شیوەیەکی ترسناک
 بەسیمایەو دیاریبوو. دواي خۆکوشتنی سەعاتچییەکە، لە بازنی ژیاي
 پەروانەدا کەسانی سەیرتر دەرکەوتن، ئەو پیاوێ دەرکەوت کە شەویک
 ویتەکەي نیشاندام، «پەروانە» باوێی وابوو بەردەوام شەبەنگیکی نوور
 بەسەر سەریوەیەتی، دەیگوت کە توانای هەیه لەگەڵ پتەمبەرەکاندا
 قسەبکات، لەگەڵ پۆحیانەتی مردووکاندا نامە بگۆریتەو . دواتریش
 ئەو گەنجە شەرمە دەرکەوت کە دەیتوانی پەشەباکان پراوەستیتێ و
 بە چوار دەوری خۆیدا بازنیەکی هێمن بەرقەراریکات، ئەو بازرگانی
 دەرکەوت کە هێندە بەرەو خۆرەلات و خواروی خۆرەلاتی ئاسیا
 سەفەریکردبوو سیمای پەبەنکی بودی وەرگرتبوو، ئەو گەنجە کە
 تەنها دواي هەفتەیک لە ناسینی پەروانە گولەیکەي وێل لە ناوەرپاستی
 بازاردا کوشتی. شەویک من پێمگوت: «ئەو جانتایە فێدە... واز لەو
 جانتایە بەینە، تۆ هەرگیز سەفەرناکەیت». ئەو شەوێ ماکسییەکی
 نیللی لەبەردابوو، بە ئەسپایی گووتی: «بەلام پۆحم وام پینالیت،
 هەستدەکەم سەفەردەکەم و ئیدی هەرگیزیش ناگەریتەو». ئەو
 بازنیەي گەمارۆی ژیاي پەروانەي دەدا تا دەهات بچوکتەردەبوووە .
 ئەو کچانەي لەگەڵ پەروانەدا شۆخترین کچانی قوتابخانەیان پێکدەهینا،
 هیدی هیدی سەفەریانەکرد و دەپۆشتن، ئیواران بە سیمایەکی
 ماندوو و حەپەساووە دەهاتەوێ بۆ مالد و بەچرپەو پێدەگووتم:
 «خەندان، نەزاکەتی چاوشین پۆی و سەفەریکرد... خەندان، مەندانە
 ئیستا لە ئەستێرەیکە ترە... خەندان، پورەان پۆی، خەندان فریشتە

پۆی... خەندان... خەندان... خەندان». چیرۆکی کۆچی ئەو کچانە
 دوایی نەدەهات کە بە شیوەیەکی کوتوپەر و ناوخت لە سالتۆنەکانی
 قوتابخانەدا وندەبوون و نەماندەبینینەو... بەلام لەگەڵ ئەوەشدا لە
 ئاسۆکانی ژيانی پەروانەدا هیچ کۆچیکێکی کوتوپەر دیارنەبوو. من ئەمڕۆ
 کە بێر لە سەرچەمی ئەو بەسەرھاتە سەیرانە دەکەمەو، دەلیم: گەر
 پەروانە لە فەرەیدونی مەلەکدا هەمان ئەو خەونە ئەفسانەییە تەبیینایە
 بۆ سەفەر لەوانەبوو ئەویش هەر پۆحیکێکی پاگوزەر و تێپەرپوویە لە
 ژيانیدا، ئەویش هەر تەنھا قەترەییەکی دیکە نائۆمیدی بووایە، بەلام
 کێ چۆزانیت؟... بەھەر حال دواي ئەم چیرۆکە غەمگینانە دەتوانین
 بۆلێن ئەو سەفەرانە لە خالێکەو دەست پێدەکەن، چەندە ھاوڕێگا
 و ھاو دەمەکان لەیەکدی نزیکبن، مەرج نییە پێکەو و لە یەک جێگادا
 کۆتاییان پێییت.

نیوه شه ویکی فینکی به هاریوو که دواچار خونی مه لاهاننی په روانه
 بوو به پاست، ههفته یه ک بوو شه وان نه ده نووست، بیخه وییه کی گه وره و
 ترسیکی کوتوپر هه موو ژيانی داگرتبوو، چهند پوژیک له وه ویه ر منی برد
 و گووتی: «خندانسی چکوله، له گه لئا وهره نه مپو ده چین و کوتایی به م
 نازار و نیگه رانییه گه وره یه ده هینین و هه مووشتن ده پرنینه وه». من
 له وه ویه ر چهند جاریک له چهند ئیواره یه کی تاریک و چهند به ره به یانکی
 ته ماویدا فه ریدونی مه له کم بینیبوو، به لام هه رگیز له گه لیدا نه دوا بووم، نه و
 کات له نانه واخانه یه کی گه وره دا کاریده کرد. من و په روانه له کولانکی
 ته سکدا له ده رگای مالیکی داپوخوا ماندا و به پاره ویکی چکولانه و تاریکدا
 چووینه ژورئ و به هه وشیکی پر له قیره قیرپی قاز و قه له موندا پویشستین
 و له به ره یوانتیکدا له سه ر کورسییه کی شکاو و شپره دانیشستین. له
 ژورئکی نه و دیودا که به سه ر نانه واخانه که دا ده کرایه وه، فه ریدون به جله
 ناردایه کانیه وه هاته ده رئ و به سیمایه کی غه مگینه وه نامیزی به په روانه دا
 کرد. پیاویکی ناسایی دیاریوو، سیحریکی چکولانه له چاویدا بوو، به لام
 جیاوازییه کی نه وتوی له گه ل نه و پیاوانه ی تردا نه بوو که من له کولان و
 شه قامه کاند ده مبینین، به لام نه و پوژه له ناو نه و ته پوتوزه سپیه دا که له
 ده وری خوی ده یخولقاند، ترسیکی سه یرم له نیگا کانیدا بینی... نه و وه رزه
 سه ره تای نه و په شه کوژییه ترسناکانه بوو که ده ولت پوژ دوی پوژ بازنه کانی

گەرەتر و خويىناوتر دەکرد. بەيانيان ھەلدەستايىن و شەقامەكان ھەمووى خويىن و شوشەيى شكاو و پاشماوھى ئاگرىبون. پۆڭى پيشتر دوو ھاوپىسى فەرەيدون، بە دەستى مەفرەزەكانى دەولەت تيريارانكرابوون. پۆڭگارزكى سەيرىبوو، ھەموو بە شىۋەيەكى بيمانا و ئاناسايى دەترسايىن، ھەتا من كە شتېكم نەبوو لىيى بترسم دەترسام. لەگەڵ ئەو ھەموو ترسەشدا نەسرەدينى بۆنخۆش تا ئەمپۆ سەيرى لە ھەموو پووداوەكان دىت، چونكە فەرەيدونى مەلەك ئەگەرچى لە پۆڭگارزكى پىر لە گىژاودا ژيابوو، بەلام ھەرگىز بە ھەرفىك باسى لە سياست و خەبات نەكردبوو. تاكە خولياي ئەو سەفەر بوو لەو دەشتە كاكي بەكاكيانەدا كە دەيگوت: «جگە لە خۆم و پەپولەكان، جگە لە خۆم و دەريايى بىپەيى جوانىيەكان، ئازادە لە ھەر ئازار و خوليا و خەيالتيك». من لەبىرمە ئەو پۆڭە فەرەيدون بە جەلە ئاردلويەكانىيەو بە ھەيوانەكەدا دەگەرا و ئاومىدانە دەستى بەرزەكردەو و دەيگوت: «ھاوپىكانم لە دوو مەقامبىژى مەست زياتر ھىچى تر نەبوون». ئەو ئىوارەيە من چووبوومە ناو كورسىيەكە و بە شەرمەو سەيرى ئەو دوو عاشقەم دەکرد كە بوونى منيان لەيادكردبوو، كە فەرەيدون باسى مەرگى ھاوپىكانى دەکرد پەرۋانە تىادەپاراپەو كە بپۆن، دەيگوت: «ئەو پۆڭەي كە دەگەنە سەر تۆش و دەتكورن نزيكە ... من دلم دەليلمە، فەرەيدون من لەگەلتم تا ئەوسەرى دونيا». فەرەيدون سەرى بەرزەكردەو و دەيگوت: «ھىچ كەس ناتوانيت تا ئەوسەر لەگەلمداييت، من خۆم ھەموو شتەكانم لەپيشچاوە، لەپيشچاوەم كە تەنھا دەمىتمەو». ئەو ئىوارەيە فەرەيدون چەند جار ئەو پستەيى دووبارەكردەو و ھەموو جارتيكىش پەرۋانە بە جورئ تەماشايەكرد وەكو گويى لى نەبووييت ... ھەموو جارتيك بە شىۋەيەكى سەير ئاپاستەي قسەكانى دەگوپى، سەيرى جىگايەكى دىكەي دەکرد، بەشتى دىكەو خۆي سەرقالدەكرد. كە فەرەيدونمان بەجىپيشت، پەرۋانە لە غەمدا خەرىكبوو دەمرد، بەدرىژايى ھەفتەكەش حالتيكى پەريشاني

هه‌بوو، به‌لام من له ميژبوو به‌وه‌فته و مانگ و سالة دريژانه‌ي چاوه‌پوانی و پهريشانی ئه‌و پراها‌تبووم، هه‌ستم نه‌کرد شتيکی ترسناک به‌پژوهيه .
 هه‌ر له‌وه‌فته‌يه‌دا بوو که له لادييه‌کی دووره‌وه شوفيريکی پير ئه‌و نامه‌يه‌ي نه‌سره‌دين بۆنخوشي گه‌يانده فهره‌يدونی مه‌له‌ک، ئه‌و نامه‌يه‌ي هه‌موو ژيانمانی سه‌رله‌به‌ر ئاوه‌ژووکرده‌وه ... ئه‌مپۆ نه‌سره‌دينی بۆنخوش ئه‌و نامه‌يه‌ به سه‌ره‌تای هه‌موو گوناوه‌کانی خوی ده‌زانيت، به‌لام ئه‌و کات پيژوابوو هاوپرته‌ک له ميحنه‌ت و عه‌شقيک له دۆزه‌خ ئازادده‌کات. به‌لام ئه‌مپۆ که باس له‌و پۆژگارانه ده‌کات، شه‌رميکی قوول له چاوانيايه‌تی. که دواچاريش پيکه‌وه ئه‌و نامه‌يه‌مان له نابه‌ینی گۆمه‌لي نامه‌ي کۆنی ديکه‌ي فهره‌يدوندا دۆزييه‌وه، ئه‌و به په‌شيمانیه‌کی قوول‌وه گووتی: «هه‌موو شته‌کان له‌م نامه‌يه‌وه ده‌ستپيژکرد، که شه‌ويکی به‌هار له ژير چادرێکی پيشمه‌رگانه‌دا له ناو ئه‌و چيا ساردانه‌دا نوسيم و به‌گه‌مزی خۆم پيم وابوو عاشقيک پزگارده‌که‌م».

«په‌روانه» و «فهره‌يدون» دواچار له شه‌ويک له شه‌وه قه‌شه‌نگه‌کانی به‌هاردا بپارياندا برپۆن. په‌روانه وه‌ک هه‌ميشه جانتاکه‌ي ئاماده‌کردبوو، من ده‌مويست دواچار شتيکی بۆ بکه‌م، شتيک بۆ ئه‌و کچه بکه‌م که وه‌کو تارمايي له ته‌نيشتمه‌وه ده‌ژيا و وه‌کو سيپه‌ريکی نازک به‌ناو مالددا هاتوچۆی ده‌کرد و وه‌پزيی ژيان له نيۆ چوار ديواره‌کانی مالددا پالێ پيژه‌ده‌نا، رقی له بۆنی ئه‌و خواردنانه‌ش بييت که پۆژانه ده‌بايه سه‌ر سفره‌ی باوک و براکانی پيپرازاندايه‌ته‌وه. ئه‌و له ميژبوو نه‌ها‌تبوو سه‌ر سفره‌کان، ئه‌و سفره‌يه‌ي من و باوک و براکانم له‌ده‌وری کۆده‌بوينه‌وه و بيته‌وه‌ي که‌سمان سه‌يري ئه‌وي ديکه‌مان بکات نانمان ده‌خوارد. ئه‌و دوور له هه‌موومان به ته‌نها داده‌نيشت، هه‌تا دوور له دايکيشم که وه‌کو جانه‌وه‌ريکی ده‌رکراو له کونجیکدا خواردنه‌که‌ي به ده‌وری خۆيدا ده‌پشت و

به چاوتکی دلپه قانه سهیری هه موومانی ده کرد و ده قیزاند... نه و شهوه که جانتاکه ی کۆکرده وه و گووتی: «ئیدی نه مجاره ده پۆم». شه وێک بوو پوناکتر و ئارامتر له شهوه کانی تر، باغچه که مان قوولتر له هه رکاتیکی تر خه وتبوو. دیواره کان له هه رکاتیکی دی بیده نگتربوون، پرخی برا و باوکان نه بیست که له ریه کی چکۆله یان له هه وای تاساوی نه و ماله دا دروستده کرد، شته کانی دی هه مووی کپ و خاموشبوون. من نه و خاموشییه م ده گپرایه وه بۆ نه بوونی هیچ په یوه ندییه ک له نینوان په روانه و نه و شتانه ی نزیکماندا، له نینوان په روانه و نه و ماله دا، په روانه و نه و ژوور و پارپه و هه یوان و باغانه دا. نه و به هه سه رته وه شته کانی ده پپچایه وه و ده یگووت: «په پوله کان مولکی هیچ جیگایه ک نین». نا هه تا دایکیشم له سه ر ده نگی ها توچۆکانی په روانه به ناگانه هاته وه، به درژیایی نه و شهوه په روانه به خۆی و پیلاره کانییه وه به ناو ماله که دا ده هات و ده چوو، ده چوو بهر بالکۆنه که و سهیری نه و شه قامه خاموشانه ی ده کرد که ده بایه فه ره یدون ده مه وه به یان بهاتایه و له ماشینی هاوپییه کیدا هه لیبگرته بایه و به ره و نادیار برۆیشتبانه یه.

شه و ته وای ئارام و هه یمن بوو، جار جار ده نگی تپه پینی کامیۆنکی سه ریازی یان وه پینی سه گنکی وێلگه پ یان مردنی نه یزه کییک شته کانی که مێک راده چله کاند... به لام هه ستمکرد، هه موو شته کان خه وتوون... ئاسمان و خودا و شته بچوکه کانیش خه وتوون... هه تا بۆ ساتیکیش له و راستییه که وتمه گومان که ئایا ده بیست من خۆم وریا بم یان خه وتوو؟. من له تاریکی ژووره که دا له سه ر کورسیه ک نا ئارام و ترساو دانیشتبوو و سهیری نه و ده کرد که له بهر بالکۆنه که دا ته ماشای دونیای ده کرد، ته ماشای نه و چرا کز و ئارام و سهیرانه ی شاری ده کرد، نه گه رچی دونیا بۆ خۆی سارد نه بوو من هه ستم به سه رمایه کی کوشنده ده کرد، هه موو شته کان بیده نگ و ببیاک بوون، شتیکی له پۆحمدا ده یگووت: «نه و به ئاسانی ده ریا زنا بیست». کیشی گه وره ی په روانه نه و هه بوو نه یده زانی نه و

جیهانه‌ی چوارده‌وری تا چ نه‌ندازه‌یه‌ک ته‌نراوه، زووزوو ته‌ماشای سه‌عاته‌که‌ی ده‌کرد و بزه‌یه‌کی نه‌ئینی ده‌که‌وته سه‌ر نیگای، بزه‌یه‌کی تال و ته‌لیسماوی، هه‌ستمده‌کرد نه‌ویش سه‌رمایه‌تی «به‌لام دونیا خو‌ی سارد نه‌بوو». نه‌مده‌زانی بو نه‌و بیده‌نگیه سه‌نگینه‌ی گه‌ردون، نه‌و نارامیه قوول‌ه‌ی ئینجانه‌کان، نه‌و خه‌ونه ترسناک و بی‌پاک و بی‌سنووره‌ی گول‌ه‌کانی باغ، به‌و جو‌ره ده‌یانترسانم؟ نه‌و شه‌وه په‌روانه کراسیکی ره‌ش و ته‌نووره‌یه‌کی خو‌له‌میشی له‌به‌ردابوو، قژی به‌ په‌پویه‌کی سپی باریک له‌ دواوه گریدابوو، هه‌ر زووزوو ده‌گه‌پایه‌وه ژووری و ده‌یگوت: «دل‌نیام دیت... هیشتا زووه، وانیه؟». هه‌ر جاریکی‌ش که ده‌هاته ژووری به‌ نازکی باوه‌ش ییدا ده‌کردم و ده‌یگوت: «وه‌عدم به‌ری عاقل ده‌بیت، وه‌عدم به‌ری نه‌گه‌ر نامه‌م بو نوسیت وه‌لامده‌ده‌یته‌وه، وه‌عدم به‌ری که هه‌والی هاو‌پیکانم بو بنی‌ریت، وه‌عدم به‌ری نه‌گه‌ر مردم له‌یادم نه‌که‌یت». من به‌ بیده‌نگ سه‌رم ده‌له‌قاند و به‌ دل‌یکی پر له‌ گریان‌وه ده‌مگوت: «وه‌عد... وه‌عد». نه‌و به‌یانیه ده‌مزانی ده‌پوات، دل‌نیا‌شبووم شته‌کان چاوی لی‌خاف‌لده‌که‌ن تا بپوات... باوک چاوی لی‌خاف‌لده‌کات تا بپوات... نه‌ستیره‌کان خو‌یان له‌ ئاساییترین شیوه و هیمنترین نیگادا ده‌رده‌خه‌ن تا بپوات... باغچه خو‌ی ده‌کات به‌ خه‌وتوو تا بپوات... هه‌موو ده‌یانه‌ویت چو‌ن په‌پوله‌یه‌ک له‌ باغیک ده‌فریت و فرینی هیچ له‌ یه‌کانگیری گه‌ردون تیکنادات، ئاوا بفریت... به‌لام من له‌ دل‌ه‌وه ده‌مگوت: «ناکریت مرو‌فیک وه‌کو په‌پوله‌یه‌ک ته‌ماشابه‌که‌ین... ناکریت». نه‌و له‌و کاتانه‌دا ده‌هاته ژووری و وه‌کو هه‌موو ترس و نا‌ئومیدییه‌کانی من بخو‌ینتیه‌وه زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی سه‌یری ده‌گرت و ده‌یگوت: «خه‌ندان... منت له‌یاندنه‌چیت، په‌روانه‌ت له‌یاندنه‌چیت... بزانه، من په‌روانه‌م، په‌روانه». نه‌و به‌ در‌ژیایی ژیا‌نی، له‌و کاتانه‌دا که هه‌موو شته‌کان له‌به‌رچاوی من وه‌کو ته‌لیسمیان لی‌ده‌هات، به‌و پسته ته‌لیسماییه وه‌لامیده‌دامه‌وه... نه‌و هه‌تا له‌ مه‌رگیشدا به‌و پسته پر نه‌ئینی و سه‌یره وه‌لامیده‌دامه‌وه، به‌ جو‌ری من

نهمده زانی سنووره کانی مرؤف و سنووره کانی په پوله له ژيان و قهدهری
 نه ودا چۆن چۆنی تیکه لاوبووه. نه و ته ماشایده کردم و دهیگووت: «بیر له
 چی ده که یته وه؟»، من ده گریام و ده مگووت: «بیر له به یانیانی زستان
 ده که مه وه که به په له پیکه وه چایه کمان ده خوارده وه و ده چوین بۆ
 قوتابخانه، بیر له و عومره ده که مه وه که له تهنیشت یه کتره وه ژیان،
 بیر له پیکه نینه کانت ده که مه وه له گه ل هاور پیکانتدا له قوتابخانه، بیر له
 سیبه ره که ت ده که مه وه له ناو نه م ژورانده دا». نه و سهری ده خسته نیوان
 ده سته کانییه وه و پیته که نی و دهیگووت: «خه ندان... چهنده مندالیت...
 چهنده مندالیت».

به ربه یان ده هات و له نا کاو فره یدونى مه له ک له نزیک مه یدانه که وه
 ده رده که وت، په روانه که جانتا چکولانه که ی به ده سته فره یدونه وه ده بینی
 ده په شوکا و خه ریکبوو له یادیده چوو مالاوایم لیبکات، مه ستم نه کرد که
 زۆر زۆر دلشاده، به لام ده یویست بروات، مه سه له که تهنه کامه رانی نه بوو،
 تهنه نازادیش نه بوو، به لکو خو فریدانه ناو خویک بوو. «فره یدون»
 له بولیل نه و به یانییه دا سیمایه کی سهری مه بوو... سیمای پښوارکی
 راسته قینه. من تا بهر ده رگا جانتاکه م له گه ل په روانه دا هه لگرت، سهر
 بوو که کهس به ناگا نه هاته وه، کهس نهیگووت: «په روانه مه پۆ»، به
 بیتهنگی له به رده رگا که دا ماچیکردم و من گریام، سه ده ها جار ماچیکردم
 و من گریام. دوا جار گووتی: «هر ده بایه برۆیشتمایه... هر ده بایه»،
 به هیمنی سهری باغه که ی کرد و ده سته بۆ ناو مال دریزکرد و گووتی:
 «چه نه مه...». دلنیا بووم ده یویست شتی دیکه بلایت، دلنیا بووم
 ده یویست چهنده ها رسته ی خنکاو ی ناو پۆهی نازادبکات و قسه بکات،
 به لام کات گه لی درهنگ بوو... ئیدی پۆیشت و هیچی تری نه گووت...
 هیچی تر.

شار چه شنیکه له گه مارۆ، هه ر بۆیه چوونه دهروه له ههچ شارێکی ئهم دونیایه ئاسان نییه. کاتێ له ئیوارهی پۆژی دواتر دا نامه که ی پهروانه م پێگه یشت به ر له وهی بیکه مه وه تیگه یستم که پهروانه هیشتا لێر هیه و نهیتوانیوه ئه و گه مارۆیه بشکینیت. من ده مزانی شکاندنی ئه و باز نه یه ی ده ولت به ئاقاری شاره کاندا کیشاویتی ئاسان نییه، پهروانه له پارچه کاغه زێکی چکولانه دا نوسی بووی: «خه ندانی چکوله مه تر سه، من هیشتا لێر هم... له پۆزانی داهاتوودا هه ولده ده ین ده ر یازین». من له به یانییه وه هه ستم ده کرد که هیشتا لێر هیه، له ئیو گوله کاندا هه ستم پێده کرد، له نزیک ئینجانه کانه وه هه ستم پێده کرد، که ده چومه به ر په نجه ره که و شه نه باکان هه لیانده کرد له هه و و ئاسمان و هه تا وه کاندا ده مبینی، نه مه زانی ئه و هه سته له چیه وه هه لده قوولیت، به لام دلدنیا بووم په یوه ندیه کی قوولی به پهروانه وه هیه. ئه و هه سته به نزیک پهروانه ماوه یه کی نۆر جورته تیکی نۆری ده دامی بۆ ژیان، دوی مردنی پهروانه ش، سالان و مانگانێکی بێشوومار ملکه چ و بێخه ون زیام... له دوی نه مانی پهروانه باعیه سیکم نه مابوو بۆ شه پکردن، ئه مرپۆش که سه ر له نوێ به سه ر ساته کانی ئهم چیرۆکه دا ده چمه وه، ده مه ویت بۆ هه تا هه تایه و به یه کجار پهروانه زیندوویه که مه وه و سه ر له نوێ ئیلهامی ژیانێکی دی لێره گر مه وه.

ئەو پۆڭە تا ئیوارئ کەس لە مائ نەیزانی پەروانە پۆشتوو. «باوک»
 وەک هەمیشە لە بازای زەرەنگەرەکاندا سەرقالی بازن و ئەنگوستیلە و
 لاگیرەکانی خۆی بوو، براکانم بەیانی خۆیان گۆپی و پۆشتنە دەرەو،
 کەس نەپیرسی «پەروانە کوا؟»... لە ئیواریدا کە گەرانیو، یەکەجار
 بابم پرسى «پەروانە لە کوێه؟»، من گووتم: «ئەمڕۆ نەمبینیو،
 بەیانی هەستام و ئەو لە جیگا کەیدا نەبوو، ئیتر نەمبینیو»... هەر ئەو
 شەو «باوک» بە دەم گریانەو هەموو پەنجەرەکانی شکاند، دەرگاکانی
 شکاند، هەموو شتە جوان و ئەنتیکەکانی مائی ورد و خاشکرد. براکانم
 منیان بە قژ کێشکردە ژێرەمینەکە، بە پلەکەکاندا رایانکێشام و وەک
 شیت کەوتنە لێدان و وێرانکردنم، سالانیکی درێژ خوینی ئەو ئیوارەیی
 من بە دیوارەکانی ژێرەمینەکەو بوو، خوینی ئەو دەستە ماندووانەم کە
 ویستبووم خۆم بە دیوارەکانەو بەگرمەو، خوینی ئەو ددانە زامدارانەم
 کە بە قوولپ دەپژایە نابەینی سندوقەکان و سەر ئەوفەردە و نوێنە
 کۆنانەیی بە جۆریکی ناپێک لەو ژێرەمینەدا هەلچنرابوون. ئیستاش
 هەرکاتییک دەچمە ئەو ژێرەمینە، گویم لە قریشکەکانی خۆم، گویم
 لەو هاوارە زەلیلانەییە کە بە ناکامی بەر ئەو ئاسمانە ژەنگرتوووی
 میژووی مائ دەکەون، میژوویەک کە لەسەر خوسان و پېڤۆل پېڤۆلبوون
 و هەلۆهەرینی ژیانمان نوسراوێتەو. باوک دەگیا و براکانم لە منیان دەدا
 و دەیانگوت: «چوو بۆ کوێ؟». گریانی باوک سەبیرترین شتی ژیانی
 ئێمە بوو، ئەو لە هەموو ساتە نازکەکانی ژیانیدا جگە لە گریان و
 بەسەرخۆدا کێشان و شت شکاندن هیچی تری نەدەکرد، بە کلۆیکی پې
 لە نەخش و نیگارەو لەو نێویدا دەسوپرایەو بەسەری خۆیدا دەکێشا
 و دەگیا. هەندێ جار ئەو سوپخواردنە سەیرەیی ئەو، ئەو سەرکوتانەیی
 بە دیوارەکاندا براکانمی گێژدەکرد و ئەوانیش دەکەوتنە شەقەلدان لە
 کورسی و میزەکان، دەکەوتنە بۆکسدان لە دیوارەکان، بەلام ئەو بە

هیچ نارام نه ده بووه . نه و کینه و نا نارامی ناو پوځی خوئی به سر
خویدا خالیده کړده . هندیک بهیانی به بیجامه خت خت و کلاوه کی
سهریه وه ده چووه باغچه که و بئ هوپه کی دیاریکراو ده که و ته مستکوتان
به سر و سینه ی خویدا . هه ستم نه ده کړد نه و که سمانی خو شېویت ،
زورجار دلم به و ته نهاییه گوره به ی ده سوتا ، نه و له هه موو ژیانیدا
هاوپښه کی پاسته قینه ی نه بوو . پوژگاریک گه لئ ته نهابوو ، به خوئی
و مراخانیه شوره که یوه به کوچه و بازاره کاند ده که پایوه و هیچ
که سیک نه بوو سلاوکی لیبکات . تا دواچار پورم ، خوشکه سؤفیلکه کی
خوئی ، که له ژیره وه را جیهانی هه موو خاتوونه نیمانداره کانی شاری
به پتوه ده برد ، پوهو جیهانی پیاوانی مزگه وت پالیپتوه نا ، نیستا سالانیک
بوو له جیهانی نه و مزگه وته جه نجال و عاره قاویانه دا چند هاوپښه کی
چکولانه ی هه بوو که هه موو به ملکه چی و شهرم و ترسه و گوښان
له یه کتر ده گرت ، سهریان بؤ یه کتر ده له قاند . به رده وام شه وان چند
سه عاتیک به نه عله نیسغه نه که یوه له به رده رگا ، له ژیر مانگه شه ودا ،
له ژیر باراندا ، له ناو په شه باکاندا ده وه ستا و قسه ی له گه ل نه و هاوپښ
چکولانانه دا ده کړد ، هندی شه و که دهاته ژوورئ سهرتاپای ته پړوو ،
یاخود له سهرماندا هه لده له رزی ، به لام گوښینه ده دایه هیچ شتن ...
نه مشه ویش ونبوونی په روانه ی به و نابوچوونه ترسناکه ده زانی که
له میژبوو لیی ده ترسا ، نابوچوونیک ده شیا دووباره فرییداته وه نیو
ته نهاییه ترسناکه کی جارانی خوئی .

ده بیت نه وه بلیم که سالانیک دريژ که س سهرنجی نه و ژiane سهر
و ویرانه ی په روانه ی نه دا . سالانیک دريژ نه و وه کو تارماییه کی بیده نگ
نیشی نه و هبو دیوار و هوش و فهرشه کان پاکبکاته وه ، نه و کرمانه
کوبکاته وه که دایک له ژیر خویدا هه لیده هینان ، نه و سفرانه برازینیتته وه

كە خۆي لە سەرى نە دەخواردن، ئەو ژورانە بۆنخۆشېكات كە پزىنى دايك لە كۈنچە تاريكەكەي خۆيدا بۆنەكەي دەشتيواندن. عومرېك كەس پەرۋانەي نە دەبىنى كە پۆڭ لە دواي پۆڭ ژيانى دەبوو ئەو گەردە وردە «گەردى پەپولەكان»، ئەو گەردەي مەن دەمېك سالا بوو دەمبىنى، لە سەر جېگاي خەوتنەكەي دەمبىنى، لە نزيك ئەو گولانەو دەمبىنى كە ئاويدەدان... بەلام ھەرگىز باسە نە دەكرد. لېم نە دەپرسى «ئەو گەردى پەرۋانە چىيە كە جارجار لە دەورت دەبىنم؟»، ئەويش ھېچى نە دەگوت... ئەو دەيزانى ئەوئەي كە ھەلدەوەرېت ژيانى خۆيەتى، ئەوئەي دەبىتە گەرد سات و كاترېمېرە ناكامەكانى تەمەنى خۆيەتى، بۆيە بۆ ژيانىك و بۆ شىوئەيكي خۆگرتەر و نەگۆتەر دەگەرپا، ھەر لە دواي ئەو خەونەش دەبويست ئابلۆقەي ئاسنىنى ئەو شارە بشكىتېت كە ناوي دەنا شارى «خوئىن و ئاين و تەپوتۆز»... لەو ئىوارەيەو كە ھەلھاتنى فەرەيدونى مەلەك لەگەل پەرۋانەدا ئاشكرابوو، ھەموو شتېك لە ژيانى مەندا گۆرپا. ئەو شەو دواي ئەوئەي براكانم ئاومېدببون لە لېدانم، خەلئان لە خوئىن و ئازاردا، لە ناو ئامېرە شكاو و قەرەوئەلە كۆن و كورسىيە ھەلوەشاوئەكانى ژىرزەمىنەكەدا جىيانھېشتەم. مەن كاتېكى دوور و درېژ لە نىوان ھۆشيارى و بېھۆشيدا لە ھاتوچووندا بووم... لە ناو مۆتەكە و خوليا پەشەكانى بېھۆشيدا وئەيەكەي دووبارەبووئەي پەرۋانەم دەبىنى كە لە سەر زنجىرەيەك دەرگاي پەش و داخراو دەردەكەوت و ئاوادەبوو... پەرۋانەم دەبىنى لە سەر ئەسپېكى خوئىناوي بە ئاسمانىكى ئاسنىندا دەفپى... لە ناو باغىكى سووتاودا بە خەوتووي دەردەكەوت و دوكلەل و كلپەكان دايندەپۆشى و لە چاوان وندەبوو. كە بە ئاگاش دەھاتمەو دەمزانى ئەم خوليايانە خولياي ترس و ئازار و بېھۆشىيە. نىوئەشەو زانىم كە باوكم لەپەرى ئاومېدیدا پەنايىرئۆتە بەر خوشكە سۆفيلەكەي تا پەرۋانەي بۆ بدۆزىتەو، ئەو بەو شەو تاريكە بە

فرمیسکه خویناوییه کانی خویه وه له بهرقاپی نه و خوشکه دا که وتبوو، دهسته کانی بهرزکردبووه و گووتبوی: «فریامکه وه، خوشکم فریامکه وه، به هیمه تی شهیتان بووه یا به هیمه تی خودا، فریامکه وه». پورم به چرپه یه که چرپه ی ترس و وه حشه تیکی قوول و خودایی بوو گووتبوی: «هر ده مزانی شهویک له و ماله ی تودا شهیتان به ره لاده بیت... ده مزانی کار له کار ده ترازیت و نه و کچه هه موومان به ره و دۆزه خ و ویرانی و کوفر راده کیشیت». هر نه و شهوه ژنه ده فبه دهسته کان کۆبوونه وه... نه و ژنانه ی پور له تاریکترین و ترسناکترین شه ویشدا دهیتوانی کۆیانبکاته وه، هه موو وه کو پۆل له عه باپۆشی بیده نگ، به هیمنی تیکه لاوی شه و ده بوون و به کوچه کانی شاردا ده رگا به ده رگا له قاپی یه کترین ده دا، به ده فه کانیانه وه به ره و لای یه کدی ده کشان. ژنانی هه مه په نگ... ژنانی که له گه ت و نه سمه ر، ژنانی چکۆلانه و نه خۆش، ژنانی لاواز و زه رده له گه پاو، ژنانی گۆشتن و داکه وتوو. شهویکی ژور دره نگ بوو که هه موو له گه ل پورمدا دابه زینه ژیرزه مینه که وه و له ده ورم ئاپۆریان به ست. من له وه و به ر دیمه نی له و جۆرم نه بینبوو، ساتی له و چه شنه نه ژیا بووم... سیماکان هه موویان دریزتر و باریکتر له حه قیقه تی خویان ده هاتنه پیشچاوم، ده نگه کان دوورتر و نزمتر، په نگه کان کالتر و خۆله میشتیر. سه ره تا ته نها دۆعا یانده کرد و سوره تی جیاواز جیاوازیان ده خویند، نواتر پورم بینی به و چاوه سارد و تیزانه ی خویه وه به و قامه ته دریز و نه ستوره یه وه به و پرچه دریز و لولدراو و په شانیه وه، به هیمنی لیمزیکبووه وه و ده یگوت: «په روانه کوا؟ په روانه له کوپیه؟... نه و شهیتانه زینابازه له کوپیه؟». من به پیرمدا بوو هیچ نه لیم، ده مزانی بیدۆزنه وه ده یکوژن، ده مزانی چاره نویسی په روانه ئیستا له دهستی مندایه. له و ساته دا به جیا له و نازاره ی که ده مچه شت، خۆشییه کی سه یر به هه موو گیانمدا ده گه را، بهختیار بووم که قه ده ری من به و جۆره به قه ده ری نه وه وه گریدراوه...

ئاگادارېووم له ده‌ورم هه‌لده‌سوپان و ئايه‌ته قورئانيه‌كانيان دووباره‌ده‌كرده‌وه، له خوځ نه‌ده‌ترسام، به‌لام ده‌زمانی ئه‌و ژنه‌ توپيكي تاريك و شه‌يتانی له هه‌موو كۆلانتكي شاردا هه‌يه، ده‌زمانی ئه‌و ژنه په‌يامه‌يتنی تاييه‌تی خوئی له هه‌موو سوچيكي ئه‌م شاردا بلاوكردۆته‌وه. ئه‌وان چه‌ندین سعات باسی گه‌وره‌یی ئه‌و گوناوه‌يان بۆكردم، باسی ئه‌و ئاسمانه‌يان بۆ كردم كه به‌سه‌رماندا ده‌پوخيت، باسی ئه‌و كووره ترسناكانه‌ی ئاگريان بۆ كردم كه له هه‌موو كونجیكي زه‌وييه‌وه هه‌لده‌قووليت، باسی ئه‌و ئه‌ستېره پر له ئافاته‌يان بۆ كردم كه ده‌كه‌ويته‌ خوار و زه‌وی له‌گه‌ل خۆيدا نفرو ده‌كات... به‌لام من هېچ نه‌گووت ته‌نها له كونجیكا ده‌ستم گرتبوو به‌و خوینه‌وه‌ی كه له لیوم ده‌هاته‌ده‌ری و ده‌گريام. نه‌ تياياندا پارامه‌وه، نه‌ شه‌رم له‌گه‌ل كردن، به‌لكو له پاستیدا له پشت په‌رده‌ی جيهانتيكي تره‌وه ده‌مبين، چاوانم هينده‌ لیلبوون ژورجار ته‌نها سي‌به‌ره‌كه‌يانم ده‌هاته‌ پيشچاو، ته‌نها ئه‌و بۆنه‌ كوشنده‌يه‌يان ده‌گه‌يشته‌ من، بۆنی بوگرد و شه‌و، بۆنی به‌رمال و خوین، ئیدی دواي چه‌ند سعاتيک به‌ خويان و ده‌فه‌كانيانه‌وه مآيان به‌جيه‌يشت. دياربوو له چه‌ند سعاتيكا هه‌موو شار له به‌سه‌ره‌اتي په‌روانه ئاگادارده‌كه‌نه‌وه، ده‌زمانی ئه‌مپو هه‌موو ئه‌م مه‌مله‌كه‌ته هه‌لده‌گيرنه‌وه تا ده‌يدۆزنه‌وه. من پۆزی دواتر، دواي ئه‌و شه‌وی مۆته‌كه و حه‌قيقه‌ته‌ ساردانه. دواي ئه‌وه‌ی چه‌ندین سعات گویم له‌و بيده‌نگيه‌ ترسناكه‌ گرت كه بالی به‌سه‌ر مآلدا كي‌شابوو، ئیواره‌يه‌کی دره‌نگ به‌ برينداری و خویناوی به‌ پله‌كه‌كاندا سه‌رکه‌وتمه‌وه، مال چۆل و هۆل بوو، دايك نه‌بيت كه له سوچی مردنی خۆيدا هاواریده‌كرد، هه‌موو شتيكي دی ئارام بوو. ئه‌و ئیواره‌يه‌ له‌سه‌ر جيگاكه‌ی په‌روانه دانیشتم و هه‌ستم به‌و بۆشاييه‌ گه‌وره‌يه‌ ده‌كرد كه له ده‌ورم گه‌وره‌ ده‌بوو، هه‌لده‌ستام و ئه‌و فرميسك و خوینه‌م ده‌شت به‌ گونا و لیومه‌وه، به‌لام نا‌ئارامييه‌کی

قوول و بيسنور، ترسيكي گه وره له هه موو نه و پوژانه ي كه به پړوه ن
 دايگرتم. هه ر زووش ده ركه وت كه ترسه كانم ته نها خه يالاتي كچيكي
 ترسنوك و مندالكار نين. ده نكيكي نه يني له پوچمدا پييده گوتم نه و
 ژئانه وازناه يئن، چند دووريكه ونه وه، دووباره ده گه پړنه وه... من له
 ميژبو نه و نه زمونه له گه ل پورمدا ده ژيام كه به رده وام به شيويه كي
 كوتوپړ ونده بوو و له ناكاو ده رده كه وت وه و هه موو جاركيش مني تووشي
 په شيويه كي گه وره ده كرد. نا، من نه و ئيواره يه پيشبيني نه و شه وي
 ترس و بارانم نه ده كرد، به لام شته كان به خياريه كي له نه ندازه به ده ر
 پووينا. به ر له خوړئاو بوون ژنه ده فبه ده سته كان به جوړكي سهر و
 كوتوپړ ده ركه وتنه وه... وه كو نه وه ي ئيره مالى پاسته قينه ي خو يان
 بيت، بپرس له حوشه، هه يوان، ناو ژور و بالكونه كاندا كه وتنه
 هاتوچو، ئيستا ژماره يان زور زياتر بوو. من له نزيك ئينجان ه كانه وه خو م
 نووسانده بوو به ديواره كه وه و نه مده زاني چي به پړوه يه؟ نه مده زاني ئاخو
 په روانه په پړوه ته وه و پزگاري بووه يان هه ر له شاردايه؟ ژنه
 ده فبه ده سته كان به لامدا پاده بووردن و سه يريان نه ده كردم... من له
 ته نيشت ئينجان ه ژاكا وه كانه وه وه ستا بووم، كه س نه يده بينيم، تينه ده گه يشتم
 ئاخو سه يرم ناكه ن ياخود ناميين. له ناو نه و جه نالييه دا كه له
 ناكاو دوني اي مالى پر كرده وه، باوكم و براكانم به پرتاو ده ركه وتن و
 تيگه ل به و هه موو ژئانه بوون كه بوئي جيهانيكي دور و نه ناسراويان،
 له ناو ژور و پاپه و هه يوانه كاندا بلاوده كرده وه. من به هيمنى... وه كو
 مه خلو قيكى نه بينراو به دواياندا ده پويشتم، هه موويان تووپه، تيگشكاو و
 ده سته پاچه دياربوون، براكانم بيني كه بوخچه كانيان كرده وه و نه و
 خه نجه رانه يان ده ره يئا كه له ميژبو له نيو جله كاندا خه وتبوون. بينيني
 خه نجه ركه ان به س بوو بو نه وه ي تيگه م ده يانه وي ت په روانه بكوژن، من
 به ناو نه و ژئانه دا وه كو شيت پامكرد و خو م گه يانده به ر نه و بالكونه،

خه ریکبوو بگرم... له بالکۆنه که وه نه و گردبوونه وه سهیره م بینى که تا نه و کات نه مديبوو، سه ده ها که سانی نه ناسراو و سهیر له بهر ده رگای مالدئا وه ستابوون و چاوه پئی شتیکیان ده کرد... من ده مویست تیگه م، که گویم لیبوو پورم ده یگوت: «نه و منداله له کوئییه؟... که س نه و منداله ی بینیه؟». من توندتر خۆم ده نا به سوچی نه و بالکۆنه وه و نه مده مویست ده ریکه وم. پورم به براکانمی ده گوت: «نه و فاجیره یه له نانه واخانه یه کدایه... نه و فاجیره یه له ناو گه نم و ئارد و زه خیره ی نانه واخانه یه کدا خۆی شار دۆته وه». گویم لیبوو به باوکم ده ئیت: «هه موو مه لاکان، هه موو شیخه کان، هه موو ده رویش، سو فی و ئیمانداره کان فه توای پاکتیت ده دن». سیمای پیر و ماندووی باوکم ده بینى له ژێر زه بری وشه کانی نه ودا هینده ی تر تیکده شکیت. نه و ده گه پایه وه ناو خوشکه ده فبه دهسته کان. له ماوه یه کی کورتدا سه رجه می نه و ماله ده که وته جموجۆلیکی سه یر، من که سه یری چوارده وری خۆم ده کرد، نه مده توانی به یه کجار له وه موو پاکه پاکه و شه رزه ییه تیگه م که ناو مالى پڕکردبوو. نه و هاواریده کرد: «نه و منداله له کوئییه؟». من ده مویست له شویتیکدا خۆم به شارمه وه، به لام له چاوتروکانیکدا ژنه ده فبه دهسته کان گه یشتنه سه رم و وه کو داهۆلێک منیان به رزکرده وه. گویم لیبوو نه و له ناو هات و هاواریکی گه ورده دا، له ناو ژاوه ژاویکی تر سناکدا ده نگى به رزکرده وه: «نه و منداله بگوین». ئاگاداریوم یه کی که هه لیده گرتم و چه ندان ده ستی دیکه ش به ره و پووم درێژ ده بوون، سیمایانم نه مده بینى، به لام یاری په نجه و نینۆکه کانیانم هه ست پیده کرد. ئاگاداریوم دهسته کان ده گوپا، ده نگه کان ده گوپا، به لام نه و به رده وام ده یگوت: «بیهینن... بیهینن... بیهینن». دوا جار من، نه و و سێ ده فزه نی پیر له و ژووره دا خۆمان بینیه وه، به په له ده رگا کانیان داخست و په رده کانیان دادایه وه و به رامبه رم وه ستان. نه و ده یگوت: «کراسیکی په شی قه ترانى

له به ربکه ن». له چاوتروکانیکدا پووتیانکرده وه، پووت و قووت له ناو
 نه و ژاندها وه کو بالنده یه کی نه خوښ و ترساو وه ستام، ده مویست خوځ
 به متلیکی سپی داپوښم، نه یانه یشت هر خوځیان به خیرایی جلیان
 له به رکړدم و له کراسیکی قه ترانیان هه لکیشام. من وهک پوخله به ریکی
 ته خته، وهک پارچه یهک له دار جولم نه کړد، هیچم نه گووت. به نیگایه کی
 سارده وه سهیری چاوانی پورم کړد که په لی گرم بؤ ناو نه و
 قه به بالغیه ... بؤ به ره و نه و به رده رگایه کی که باوکان و براکانم به
 خه نجه ره کانیانه وه وه ستابوون، ژنه ده فبه ده سته کان به و ده فه که ورانه وه
 چاوه پوانیانه کړد، نه و شاره ش به هاوار هاوار و دنگه دنگ و
 له غه ته کانیانه وه ده پیروانی. «پور» له گرمی ده فزه نینه کاند
 هاواریده کړد: «خوداتان له که لدايه ... فریشته کانتان له که لدايه ... نه سحابه
 و پیواچا کانتان له که لدايه». خه لکی ده رگا کانیان ده کړده وه و سهیری
 نیعمه یان ده کړد، سهیری نه و خیزانه یان ده کړد که له پشتی نه م که ژاوه ی
 توله یه وه بؤ کرپنه وه ی شاره فی خوی ده که را، سهیری نه و ژنه
 ده فبه ده سته یان ده کړد که «لا اله الا الله» یان ده خویند و زیکریانده کړد،
 سهیری نه و مندا لانه ی شاریان ده کړد که هاتبوون کون و قوژین و
 پیگا کان بگرن و نه هیلن نه و دوو عاشقه ده ریازین. من نه و کات له هیچ
 تینه ده که یستم، ده مپرسی: «چییه؟» به لام که س وه لامی نه ده دامه وه.
 ده بایه پیش نه و پوه سهیره بکه وم، براکانم به خوځیان و خه نجه ره
 پووته کانیانه وه له چواره ورم وه ستابوون، نه وانیش هیچیان نه ده گووت،
 من سهیری ناسمانم ده کړد، سهیری به ریپی خوځم ده کړد و ده مگووت:
 «بؤ کوئ؟». باوک په لی کیشده کړدم و ده یگووت: «برؤ». من
 ناو پمده دایه وه و له ناو پیزی نه و له شکره سهیره دا سیمای خزمان و
 کوپه داخ له دل کانیانم ده بینی که له میژیو هه موو به ناو اته بوون
 په روانه به مردووی ببینن، نه و عاشقه دیرینه م ده بینی که هاتبوون و

ھەزریان دەکرد دواھەمین ساتەکانی چارەنوسی ئەو کچە ببینن کە پۆژی
 لە پۆژان خۆشیانویستبوو. لە ساتیکدا وام ھەستمکرد ھەموو ئەو شارە
 لە پشتمانەو دەپوات، ھەموو ئەو شارە لە دەنگی ھاواری ئەو ژنانە و
 لە دەنگی دەفەکانیان وریابۆتەو و ھاتۆتە دەری. گویم لێبوو لە بلەنگۆی
 مزگەوتەکانەو جاپدەدەن، لەسەر بالەخانە بەرزەکانەو ھاواردەکەن.
 ئێمەش بە ھەماسەو بە شەقامەکانی شاردا دەھاتینە خوار، بە کۆلانە
 تەسک و باریکەکاندا دەپۆیشتین، ئەو شارە سەرپای تۆزیک سی و
 کۆنی لێ ھەلەدەستا. ھەستمەکرد ئەو پەنجەرانی کە دەیەھا سالا
 نەکرانەتەو ئیستا دەکرێنەو، ئەو پەردانی دەیەھا سالا لانەبراون
 ئیستا لادەبرێن، لە پشت ھەموو پەنجەرە و دەلاقەیکیشەو سیمای پیر
 و ماندوو و تورپ سەریان دەردەھێنا و دەیانگوت: «بیاندۆزەو». گویم
 لێبوو ئەو پیریژنانە یو سەدە بە بێدان قەپ لە شتەکان دەگرن،
 بەو لەفرە بریندارە خۆیانەو دەیانگوت: «بیانلۆزەو». پیرەمێردەکان
 بە گۆچان، مراخانە شل و سەبیلی کوژاوەو لە بەردەرگاگان دەردەکەوتن
 و گۆپالەکانیان ھەوادەدا. لە ھەموو کۆلانیکیشدا خاتوونیک دی، کچیک
 لەچکپۆش، کورپیک خەنجەر بە دەست دەھاتە ریزەکانەو. کە لەو
 نانەواخانە نزیکیوینەو دەفرەنەکان بازنیەکی گەرەیان دروستکرد،
 باوک و براکان و دەیەھا خەنجەر بە دەستی تر کە من پێشتر نەمدییوون
 خۆیان کرد بە ناو نانەواخانە کەدا، من نەخشە نانەواخانە کەم دەھێنایە
 پێشچاوی خۆم، دەمزانی بە ئاقاری تەنورەکاندا دەپۆن، دەچنە ژووری
 ھەویرشیلانە کەو، دەچنە ناو فەردە ئاردەکان، لەویادا لە ھەیوانی
 خانووەکی پشتەو دا کیشیان دەکەنە دەری و بە ھایاھوویەکی ترسناک، لە
 ژێر یەکن لە درەختەکانی ئەم شەقامەدا سەریان دەپۆن. دیمەنی پەروانە
 بە سەرپراوی، دیمەنی ئەو بە کوژاوی گێژیدەکردم. دەمویست شتەکان
 نەبینم، بەلام دەمبینی. دەنگی دەفەکان و ھەی ئەو پیرەکان تا

دهات به رزده بووه وه، له نټوان ته گانې نه واندې بڼو ناو تانه واخانه که و هاتنه دهره وياندا من جگه له په روانه هېچې دیکم نه ده بېنې، جگه له چاوه ماندوو و خه والوه گانې په روانه هېچې دیکم نه ده بېنې. بڼو یه ک ساتي چکولانه ټاورپمده دایه وه هه ستمه کرد که په نجه ی دهره نه کان سسټده بیټ، هه ستمه کرد هاوار و خودا خودایان ه یمنترده بیټه وه. گویم لیټوو دهنگیک به چرپه وه پیمده لیټ: «خه ندان، خه ندانې چکولانه مه ترسه»، من ټاورپده ده مه وه ببینم کیڼه، به لام کهس نابینم، له هه مان کاتدا باوکم دیاره که به شکستی و که ساسی دټه دهرې و ده لیټ: «پوښتون، که سی لټنیه». دهنگیکې تر له دواوه ده لیټ: «یه کیکی تر پېش ټیمه ناگاداریکړونه ته وه، یه کیکی فریای زیناکه ران که وتووه و پژگاریکړون». نه و پیاوه مه ست و ژنه بیټوشانه بیده نگ ده بن، نه عره ته ی دهره کان بیده نگ ده بیټ، خاموشییه کی کوتوپ و تیپه بال به سر نه و شه قامه دا ده کیشیت، هه ستمه کهم شته کان بڼو ساتیک کرژده بڼه وه و ده چنه وه ناو خوایان، بڼو ساتیک ټاسمانیش ټارام ده بیټه وه، پورم که له ناوه راستی ژنه دهره ده سته کاندې وه ستاوه سهیری من ده کات، یه کیکی ده لیټ: «ناو ټیمده بن، نه مشه و ده یاند ټزینه وه». نه و ژنانه دووباره به خوایان و دهره کان یانه وه ده که ونه وه هاوارکردن، ده که ونه وه بانگکردنه وه ی خودا، ده که ونه وه خواستنی هیمه تی پیغه مبه ره کان، منیش به و کراسه په شه وه له ناوه راستیاندا وه ستاوم، نازانم ده یانه ویت چیبکه ن، نا... من له قوولایې پوچمدا شادومانم، سهیری نه و قهره بالغیه ده کهم و دلنیا م هر نه و دهنگه هیمه ی که چپاندی به گویمدا: «خه ندان مه ترسه»، هر نه و دهنگه په روانه ی پژگاریکړوه. به لام کی بوو؟... نه مده زانې. شه و تاریک داده هات دهمزانی نه و ژنانه به ټاسانی ده سته ردارنابن، له نا کاو پهنگی ټاسمانیش ده گوپا و بارانیکې ناوه خت دایده کرد، دهنگی بارانه که له سر دهره کان ټیقا عیکې سامناکتر، سهیرتر

و گهرمتری له په نجهی ئه و ژنانه ده خولقاند. به و شه قامه ته پرانه دا دووباره منیان ده دایه وه پېش خویان. باران تک تک له پرچم ده تگا، من ده پوښتم و دیسان ئه و حه شاماته له دووم ده پوښشت، ورده ورده ئه و کراسه ته په زیاتر و زیاتر به جه سته مه وه ده نووسا، تا ده هاتیش پتر چکولانه ده بوومه وه ... بۆ یه که مجار هه ستمده کرد ئه و کراسه زۆر گه وره یه به بهرم، به لام ته کان و گورمی شیتانه ی ئه و مه حشه رگه له خیراتر به ره و خوار ده یبردم و کاتم نه دما بیریکه مه وه، کاتم نه دما سهیری خۆم بکه م، ئه و پیاوانه ی که دیاربوو هه ستیان به شه رف ئیجگار نازکبۆته وه، ده گریان ... نه وانی دیش به لیشاو له ناو دهنگی باران، بانگی یه زدان و هه په شه کردندا ده هاتنه پېش. من وه کو هیما ی ئه و به شه له شه رفی خیزان که لکه ناگریت ده بووایه هه میشه له پېشه وه برپوښتبا مایه، وه کو هیما ی ئه و پاکیه ی که ده بیټ له به رامبه ر گونا هه کانی په روانه دا دابنریت، ده بووایه له پېش هه مووانه وه بووما یه. که گه یشتینه مه یدانی گه وره ترین مزگه وتی شار، باران هه موومانی تا سه ر ئیسقان ته پرکردبوو، شه ویش به ره و نه خشکردنی په شترین تۆنه کانی خۆی ده پوښشت، به لام ئه و ژنانه ئیستا له و مه یدانه دا بیسه ر و تترین ساته کانی خویان ده ژیان. باران و شه و و دیمه نی مناره کان جوړه جوړه تیکی دپندانه ی تیا دروستکردبوون، منیان ده دایه پېش خویان تا نوژیگه یین، من سه رم به رزه کرده وه و ئاسمانم له په نگیکی ترسناکدا ده بیینی، پېشتر ئاسمانم به و جوړه نه بینیبوو. نزیک مناره کان ترسیکی سه یریان خستبووه دلم، له وه و به ر له ژياندا به مجۆره له هیه مناره یه ک نزیک نه که وتبوومه وه ... له ناو حه وشى مزگه وته که دا سیبه ره کان، ده نگه کان و سیماکان شیوه یه کی په قتر و به ردینیان هه بوو، ده روښه کانیش، نه وانه ی دهنگی بروسکه کان و دهنگی ئه و هه موو مۆقه تورپه یی ئه و ئیواره یه پشووی لیټکدابوون، پیده چوو له ده ریایه کی شینه وه هاتیبیتنه ده ری. من له ژياندا حه وشى

به و جوړه گه وړم نه بينيږو. پخوله بهر هکاني ده ورو بهر م نئستا زرينگه يه کي
 فه له زيان لیده هات، بالنده کاني ناو مزگه وت زرينگه ي ميتالنيکي نازکيان
 هه بو، نه و ماسييه بچو کانه ي ناو حه وزي مزگه وتيش وه کو مه خلوقاتگه ليک
 له ميتالي شين ده هاتنه پيشچاوم. پورم که سيمای وه کو چرايه کي
 شيني کال، کالتر له هه موو پهنه کاني دیکه ي نه و نئواره يه ده دره وشايه وه،
 له ناو ژنه ده فبه ده سته کاندا ده وه سته و ده نگی به سر بروسکه و ده ف
 و چوپا وگه کاندا بلنده کړده وه و ده يگووت: «نويژيکه ن تا ده يان دوزينه وه،
 نويژيکه ن تا نه م نابروومان پاکده کينه وه». ده وه ستاين و نه و په وه
 سه يره له مه خلوقاتي نه ناسراو، نه و هه زاره ها ده ست و چاو و ليوه ي
 له ناکاو پړاېونه ناو ژيانمانه وه به هه موولايه کي نه و مزگه وتده ا
 دابه شده بوون، هه موو به يه ک شه پولي سه ير له ژير کوله که کاندا، له
 ژير مناره کاندا، له ژير چه تري ده رويشه کاندا، له پارپوي نيوان هوله کاني
 پرسه و سالوني نويژه ده سته جه معييه کاندا بلاوده بوونه وه. پورم به
 ده ننگيکي وه کو نه وه ي له گه رووي نه و گومه زه گه ورانه وه بيته ده ري
 هاواریده کرد: «نويژي پاکبوونه وه بخوينن، دوعايه ک بخوينن، خودا
 يارمه تيمانبدات گريکوږه ي شه يتانه کان بکه ينه وه». نه و واي ده گووت و
 ده رپايه ک له مه خلوقات پيکرا داده نه وين و نويژيانده کرد، ژنيک که
 سيمايه کي چويتي هه بوو به پقه وه په ليگرتم و برديمه ژير هه يواننيکي
 گه وړه، من ناويکي په ش له جه ستم ده پوي، هه ستمده کرد هه رچي
 په شيتييه له قزما بارانه که شتوييتييه وه و به له شمد اديته خوارې، وه کو
 پارچه خه لوزنيکي ته پ ده وه ستم، ژنه که له نزيک پايه يه که وه و له سر
 به رماليک دايده نام و فه رماني پيده کردم نويژيکه م. من له و په نايه ي
 خومه وه يه که مجار سه يري ناسمانم ده کرد که وه کو له خشتي شين
 چنرابيت تاريخ و نزم ده هاته به رچاوم، سه يري قه راغي نه و هه وړه
 نزيکانه م ده کرد که پوناکييه کي ئيجگار دووري مانگ قه راغي هه نديکياني

پوښنکړدېووه، سه‌یری سووتانی هندیك په‌له‌وړم ده‌کرد که به
 گړی بروسکه‌کانه‌وه به‌سەر ئاسمانی مزگه‌وته‌که‌دا به‌خیړایی ده‌فرین، به
 ترسه‌وه سه‌رم ده‌خسته سه‌ر به‌رماله‌که و نوږژمده‌کرد، به‌لام له‌قوولایی
 پوځمدا ده‌نگیک ده‌یگوت: «بړو په‌روانه، بړو به‌ره‌و جیگایه‌ک
 نه‌تدوژنه‌وه». ئه‌و شه‌وه من یه‌ک له‌دوای یه‌ک نوږژمده‌کرد، دوای
 هه‌موو نوږژیکیش هه‌لده‌ستام و سه‌یری ئه‌و ناگرم ده‌کرد که هه‌ستمده‌کرد
 له‌ئاسمان، له‌پشت هه‌وره‌کانه‌وه ده‌سووتیت. ئیستا ئه‌وانه‌ی ده‌ورو به‌رم
 به‌رماله‌کانیان کۆکردېووه و به‌چیچکانه‌وه له‌نیوان شیلمان، پایه،
 سه‌کۆ، قادرمه، حه‌وز و مناره‌کاندا دانیشتبوون، هه‌ندیکیان هیچ
 چه‌تریکیان به‌سه‌ره‌وه نه‌بوو و به‌رده‌وام باران لی‌ی ده‌دان، هه‌موویان
 سه‌یری منیان ده‌کرد. من چاوم ده‌نوقاند و له‌ناو گووتنه‌وه‌ی
 توتیئاسای ئه‌و حه‌رفانه‌دا که هیچی تیینه‌ده‌گه‌یستم خۆم که‌نه‌فته‌ده‌کرد،
 ده‌مویست نه‌گویم له‌ده‌نگی بروسکه‌کان بی‌ت، نه‌گویم له‌چه‌په‌چه‌ی
 ئه‌و ژنانه‌بی‌ت که به‌پسکه‌پسک باسی ژیانی من و په‌روانه‌یان ده‌کرد،
 ده‌مویست گویم له‌ده‌نگی ئه‌و چۆراوگانه‌نه‌بی‌ت که به‌ر کانزای تاریکی
 شه‌و ده‌که‌وتن و خوږه‌یه‌کی ئاسنینیان دروستده‌کرد، هه‌تا ده‌نگی دل‌ی
 خۆم که ترس و بی‌خو‌شی و تیینه‌گه‌یشتن ده‌یگوشی وه‌کو ده‌نگی
 مه‌عه‌دیکی شکاو ده‌هاته‌گویم. هه‌ندیچار چاوم به‌رزه‌کرده‌وه و چه‌نده‌ها
 بال‌داری خه‌یالیم له‌سه‌ر مناره‌کان ده‌بینی، بال‌داری ئه‌وتۆ که تیکه‌له‌یه‌ک
 بوون له‌سیبه‌ری گومه‌زه‌کان، دانه‌وینی هه‌وره‌کان و شینایی شه‌و...
 هه‌ندیچار له‌نزیکه‌وه ده‌فرزه‌نه‌کان ده‌ستیانده‌کرد به‌کووتانی ده‌فه‌کانیان
 و ده‌رویشه‌کان له‌ژیر چه‌تره‌که‌دا ده‌ستیانده‌کرده‌سه‌مایه‌کی ناگراوی،
 به‌لام هه‌موو شته‌کان گه‌لیک دوور ده‌هاتنه‌ به‌ر چاوی من... له‌سه‌ر ئه‌و
 به‌رماله‌ سه‌رم ده‌خسته‌نا به‌ینی ئه‌ژتوکانم و بیرم له‌په‌روانه‌ده‌کرده‌وه.
 پور به‌چرایه‌که‌وه ناو حه‌شاماته‌که ده‌گه‌ړا، چرایه‌ک وه‌کو هه‌موو پوناکی

و تاریکیه کانی نه و شه وه پهنگیکی شینی هه بوو، یه که یه که ته ماشای ده موچاوه کانی ده کرد، یه که یه که سهیری نه و کچ و ئافره تانه ی ده کرد که بو پاک کردنه وه ی گونا هیکی نه زانراوی خو یان، به شداری تو له ی نه م شه وه تاریکیه یان ده کرد. دوا جار منی له پال نه و پایه یه ده ده تو زییه وه و له پشتمه وه ده وه ستا. نه وان چاوه پوانی شتیکیان ده کرد، چاوه پوانی هه والئیکیان ده کرد... شه و پاده کشا و هیچ ده نگیک نه بوو، که س له ده رگای نه و مزگه وته نه ده هات به مدیودا، باو کم له ژیر مناره کاندای ده هاتوده چوو، برا کانم به پیز له ژیر یه کییک له قوبه شینه گه وره کاندای پیز بوو یوون، له ئیواریه خه نجه ره کان له مستیاندا بوو. به دریزای شه و باران له و خه نجه رانه ی ده دا، بروسکه کان پونا کیده کردنه وه، له پال براکانیشمدا سه ده ها خه نجه ره به ده ستی دیکه به بیده نگ به ناو پایه و شیلمانه کاندای ده سو پانه وه، هه ندی جار یه کییک خه نجه ره کی ده دا له شیلمانیک و زینگه یه کی سه یر هه مو مانی پاده چله کاند، یه کییک له مه لاکان هه موو جاریک ده نگ ی به رزده کرده وه و ده یگووت: «ئاگاتان له پایه کان بیئت». تا ده مه و به یان پور وه کو چاوه دیری زیندانیه ک بکات، له پشتمه وه وه ستا بوو... نه گه رچی شه و تیده په پی، به لام دنیا تو زیکیش چییه پوناک نه ده بووه وه. ده مه و به یان ژنیکی په شپوش له ده رگای مزگه وته که هات به مدیودا و به نه سپایی به ناو پیاوه کاندای تیپه پی و له ژیر چه تری ده رویشه کاندای هه ندی وه ستا و که میک نه و عه بایه ی پراوه شاندا که دیاربوو به دریزایی شه و باران لیتی داوه و دوا جار به ره و پووی ئیمه هات... له ناو ژنه کاندای چهند پرسیار زیکیکرد و دوا جار پووی کرده پورم، ژنیکی په شپوشی که له گهت بوو. له پشت منه وه وه ستا و چهند شتیکی چپاند به گوئی پورمدا، من جور نه تم نه کرد ئاوپیده مه وه... هه ستمکرد هه وره کان به گه والی گه وره گه وره به ره و زهوی به رده بنه وه، هه ستمکرد پورم و هه موو ژنه کانی دیکه ده وه ستن و سه یری نه و هه ورانه ده کهن،

به لām نهو به هیمنی هه لدهستا و به بهردهمی مندا تیده پهی، یه که یه که شتیکی به گوئی ژنه ده فبه دهسته کانداه چرپاند و نهوانیش به دهنگیکی نزم دهیانگووت: «شوکر بۆ خوا». دهچوو ژیر بارانه که و باوکمی بانگده کرد، نهویش براکانمی بانگده کرد، نهوانیش خه نجر به دهسته کانیاں بانگده کرد، نهوانیش نهو پیاوانه ی له نیوان شیلمان و مناره کانداه چاوهرپوانیا نده کرد. له ناکاو دهنگی زیکر و هینه لایه کی گه وره له پشتمانه وه به رزده بووه وه، سهر له نوێ ده فه کان ده که وتنه وه ژنین. من به بیده نگ خۆم له سهر به رماله که م گرمۆله ده کرد، دوا ی سئ شهو نه خه وتن، هه زمه کرد بمرم... هه زمه کرد له ژیر نهو بارانه دا و له ناو شینایی نهو شه و ده ناو قمی ناو تاریکی و بیرچوونه وه بیم، به لām باوکم ده بینیی به و مراخانیه ته پهی خۆیه وه به ره و پووم ده هات، بیته وه ی پرسم پیبکات بیژه حمانه به هه وشه که دا کیشیده کردم، من ده که وتم و سه ره نه ژنۆکانم ده دران، ده که وتم و ورده زیخی سهر پیگاکان زامداریا نده کردم، وه کو بوکه شوشه یه کی شکاو هه لیا نده گرتمه وه و به ناو نهو باران و شیناییه ترسناکه ی به ره یاندا پایانه کیشام. ده نگه دهنگیکی گه وره له هه موو لایه که وه به رزده بووه وه، لیشاویکی سهر له مه خلوقات به خیراییه کی گه وره به ره و ده رگاکان ده کشان، مه خلوقات ی نه بینراو له گومه زه کانه وه به په یژه ی درێژ درێژ داده به زینه خوارێ... له ناکاو من ده ستم له دهستی باوکم به رده بوو، ده که وتمه ناو مه لا کویره کان که به خویان و گۆچانه کانیا نه وه دوا ی نهو گه له توپه یه که وتبون، نهو گه له ی که خیزه یه کی سهر و پر له ژان له سینه یه وه ده هات. خۆم له باز نه ی نهو گۆچان و که واو میزه ره ئالۆزکا وانه ئازاده کرد و شه پۆلی به یه که داچووی خه لک که کتیرکیتیا نده کرد له ده رگاکان بچن به و دیودا، ده بیردم... تیکه ل به سوالکه ره کان ده بووم که له و به ره به یانه ته پوتوشه ی به هاردا پاله په ستویه کی گه وره یان له به رده رگاکان دروست کرد بوو... سورمه ده خوارد

و تیکه‌ل به و ژنه به‌چه‌پۆشه تازانه ده‌بووم که به لی‌شاو له قسنه‌کان ده‌هاتنه‌ده‌رئ... بارانیکی قایم دایده‌کرد، دووباره هه‌ستمه‌کرد باران هه‌موو په‌شیتی قژم به‌سه‌ر جه‌سته‌مدا ده‌شواته‌وه. خه‌ریکبوو ده‌که‌وتم، خه‌ریکبوو په‌نگی ئالتونی و له‌ناکاوی ئه‌و بروسکانه کوێزیده‌کردم که له ناو ئه‌و ده‌نگه‌ده‌نگ و باران و بروسکه‌یه‌دا ده‌نگیکی هێمن چپاندی به‌گویمدا و گووتی: «خه‌ندان، مه‌ترسه من پزگاریانده‌که‌م»... ده‌نگیک بوو به‌خیرایی هات و تیپه‌ری، ئاو‌مدايه‌وه، به‌لام نه‌مبینی، هه‌یج شتیکم چاونه‌کرد دارشه‌قه‌که‌ی نه‌بیست. پیاویکی دارشه‌ق به‌ده‌ست بوو له قه‌مه‌سه‌له‌یه‌کی په‌شدا، به‌ده‌نگیکی نامۆ ئه‌و وشانه‌ی چرپاند به‌گویمدا و تیپه‌ری و لی‌شاوی تاریکی و باران به‌خیرایی بردی. من له ناو حه‌شاماته‌که‌دا... له نزیک ته‌قه‌ی ئه‌و گۆچان به‌ده‌ستانه‌وه که به‌ئه‌نقه‌ست ده‌یانکیشا به‌ ده‌رگا‌کانی مزگه‌وته‌که‌دا هاوارم‌کرد: «بپۆ پێشکه‌وه... پێشکه‌وه، فریایانکه‌وه». نه‌مزانی گوێی لێم بوو یاخود نا. که‌دواتر پێکه‌وه له‌گه‌ڵ خاوه‌نی ئه‌و ده‌نگه‌ غه‌مگینه‌دا له شه‌ربه‌تخانه‌ گه‌وره‌که‌ی خۆیدا به‌دیار په‌رداخیک شه‌ربه‌ته‌وه دانیشترین، به‌حه‌سه‌ره‌ته‌وه لێم پرسى: «ئایا ئه‌و شه‌وه گویت له‌ هاواره‌که‌م بوو؟». ئه‌و به‌ ئارامی وه‌لامیدامه‌وه و گووتی: «نه‌وه‌ک ته‌نیا گویم لی‌بوو، به‌لکو تا چه‌نده‌ها سال ئه‌و هاواره له‌ گویمدا ده‌زنگایه‌وه». هه‌شتا هاواره‌که له‌ گه‌رومدا‌بوو که ده‌ستیکی دیکه‌ رایکیشام و له‌و لی‌شاوه هێنایه‌ده‌رئ و گووتی: «کچم تو خۆت پێشکه‌وه... خۆت، پاشه‌پۆژی تو له‌سه‌ر ئه‌مشه‌وه‌ستاوه». ئه‌وه ده‌ستی «مه‌لا که‌وسه‌ری باغه‌وان» بوو که دواتر زۆرشتی ترسناکی له‌ دنیا و چاره‌نوسی مندا دیاریکرد... ئه‌و ده‌ستانه به‌ ئه‌ندازه‌یه‌ک سارد‌بوون له‌گه‌ڵ ساردی شه‌و، ساردی باران و ساردی گه‌رده‌لوله‌کاندا به‌راورد نه‌ده‌کرا. من تووشی کۆکه‌یه‌کی له‌ نا‌کاو بوویووم، جار‌جار ده‌بوایه‌ یه‌کیکی دیکه‌ش په‌لم پاکیشیت تا بتوانم بپۆم، له‌ هه‌ر

جىڭايە كىش بۈەستابامايە پورم لە نزيكەو ە دەو ەستا و بەو چاۋە
سەيرانەي تەماشايەدە كردم. سەرلەنوئ بە كۆلانەكانى شاردا تىپەپىنەو،
سەرلەنوئ دەفژەنەكان دۇنيايان بە دەنگى زىكرەكانيان ئاۋەدانكردهو،
بەلام دەنگەكان كېتر و بىدەنگتر دەهاتنەگويم... دەپۆشتين و شو
دەرگاكانى خۆي زياتر و زياتر دەكردهو، لەناكاو گەيشتينەو سەرئەو
شەقامەي كە من گەليك ئاشنابووم، ئەو شەقامەي پىڭەي گەپانەو ەي
من و پەرۋانە بوو لە قوتابخانەو ە بۆ مال... لەويادا بۆنى درەختەكان،
بۆنى ئاسمان، بۆنى ديۋارەكان ەمووي دۆستى من بوون. سەيرم
ليدەهات و دەمگوت: «دەبىت ئەم پەو ە چ كارىان بەم شەقامە ەبىت...
كە لە ەەر شەقامىكى ديكەي دۇنيا جۋانتەرە». بەلام لەناكاو لەبەردەم
كتىبفرۆشيبەكدا ەستاي... پورم خۆي دەستى بەرزكردهو ە و گوتى:
«ليرەن... ئەو دۋو زىناكەرە لە ناو ئەم كتيبە شەيتانيانەدان». بە
خيراىي و بە شيۋەيەكى سەير ئابلوقەي كتيبفرۆشيبەكەياندا، دەنگەكان
هاوارياندەكرد: «و ەرنە دەري!» بەلام ەيچ دەنگ نەبوو. يەكەمجار قفلى
دەپابەكەيان شكاند و ەئلياندایەو، من دالم ەكو كۆترىك لە ناو
گىژەلووكەيەكدا دەلەرزى، ئاگاداربووم ەموو لە دەرگاي ئەو كتيبفرۆشيبەو
نزيكەبنەو، ەموو لەپيش دەم ئەو دەپابەيدا ئاپورە دەبەستن، من لە
سوچىكدا خۆم گرمۆلەدەكرد و سەرم دەخستە ناو دەستمەو ە و
گوچكەكانم دەگرت، نەمدەويست ەيچ ببينم و ەيچ ببستم، دەمويست
ەمووشتەكان بە مۆتەكەيەك بشوبهينم كە دواچار دەپوات و بەئاگادىمەو،
بەلام شتەكان بە جۆرىكى ترسناك درىژەيان دەكىشا، گويم ليپوو
شوشەي كتيبفرۆشيبەكەيان دەشكاند، بە ليشاو بە دەم بانگكردنى
خوداۋ، بەدەم هاواربردنەو ە بۆ پياۋچاكەكان ەوروزمياندەبردە ژورئ،
بەلام جگە لە پەفتەيەكى چكۆلانەي پەرۋانە و تاكى دەستكيشى كۆنى
فەرەيدون ەيچيان نەدەدۆزىەو. لە ناو ئەو ەرا و ەياھو ە سامناكدا

چاومده کرده وه و هاوارمده کرد: «سوپاس... سوپاس»، به لام سیما گرز و تورپه کانیان دهیترساندم و دووباره چاوم لیکده نایه وه. پورم پهفته که ی هه لده گرت و یه کیکی نه ناسراویش ده ستکی شه که ی ده برد بۆ خۆی. «مه لا که وسه ری باغه وان» سه ری ده له قاند و به ده نگیکی پر له حکمه ت ده یگوت: «ئه وه نیشانه ی ئه وه یه وه کو دوو جانه وه ری بریندار پایان کرده ... وه کو دوو جانه وه ری خه تاکار و بریندار». به لام ده نگي مه لا که وسه له ناو هات و هاواری ژنه ده فبه ده سته کاند ده خنکا که له گه رمه ی ناؤمیدی اندا، ده فه کانیان داده نا و ده که وتنه په لاماردان و تورپانی کتیبه کانی کتییفرۆشییه که ... سه فته سه فته کتیبه کانیان ده هیتایه ده ری و تورپه یانده دایه ناو بارانه که، پرز له دوی پرز کتیبه کانیان که له که ده کرد، جار جار مه لا که وسه ر و چند فه قییه کی چکۆلانه ی تیکه لاو به مه حشه رگه له که، کتیبیکیان هه لده گرت و ئه مدیوه ویدیوان ده کرد و فرپیانده دایه وه سه ر کتیبه کانی دی. ئه و شتانه ی که کیش نه ده کرایه ده ره وه، له ناوه وه ئاگریانده دا، له چاوتروکانیکدا هه مووشتیک بلایسه ی سه ند. من له و سوچی ته نهاییه دا ته ماشامده کرد سه رمایه کی کوتوپر و له ناکاو، له رزیککی تا سه ر ئیسقان کوژاوه وه سه یری ئه و ئاگره م ده کرد که به خیرایی پالی به ئیمانداره کانه وه ده نا بۆ ده ره وه. ئیمانداره کان هه ندیکیان پرز دوی پرز کتیبیان ده هیتایه ده ری و له سه ر شوسته کانی ئه و شه قامه که له که یانده کرد و ده یانسووتان، بۆ یه که مجار من هه ستمده کرد پیوستیم به گه رمیه کی ژۆره، ئاگره کهش به و شه وقه سه یر و ئه فسانه ییه ی خۆی بانگیده کردم. هیدی هیدی دنیایا پوناکده بووه وه، هیدی هیدی ئه و بارانه بیتوچانه ی شه و پاده وه ستا، من هه لده ستام و به زه رده خه نه کی سه یره وه له و ئاگره نزیکده بوومه وه، هه لده ستام و له به رده م ئه و مه شخه لانه سه یره دا ده وه ستام، ئه و هه لمه سه نگینه ی که

له جله کانم هه‌لده‌ستا منی ده‌کرده پارچه‌یه‌ک غوباری چر، به‌لام من ده‌ستم خستبووه بنه‌نگلمه‌وه و سه‌یری سووتانی کتیبه‌کانم ده‌کرد که ناگر و شه‌مالی ده‌مه‌ویه‌یان پیکه‌وه یاری پیده‌کردن، خودایه ... ئه‌وان کتیبه‌کانیان ده‌هینا و تورپانده‌دایه سه‌ر ئه‌و ناگره، من له‌و کلپانه پاده‌مام و په‌پوله‌ی چکولانه‌م ده‌بینی له‌ ناو ناگره‌که‌دا ده‌سووتیت، کتیبه‌کانیان فریده‌دا و له‌ نئو په‌په‌کاندا په‌پوله‌م ده‌بینی هه‌لده‌وه‌ریت و ده‌که‌ویتته ناو ئه‌و ناگره و ده‌بیته تۆز... په‌پوله‌ی ژۆر، په‌پوله‌ی گه‌وره گه‌وره که له‌ نئو کتیبه‌کاندا ده‌هاتنه‌ده‌رئ و وه‌کو بیان‌ه‌ویتت بفهن که‌میک به‌رزده‌بوونه‌وه و خیرا کلپه‌کان ده‌یانخواردن. له‌ ساتیکدا هه‌ستمده‌کرد ئه‌و به‌یانیه‌ له‌ بری خۆله‌می‌ش، گه‌ردی ئه‌و په‌پوله‌ سووتاوانه به‌ با ده‌کات... هه‌ستمده‌کرد که په‌پوله‌کان دین و به‌ سووتاوی له‌سه‌ر سیمام ده‌نیشنه‌وه، به‌گه‌روه له‌سه‌ر سه‌رم ده‌وه‌ستن و خۆیانده‌دن به‌ سینه‌مدا، منیش تا ده‌هات زیاتر چاوم له‌و بلایسه‌ گه‌ورانه ده‌بپی و زه‌رده‌خه‌نه‌م ده‌گرت... ئاو‌پرده‌دایه‌وه و ئه‌و سیبه‌ره خامۆشه‌ی به‌یانی نه‌بیته که له‌ پشتمه‌وه به‌ هیمنی ده‌کش، هیچی دیکه‌م نه‌ده‌بینی، به‌لام له‌ ژووره‌وه، نزیک له‌ کلپه‌ی ترسناکی ئه‌و ناگره، باوکم و پورم هه‌ردووکیان به‌ترسه‌وه ده‌هاتن و سه‌یری ئه‌و زه‌رده‌خه‌نه و پیکه‌نینه له‌ناکاوه‌ی منیان ده‌کرد، ده‌مبینی به‌ جووته هیدی هیدی به‌ده‌وری ناگره‌که‌دا پیچده‌که‌نه‌وه و به‌ ترسه‌وه له‌و زه‌رده‌خه‌نه‌یه پاده‌مینن که له‌ ناو هه‌لم و دوکه‌ل و بارانی ئه‌و به‌یانیه‌وه سات له‌ دوا‌ی سات به‌ شیوه‌یه‌کی سه‌یر، به‌ شیوه‌یه‌ک که چیدی له‌ ژۆر ده‌سه‌لاتی مندا نه‌بوو، له‌سه‌ر سیمام گه‌وره‌تر و گه‌وره‌تر ده‌بوو، زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌ک تاماوه‌یه‌کی درێژ له‌گه‌لمدا ده‌بیته و ته‌نها دوا‌ی هه‌سه‌ره‌تی سووتانیکی دیکه جیمده‌هیلایته.

ئەستەمبوو دوای پووداوهکانی ئەو شەو، ژبانی هێمنی و لەسەرەخۆی جارێان دەستپێکەمەو، هەر ئەو شەو، دوای ئەوێ باوکم ئەو زەردەخەنەیی لەسەرلێووم بینی، ئەو زەردەخەنەیی تێکەڵ بە هەلەم، ئاگر، باران و تەنهایی ئەو بەیانییە بووبوو بە پورمی گووت: «ئەو کچە ببە بۆ خۆت... لەگەڵ کچەکانی خۆتدا گەرەبیکە و فێری هەموو ئەو شتانەیی بکە کە دەبێت ژنێکی باش بیزانێت». ئێستا دەبێت بڵێم، من ئەو کاتیش دەمزانی کە تازە گەلێ درەنگە، چونکە چیتەر جورنەتێکی منداڵانەم تیا دروستبووبوو، ئیدی دەمتوانی کەمێک تەماشابکەم و زەردەخەنەبگرم... بە تورپیی سەیری تاریکی و زۆلمەت، ئاگر و پوناکی بکەم و زەردەخەنەبگرم... سەیری دلپەقی، ترس و تێکچوونەکان بکەم و زەردەخەنەبگرم، بەلام درەنگ تێگەیشتم کە ئەو بزە بچوک و نەینیی و مانادارە تا چ ئەندازەیەک دەتوانێت پیاوان و یاساکان و ئارامی دنیا تێکبدات و سیستمی ژبان و حیکمەتەکانی برینداربکات.

«بیبە بۆ خۆت»... دەمزانی ئەو وشەیی چی دەگەیهێت... دەمزانی ئیدی دەبێت چی بکەم و دەگەومە چ دنیاوەکەو. هەر ئەو بەیانییە کە لە ئاگرە کە دووریاخستەو، کەم تا زۆر شیوەی ئەو ژبانه تازەییەم لەبەرچاویوو... پورم و مەملەکەتی دەفە سامناکەکان... شانیشینی زیکرە بیکۆتاییەکان... نوقمبوون لە بۆنی هەتاوەتایی بوگردهکاندا، مەسەلە کە

تەنھا دەنگى دەفەكان و بېھۆشبوون و حال لە خۆھەتەننى ناو زىكرەكان نەبوو، بەلكو ئەو ترسە سەيرەش بوو لە نىگاكانى ئەو ژنە كە بە جەستە ئافرەتتىكى نىمچە كەتە و بەسەر مەخلوقىكى چكۆلانەبوو. ھەرگىز باريكى دەموچاوى لەگەڵ ئەو لەشولارە گەورە و ترسناكەيدا نەدەگونجا، گەورەيى و بېرەحمى چاۋەكانىشى لەگەڵ لاغرىي دەموچاويدا تەبا نەدەھاتەو ئەمە جگە لەوھى كە ھەميشە ترسىكى گەورەم لەو ددانە سەدەفيە وردانەي ھەبوو كە لچىكى ئىجگار باريك دايدەپۆشين. لەو ھەبەر يادەم نىيە كە مەن و پەرۋانە زۆر قسەمان لەگەڵدا كرديت، ئەو بەردەوام بەو چاۋە عاجباتى و لەچكە سپى و تەزىيە دريژيەو دەيترساندين. ئەو بە چىرۆكى دلداریيە بېشومارەكانى پەرۋانەي دەزانى، ئاگادارىش بوو پەرۋانە چەندە بېياك تەماشايەدەكات، مەن لە مەدائىيەكى زوۋو ھەو ئەو شەپى بوغزاندە سەيرەي نىوان پەرۋانە و ئەو ئافرەتەم دەبينى... كە ئەو دەھات، پەرۋانە بېحىشمەتتىن جلى خۆي لەبەردەكرد، ھەكو خراپتىن ئافرەت مەكياجىدەكرد، بە غوروتتىن شىۋە سەري بەرزەكردەو و لىي دەپوانى، بەلام ئەو خاتوونە سەبرىكى بېويىنەي نىشانەدا و ئارامىيەكى زياتر لە تواناي خۆي دەردەخست. پەرۋانە دەپويست ئەم ژنە لە زيانمان دووركەوتتەو و تىكەلاوى زىندەگىمان نەبىت، ئاگادارىش بوو ئەو ژنە چىتر دەستى لەو شتوۋە، پەرۋانە كىشېكاتە دونياكەي خۆيەو، لەبەرئەو تەماحى گەورەي لە مەن بوو، ئەو لە سەرەتاو دەپويست مەن نەكەومە ناو دونياي پەرۋانەو... دەپويست مەن لە ژىر سىيەري گوناھەكانى پەرۋانەدا گەورەنەبم. ھەر لە سەرەتاو شەپىكى ژىرەوانكى و ناديار لەنىوان ئەو ژنە و پەرۋانەدا لەسەر مەن ھەبوو، كە ئەو دەھات پەرۋانە بە پەلەكشى دەكرەم ژوورەكەي خۆمان، دەرگاگەي لەسەر قەلەدەكرەم و دەيگوت: «لېرە نەجوليت، خەندان... تۆ نازانیت ئەم ژنە چەندە ترسناكە... نازانیت». مەن دەمزانى ئەو ژنە چۆن

ته ماشامدهكات، ده مزانی چ هیژتکی نه فسانهیی به کارده هیئت تا من وهکو په روانه دهر نه چم، چ هیژتکی له بنه هاتوو ده خاته گه پ تا من به ره و نه و جوړه زینده گییه ی خو ی پاکیشیت، ئیستاش دوا ی نه و شوی باران و ناگره من له به رده ستیدا بووم... ژور به ئاسانی له به رده ستیدا بووم.

پوژانی داهاتوو له تنها خو شیه کی ژیانم که قوتا بخانه یه مه حرومده کړم، به لام نه و هیوا یه کی په روانه له باز نه ی نه و نابلقه یه دهر یازو بویت خو شیه کی سه یرم تیا دروستده کات، پورم له وه دلنیا یه که منیش مه خلوقیکم له جنسی نه و خوشکه نه فرهت لیکراوهم. به لام وهک سهره تا هیچ نالیت، به لکو لیده گه پیت نه و پسته یه ی «باوک» زیاتر و زیاتر له ژیانمدا بزرنگیته وه و له ماناکانی تیگم «بیبه ن بۆ خوتان». شته کان وا پوویاندا که له هه مان به یانی و به هه مان نه و کراسه په شه وه، منیان برد بۆ مائی پورم. من له وه ویه ر چهند جار یکی که م نه و ماله م بینیبوو، به لام نه مړو له دوا ی نه و دوو شه وه ترسناکه ی پيشوو، ده متوانی دنیا به شیوه یه کی تازه ببینم، ده متوانی به دوو چاوی دیکه وه له و زولمهت و ناگر و بارانه ی به ربه یان پړوانم، بۆیه هه ر که چاوم به دیمه نی نه و ژووره تاریک و داخراوانه که وت، که چاوم به و ده ف، شمشیر، ته زییح و پرچه پړاوانه که وت که به شیوه یه کی سه یر له هه موو جیگایه کدا هه لواسرابوون، ترسیکی کوشنده دایگرتم. ماله که له شه به قیکی چکولانه وه نه بییت که ده که وته نیوان په نجه ره ی یه کی که له ژووره کان و دیواری پشته وه ی خانوه که وه له هیچ جیگایه کی تره وه خوړی تینه ده که وت. له پشته وه به سه ر کولانیک کی به ره مو و غه مگیندا ده پړوانی که خو لیک کی زه ردی وه کو خو لی بیابان دایپوشیبوو، مزگه وتیکی چکولانه ش له ناوه پاستی ماله کاندایو، له پشیشته وه ده چووه سه ر کیلگه یه کی خالی، به لام پر له پاشماوه ی ماشینی کو و

ئاسنى ژەنگرتوو. له يەكەم پۆژهوه ههستمکرد ئهو چاوانهى دهووبهرم نىگايهكى تيا نيه كه من دۆستانه سهيرمبكات. پور كه ههشت كچى ههبوو و له زيانيشيدا نۆرينه يهكى نهخستبووهوه، بۆه ژنێكى توندوتيز بوو، ئهو دهسهلاته گهريهشى كه له ناو ژنه سوڤيهكانى شارددا ههبيوو، شهوقيكى تهليسمايى له ناو كچه شهرمن و ترسنۆكهكاندا بو دروستكردبوو، ئهو كچانهى ههريهشتيان شهوان جىگاكاني خويان تهپدهكرد و ههنديكيان لال بوون و هيچيان جگه له ههندي وانى مرگهوت نهبيت، سهردانى جىگايهكى ترى ئهم دونيا گهريهيان نهكردبوو، ههموو له زولمهتى ئهو خانوهدا لهدايكبوويون و لهويادا گهريه بوويون و دهشيانويست لهويادا بمرن.

«پهروانه» بهر له من يهكجار ئهم جيهانهى تاقيكردبووهوه ... ههريهوه ماوه كورت و دۆزهخييهش ئهو پهيوهندييه سهير و تاريخهى لهنيوان ئهو و پورمدا دروستكردبوو، ئهو كات «پهروانه» دواى ئاشكرابوونى يهكئ له دلداريهكانى نۆردرابوو تا له مهملهكهتى پوردا و له ناو كيژه خواناسهكانيدا ببيتوه به مروفىكى ئاسايى. بهلام پور دوودل لهو پۆجه سهركهشهى پهروانه، دوودل لهو خهونه سهيرانهى پهروانه له خهيالى كچهكانيدا چاندبووى، به باوكمى گووتبوو: «شهيتانێك له قوولايى پۆجى ئهم كچهدايه، به هيچ دهرويش و وهلى و پتفه مبهريك دهسته مۆ ناكريت». من درهنگ زانيم شهيتان له وشهكانى ئهو دا و له تيگهيشتنى ئهو دا مانايهكى مهجاسى نيه، بهلكو تهواو مبهستى له شهيتانه، مبهستى له خودى شهيتان خۆيهتى به ههمان ئهو شيوهيهى كه له بهههشت دهركراوه. پورم لهو باوهپهرا بوو كه من ماوهيهكى زۆر دريژ لهگهڵ شهيتاندا ژياوم، ئهو شهوهش كه ههلهاتنى پهروانه ئاشكرابوو كه ههموو دهغه دهستهكانى هاوپيى و ههموو خهليفهكانى شارى ئاگاداركردهوه، ههريهوه زمانه قسهيكردبوو كه شهيتان له ههموو

پیوه‌ند و زنجیره‌کانی خۆی به‌ره‌لایه‌وه و ده‌بیت بگیرێته‌وه. «گرتنه‌وه‌ی شه‌یتان» له‌و شه‌وه‌وه‌ بووبووه‌ خولای گه‌وره‌ی ئه‌و، توانایه‌کی گه‌وره‌شی هه‌بوو که مه‌لاکان، خلیفه‌کان و ده‌رویشه‌کان بانگی‌گاته‌ ناو ئه‌و ماراسۆنه سه‌یره‌وه‌ بۆ گرتنه‌وه‌ی شه‌یتان... به‌بێته‌وه‌ی به‌خۆمان بزانی، ئێمه‌ش سالانێکی درێژ که‌وتینه‌ ناو بازنه‌ی گه‌مه‌که‌یه‌وه. من به‌ حوکمی ئه‌وه‌ی عومریکی درێژ له‌ ته‌نیشته‌ شه‌یتانه‌وه‌ هه‌ستابووم و دانیشتبووم، ده‌بایه زیاتر له‌ هه‌ر که‌سیکی دی نرخ‌ی ئه‌و وه‌دووکه‌وتنه‌ بپوچانه‌ی شه‌یتان بده‌م، به‌تایبه‌تی من وه‌کو په‌روانه‌ جه‌سته‌یه‌کی سه‌رکه‌ش و غوروریکی کچانه‌ و پۆحیکی یاخیم نه‌بوو ده‌لیلم‌بیت بۆ ده‌ره‌وه‌ی ئه‌م دونیایه. من له‌ شه‌وی یه‌که‌مه‌وه‌ که‌ جیهانی ئه‌و پیریژن و کچ و ژنه‌ سه‌یرانه‌م بینی که‌ به‌ کۆمه‌ڵ ده‌هاتنه‌ ئه‌و ماله‌، هه‌ستم به‌ گه‌وره‌یی ئه‌و بازنه‌یه‌ کرد که‌ چوارده‌وری منی له‌ هه‌موولایه‌که‌وه‌ ته‌نیوه‌، به‌پارمدا ملکه‌چی ئه‌و گه‌مه‌یه‌ بم. به‌ هه‌رحال من پێگایه‌کی ترم نه‌بوو پیایدا ده‌ریازیم. له‌ یه‌که‌م شه‌ودا پورم چه‌ند سه‌عاتی قسه‌ی له‌گه‌ڵدا کردم، باسی گه‌وره‌یی ئه‌و گوناوه‌ی په‌روانه‌ی کرد، باسی ئه‌و ژنه‌ ئیماندارانه‌ی کرد که‌ له‌م شاره‌دا پارێزگاری ئیمان ده‌که‌ن، باسی ئاهه‌نگه‌ ئاینیه‌کان و خه‌تم و زیکر و فیه‌ستیفالێ نویژه‌ گه‌وره‌کانی هه‌ینی کرد که‌ پۆچه‌کان له‌یه‌کدی نزیکه‌که‌نه‌وه‌ و پێکه‌وه‌ گرێانده‌ده‌ن. به‌ ده‌نگی هه‌مین ده‌دوا، به‌لام ساردی و دل‌په‌قییه‌کی قوول له‌ نیگاکانیدا بوو، به‌ جووریکی سه‌یر خۆی به‌هه‌ق ده‌زانی. دواچار گووتی: «هه‌موو موسڵمانێک به‌پررسیاره‌ له‌ هه‌مووان، من چه‌ندین ساله‌ به‌ده‌ست په‌روانه‌وه‌ ده‌ناڵێم، من ده‌مه‌وێت پزگارتبه‌که‌م، من له‌به‌رده‌م خودادا لێتان به‌پررسیارم، من به‌تایبه‌ت له‌به‌رده‌م خودادا له‌ تۆ به‌پررسیارم...» دواهه‌مین پسته‌ی به‌ جووریکی هه‌نده‌ توند و سه‌یر دووباره‌کرده‌وه‌ که‌ ئیدی ئاشکرا‌بوو تا قیامه‌ت به‌دوامه‌وه‌ ده‌بیت.

لەو شەویدا من بە خەندەیهکی نەینیی و داپۆشراو تەماشامدەکرد،
 لەو ساتەدا کە ئەو دەیگوت: «من لە تۆ بەرپرسیارم»، بزهیهکی تاریک
 دەموچاومی پوناکە کردەوه. ئەو قسەیدەکرد، بەلام دەزمانی خەیاڵی
 لای ئەو بزهیهی سەرلیۆمه، لەگەڵ ئەوەشدا هیچی نەدرکاند، وا خۆی
 دەرناخست ئەو خەندەیه سەرنجی پادەکیشتیت، بەلام دانیابووم دەزانیت
 کە قەدەری پەيوەندی من و ئەو، پەيوەندی من و شتەکان، پەيوەندی من
 و خودا بەو بزهیهدا تێدەپەڕیت. بۆ پۆژی دوایی جلکێکی وەکو کێژەکانی
 خۆی لەبەرکردم و لەگەڵ دەستەیک لە کچە مندالە دەفبەدەستەکاندا
 بردمی بۆ پرسەیهکی گەوره... ئەو لای ئەو شەرەفێک بوو بە ئاسانی
 بە کەسی نەدەبەخشی، چەندەها سال بوو نەیهیشتبوو کچەکانی خۆی
 پێبخەنە ناو جیهانی زیکر، خەتم، نوێژی هەینی و فیستیقالە ئاینیهکان،
 من زوو تێگەیشتم کە هۆی ئەو حالەتە دەگەرێتەوه بۆ زمانی لالی
 ئەو کچە ترستۆکانە و بۆ ئەو بۆن میزە کوشندەیهی لییان دەهات،
 بەلام ئەو بۆ ئەوێ ئارەزووی کچەکان بمرێتیت دەیگوت: «بالاترین
 پلەئێ ئیمان، عیبادەتی بەردەوامی خودا نییه، بەلکو دوورەپەرێزییه
 لە جیهان». لەگەڵ ئەوەشدا عەشقی ئەو بۆ ئەو جیهانە سەیرەئێ لە
 کچەکانی حەرامدەکرد، عەشقی کەم نەبوو... من لە یەکەم پۆژی
 زیکرەوه لەو پرسە گەورهیهدا هەستەمکرد کە پەيوەندی ئەو بە دەنگی
 ئەو دەفە سەیرانەوه، خاڵی نییه لە شەهوەت، بەلام شەهوەتێک هەرگیز
 دان بە حەقیقەتی خۆیدا ناییت.

ئەو ژیاڵە کورتەئێ من وەکو کچێکی دەفبەدەست، ژیاڵێکی سەیریوو.
 بریارمدا بوو هەموو ئەو شتانە جێبەجێبکەم کە ئەو پێم دەسپێریت.
 لەگەڵ هەموو ئەو ژنە دەفبەدەستانەدا دەچووینە پرسەکان، دەچووینە
 خەتمەکان، لەوێدا هەموو مەملەکەتە بەرینهکانی لاواندەوه، لەخۆدان،
 خۆپنینهوه و حال لەخۆهێنانم بینی. چەندەها شەو دەگەرپامەوه و

قريشكهى ئىو ژنانه له گويمدا ده زنگايه وه ... وينهى ئىو مردوانه له خه يالامدا سه مايانده كرد، به لام له گه ل هه موو ئىو خه مه گه وره يه دا به رده وام ئىو زه رده خه نه يه له گه لمدابوو، له پىزى كچه چكوله ده فبه ده سه ته كاندا داده نى شتم و سه يرى مه وجى ئىو ته عزى كه رانه م ده كرد كه وه كو شى ت له خو يانده دا و ئىو زه رده خه نه يه ش له سه ر لى وم بوو، سه يرى ئىو شى وه نكه رانه م ده كرد و خه نده م ده هاتى، واي ليه ات شه وان له خه ويشدا ئىو خه نده يه لى م جى انه ده بووه . به يان يان هه لده ستام و ئىو خه نده يه وازى لى ته ده هى نام . پورم ده يزانى كه هه تا ئىو زه رده خه نه يه ش به مى نى ت، من پو حله به رى كى مه مله كه ته كانى په روانه م ... ئىو به لامدا پاده بوورد و هى چى نه ده گووت به لام پو ژ دواى پو ژ پتر كى شى ده كردم ناو ئىو دنيا يه كى كه تيا ده رى ا . له كلا سه تا يبه تى به كانى قور ئان و ته فسيره وه بو ئىو وانه سه يرانه ي مه لايه كى نى مچه موزمه عى ل له سه ر قى امه ت ده يگو ته وه، له وى شه وه بو فى ربوونى نه نى به كانى هه رام و هه لال، له وى وه بو مو عى جى زه ي سؤ فى به كان و دواتر بو خو يندنى سزا كانى عه شق و زى نا . هه ندى ك به يانى كچه كانى شى هه لده ستان و به كو مه ل ده چو وى نه ئىو مزگه وه سپى به كه له نا وه پاس تى كو لانه كه دا بوو، ئىو ده دوور ترى ن جى گايه ك بوو كچه كان بتوانن پوى تى بكه ن، هه مو وى ان جوان ترى ن له چكى خو يان ده به ست و به بى ده نكي به كى سه يره وه ئىو ما وه كو رته يان له نى وان ده رگاي مال و ده رگاي مزگه وه ته كه دا ده برى . ئىو ما وه يه ش لاي ئىو وان، له سه فه رى كى ئى جگار درى ژ و نه فسو وناوى گرنگ ترى وو . ئىو ما وه يه نه من هه رفى كم له گه ل ئىو كچه شه رمن و دل په قانه دا ده گر په وه و نه ئىو وان، هه ر وه خت به مو يه سته با يه قسه يان له گه ل بكه م، هه ر هه شت يان سه رى ان ده نا به سه رى يه كتره وه و ده كه و ته سه كه پسك، ژور جار بى شه وه ي هى چ بلى م، له نا كا و هه ر هه شت يان به رام به رم داده نى شتم و به جو رى كى سه ير و بى ره حمانه پى ده كه نى ن، منى ش به و زه رده خه نه شه يتانى به وه ته ماشام ده كردن و هى چم نه ده گووت ...

ژووری خەوتنی من لە گەڵ ژووری خەوتنی چوار کچە گەورە کەیدا بوو کە دەبێت بڵێم نەمدەتوانی گەورە و بچوک لە ناویاندا جیا بکەمەوە، هەموویان بالاییان بە ئەندازەی یەک و قەوارە و شێوەشیان وەکۆ یەک بوو. هەر چواریشیان شەوان موشەمایەکیان لەسەر نوێنەکانیان پادەخست تا بەردەوام دۆشەکان تەپنەکن، پیشیان سەیربوو من پێویستیم بەو موشەمایە نییە و میزنەکەم بە خۆمدا، بەیانینیش هەر هەشتیان بەپێز بەدیار ئەو جوپنە چکۆلەیەى حەمامەکەووە دەوستان تا جلکەکانی ژێرەویان بشۆن.

ئەوان هەمیشە شەوان زوو دەخەوتن، ژيان لای ئەوان لە هەشتی نئوارەدا تەواو دەبوو، منیش بۆ ئەوەى ماوێکی زۆرتر لە گەڵ خۆمدا بژیم و بیربکەمەوە، هەر زوو لە چاوەکانی پور هەڵدەهاتم و دەچوو مە ژێر جیگا. شەو تەنیا کاتێک بوو بتوانم بیربکەمەوە. من هەردەم ئەو شەوانە بیرم لە چارەنۆسی پەروانە دەکردەو، دەمزانی کە ماو و دەژی، ئەو شەوانە زۆر بیرم لە مندالیمان دەکردەو، بیرم لە قاقاکانی دەکردەو لە ناو کچە شوخەکانی هاوڕێیدا، بیرم لەو بێدەنگی و غەمە کوتوپر و سەیرانە دەکردەو کە دایدەگرت، هەستیشم دەکرد تا زیاتر بیهێنمە پیش چاوی خۆم زیاتر ئەو پەیمانە دەهێنمەدی کە گووتبووم: «هەرگیز لەیادتناکەم». هەر لەو شەو سەیرانەشدا من نەهێنی گەورەى ئەو مائەم دۆزییەو، نەهێنەک کە نەدەبایە بمزانیبایە. من لە شەوی یەکەمەو فیڕبووبووم کە هەستم و لەسەرنوکی پێکانم بپۆم و کەس هەستم پێنەگات... لەو شەو درێژانەدا من تارمایی ئەو پیاوانەم بینی کە پورم لەو ژوورە ترسناکەى پشتەووەدا دەیشاردنەو. یەکەمین پیاو لە شوێکی بارانای ئەنگۆستەچاودا هات، لە گەڵ دوو ژنی دیکەدا بوو کە نەمزانی کێن، پورم دەرگای ئەو تاکە ژوورەى پشتەووەى بۆ کردەو و لەویادا حەشاریدا. من لە چرپەچرپی پورم و ئەو ژنانە و تێگەیشتم

که نه و پیاوه ژنه که ی خوی سهرېپوه و له ترسی توله پټوېستی به حشارگه یه که هیه... شه وانی دواتر ناگادارېووم که نه و دېوات و پیاوانی دیکه دین. نه و خوی به دهستی خوی خواردن و ناوی بۆ ده بردن و به پوژیش که س دەرگاګانی نه ده کرده و. من له چاوانی نه و هشت کچه دا ده مخوینده و که هه موویان به حکایه تی نه و پیاوه غه ریانه ده زانن که له م ماله دا ده خه ون. ژور شه و، کاتن له و ژوره خنکاوه ده هاتنه ده ری و له حه وشه که دا که میګ هه وایان هه لده مژی، من نه وه که ته نها هه ستم پیده کردن، به لکو له دووره و بونی جه سته یانم ده کرد، له دووره و بونی نه و خه و و عاره قه یانم ده کرد. ئیدی به رده وام یه که له دوی یه که نه و پیاوه شه ونشینه سهرانه دهرده که وتن و چند شه ویک له ویدا ده مانه و و پاشماوه یه که ده پویشتن و ئیدی سهروشوینیان نه ده ما. هه ندیکیان ژنه ګانی خویان کوشتبوو، هه ندیکیان خوشکه ګانی خویان سهرېپوو، که سانیکیان تیزابیان کردبوو به کچانی قوتا بخانه دا، یاخود فتوا یه کی مه لاکانیان له کوشتنی زه ندیقیک یان زیناکه ریګدا جیبه جیګر دبوو. هر هه فته یه و یه کیګ دهرده که وت. هرکات هه ستم به ونبوون و پویشتنی یه کیګ ده کرد دلنیا بوم قافله که بیګوتاییه و یه کیګی دیش له بری نه و ده گات... شه وان گویمده نا به دەرگاګانه و و گویم لیبوو، له گه ل نه و ژن و کچه له چکپو شانه ی تردا له ناو ده ف، موفه پک و پرچی خه لیفه مردوه کاند باسیان له کوشتنی کیژکی زیناکه ریان کوپکی خراپه کار ده کرد، باسیان له سووتانی مالی یه کیګ ده کرد، که بوته کولانه ی به دکاری. له و شه و دریزانه دا هه ستمکرد ورده ورده نه و هه و پزیو و نه گورادراوه ی نه م مال و مزګه وت و پرسانه ده مخنکینن، بونی نه و ژنه ده فبه ده سقانه تووشی گیژی و گه مژه بیه کی گه ورده ده کن. نه و چند مانگه دریزه ش دور له هر هه والیک یه په روانه ئیجگار په ریشانبوم. له گه ل ده فزه نه کاند ده چوم هه پرسه کان،

پاش ماوه‌یه‌ک هه‌ستمکرد هیډی هیډی منیش وه‌کو ئه‌وانی دیکه ئه‌وه
هه‌لچوون و ترسه‌ی ناو ناخم له‌و ده‌فانه‌دا خاڵیده‌که‌مه‌وه، له‌زه‌تیکی
گه‌وره‌شم له‌و گه‌مه‌کردنه‌دا ده‌بینی به‌ ده‌فه‌کان. له‌ پشت ده‌فه‌کان و له‌
دووره‌وه هاو‌پێکانی قوتا‌بخانه‌م ده‌بینی، به‌لام نه‌یانده‌ناسیمه‌وه. ده‌مزان
به‌ جوړتیکی کوشنده له‌و دونیایه‌ دوورکه‌وتومه‌ته‌وه. له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا هیچ
یه‌ک ئه‌وه‌ خاتوون و کچه ده‌فه‌ده‌ستانه‌ی تر که شیتانه ده‌فه‌کانیان
لیده‌دا و یاریان به‌ پرچیان ده‌کرد، قسه‌یان له‌گه‌ل نه‌ده‌کردم... ده‌مزان
به‌هۆی ئه‌و زرده‌خه‌نه‌یه‌ی سه‌رسیما‌مه‌وه، وه‌کو شه‌ریکیکی هه‌تا‌ه‌تایی
شه‌یتان سه‌یرمه‌ده‌کن. پوژتیکیان یه‌ک ئه‌وه‌ کچانه پێیگووتم: «تا که‌ی
ده‌بیست شه‌یتانیکی گلۆی وه‌ک تو له‌ ناوما‌ندان‌بیست». منیش پوژ دوا‌ی پوژ
پتره‌ستم به‌و شه‌یتانه ده‌کرد له‌ پوحمدا گه‌وره ده‌بیست، پتر بو‌نی
ئه‌وه‌ پیا‌وانه له‌ تاریکی‌دا پایده‌کی‌شام، بو‌نی ئه‌وه‌ پیا‌وه غه‌ریبانه‌ی بو‌
هه‌لم‌زینی هه‌وا‌یه‌ک له‌ شه‌وان و مانگه‌شه‌وه و په‌شه‌بادا ده‌هاتنه‌ده‌ری، من
له‌و شه‌وه گه‌رمانه‌ی ئه‌وه‌ هاوینه‌دا، له‌ تاریکیه‌که‌دا گویم له‌ هه‌ناسه‌یان
ده‌گرت، خیزه‌ی سینگیان وه‌کو جانه‌وه‌ریکی بریندار ئه‌وه‌ حه‌وشه‌یه‌ی
پرده‌کرد، به‌لام ما‌ل به‌ نه‌ندازه‌یه‌ک تاریک‌بوو چاو چاوی نه‌ده‌بینی.
من له‌و شه‌وه‌زنه‌که‌دا هه‌ل‌ده‌ستام و ده‌مزان ئه‌وه‌ کیژانه‌ی تریش له‌
ژیر جیگا‌کانیان‌وه به‌خه‌به‌رن و بیر له‌ هه‌ناسه‌ی ئه‌وه‌ پیا‌وه غه‌ریبانه
ده‌که‌نه‌وه که‌ شه‌وه له‌و حه‌وشه‌ چکۆلانه‌یه‌دا، خۆیانده‌دا به‌سه‌ر ئه‌وه‌
دیواره‌دا و چاویان ده‌بریه‌ ئه‌وه‌ زو‌لمه‌ته هه‌تا‌ه‌تاییه‌ی گه‌ردون، ده‌مزان
هه‌موو به‌خه‌به‌رن و خۆیان له‌ جیگا‌کاندا قایم‌کردوه و گوێ له‌وه‌ناسانه
ده‌گرن که‌ هه‌وا‌ی پزیوی ما‌لیان ده‌هینایه‌جۆش. ئاره‌زوویه‌کی شه‌یتانی
منی هه‌ل‌ده‌گرت و هه‌ل‌ده‌ستام، زۆرجار له‌ شه‌وانی مانگه‌شه‌ودا له‌ درزی
په‌رده‌کانه‌وه تارماییه‌که‌یانم ده‌بینی که‌ سه‌یری ئه‌وه‌ ده‌شتاییه‌ گه‌وره‌یه‌یان
ده‌کرد، جگه‌ره‌یان ده‌کی‌شا، غه‌میکی قوول و تاریکیان ده‌دا‌یه به‌ر ئه‌وه‌

بای زولمه ته. پیشتر سه ده ها جار بیرم لیگردبووه که ئیستا ده توانم
 برۆم، ده توانم ده فکه م فریبده م و بلیم: «ها تو، ژنه به شه رفه که،
 نه گه ده ست له یه خه م به رنه ده یت، به چه هه نم، ئابروته به م. ده ست
 له یه خه م به رنه ده ی چیرۆکی نه و پیاوانه ئاشکراده که م که له و ژورده دا
 ده یانشاریته وه، چیرۆکی نه و غه ربانه ده گپمه وه که دالده یان ده ده یت». .
 به لام له قوولایی پۆحمدا شتیک پێگای لیده گرتم، که بیگومان هه ر
 هه مان نه و شه یتانه بوو که هه ستمده کرد له له شمداهه لده سستیته
 سه ری. دوا ی چه نده ها شه وی بیخه وی، شه وێکیان نه و هات، نه و پیاوه ی
 بۆنی پێخانه ی لیده هات. له هه مان زولمه ت و هه مان بیده نگ ی و هه مان
 نه یینییه وه پێچرابوو، به لام ته نها تیپه پینی به ژورده کانداه مالی پرکرد
 له و بۆن پێخانه یه . نه ویش وه کو پیاوه کانی تر ته نها شه وان که زولمه ت
 ده گاته ره شترین و چرترین پله ی خۆی بۆی هه بوو بیته ده ری. به لام له
 شه وی یه که مه وه هه ستمکرد که پیاویکی بزێوتر و پامنه کراوتره، نه و کێ
 بوو، چی بوو، ناوی چی بوو، په نگ ی له چی ده چوو؟ ... نازانم. هینده
 هه یه پیاویک بوو له زولمه ت، پارچه یه ک تاریکی بوو و ده جولایه وه،
 به شیک بوو له خودی نه و شه وه زه نگه ترسناکه، جیا ده بووه وه و
 ده ستی له شته کان نه دا و ده گه پایه وه بۆ ناو زولمه ت. یه که م پیاو
 بوو بیبینم جوړنه تبکات بیته ناو تاریکی نه و ماله، بیته له هه مان
 نه و مه رکانه یه ناو بخواته وه که له هۆلی کیژه خه وتوه کانداه بوو، بیته
 ده ست بکیشیت و ده ست له و ده فانه بدات که به دیواره کانه وه بوو،
 به و پێپیلکه چکۆلانه یه دا سه رکه ویت و له هه وره بانه که وه سه یری مانگ
 بکات، سه ری سندوقی به فره که هه لبداته وه و کلۆ به فر بخاته ده میه وه
 و خۆی فینکبکاته وه. ژۆر شه و به ئارامی ده هات و به ناو نه و جیگایانه دا
 تیده په پی که یه ک له ته نیشت یه که وه له سه ر زه ویه که پامانخستبوون.
 له سه سه رسه رمان ده وه ستا، له و زولمه ته قووله دا ماوه یه کی ژۆر لیمان

پادەما و ھىدى ھىدى دورىدەكە وتەو. ھەندى شەوېش گۆيم لىيوو بەناو مائەكەدا دەھات و دەچوو، ئامى زۆر قوۋلى ھەلدەكېشا. لە يەكېك لەو شەوانەدابوو، لە ناو زولمەتدا ۋەستام و چاۋەپوانمكرد. ئەو شەوە دونيا بە ئەندازەيەك تاريك بوو تا نەگەيشتە نزىكم ھەستم پېنەكرد. پېندەچوو خۆى سووسەى شتىكى كرىپىت، بەرلەۋەى بگاتە بەردەم بە چەند ھەنگاۋىك ۋەستا، گۆيم لىيوو دلى خىراتر لىى دەدا، ھەناسەكانى خىراتر و قورستر دەبوون. منىش لەو تاريكپەدا زەردەخەنەم بۆ ئەو مەخلوقە پەشە دەگرت، زەردەخەنەيەك كە دلىابووم دەبېنىت. بېنىم ھەنگاۋ بە ھەنگاۋ لىم نىكەدەبېتەو، بەلام دواى ھەموو ھەنگاۋىك ماۋەيەك دەۋەستا، دواچار گەيشتە بەردەم. بە دەستېك كە بۆنى پىخانەى لىدەھات ئامىزى پياكردم، ئەو يەكەمىن بەرگەوتنى من بوو لەگەل پياۋىكدا... چپاندى بە گۆيمدا: «تۆ لە كۆيىت». نەمزانى بە كىم تىدەگات، نەمزانى لەگەل منىتى يان لەگەل ئافرەتىكى خەيالى ناو خەون و ئارەزۋەكانىتى. دەمزانى ئەو تاريكپە ھىندە چىرە كە نامبىنىت، دەمزانى گەر لەم مائەش چوۋەدەرى ئازانىت لەگەل كىدا خەوتوۋە. بەلام يەك لەسەريەك دەيگوت و دەيگوتەو: «تۆ لەكۆيىت... لەكۆي؟»، بە چپەكانى، بە بۆنى، بە ھەناسەكانى زۆرى بۆدەھىنام، تا لە ئاستىكدا تەواۋ ھەموو شتەكان ھەرەسيانھىنا و تەواۋ كەتتە ئامىزى. من لەو تاريكپە ئەبەدىيەى مالدە لە ناو دەفەكاندا و لە ژىر پىرچى ئەو خەلىفە مردوانەدا كۆتايىم بە ژيانىك دەھىنا و دەچومە ژيانىكى تر.

نەمزانى ئەو شەوە لە خۆيدا چەندە درىژە، بەلام بۆ من بە بەرتەقاي ھەموو عومرم بوو. ئەو پياۋە كى بوو؟ لە كى دەچوو؟... ئازانم. ھىندە دەزانم بەشىك بوو لە پەنگى پەش و بېسنورى شەو. بەشىك بوو لە خودى زولمەت، جگە لە تاريكى پەنگى تىرى نەبوو، جگە لە بۆنى ئەو پىخانە پەشانەى كە ديارىو ھەمان شىۋە لە زولمەتدا گەورەبوون

بۆنى تری لینه دهات، جگه لهو سروه کز و ترسناکهی شهو کزهیه کی دی له لهشی هه لئه دهستا، به لام پیاویکی راسته قینه بوو، له گه ل خۆیدا هه موو شه و جیهانه ی ده جولاند که دیاریوو به چهنده ها پتهی نه ینی پیوه ی به ستراره ته وه . هه ستمده کرد له گه ل جولانه وه ی جهسته یدا هه موو دنیا له پشت خۆیه وه ده جولینی ... دیواره کان ... هه وا ... نه ستیره کان ... شه و شاره خه و توهانه ی دور ... مناره کان ... حوچره کان ... مزگه وته کان ... چیاکان ... ده ریا ... مه له کوت. دوا جاریش بهر له وه ی شه و جیهانه ی که وه کو بيشکه یه کی رهش ده له ریه وه نارامبته وه، سه ری نا به و دیواره وه و هه ناسه یه کی قوولی هه لکیشا، هه ناسه یه کی پیده چوو له تاریکترین جیگای ناو پۆهی شه و مه خلوقه وه بیه ده ری که نیستا بیده نگ دهستی خستبوه سه ر دیواره که و به نارامی تیکه ل به و تاریکیه ره ها و بیسنوره ی شه و ده بووه وه .

من نه مزانی که ی گه راومه ته وه ناو جیگا که م و که ی خه و تووم ... به لام به یانی که هه ستام بو پۆخانه یه کی سه یرم لیده ها ت. نه مده زانی نایا پور به به سه رهاته کانی شه و ده زانیت یا خود نه ؟ به لام به شیوه یه کی سه یر ته ماشایده کردم، کیژه کانیشی یه ک له دوا ی یه ک له هه مامه که ده ها تنه ده ری و جله کانی ژیره وه یان ده گووشی و ده یانته کاند و به ته نافه که دا هه لیانده واسی و به رده و امیش به و چاوه پر له گومان، کینه و هه سودیه وه سه یریانده کردم. من بیه وه ی هیه بکه م خۆم به و ده فه چکۆلانه یه وه سه رقاله کردبو که پلله کانی، وه کو زهنگه کانی قاپی دۆزه ده زینگان و ده له رزین. تا زیاتر سه یریان بکردبامایه، زیاتر بۆنی پۆخانه م لیده ها ت. پورم له هه یوانه که دا گه نمى هه لده خست و کشه ی له و پاساریانه ده کرد که له گه نه که یان ده خوارد، به لام به رده وام به و چاوه بیه حمانه سه یری شه و گه مه یه ی منی ده کرد به ده فه که و هیهی نه ده گووت. له نا کاو شته کان بۆنی بیده نگیه کی ترسناکیان ده گرت، منیش

بەو خەندەییەو هەڵدەستام، دەفەکم هەڵدەواسییەو و لەچکەکم لە گەردنمدا شلەکردەو و تالە قژەکانم لە ژێرەو دەرەهێنا و دەمگوت: «گەرە، ئەم بەیانییە ئیجگار گەرە». ئەو یەکەمجار بوو لە بەیانینی ئەو مەلەدا دەنگ بەرزیکەمەو و شتێک بۆی، هەستەدەکرد ئامیزی ئەو پیاوێ جۆرئەتیکێ گەرەوێ پێخەخشیووم، پرچی خەلیفەکانم دەگرت و دەمگوت: «خوایە چەندە گەرە... نا، ئەم گەرەمە لە کوێو دیت، تۆ لە کوێو دیت ئەو گەرە، تۆ لە کوێو دیت؟». دەستەکانی ئەو پیاوێ پالیاڵان پێو دەنام بەرەو جیگایەکی فینکتر بڕۆم. پور کەشی لە پاساریبەکان دەکرد و عاجباتی لەقسەکانم دەهات، بە کچە پورەکانم دەگوت: «بۆ ئەو جە زستانە ئەستورانی لە بەردەکەن... ئیستا هاوینە؟» کەوام دەگوت شتێک بە خێرا لە هەوا، لە ئاسمان و لە پۆحمدا دەجۆلایەو، دەمزانی ئەو سەرەتای پەشەبایەکی گەرەو، من زیاتر خەندەم دەگرت و زیاتر بە کچە پورەکانم دەگوت: «بۆ لە هاویندا دەبیت جلی زستانە لە بەربەن...؟ جلی هاوین هەمیشە تەنکترە... جلی زستان پیاو دەخنکێت، ئێو جلی هاوینەتان هەیه؟...». لەگەڵ هەموو پەشەبەکیشتا ئیقاعی جۆلانی هەو و ئاسمان دەگۆردا. بەکەمجار پەرەو ئەو قورئانە جۆرا و جۆرانی هەڵدەدایەو کە بە شێوێکی ئەندازیی سەر لەسەر دەیهەا پەفەو جیاواژ دانرابوون، تا زیاتر قسەمەدەکرد زیاتر گوێم لە دەنگی هەڵدەدایەوێ پەپەکان دەبوو. ئەوان هەموو سەرەسیمە وەستابوون و گۆیاندەگرت، لە یەک کاتدا بایەک دەهات و هەموو قورئانەکانی پێکەو هەڵدەدایەو، هەموو پێپەڵە دەفەکانی دەلەراندهو، یاری بە هەموو پرچەکان دەکرد، پەپۆی موفکەکانی دەخستە شەکاندەو. من ئاوپەدەدایەو ئەو بایە قایمەردەبوو، ئیدی بە لێشاو ئەو گەنمە هەلخراوەی دەهێنا و دەیدا بە دەموچاوماندا، پەرداخە موبارەکەکانی دەخستە خوارەو، کچە پورەکانی دەدا بە دیواریکاندا، ئەو

پهفته نازک و شلهی لهسهری من دهکردهوه و قرژم نازادانه لهو بایه‌دا دهکه‌وته فرین، من له ناو بایه‌که‌دا ده‌مقیژاند: «چ جوانیه‌کی تیایه له‌م هاوینه‌دا به‌و جلانه‌وه بژین...». له‌گه‌ل هاواره‌کانی مندا گیزه‌لووک‌که زیاتر به‌رو قوولایی ژووره‌کان ده‌کشا. پورم ده‌بینی له‌نیتوان لیشاوی نه‌و گه‌نمه‌ فریوانه‌دا ده‌ستیگرتووه به‌ له‌چکه‌که‌یه‌وه و به‌و چاوه ترسناکانه‌ی سه‌یرمه‌دکات. سات دوا‌ی سات په‌شه‌باکه‌ شیوه‌ی ترسناکتری به‌خویه‌وه ده‌گرت، قورئانه‌کان وه‌کو هیژکی بی‌دین و نه‌هریمه‌نثاسا په‌په‌په‌یانبکات هه‌لده‌وه‌رین و په‌په‌کانیان له‌و گه‌رده‌لووله‌دا با ده‌بیرد، پورم و کیزه‌کانی ده‌یانویست نه‌و ده‌رگایانه‌ دابخه‌ن که گه‌رده‌لووله‌که وه‌کو هیژکی شه‌رانی ده‌یکرده‌وه، به‌لام نه‌یاند‌ه‌توانی. قورئانه‌کان با ده‌بیردن... نه‌و قورئانه‌ پیروژانه‌ی نوسخه‌ی ناوازی نه‌ولیا و شیخه‌ گه‌وره‌کان بوون، نه‌و نوسخانه‌ بوون که پور و هاوړیکانی ساله‌های سال کویانکردبووه. نوسخه‌ی «شیخ ماری نودی»، نوسخه‌ی «کاک نه‌حمه‌دی بچکوله»، نوسخه‌ی «شیخی سیراجه‌دین»، نوسخه‌ی «شیخ محمه‌دی عه‌والان». باکه له‌ناکاو پرچی ده‌سککراوی خه‌لیفه‌کانیشی برد و له‌ ده‌رگای پشت‌وه‌ی ماله‌وه به‌رو ده‌شتاییه‌کان فراندنی. ده‌فه‌کان به‌ ده‌یه‌ها له‌ ناو هه‌وای توپه و یاخیووی مالداسه‌مایاند‌ه‌کرد، به‌ریه‌کدی ده‌که‌وتن و پارچه‌پارچه‌ده‌بوون. پورم ده‌یقیژاند، منیش ده‌مبینی باکه خه‌ریکه ده‌مرفیتی، ده‌ستمده‌گرت به‌ ده‌رگا‌که‌وه و ده‌مقیژاند: «بو به‌م هاوینه‌ گه‌رمه‌ واز له‌و کیزانه‌ ناهینیت؟ بو لیناگه‌پښت حه‌زیان له‌ چیه‌ بیپوشن؟ تاکه‌ی لی‌ره‌دا دانیشن و بمرن؟». پورم وه‌کو په‌لاماری شه‌یتان بدات ده‌یویست شالوم بۆبه‌ینیت، به‌لام باکه ده‌یگتپایه‌وه، ده‌یویست له‌و په‌شه‌با کوشنده‌یه‌دا ده‌ستبه‌ریت و کتیبه‌ پارچه‌پارچه‌کان، ده‌فه‌ فریوه‌کان، پرچه‌ لوول و کاکوله‌ په‌رشوبلاو و تیکه‌لاوه‌کان بگرت‌ه‌وه. له‌ ساتیکدا ویرانبوونی نه‌و شانشین‌ه‌ی به‌چاوی خوی ده‌بینی، هه‌ره‌سی

ئەو مەملەكەتەنەى دەپىنى كە ژيانى لە دروستكردنىدا سەرفكردىبوو. كىژەكانى «ئەوانەيان كە لال ئەبوون» دەيانقىزاندى: «ئاش دایە بورجى ئەو شەیتانەىە ... بورجى ئەو شەیتانەىە»، «دایە ئەو ئاگرتیبەرىسووت بۆ دەرنەكرد»، «دایە نەتەدەزانى ئەو شەیتانە بە تۆ دەستەمۆ نابیت، نەتەدەزانى ئەو نایەویت پاكییتەو؟». «من لەو بایەدا گویم لەو ھاوارانە دەبوو و تەزووى خوشییهكى گەورە بالى پیدەگرتم، خوشى بەرەلابوونى كینهیهكى گەورە، خوشى ئازادكردنى رقیكى بێسنوور. ھاوارمەكرد: «ئۆ، خودای گەورە ... با ... با. ئەى پەشەبا خێرا و بێسەرەوتەكان ئارام مەبنەو ... ئارام مەبنەو»

ئاشكرابوو ئەو پەشەبايە تا ھەموو ئەو مائە بەسەریەكدا تێكنەدات، ئارام نابیتەو. من سەراسیمە و شادومان لە ناو ئەو دەف و كتیب و تەزییحە فریوانەدا پیدەكەنیم. ھەستیشمەدەكرد تا ئەو جیھانە زیاتر خاپورییت، باكەش زیاتر خاودەبیتەو، لەگەڵ ھەموو ئارامبوونەو ھەیهكى زیاترى گێژەلووكەكەشدا پتر قریشكەى ئەو كچە پورانە دەگەیشتە گویم كە با لەچەكانى فراندبوون و بە قزى بژ و ئالۆزكاو و ھەرگیز شانە نەكراو ھە لە بۆ پەفكەكانیان دەگەران.

بایەكى لەناكاو بوو، بایەك بوو لەوسەرى دونیاو ھەھات، بارەشێك بوو ئەو ھەرگیز حسابى بۆنەكردبوو، وایزانیبوو ئەو دیوار و پەنجەرانە دەپارێزێت، وایزانیبوو ئەو تاریكییە دەپارێزێت، بەلام ئەو ھەتا باكان دەتوانن بێنە ژوورەو ھە لە دەرگاكانیش بچن بەودیوا. من شادومان بەو قزە پەشوكا و ئالۆزكاو كە پریوو لە خۆل و دەنكە گەنم، لەویادا بە خەندەیهكەو ھەستابووم، پور بە غەمگینییهو ھەسەیریەكردم و دەیگووت: تۆ خوشكى شەیتانیت ... خوشكى شەیتانیت ... خوشكى شەیتانیت.

من بهرپرسیار نیم له و په شه بایه، من هه میسه رقم له په شه باکان بووه، به لام ده زانم له مندالییه وه ئه وانه ی ده ورو به رم ده یانه ویت په یوه ندییه کی سیر له نیوان من و باکاندا بدوزنه وه. ئه و حکایه ته ش که ده لیت له پوژی له دایکبوونمدا په شه با نیوه ی شاری ویرانکړدوه جگه له خورافه ټیک زیاتر هچی تر نییه، درو یه که دروستیانکړدوه تا په یوه ندیه کی قوولتر و نه یتیر له نیوان من و په روانه و شه یتاندا دروستبکه ن.

به لام ده بیت دانی پیدابنیم که حکایه ته کان هه موویان سر له بهر درونین، په روانه هه ندی جار پیی ده گوتم «توش بیبه رینیت له چاکه و فزلی شه یتانه کان»، ئه و باسی ئه و پوژانه ی شیر خوری منی ده گپراهه وه که دوی وپکگرتنه بیبه هانه کانی من، باکان مالی نیمه یان به سهریه کدا هه لگپراهه وه. خوشم هه ندی شتی سهریم له یاده، له یادمه له پولی پینجی سهره تاییدا بووم که ماموستایه ک به ناهه ق له بهر چاوی هه زار قوتا پیدا به تومه تی دریه ک که ناگام لینه بوو منی فه لاقه کړد، راسته وخو دوی ئه وه بایه کی ترسناک نیوه ی قوتا بخانه ی ویرانکړد، بایه کی توپه و له نا کاو که په رده ی هه موو په نجره کان و وینه و دروشمی هه لواسراوی سهر هه موو دیواره کانی برد و پارچه پارچه یکردن. له شه شی سهره تاییشدا کاتیک تاقیکردنه وه ی به که لوریم ددها، بیت هوه ی له شوینی خو م فزه مکر دبیت، بیت هوه ی سهرم هه لبریبیت، ماموستایه کی

پیر و بوغزای به خوی و چاوێلکه یه کی ژهنگاوییه وه له خۆرا منی له سالتۆنه که کرده دهڕی، له یادمه هیشتا قاچم نه خستبووه ئه و دیو سالتۆنه که، ئه و ناوه بووه مهیدانی گێژه لۆکه یه کی توپه و ترسناک، با هه موو دهفته ره کانی تاقیکردنه وه و هه موو پرسیاره کانی فراند و ته نوره ی سه ده ها کچ و ده یه ها مامۆستای به جوړیکی حه یابه ر هه لدا یه وه . له هه یچ یه کی له و جارانه شدا من به رپرسیار نه بووم، ئه م شاره خوی شاریکی ترسناکه، شاریکه باکان تیا خۆشناکا ته وه، به لام من به رپرسیار نیم . ئه وانه ی ده ورو به رم ده لێن که من په شه باکان دروستده که م، به لام من هه یچ کات هه ستم نه کردوه په یوه ندیی که له نیتوان من و باکاندا هه بوو بیست، من هه رده م کچی هه یمنیی که کان بووم .

پووداوه کان دوا ی ئه و په شه با یه ی ناو مائی پوریش، سه یر و فرمیسکاوی که و تنه وه، دوا ی وێران بوونی مه مله که ته کانی پور، دوا ی ئارام بوونه وه ی ئه و با یه، دوا ی دادپاندنی متیله کان و دروستکردنی له چکی تازه بو ئه و هه شت کچه، پورم نه هیکرد له وه ی که س په نجه م تێوه بدات، نه وه ک له به ر ئه وه ی من بێگونا هم، به لکو له به ر ئه وه ی ده ترسا ئه و شه یتانه پا په ریوه ی ناو پۆحم، جاریکی دیش په لاماریانبداته وه . له و به یانییه وه پورم ئیدی دلنیا بوو که شه پی ئه و له گه ل شه یتانکی خه وتوو و پاس ته قینه ی ناو پۆحمدا یه . پورم زۆر نا ئومیدانه له ئینواری هه مان پۆژدا دامیه پێش خوی و گێپرامیی وه بو لای باوک، گێپرامیی وه بو ئه و ماله ی سن مانگ پتربوو نه مدییوو، گێپرامیی وه بو ئه و حه وشه و باغه چکۆلانه و ژاکا وه ی له دووری په روانه سیسبوو بوون . له پێگا هه یچی نه گووت ئه وه نه بیست که وازنا هه یبست له شه پرکردن له گه ل ئه و شه یتانانه دا که ده یانه ویت بنه ماله که ی گلاویکه ن، منیش هه یچم نه گووت ئه وه نه بیست گووتم: «وازمه هینه، کی ده لیت وازبه یته . وازه ی تانی چی؟» دواتر نه مزانی ئه و چۆن چۆنی چیرۆکه کانی بو باوکم گێپا وه ته وه ؟ ئایا

باسى ئەو پياۋەى بۆ كىردىۋو كە شەو لەگەلدا خەوتىۋوم يان تەنھا باسى ئەو بارپەشەى بۆكىرد كە لەۋياۋەرەدابوۋ شەيتانەكانى نىۋ دلى من دروستيانكردوھ ؟

گەرپانەوھم بۆ مال بىدەنگ و ساردوسىر بوو، تەنھا خۆشپىيەك بىنىبىتەم زەردەخەنە و شەۋقەك و قىرىشكەيەك بوو لە دايكەوھ كە وەكوھەمىشە لە كونجى پىزىنى خۆيدا ھەلدەوھرى و دەبووھ كرمى ورد . باۋكم بە ھەرفىك چىيە لەگەلدا نەدوا، براكانىشم لەيەكەم شەوھوھ كەوتنە دوۋبارەكردنەوھى ئەو ھەرمان و داۋاكارىانەى جاران پەروانە بۆى جىيەجىدەكردن . ناۋھىنانى «پەروانە» قەدەغەبوو، نەشمەزانى كە دەبىت چى لىھاتبىت ؟ . ئاسان نەبوو دواى ئەو وەرزە دوور و درىژەى ناۋ ماللى پور وەكو جاران بۆىم . شەۋىك بەرپەكەوت لە دەنگەدەنگى نىۋان باۋك و براكانم تىگەيشتم ئىستاش بۆ «پەروانە» دەگەرپىن . لەگەل گەرپانەوھمدا بۆ مال، دەبايە خۆم بە شتىكەوھ سەرقالبكەم، بۆيە دەستمكرد بە پاككردنەوھى مال، بە سىپىكردنەوھى دىۋارەكان، بە ئاۋدانى گولەكان، بە شتىنى ھوشە و ھىۋان، بە بايەخدان بەو چرپا چكۆلانانەى سەربان كە براكانم لە ھاۋىندا لەسەرى دەخەوتن . من بە پىچەوانەى پەروانەوھ لەزەتلىكى نۆرم لەو خۆ سەرقالكردە دەبىنى بە شتەكانى مالەوھ ... ھەموو پۆژى سەرتاپاى ئەو پەرداخانەم دەشت، سەرتاپاى ئەو قاپ، بەلەم و كەۋگىرە كۆنانەم دەرەھىنا و پاكمدەكردنەوھ، دلىناشبووم ھەندىكىيان دە سال زياترە كەس ناننى تىانەخواردوون . كاتىكى نۆرم لەگەل پاككردنەوھى دايكدا دەبردەسەر . ئەو چەندىن سال بوو لەو ژوورە نەچوۋبووھ دەرى . من تەمەنم شەش سال بوو كە ئەو كەۋتەخوارى و ئىفلىجبوو و زمانى شكا، جگە لەو قورسكە سەيرانەى دەنگى نەما . بەخۆى و سەتلىكى پىر لە جەوھ لەو سەر پەيزە بلىندە بەرىۋوھوھ ... من ئىستاش لەيادەم، سەتلىك بوو پىر لە شەۋالەكانى باۋك، دەرپىكانى برا

و کراسە کورته کانی من و پەروانە . سالانیک لەمەوبەر ویستمان بیکوژین، بەلێ هەموومان پێکەوتین کە بیکوژین، لەیادمە کە کیشیانکردە دەرەوێ دەورەکە . من و پەروانە هەردووکمان تەماشاماندا کرد... هیچمان نەکرد، نەمانگوت مەییەن، نەمانگوت مەیکوژن، لە بەرپەنجەرە کە دا وەستان تا لە دەرگا کە وە بردیانە دەرێ، من و پەروانە دەمانزانی دەیکوژن کەچی بۆی نەگریاین، غەممان بۆی نەخوارد . دواى سەعاتیک هینایانە وە لە ناو یەکتەردا جێیویان بە یەکدی دەدا . کەسیان گیرەتیان نەکردبوو بێدەنگیبکەن، هەموویان دەستان کەوتبوو لەرزین، دواچار وەکو پارچە پەڕۆیە ک کیشیانکردە وە و فەڕیاندایە وە کونجە کە ی خۆی . من لە دواى گەڕانە وەم پتر هەستم بە مانای هاوار و قریشکە کانی ئەو مەخلوقە سەیرە دەکرد، پتر سۆزم بۆی دەجولاً . بەلام لەگەڵ ئەوێ شدا مرد و نەتوانی وەکو دایکێک خزمەتی بکەم .

ئەو ماوە کورتەى کە لە مالهە ژیا، کەم کەم خۆم لەگەڵ شتەکاندا دەگونجاند، بەلام ئەو هێمنییە کوشندەى مالم بەبێ پەروانە قورس بوو... زۆر قورس بوو بەبێ پەروانە بژیت و بخویت و لەبەر پەنجەرە کە دا بوەستیت و سەیری باغچە کە بکەیت . ئێواران کورسییەکم دەبردا ئەو بالکۆنە و لەوێوە سەیری ئەو مەیدانی جەلەبەم دەکرد، سەیری ئەو شەقامە نیمچە هێمنانەى دەوریەرم دەکرد، سەیری ئەو پێبواره غەمگینانەم دەکرد کە زۆربەى کات بە تەنها بەو پێگایانەدا دەپۆشتن، چەندەها سەعات دادەنیشتم و بێدەنگ سەیری جولەى باکان و پەپولەکانم دەکرد، گویم لە دەنگی هێمنی ئەو هەوایە دەگرت کە خرۆشانیکى سەیری تیا بوو . هەندێجار وامدەزانی ئەو فاسیلەى من لەو سالانەى پەروانە و ئەو پۆژە سەیر و کپانەى مالم پور دوور دەخاتە وە گەلێ درێژە، دەشمگوت لەوانەى ژیا تا هەتا هەتایە بەو کپى و هێمنییە بمینێتە وە . کە دادەنیشتم، هەردەم پەرداخێ چام لەبەردەم

خۆمدا داده‌نا و بیرم له رابوردو ده‌کرده‌وه، هه‌رگیز په‌روانه‌م فه‌رامۆش نه‌کرد، به‌لام په‌یوه‌ندییم به‌ نه‌دازه‌یه‌ک به‌ دنیاوه پچراپوو که‌سیک نه‌بوو هه‌والی ئه‌وی لیپپرسم، که‌س هه‌والی په‌روانه‌ی نه‌ده‌زانی، که‌س نه‌یده‌زانی په‌روانه له‌ کوێیه. من له‌و شه‌وه‌وه که‌ باوکم سپاردمی به‌و ژنه ده‌فزه‌نانه له‌ هه‌موو دونیا دا‌پراپووم، هه‌تا هاوړی نزیکه‌کانیشم وایانده‌زانی من سه‌فه‌رم‌کرده‌و بۆ شارێکی دوور، منیش نه‌مه‌ده‌زانی چۆن په‌یوه‌ندیان پتیه‌بکه‌م، دواجاریش بۆ ئه‌وه‌ی خۆم له‌ هه‌موو گێرمه‌ و کێشه‌یه‌ک ئازادبکه‌م، وازم له‌ هه‌موو ئومیدی‌ک هینا و ئیواره‌ فینک و دل‌په‌ینه‌کانی هاوینم به‌ چا خوارنه‌وه له‌و بال‌کونه‌ بچوکه‌دا ده‌برده‌سه‌ر... تا ئیواره‌یه‌ک له‌ ئیواره‌کان «شیرین» ده‌رکه‌وت.

شیرین تاکه‌ کچیک بوو له‌ گروهی ئه‌و کێژه جوانانه‌دا که‌ نه‌ وه‌کو ئه‌وان جوان، نه‌ وه‌کو ئه‌وان هه‌وا به‌رز، نه‌ وه‌کو ئه‌وان په‌یوه‌ندی دل‌دارییانه‌ی زۆریوو. له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌شدا به‌ش‌تیه‌یه‌کی سه‌یر و بیهۆیه‌کی دیاریکراو له‌ یانه‌ی ئه‌و کچه‌ شو‌خانه‌دا جیگای بووبوه‌وه. ئیواره‌یه‌کی دره‌نگ له‌ ده‌رگایدا، من له‌و باغه‌دا چووبوومه‌ سه‌ر ته‌پله‌کیک تا که‌ من له‌و هه‌نجیره‌ گه‌یوانه‌ لیپکه‌مه‌وه که‌ هه‌رده‌م ده‌وه‌ری و که‌س نه‌یده‌خوارد. کاتی‌ک ده‌رگام لی‌کرده‌وه و بۆنی ئه‌و هه‌نجیره‌ تازانه‌ چوو به‌ سه‌ریدا، گووتی: «خوایه، کتومت وه‌کو خه‌وه‌که‌ ده‌تبینم، دوو مانگ پێشتر خه‌وم پتیه‌بینی به‌ کراسیکی سپیه‌وه له‌ باغیکی گه‌وره‌دا هه‌نجیرت ده‌چنی». باوه‌شی پیاکردم و گووتی: «تۆ له‌ کویتیت، جنۆکه‌؟». بێته‌وه‌ی ئارام‌بگرم باوه‌شم پیاکرده‌وه و گووتم: «هی‌کاتیکی دوور و درێژه‌... وه‌ره‌ ژووری». شیرین ته‌لقه‌که‌ی نیشاندام و گووتی: «شووم‌کرده‌وه، مه‌یمن. نه‌تزانیه‌وه؟ سه‌یرمه‌که‌، بوکیکی جوانم؟». بێگومان نه‌مزانیه‌وه له‌ کوپوه‌ بزانم، من له‌و تاریک‌ستانه‌ قوولانه‌دا چ خه‌به‌ری‌کم له‌ دونیا نه‌ما‌بوو، شیرین پتیا‌بوو که‌ هه‌موو دونیا به‌ حکایه‌تی ئه‌فسانه‌یی شوو‌کردنه‌که‌ی ده‌زانیت. من

پىمگوت: «من جيام، من له جيگايەكى تر بووم... گەلى دور». ئەو بە چىيە ۋە پىكەنى و گوتى: «هەۋالى پەرۋانەم پىيە؟». خۇدايە ئەو زەرەخەنە ۋە چىيە چكۆلانىيە بەس بوو بۆلەۋەي سەر لەنويى ھەموو ئەو ئارامىيەي كە چەندىن پۆڭبوو بە كاركردن ۋە چاخۋارنەۋەي ئىۋارانى بالکۆنەكە بۆ خۆم دروستكردبوو بىر مېت ۋە ھەستىكى قوۋلى پەشۋكان جيگاي بگريته ۋە. شىرىن جانتاكەي لەسەر كورسىيەكە دانا ۋ گوتى: «خەندان، ھەۋالى پەرۋانەم پىيە... ھەۋالى ئەو». ھەستىمىرد ناۋەكەي ميوەكان پادەچلەكىنى، ئەو پاسارىيە چكۆلانىيە سەر درەختەكان وريادەكاتەۋە... ئەو پەپولانىيە باغ لە خەۋەلدەستىيىت كە پىكەۋە ھەموو لە گەلا ۋ گولەكان ھەلفرىن. شىرىن لە خۆشيدا خەرىكبوو دەفرى، دەيگوت: «شېشىت دەزانىت لە كويى دەرىن... دەزانىت؟ لە دارستانىكدا، لە دۆلىكى چىدا، لە جيگايەكى سەير». دەستىبىرد ۋ ھەنجىرىكى لە ۋ قاپە ھەپەساۋە ھەلگرت. كچىكى نۆر بىزىو ۋ زىندوو بوو بىئەۋەي ۋ چانبدات گوتى: «خەياتچىت... تۆ لە كويى؟ لە كويى؟». ئەو ۋايزانىبوو مىردوم، من بە ۋ زەرەخەنە مەندوۋەي خۆمەۋە گوتىم: «لېرە بووم، لەم بالکۆنەدا... ئىۋاران ھەمىشە لېرەدا دادەنىشم ۋ سەيرى ئاسمان دەكەم». باۋەشى پىاكردىم ۋ گوتى: «خەندان، لە جەنگەلىكى سەيردان، جەنگەلىكى دوور دەست ۋ عاسى، بەلام كەس بەتەۋەي نازانىت ئەو جەنگەلە دەكەۋىتە كويۋە... كەسش نازانىت ئەوان لەۋىن». بە ناۋمىدىيەكى گەۋرەۋە گوتىم: «چىدەكەن لە جەنگەلا، جەنگەلى چى، تۆ باسى چىم بۆ دەكەيت؟».

شىرىن ئەو ئىۋارەيە قاتىكى سەرتاپا سېي لەبەردابوو، جوتى پىلاۋى سېي لەپىكردبوو ۋ پەفتەيەكى پەشى دابوو بە شانيدا، جانتاكەشى دياربوو جانتاي ئەو بوكە تازانەيە كە دەبىت ھەموو ئىۋارەيەكى ھاۋىن پىاسەبەن. لە ۋ جانتا نازكەي بوكىنىدا كە بۆنى عەتر ۋ مەكياجى

گراڻبه های لیټبه رزده بووه وه ټه و په یکه ره چکولانه یی دهرهینا، په یکه ریکی تهخته، په یکه ری دوو عاشقی به اختیار... په یکه ره که ی دایه دهستم و گوټی: «سه یکه، ټه و به دهستی خو ی ټه وه ی بو ناردویت». ټینجا به دلنه وایی و به زه یی وه سه یریکردم و گوټی: «غه مگین مه به، گرنګ ټه وه به هه والمان زانی... وانیه؟». له ژیر په یکه ره که دا په روانه ناوی خو ی به وردی هه لکه ندبوو، من خته ورد و نازکه که یم ناسییه وه، خته کچیکی غه مگین له گوشه یه کی دووره دهستی دونیادا. ټه و په یکه ره له ریځای که نجیکی ورده واله فروشه وه که یشته بووه دهست شیرین، هه ر ټه و که نجهش ټه و هه والانه ی به و راګه یانده بوو. من په یکه ره که م هه لگرت و تیټیرامام، په یکه ریکی چکوله و قه شه نگ بوو، به لام سالانټیکی دوور دریژ چاوه پوانمکرت تا له حکایه تی راسته قینه که ی تیګه یشتم. ورده واله فروشه که گوټه بووی که به رله وه ی جاریکی تر بګه پټه وه و هه والی ټیمه به په روانه بګه یه نیت، سه فه ریکی دریژ دهکات و به چنده ها هه ریم و زه وی جیاجیادا ده ګه پټ. ټه و ټیواره یه من و شیرین خوشحالانه برپارماندا که چاوه پټی ټه و که نجه بګین، برپارماندا که نامه ی دریژ بو په روانه بنوسین، هه ندی شتی بو بنیرین... که شیرینیش به خوشحالی هه ستا و جاریکی تر باوه شتی پیاکرده وه، دهستی گووشیم و گوټی: «مه ترسه، ناهیلین له هېچ به کی بکه وټ».

ئەمىرۇللاھ بىر لە خۇشى و كامەرانى ئەو ئىئارەيە دەكەمەو، كە بىر لە و بەختە وەرييە لە ناكاوە دەكەمەو كە مەن و شىرىنى داگرتىبو، غەمىكى قوول دامتەگىت... چونكە لە پۇژانى داھاتودا پووداۋەكان بە جۇرىكى ھىندە سەير چوونەپىشى كە ئىدى مەن و شىرىن جارىكى دىكە يەكترمان نەبىنىيەو. دواى سالائىكى درىژ كە دەرەتم بۇ پەخسا و توانىم ھەوالى بىرسەمەو، زانىم ئەو لە باشوورى دونيا، لە شارىكى چكۆلانەى ئىجگار ئىجگار دوورى خواروى ئوستراليا دەرى. بەلام شىرىن ئەو ئىئارەيە كە بە

جەلە قەشەنگە كانىيە ۋە جىيەيىشتەم، جىلى تازە بوگىكى پىكىپۇش، نەمدە زانى جارىكى تر نايىيىنمە ۋە، نەمدە زانى كە ئە ۋەنجىرە دوا ۋەنجىرى ھاورپىتتەيە كە لەگەل ھاورپىيەكى پۇزانى قوتابخانەدا دەخۇم. ئىستاش دواى ئە ۋەمۇو سالا كە ئە ۋە پەيكەرە چكۆلانەيە دەگرم بە دەستەمە ۋە، سىمەي ھەمۇو ئە ۋە ئىۋارە فېنك و سەيرانەي تەنھايەم دېتە ۋە ياد... ئە ۋە ئىۋارانەي كە دوا ھەمىن ئىۋارەي ژيانى مەن بوو ۋەكو مۇۋىكى ئاسايى، بەرلە ۋەي كە ئە ۋە سالا دور و درىژانەي سزا بمبات. ئەمپۇ مەن جگە لە ۋە پەيكەرە ھىچى دىكەم بۇ نەماۋەتە ۋە، تەنھا شتىك لە ۋە پابوردوۋە درىژە مابىتە ۋە ئە ۋە پەيكەرە چكۆلانەيەيە كە ھەمىشە پەنجەكانى فەرەيدون و پەرۋانە و زەرەدەخەنە پاكەكەي «شىرىن» دەھىننەتە ۋە ياد... مەن ئە ۋە ماۋە دور و درىژەي كە دور لە مال ژىام، لە ۋە باۋەرەدا نەبوم ئە ۋە پەيكەرە لە ناو ئە ۋە ھەمۇو كارەسات و گۇرپانكارىيەدا مابىتە ۋە، مەن دەمزانى كە ھەمۇو كەلۇپەل و شت و مەكەكانى مەن و پەرۋانە سوۋىتىراون و توپدراون، بەلام دواچار كە گەيشتەمە ۋە ئە ۋە مالە چۆل و ھۆلە، كە گەيشتەمە ۋە ئە ۋە مالەي كە نە پەرسەي دايكەم و نە پەرسەي باۋكى تياكرا، كە گەيشتەمە ۋە ئە ۋە مالەي براكان دەرگاكانيان كلىكردبوو و سەفەريانكردبوو، پارە ۋە كان چۆلبوون، ژورەكان چۆل، لە ناو ئە ۋە ھەمۇو چۆلەۋانىيەدا تەنھا ئىنجانەيەكى چكۆلە بەجىمابوو، ئىنجانەيەكى مردوو، كە ئىنجانەكەم لابرە لە پىشتىيە ۋە ئە ۋە پەيكەرە چكۆلەيەم دۇزىيە ۋە... پەيكەرەيكى تۇزاۋى كە دياربوو دەستىكى ماندوو و تورە فېيىداۋەتە ئەم كۈنجە ۋە... ئەمپۇش جگە لە ۋە پەيكەرە ھىچى دىكەم نىيە، ھىچى دىكە... كە بە تەنھا لە پىشانگايەكى چكۆلەدا لە ژور سەرى خۇمە ۋە ھەلمگرتوۋە ۋە ھەمىشەش جگە لە بۇنى ئە ۋە جانتا عەتراۋىيەي شىرىن، بۇنى جەنگەل و عەشق و مردن و تەنھايى بە ژيانى مەن پەخشەدەكەتە ۋە.

شار پړپړو له عه شقی ناموراد، شار به عه شقی ناکام قاندرابوو. له ناو نه و شاره چکولانه و تاریکه دا نه سره دینی بونځوش به کولانه کاندې ده پوښت و ده یگوت: «نوه خوايه، نه م هه موو عه شقه ناکامه چپیه؟ نه م هه موو عه شقه بیتامانجه چپیه؟». نه و بهر له وهی هه ست به م ناکامییه بکات، پیاوړکی فزولای نذر ناسایی بوو... پیاوړیک، له وانای حه زده کښ هه مووشتن دهریاره ی ژیانای کچه ناسراو و دیاره کانی شار بزاند، هر نه و فزولای کوشنده یه ش کردی به وینه گړنکی گه پوک، چونکه ته نها وینه گړنکی گه پوک ده توانیت بچیته نه و جینگایانه ی که خه لکانی دی به ناسانی ناتوانن بیگه نی... نه و به هوی نه و کامیرا گه وره یه ی ملیه وه، ژیانیکی سهر دهریا، ده چوو هه موو ناهه نکه کان، ده چوو هه موو قوتابخانه کان، ده چوو هه موو یاریگا کان... له ناکاو بؤ پېښوانه ده وله تییه کانیش بانگیانده کرد، بؤ کړبونو وه نه ټینه کانیش ده یانارد به دوایدا، خوشی وه کو جنوکه یه کی شهرمن به و زه رده خه نه ژنانه و نیگا کردنه نیره موکنا سایه یه وه له هه موو شوینیکدا ناماده بوو، له کوره کاندې، له سهیرانگا کاندې، له هاوینه هه واره کاندې وینه یده گرت، جگه له وهی هاوینان هه موو نیوه پویه که له سهر قه راغه کاشیکراوه کانی نه و حه وزی مه لیه ی شاردا به شورت و کامیرا که یه وه دهرده که وت. نه و فزولای ناساییه ی وای لیده کرد بچیته بنج و بناوانی سه رپورده

سەیر و تاریکەکانی ژیاڤی شار... گریڤکۆیەری دەیه‌ها عەشقی کردەوه .
 بە کچانی دەگوت: «ئەها، تۆ فلانی، دەزانی کێ شەیدات بووه ؟...
 دەزانی کێ شەو لە تاوت ناخەوێ؟ ... ئەی... تۆ فیساری ئاگات لێنیه
 کێ بۆت دەسووتیت... ئاگات لێنیه کێ خەریکە بۆت دەمریت؟ ئەی تۆ
 خەبەردارنیت کێ مەراقی لێداویت، کێ لەسەر پێگا بۆت دەوسوتیت؟»
 دەچوو ئەو مەلەوان، یاریکەر و شاعیرە گەنجەکانی شار یەکەیکە
 پێیدەگوتن: «کابرا گەمژە بە، من دڵنیام فلانە کچ شیتت بووه»...
 «ئەی تۆ بۆ خەوتویت، بۆ نینگەکانی ئەو خانمە ناخوینیتەوه؟»
 «تورەمەبە، ژنی مێرداریش بێت حەزی لێتە... دەزانی حەزی لێتە
 یانی چی؟»... سالانیکی درێژ، ژیاڤی نەسەردینی بۆنخۆش لە ناو ئەو
 بازنانەدا دەسورپایەوه، تا پۆژیک هەستیکرد لەبری ئەو فزولە سەیرە
 جاران بۆ دۆزینەوه و ئاشکراکردنی چیرۆکەکانی عەشق هەیبوو، ئیستا
 سۆزێکی گەورە بۆ پێگاکردنی ئەو عەشقه ناکامانە لا دروستبووه .
 تا پۆژیک ئەو لە شار دەژیا، شتەکان بەجۆریکی ئاسایی و بێ
 هیچ نەفسێکی ئەفسانەیی دەچوونەپێش، زۆرجار خۆی نامەی عاشقانی
 لەنیوان قوتابخانەکانی کچان و کوڕاندا دەگوازتەوه، زۆرجار ستۆدیۆ
 چکۆلانەکی خۆی دەکرد بە جێگای ژوانی ئەو قوتابییه ناکامانە
 شوێنێکیان نەبوو لەم مەملەکەتەدا یەکتەری تیا ببینن. هەمیشە بۆ
 هەمووان پێدەکەنی و بە ئارامی دڵنەوایی هەمووانی دەدایەوه .

«نەسرین» لە قەرەاغ ئەو حەوزی مەلەیه‌دا «گۆفەندی مەلەوان»ی
 بەهۆی «فەرەیدونی مەلەکەوه» ناسی. «گۆفەند» کوپی ئاسنگەرێکی
 پیربوو نیوهی ژیاڤی لە بازاری ئاسنگەراندە بردبووه‌سەر. سەرەتای ژیاڤی
 بە شێوەیه‌کی نەخۆشانه خولیاى دابوو یاری ئاسن، دواتر وەرگەرابوو
 سەر مەلەکردن، بەلام دواجار ئیواران لە پەنجەرەکانی ئەو یانە
 وەرزشییه‌ بچکۆلانەیه‌وه دەبینرا، لەگەڵ «مامۆستا ئیسماعیل»، پیرترین

شه‌تره‌نجبازی شار، نوم له بیرکردنه‌وه‌یه‌کی قوولدا شه‌تره‌نجی ده‌کرد. «گوفه‌ند» کوپکی که‌له‌گه‌ت بوو که هه‌ر له زگی دایکییه‌وه به قژکی ماش و برنج‌وه هاتبووه دنیا، خۆی ئه‌و قژه درێژه‌ی به نیشانه‌یه‌کی پیغه‌مبه‌رایه‌تی ده‌زانی. دایکی سه‌رده‌مانی به فشاری دایکانه‌ی خۆی، مانگانه له‌سه‌ر کورسییه‌ک دایده‌نا و به جووتی ده‌ستکێشی نایلۆنه‌وه قژی بۆ په‌شده‌کرده‌وه. به‌لام له‌و هاوینه‌وه که چوو په‌یمانگای هونه‌ری له پایته‌خت هه‌موو شته‌کان گۆپدران. له‌و ساله‌وه ئیدی به‌و قژه ماشوبرنجیه درێژه‌وه، له‌سه‌ر شه‌قام، له چایخانه و له لیواری هه‌وزی مه‌له‌کردنه‌که‌دا ده‌رده‌که‌وت، له هه‌موو جیگایه‌کیش شه‌وقی شکویه‌کی سه‌یری په‌خشده‌کرده‌وه. سالانی خویندن له پایته‌خت فیریانکرد وه‌کو هه‌موو هونه‌رمه‌نده‌کانی دیکه مه‌ی زۆر بخواته‌وه، به ده‌نگی به‌رز قسه‌بکات، به‌بیترس باسی ئافره‌ت و هونه‌ر بکات، له بازاره‌کاندا بوتل به‌اویت، فیل له ساقیه‌کان بکات و هه‌ندێ شه‌ویش له‌سه‌ر جاده‌کان بخویت. به‌لام له‌پال ئه‌وه‌شدا ئه‌و چوار سال ژيانه‌ی په‌یمانگا، فی‌ری زۆر له نه‌هینه‌کانی په‌یکه‌رتاشینیان کرد.

ده‌بیست بلتین که «گوفه‌ندی مه‌له‌وان» و «فه‌ره‌یدونی مه‌له‌ک» یه‌که‌مجار، له ناو دره‌خته‌کانی یه‌کێ له باغه‌کانی قه‌راغ شاردا به‌یه‌کدی گه‌شتن. گوفه‌ند دوا‌ی هاتنه‌وه‌ی له پایته‌خت مه‌یلێکی سه‌یری تیا دروستبوو له ناو دار و دره‌خته‌کاندا به ته‌نها دابنیشیت و تا پاده‌ی بی‌هۆشبوون بخواته‌وه. نه‌گه‌رچی ئه‌و وه‌کو شیت وه‌رزش و مه‌له و شه‌تره‌نجی ده‌کرد، به‌لام ده‌بایه هه‌موو کۆتایی هه‌فته‌یه‌ک به‌و شیوه‌یه خۆی مه‌ستبکات. یه‌که‌مجار فه‌ره‌یدون «گوفه‌ند»ی له حاله‌تێکی له‌و جوورده‌ی بینی... ئیواره‌یه‌کی دره‌نگی هاوین بوو، فه‌ره‌یدون له‌و باغه‌دا بۆ په‌پوله‌کان ده‌گه‌را، به‌لام له‌بری په‌پوله‌کان گوفه‌ندی به سه‌رخۆشی له نیوان دوو سه‌نه‌ویه‌ری به‌رزدا دۆزییه‌وه. یه‌که‌مجار وایده‌زانی ده‌رویشیک

كوزراۋە، چونكە قىزى بە جۆرى ھاتبۈۋە سەر دەموچاۋى ، پووخسارى نەدەبىنرا، بەلام كاتىك فەرەيدون قىزى لەسەر چاۋى لادا و ئەو سىما گەنج و سىمىلە ئەستۈورە قەترانىانەى دىت خەيالى بۆ غەربىيەك چوۋ كە بە مەستى لە جىگايەكى دوورەۋە ھاتبىت. «گۆفەند» بە جۆرىكى سەير لە ناو گەلا و گزگلى سەنەۋىرەكاندا كەوتبۈۋ، بەلام فەرەيدون دۇنيابوۋ ئەگەر تا چەند سەعاتىكى دىكە بەو جۆرە بىمىنىتەۋە، ھىزە تايىبەتتەكانى دەۋلەت كە بۆ بۆسەنەنەۋەى ئىۋاران دەچنە ئەو جىگايە، دەرگەنەسەرى و دەپپىچنەۋە و دوورنىيە توۋشى موسىبەتتىكى گەرەى بكن. «فەرەيدون» لە يەكەم دەقىقەۋە بە جۆرىكى سەير گىرۋدەى سىحرى دىۋانەئاساى گۆفەند بوۋ، بە ماندوبوۋنىكى گەرە كىشىكرە سەر شەقامەكە و لە ماشىنىكدا گەياندىيە مالى خويان، مالى فەرەيدونى مەلەك... ئەو شەۋەش يەكەمىن شەۋى يەكتىناسىنى گۆفەند و فەرەيدون بوۋ.

گۆفەند ئەو كات سەرقالى دروستكردى ۋەرشەيەك بوۋ لە ژىرەمىنى مالى باۋكە ئاسنگەرەكەيدا، ۋەرشەيەك بۆ ئەو كارە ھونەريانەى لە خەيالىدا بوۋن. بەلام جگە لەۋە مەراقىكى دىكەى سامناك لە ژياندا ھەبوۋ. راستە ھەموو ئەۋانەى، ئىۋاران لە پەنجەرەى يانەكەۋە دەيانىنى بە قوۋلى لەو روقعە كۆنەى شەترەنج پادەمىنىت، بە پياۋىكى بەختياريان دەزانى، بەلام دەبىت بلىين كە ماۋەيەكى درىزىۋو گۆفەند تەنھا لەبەر يارى ئاسن و شەترەنج پوۋى لەو يانەيە نەدەكرد، بەلكو بە كورتى شەيدى ئەو كچە بارىكەلەيە بوۋبوۋ كە ئىۋاران بە جىننىكى تەسك و قىزىكى خاۋەۋە دەھات بۆ يانە و لەگەل دەستەيەك كچى دىكەدا بۆ ھەلېزاردەى بالەى كچان يارىدەكرد. ناۋى «دۇلارام» بوۋ. ئەو كات بەئەستەم تەمەنى سەر ھەژدە كەوتبۈۋ، كە يەكەمجارىش ھەستى بەو عەشقەى گۆفەند كرد خەرىكبوۋ لە خۇشىدا بفرىت، چونكە لەو پۇژۋەۋەى فامىكردبوۋەۋە،

دیمه‌نی پیاویکی وا قژ دریز و ده‌رویشناسا، به‌لام وه‌رزشه‌وان خه‌یال و خه‌ونه‌کانی داگیرکردبوو. له‌و پۆژانه‌دا بوو ئیدی دواي مه‌شق هیدی هیدی کچانی باله پیکه‌وه دزه‌یان ده‌کرده هۆلی شه‌تره‌نجه‌که و به‌ده‌سته به‌رابهر «گۆفه‌ند» داده‌نیشتن... شته‌کان به‌گشتی مایه‌ی پیکه‌نین بوون، به‌لام ههر شه‌و په‌فتار و نیگا و سه‌رنجه مندالئاسایانه، بووه هۆی شه‌وی گۆفه‌ند دوو هه‌فته له‌سه‌ریه‌ک هیچ ده‌ستی له‌مامۆستا ئیسماعیل نه‌باته‌وه، مامۆستا له‌سه‌ری پازده‌هه‌مین پۆژدا شه‌تره‌نجه‌کی کۆکرده‌وه و به‌نه‌سپایی گووتی: «گۆفه‌ند به‌پاستی پیمبلێ... حه‌زت له کامیان کردوه، سنه‌ویه‌ر یا په‌روا؟». گۆفه‌ند به‌قوولی ده‌ستی به‌قژیدا هینا و هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌لکیشا و گووتی: «موسیه‌ته‌که شه‌ویه‌یه حه‌زم له‌دلارام کردوه». دوو هه‌فته دواي شه‌و ئیواره‌یه «گۆفه‌ند» و «دلارام» پیکه‌وه له‌یاریگا چکۆلانه‌که‌دا پیاسه‌یانده‌کرد، به‌لام به‌وه‌دا که شورای یاریگا که ده‌که‌وته سه‌ر شه‌قامیکی زۆر قه‌ره‌بالغ و گشتی ههر زوو ده‌بایه‌ وازه‌ینن و بیر له‌جیگایه‌کی تر بکه‌نه‌وه یه‌کتري تیا ببینن، ئیدی له‌و پۆژه‌شه‌وه موسیه‌ته‌کان ده‌ستپێکرد، دلارام نه‌به‌وه پازی بوو بێته‌ مالی گۆفه‌ند و نه‌به‌وه‌ش پازی بوو له‌گه‌لیدا بجێته‌ باغه‌کانی قه‌راغ شار، ههر دوو جیگا که‌شی به‌ترسناک ده‌زانی. شه‌و ئیواره‌یه‌ش کاتی که فه‌ره‌یدونی مه‌له‌ک، گۆفه‌ندی له‌ناو داره‌کاندا هه‌لگرته‌وه، شه‌و له‌و گێژاوه شه‌ویه‌ی عاشقاندا ده‌ژیا، گێژاوی بێشوینی. گۆفه‌ند که خۆی له‌جنسی په‌یامبه‌ره‌کان حسابده‌کرد، توانایه‌کی سه‌یری له‌سه‌ر قسه‌کردن هه‌بوو، توانایه‌ک شه‌و کاته له‌زێڕینترین ساته‌کانی دره‌وشانه‌وه‌ی خۆیدا ده‌ژیا، له‌هه‌موو جیگایه‌ک به‌ده‌نگی به‌رز باسی بێمانایی شه‌م شاره‌ی ده‌کرد، ده‌یگووت: «شه‌ه چ شارێکه، جیگایه‌ک نه‌بێت برۆیت و له‌گه‌ل کچێکه‌دا چایه‌کی تیا بخۆیته‌وه، شه‌ه چ ژانی که بستی که زه‌وی نه‌بێت به‌ دلنایایی هه‌ناسه‌یه‌کی تیا هه‌لکیشیت». گۆفه‌ند له‌خه‌یا له‌کانیدا دوورتر

ده پویششت و باسی دۆزینه وهی زه وییه کی ده کرد بۆ عاشقان، باسی له خولقاندنی ئیمپراتۆریه تیک ده کرد که عاشقیک فرمانپه واییکات. به پینگاکاندا ده پویششت و شەقی له شته کانی بهرده می خوی هه لدهدا و ده یگوت: «مرۆف بۆ نه وه نه کراوه، گیرۆده ی شارێکی له مجۆره بیت که تیکه له یه کی بێمانایه له قه لا و حوجره».

یه که مجار که «فره دیدونی مه له ک» به «نه سره دیدنی بۆنخۆشی» ناساند، هه ستیده کرد جۆره لیكچوونیکی نهینی له نیوان نه م دوو پیاوه دا هیه، نه گهرچی به شیوه زۆر له یه کتری جودابوون. نه و وه کو نیریکی تووکن و چاوقایم ده ینواند، نه میش پیاویکی نیمچه کۆسته بوو به نیگای خانمیکی شه رمنه وه، به لام نه و ناکوکییه پووکه شه و نه و دوو شیوه زیانه جیاوازه نه بووه مایه ی پیکه وه نه گونجانیان، به لکو به پیچه وانه وه، هه ر له گه ل یه که م پیکه عاره قدا بوونه دوو هاوپی نزیک. نه مرق کاتیکی بیر له و په یوه ندییبه سنی قۆلییه سه یره ده که ینه وه، به ناسانی نه و جیاوازییه گه ورا نه ده بینین که جیهانی نه و سنی پیاوه ی به شیوه یه کی بپه حمانه دابه شه کرد، به لام له و کاته دا که یه کتریان ناسیبوو، هه ری که یان به هانه ی خوی هه بوو هه ولبدات په یوه ندییبه که یان قوولتر و قوولتری کاته وه. فره دیدونی مه له ک نه و کات به یانیان سه موونی ده فروشت، له دوا ی هه شت و نیوی به یانی شه وه تا نیوه پۆ وه کو ویلگه ریگ له چایخانه بچکۆله و تاریکه کانی شاردا تاو له یده کرد، نیوه پوانی هاوین ده چووه مه له کردن و نیوه پوانی زستان له بهر شیشی نه و کتیفرۆشییه دا ده وه ستا که شه وی هه لپه اتنی له گه ل په روانه دا، خوشکه ده فبه ده سته کان و خه لکانی ئیماندار سووتاندیان... ئیواران زۆریه ی کات له ده شتاییه کانی قه راغ شاردا، نه و په پولانه ی پاوده کرد که هه ر وه رزه و په نگیکیان هه بوو... هه لبت فره دیدونی مه له ک هه میشه به م ئیقاعه نه زیابوو، نه و پۆزگارێک چکۆلانه ترین کۆلانگه پ و چه قوه شیینی شاربوو، به لام دوا ی ناسینی بۆ

گوفه‌ند وازی له‌وه هینابوو، ئیواران له‌به‌رده‌م سینه‌ما و چایخانه‌کاندا
یان له‌ کۆلانه‌ تۆزاوییه‌کاندا یان له‌و یاریگا جه‌نجالانه‌ی فوتبالدا وه‌کو
سالوکیکی یاخی و بی‌سه‌ره‌وه‌به‌ بسوپیته‌وه‌، به‌لکو زۆریه‌ی کات وه‌کو
کرێکارێکی به‌رده‌ست له‌و وه‌رشه‌یه‌دا یاریده‌ی گوفه‌ندی ده‌دا که‌ هه‌ر مانگه‌
و کلێشه‌ی په‌یکه‌ریکی ده‌تاشی و قالبی بۆ ده‌پشت، زۆرجاریش له‌بیزاریدا
چی بکهربایه‌ ده‌یشکاند و دواتر ده‌بایه‌ به‌ چه‌ندین کرێکار پاشماوه‌ی
گه‌چ و بۆره‌ک و ته‌خته‌کان فێبێدرانیه‌. فه‌ره‌یدون له‌و ماوه‌یه‌دا شتی‌ک
له‌ په‌یکه‌رتاشی فێربوو... به‌لام جگه‌ له‌و سه‌نه‌ته‌ «که‌ باوه‌ری
وابوو هه‌رگیز سوودی لێنایینت» کارکردن له‌گه‌ڵ گوفه‌ندا ئارامیه‌کی
پۆخی قوولی پێده‌به‌خشی... ئه‌و کات گوفه‌ند به‌ عه‌شقیکی به‌جۆش و
سووتینه‌وه‌هه‌ کاریده‌کرد، به‌لام له‌ هه‌مووشته‌کان گرنه‌تر ئه‌وه‌بوو که‌
جیهانی وه‌رشه‌که‌، فه‌ره‌یدونی فێری تێپامان و بێده‌نگیه‌کی قوول کرد.
نه‌سه‌ره‌دینی بۆنخۆش ده‌یگوت فه‌ره‌یدون کوپی هێمنیه‌کان بوو، به‌لام
سالانی دوور و درێژی تیکه‌لای له‌گه‌ڵ گه‌نجه‌ شه‌په‌روشه‌کانی شاردا،
سالانی ژیان له‌ ناو هه‌راوه‌ریای سه‌مونفروشه‌کاندا، پۆخی هێمنی ئه‌و
گه‌نجه‌ی شیواندبوو. ئه‌و ماوه‌یه‌کی درێژ به‌ته‌نها ژیاوو، له‌ ده‌ سالیه‌وه‌
وه‌کو منداڵیکی ته‌نها و بیکه‌س له‌ مایکی چۆل و هۆلدا خۆی خۆی
که‌وره‌ کردبوو. دایک و بابی له‌ده‌ست مامه‌کانی هه‌له‌تابوو و
گه‌رابوووه‌ بۆ ئه‌و خانوه‌ی ده‌که‌وته‌ یه‌کی‌ک له‌ کوچه‌ کۆن و داخراوه‌کانی
شار، ئه‌و کات هه‌رچه‌نده‌ ته‌مه‌نی ده‌ سالانه‌بوو، به‌لام قیافه‌تی گه‌نجیکی
پازده‌ سالی هه‌بوو. له‌و ماله‌ هێمن و گه‌وره‌یه‌دا شه‌وانی دوور و درێژی
بێده‌نگی و ئارامی مه‌یلیکی قوولیان به‌ره‌و په‌هه‌نده‌ بێده‌نگ و نه‌پنیه‌کانی
ژیان تیاچاندبوو، به‌لام ده‌بێت بڵێم هه‌موو پوژنیک به‌ر له‌ هه‌له‌اتنی خۆر
ده‌بایه‌ له‌ به‌ر سه‌مونخانه‌کاندا ئه‌و هێمنیه‌ له‌یادبکات و خۆی به‌اوپته‌
ناو ده‌نگه‌ده‌نگ و هه‌یاوه‌ی ئه‌و منداڵه‌ سه‌مونفروشه‌انه‌وه‌ که‌ به‌رده‌وام

نوخشه‌ی ده‌ستپیکردنی پوژانی به‌دتر و به‌دتریان لیده‌دا. ئو شه‌وانه‌ش که پوره‌کانی ده‌هاتنه لای هیچیان له بیده‌نگی ممله‌که‌ته‌کانی شه‌و نه‌ده‌شکاند، که به‌جۆریک هیمن و فریوده‌ربوو، زۆرجار فه‌ره‌یدون به‌رگی ئو بیده‌نگیه‌ی نه‌ده‌گرت، هه‌ر ئو به‌رگه‌نه‌گرتنه‌ش پالی پیوه‌ده‌نا هه‌ندئ شه‌و له‌گه‌ل هاورپیکانیدا تا ده‌مه‌وبه‌یان گۆرانی بلّین و هه‌راوزه‌نای مندالانه سازکەن، په‌فتاریک هه‌ندیجار پوره‌کانی ده‌ره‌نجانده و هه‌ندیجاریش ده‌به‌یتانه پیکه‌نین.

نه‌سه‌ره‌دین ئه‌مپۆ که باس له فه‌ره‌یدون ده‌کات، باس له گه‌نجیکی باریکی به‌قیافه‌ت ده‌کات که پێش له واده‌ی خۆی پێشی هاتوو و زۆر زوو سیمای مندالانه‌ی فرێداوه و بۆته گه‌نجیکی چاپوک، به‌لام له وینه‌کانیدا من وه‌کو گه‌نجیکی لاواز و چکۆلانه ده‌ببینم، پیده‌چیت هه‌میشه‌ش ئو پێشه‌تەنک و چکۆلانه‌یه‌ی هه‌بوویت. له زۆریه‌ی وینه‌کاندا، له‌گه‌ل تیپی فوتباله‌که‌یدا سیه‌م که‌س له‌لای چه‌په‌وه به‌چیچکان دانیشتوو و هه‌میشه‌ش سێ په‌نجه‌ی خستۆته سه‌ر زه‌وییه‌که و جوله‌یه‌کی کردوه، وه‌کو ئه‌وه‌ی به‌وێت له شوێنی خۆی هه‌ستیت... به‌لام دوا‌جار هه‌رچه‌ک بێت ئو له‌و گه‌نجه سه‌یرانه بوو که له په‌راویزی گه‌ره‌که‌کانی قه‌راغشاردا گه‌وره‌ده‌بن. له ده‌سالییه‌وه بێ سه‌ره‌شتیکی راسته‌قینه ژیا‌بوو، وه‌کو هه‌موو گه‌نجانی ئو سه‌رده‌مه، زوو فێری چه‌قۆوه‌شان‌دن بوو‌بوو، له ماوه‌یه‌کی که‌میشدا بوو‌بووه یه‌کی له ترسناکترین چه‌قۆوه‌شیته‌کانی باکووری شار که ده‌بایه چه‌قۆکێشه به‌ئه‌زمونه‌کان حیسابی بۆ بکه‌ن. له باغه‌کانی قه‌راغ شار و له ده‌شتاییه به‌رینه‌یه‌ی ده‌رووبه‌ریدا فێری شه‌راب خواردنه‌وه‌یه‌کی سه‌خت بوو‌بوو. ئیواران به‌هه‌ستی و به‌تۆماریکی چکۆلانه‌وه که هه‌میشه «نه‌مردم من ئه‌گه‌ر ئه‌مجاره بێ تۆ»ی شارۆخی لیده‌دا، خۆی و هاورپیکانی ده‌گه‌رانه‌وه و له کۆلانه‌کاندا ده‌یانکرده ده‌نگه ده‌نگ و هه‌راوه‌ریا‌یه‌کی گه‌وره. ممله‌که‌تی

عەشەقەكانى پېشووئى ئەو كچە شەرمەن و خەنكاوانە بوو كە ئىتواران دەهاتنە بەردەرگا، ئەو كچانەى نۆزبەيان تازە لەو گوندە پاگوئىزوانەو دەابەزىبوونە شار و هېشتا بۆنى سەروشتيان لىدەهات. «فەرەيدون» هەميشە بە تۆزى دەشتەكانەو، بە تۆزى باكانەو، بەو جەلە كوردىيە پەشانە و بەو چەقۇ چكۆلانانەى گىرفانىيەو، لەگەل ھاوړىكانىدا كە ئەوانىش دەستەيەك بوون لە منداڵانى وىلگەر و سەرەپۆ، لەتەك ئەو دەستە و تاقمە چەواشانەى دىكەى سەر سوچەكاندا، لەگەل ئەو دەستە گەنجە گەپۆكانەى دىكەى كۆلانەكاندا دەكەوتنە شەپ. سەردەمانى ئەو بەناوبانگىرەن چەقۇكىشى ئەو كۆلانە تارىك و چكۆلانە بوو، بەردەوام جىگايەك لە جەستەى لەزگەى برىنكى پىوہبوو. تا دواجار پۆژىك كار گەيشتە ئەوئەى لەسەر ئەنجامى يارىەكدا كە بەسەختى دۆراندبوويان هەشت چەقۇ بوەشىنئى، لە كېش؟ لە برادەرىكى ئازىزى خۆى... ئەو پۆژىكى سامناك بوو لە ژيانى فەرەيدوندا، كە لە خەستەخانە و بە ديار چاوەدېرى پزىشكەكانەو، پەرىشان و نيوە مردوو، خۆيدا بەسەر جەستەى زامدارى ھاوړىكەيدا و ماچىكرد، هەموو ئەوانەى كە لەو ساتەدا لەوئى بوون پەشيمانىيەكى گەورە و دوو دلوپ فرمىسكيان لە چاويدا بىنى كە سەرەتاي دووركەوتنەوئەى «فەرەيدون» بوو لە دونىاي ئەو چەقۇكىشە كوشندانەى ژيانى شارىان كوردبوو دۆزەخ. ئەو پۆژە كە لە خەستەخانە هاتەدەرى دەنگىك لە ناوہو پىدەگووت: «ئەم شارە بەجىبەئەلە، بەرلەوئەى ببىتە جانەوئەرىكى پاستەقىنە... ئەم شارە بەجىبەئەلە». لەو پۆژەو خولياى سەفەرکردن بەرەو عەردىكى دىكە و دونىايەكى دىكە پەريپە پۆحيەو. لەو ئىوارەيەو كە چەقۇكى فرىدا، خولياى سەفەرىكى دوور و درىژ كەوتە سەرى، بە كۆلانەكاندا دەپۆيشت و لەبەر خۆيەو دەيگووت: «دەپۆم بۆ زەوييەكى دوور، بۆ عەردىك كەس نەمناسىت، كەس ناوى منى نەبىستبىت، باشتەر وايە مرؤفى لىنەبىت،

باشتر وایە بە تەنھا بۆنمەو... چ شتیک لە تەنھامانەو و جوانتر نییە لە خاکیکدا کە خۆت ھەڵبژێرت». دەستی دەخستە گیرفانە خاڵییەکانی و پیاسەی دوور و درێژی دەکرد، بە ھەموو کۆلانەکانی شارد! لە مسەرەو ھە بۆ ئەوسەر دەگەرا، ھەمیشەش بیرى لای شارێکی دیکە و ەردێکی دیکە بوو.

لەو گەشتە دوور و درێژانەدا دەیەھا کێژی خۆشویست، ھەموو ەشقەکانیشی خێرا، کورت، بێھیا و بێتامانچ کۆتاییان دەھات و لەودوور دەرگای داخراوی ژیاى کچانەو دەکوژانەو، تەمەنى درێژترین ئەوینیشی بە ئەندازەى پێگای قوتابخانەى ئەو کێژانە بوو کە بە جلە شینەکانی قوتابخانە و بە چاوی پەر لە ترسەو سەیری ھاتن و ئاوابوونی ئەویان دەکرد لە نێو ژیاىندا. گەرەترین موسیبەتیش ئەو بوو کە فەرەیدون، لەو کچانەدا بۆ کچیکى دیکە و لەو ئەویانەدا بۆ ئەوینیکى دیکە دەگەرا.

ئەمڕۆ نەسرەدینی بۆنخۆش کە ئەلبومی وێنە نازدارەکانى خۆى دەردەھێنێت، دەیەھا وێنەى فەرەیدونی تیا، لەسەر ەزى مەلەکە، لە یاریگاکاندا، لە کاتى یاریکردندا، لەو سەرشەقامە جەنجالانەى شار، لە کۆلانەکاندا بە خۆى و جلە کوردییە پەشەکانییەو. ھەمیشەش سەردەلەقێنى و دەلێت: «ھەمووی پێکەوت بوو ھەمووی پێکەوت... ئەگەر پێکەوت نەبووایە نەمدەناسى، ئەگەر نەشمناسییایە گۆفەندەم نەدەبینى، گۆفەندیشم نەدیبا، ئەم چیرۆکە بە جۆریکی دیکە دەبوو». لە پشت ھەموو ئەو پەشیمانییەشەو ھەستێکی تال ھەبوو بە قەدەرەى ھەموومانى وەکو زنجیرەیکى بەد و نەفرەتلیکراو پێکەو بەستۆتەو. «نەسرەدین» ئەمڕۆ دەلێت: «ئەو شتانەش کە بێمانا دێنە پێشچاو، زۆرجار دەرەنجامى کوشندەیان ھەیە». کێ لەو باوەرەدابوو ئەو ئیوارەى کە بەپێکەوت نەسرەدین بە زەردەخەتەیکى شەرمەو ئەو وێنەى دایە

فهریدون و گووتی: «بئ ئه وهی نه تۆ بته ویت و نه من بته ویت تۆ
 له م وینه ده ده رجوویت...»، ئه وه موو پووداوه سهیرانهی به دوا داییت
 که ده بایه من ساله های سال خه ریکبم، تا پیکه وه گرییانیده مه وه .
 خودایه ... هه موو شته کان له بهردهم ئه و کتییفرۆشییه ده سستیپیکرد، ئه و
 کتییفرۆشییهی ئیستا ده زانم، بۆده بایه له و شه وه ده بسووتینرا بایه ... له و
 ده مه ده شاعیر و هونه رمه نده گه نه کانی شار له بهردهم ئه و کتییفرۆشییه ده
 ده وه ستان و پۆژنامه کانیان پانده کرده وه، به دهنگی بهرز پیده که نین و
 گالته یان به دنیا ده کرد، گالته یان به نوسه ر و هونه رمه نده هاو پیکانیان
 ده کرد. له هه ندی ئیواره شدا، نه سه رده دین له ناوه پاستیاندایه قووته ده بووه وه و
 له گه لیاندا ده که وته باسکردنی دوا شیعر، دوا کورته چیرۆک، دوا نمایشی
 شاتۆ. له و ئیوارانه ده فهریدون وه کو گه نجیکی باریکه له و پیشن به
 چاویکی مه ست و غه مگینه وه بیته وهی شتیکی دیاریکراو بکات له سه ر
 شیشه کان داده نیشته و سهیری پئیوارانی ده کرد، پینه ده چوو له ویکانه ده
 مه به سستیکی تاییه ت هه بیته، به لکو ته نها داده نیشته و هه چی تر. ئه و
 جله کۆن و تۆزاییانه و ئه و نیگا که میک په شوکاوهی دوو هوئی گرنه
 بوون گه ناجانی ئاپۆره به ستووی بهر کتییفرۆشییه که نه رخیکی نه وتووی
 بۆ دانه نین. به لام هه تا نه سه رده دینی بۆنخۆشیش که دوو چاوی ئیجگار
 فزولیانهی هه بوو، زۆر درهنگ ئه وی بینی. نه سه رده دین ئیواران زۆرجار
 له بهر ئه و کتییفرۆشییه ده وینهی گه نه کانی ده گرت و به پیکه نینه وه
 ده یگوته: «پۆژنیک له پۆژان ئه م وینه نه رخیکی گه وریان ده بیته». .
 له یه کێ له ئیواره کاندایه سێ مۆسیقاری تازه پیکه یشتوو که هه رسیکیان
 به شیوهی سه مفۆنیسته به ناویانگه کان قژیان ههتابووه سه ر چاویان،
 تکیان له نه سه رده دین کرد وینه یکیان بگریته، به پیکه وت له و وینه ده
 فهریدون، وه کو تارماییه کی په شه پۆش به سیمایه کی که میک غه مگینه وه
 ده رجوو بوو. وینه که بۆ سێ مۆسیقاره که ئیجگار قه شهنگ ده بوو

گه ریهات بایه و فهره یدون شه و پوویه ره سهیره ی نه گرت بایه . مؤسیقاره کان ده یانگووت: «وینه یه کی جوانه، بهس نه گهر شه و به رازه په شه ناله ویدا نه بووایه ...خوایه چی نه مه ی وهک سهگ لیترده هه لئرووشکاندووه؟». به لام نه سره دین له و دهقیقه یه وه که شه وینه یه ی له ناو وینه کاندا جیا کرده وه و به وردی ته ماشایکرد له دیمه نی شه و گه نجه چه په سا که له ناکاو به شیوه یه کی زور غه مگین سهیری کامیرا که ی کرد بوو .... سالانی دور و دریزی مامه له کردن له گه ل وینه دا، نه سره دینان کرد بوو پیاوکی شاره زا له خویندنه وه ی مړوفا له پنگای وینه وه، شه و هندی جار به و بزه کچانه یه ی خویه وه دهیگووت: «وام لیها تووه گهر وینه ی یه کییک نه بینم، ناتوانم تییگه م. ته نیا له بهر کامیرادا درو و پاستیم له مړوفا بۆ جیا ده کریته وه». هه ره شه و شاره زاییه قول شه وای لیکرد، مه یلکی سهیری بۆ ناسینی فهره یدون لا دروست بیت.

شه و پوره که فهره یدون وینه که ی له نه سره دین وه رگرت دوا ی سوپاسیکی سارد وه کو له قه ده ریکی په ش هه ل بیت به خیرایی به رده م کتییفرۆشییه که ی جیهیشت و ئیدی چه ندین پور ده رنه که وته وه، دوا جار له نیوه پویه کی گهرمدا «نه سره دین» له حه وزی مه له که دا بینیه وه، به هیمنی له ته نکا وه که دا پالیدابو به لیواری حه وزه که وه و سهیری شه پولانی ئاوه که ی ده کرد که مه له وانه کانی دیکه به شلپ و هوپ تییکه وتبوون . چه ند پورژیک دوا ی شه و نیوه پویه، نه سره دین بۆ یه که مجار فهره یدونی له ناوه وه ی کتییفرۆشییه که دا بینی، به هیمنی له به رده م په فی کتیه کاندا وه ستابوو و چاوی به ناو کتیه کاندا ده گیرا. هه ندی جار کتییکی ده رده هیتا و سهیری پی رست و پیشه کییه که ی ده کرد، شه و پوره نه سره دین به ئارامی لیی نزیک بووه وه و لیی پرسى: «بۆ چ کتیییک ده گه پیت؟» فهره یدون گووتى: «بۆ کتیییک که پیناچیت لی ره هه بیت ...». پورزانی دواتر فهره یدون یه که یه که سهیری دیوانه کانی ده کرد و دهیگووت: «بۆ شیعیک

دهگه پرم له م ديوانانه دا نيه ...». كتيبه كانى چيروكى هله ده دايه وه و ده يگوت: «بو چيروكيك دهگه پرم به داخه وه له م كتيبانه دا نيه ...» له و پوزانه به دواوه فره يدون كاتيكي زورى له و كتيبفروشييه دا ده برده سر، هه ميشه ش به جوركي نااسايى له ناو ئه و كتيبانه دا بو كتيبكيك دهگه را كه هه رگيز نه يدوزيه وه، هه ر ئه و گه رانه سه ير و دريژانه ش فره يدونيان كرده هاوپري ئه و خاوه ن كتيبفروشييه كه له بري ئه وه ي وه كو شاعير و هونه رمنده ميوانه كانى ديكه گالته ي پييكات، به نارامى گوئي ليده گرت و له دل وه ده ويوست يارمه تيدات، به لام ئه ويش هه رگيز تينه گه يشت فره يدون به دواي چ كتيبكيك و چ شيعريك و چ چيروكيكدا ويئه .

تيكه لاوبوونى «فره يدون» له گه ل گوڤه ندا زور له عاده ته كانى ژيانى گوڤي، ئيدي كه متر له و شوينا نه دا ده رده كه وت كه جاران تيا ده بينرا، زوربه ي كاته كانى خوي له گه ل گوڤه ندا ده برده سر، به دم ئيشكرده وه گوئي له و چيروك و به سه رها ته دوور و دريژانه ده گرت كه گوڤه ند له سه ر ژيانى خوي له كوچه ي ناسنگه ران و له ناو هونه رمنده كانى پايتختدا ده يگيرانه وه . هه ندئ جار باسى له نازاره كانى خوي ده كرد له گه ل دلارامدا، هه ندئ جاريش قزي له سه ر چاوي لاده دا و ده نكي به رزده كرده وه و ده يگوت: «فره يدون باسى ژيانى خۆتم بو بكه ». فره يدون ده يگوت: «هيجى تيانيه شايه نى باسبيت ... هه ندئ شه رچه قو و هه ندئ يارى و هه ندئ په پوله كوكرده وه يه و هيجى تر»، به لام كه گوڤه ند زورى بو ده ميئا، فره يدون به دريژايى له سه ر خه ونى خوي بو سه فر ده دا و ده يگوت: «ده مه وييت برؤم بو ولا تيكي تر، هه ر ولا تيكي بيت گرنگ نيه ... گرنگ ئه وه يه مرؤف ليتره نه ئي». فره يدون له نئواره كانى كتيبفروشييه كه شدا هه ندئ جار بيئه وه ي كه س له و باره يه وه هيجى گووتبيت له ناكاو ده يگوت: «ده مه وييت سه فره يكه م ...»، شاعير و نيگار كيش و پوزنامه نوسه كان به بيده نكي سه يري يه كتريان ده كرد و كه س

هېچى نە دەگوت. تەنھا كەسپك ئەو خەونەى زۆر بەلاوہ گرنك بوو براى خاوەن كىتېفروۆشىيەكە بوو كە گەنجىك بوو لە تەمەنى فەرەيدوندا، بەلام كەمپك لە فەرەيدون مندا لئە دياربوو. پۆژىك ئەو گەنجەى كە بە «پەزاي دلخۆش» بانگيان دەكرد، لە پېچىكى كىتېفروۆشىيەكەدا فەرەيدونى گرت و بە ئەسپايى گوتى: «منيش دەمەوئيت سەفەرىكەم، لە مېژە دەمەوئيت سەفەرىكەم، بەلام نازانم چۆن؟... تۆ دەتوانيت يارمە تىمبەدەيت؟». فەرەيدون گوتى: «ئەگەر من سەفەرم كرد هەموو شتىكت پئەدەلئيم، دلئايە بە هەموو شتەكان ئاگادارت دەكەمەو، ئەگەر پويشتيشم بۆ ولاتىكى دىكە نامەت بۆ دەنوسم». فەرەيدون دواتر دەبئتە دۆستىكى نزيكى پەزاي دلخۆش، پئىكەو بە چاىخانە تارىكەكاندا دەردەكەون، پئىكەو بە سەر شيشەكان دادەنیشن، هەميشەش جگە لە قسە كردن لە سەر سەفەر، جگە بە گەپان بەدواى شارى خەيالى و ولاتى نویدا باسى هېچى دىكە ناكەن... پۆژگارپك بە ئەندازەيەك خەيالى سەفەر لە خەيالى پەزاي دلخۆشدا گەورە دەبئت كە ئىدى وەكو مۆتەكەيەكى ترسناكى لئيدئت، ئىدى دەبئت باوك و براكانى لە پئىگای پزىشك، دەرمانى كئويى و هەتوانى تايبەتییەو بەيكەنەو بە مرقىتىكى ئاسايى.

لەو پۆژەوہى كە فەرەيدونى مەلەك بەپئىكەوت لە حەوزى مەلەكەدا كۆفەندى مەلەوانى بە نەسرەدينى بۆنخۆش ناساند، نەسرەدين دەركى بەو ژيانە فرە چەمك و سەيرەى فەرەيدون كردبوو، بەلام لەپاستيدا بۆنخۆش نەيدەزانى چۆن سەيرى فەرەيدون بكات، ئەو بە يارىگاكاندا ناوى فەرەيدونى وەكو يارىزانىكى لئەهاتوو بىستبوو، لە تىپى فوئبالەكەشدا حورمەتپكى زۆرى هەبوو، لە حەوزى مەلەكەشدا حىسابى مەلەوانىكى شارەزاي بۆدەكرا، لەپال ئەوانەشدا لە ئىوارانى ناو كىتېفروۆشىيەكەدا بەشىوہەكى سەير سەرقالى كىتېبەكان بوو، بەلام لەپاستيدا فەرەيدون

هیچیان نه‌بوو، نه یاریکه‌ریکی ته‌واو بوو، نه مه‌له‌وانتیکی ته‌واو، نه خوینده‌واریکی ته‌واو... به‌لکو له هه‌موو نه‌و چالاکیانه‌دا بۆ شتیک ده‌گه‌را که خۆی نه‌یده‌زانی چیه. نه‌و ویسکه ویسکه به‌ناو شته‌کاندا تیده‌په‌ری و نه‌یده‌زانی چی له‌و دونیا‌یانه ده‌وێت.

هه‌فته‌یه‌ک دوا‌ی نه‌وه‌ی گوڤه‌ند و نه‌سره‌دین په‌کتریان ناسی، نه‌سره‌دین داوه‌تیکێ ده‌شته‌کی فه‌ره‌یدون و په‌یکه‌رتاشه‌که‌ی هاو‌پرسی کرد بۆ ناو باغیکی قه‌راغ شار. ناسینی گوڤه‌ند بۆ نه‌و شتیکێ سه‌یریوو، چونکه نه‌سره‌دین که هه‌موو شاعیران و هونه‌رمه‌ندان و نه‌کته‌ران و مؤسیقاره‌کانی شاری ده‌ناسی، له‌و باوه‌ره‌دانه‌بوو له‌ ده‌ره‌وه‌ی نه‌و بازنه‌یه‌ی نه‌و ده‌یناسیت هونه‌رمه‌ندیکی دیکه هه‌بیت نه‌یناسیت. جگه له‌وه‌ش دیمه‌نی گوڤه‌ند به‌و قژه درێژ و سمیله سه‌یرانه‌وه بیجگه له‌ فزول، هه‌موو غه‌ریزه‌ دپنده‌کانی وینه‌گرتنی له‌ نه‌سره‌دیندا زیندوو‌کرد‌بووه‌وه. نه‌و نیوه‌پۆیه نه‌سره‌دین قاچی خست‌بووه ناو سه‌وزی مه‌له‌که و ده‌یگوت: «عه‌جەب په‌یکه‌رتاشی هه‌بیت من نه‌یناسم». فه‌ره‌یدون له‌ ئاوه‌که‌دا به‌ئارامی مه‌له‌یده‌کرد و ته‌ماشای ده‌سته‌کانی گوڤه‌ندی ده‌کرد که ده‌یگوت: «حه‌زم له‌ مه‌عشەری هونه‌رمه‌ندان نییه». نه‌و زیاتر سه‌زی له‌ مه‌جلیسی شه‌رابخۆره‌کان و یاریزانه‌ پیره‌کان بوو. هه‌ر له‌ یه‌که‌م ئیواره و له‌ یه‌که‌مین پتکی شه‌رابه‌وه که به‌خۆشی یه‌کدی فریاندکرد، ئولفه‌تیکێ سه‌یر له‌ نێوان نه‌سره‌دین و گوڤه‌ندا دروست‌بوو، به‌ جو‌ری فه‌ره‌یدون له‌ نابە‌ینیاندا هه‌ستی به‌ نامۆیه‌کی قوول ده‌کرد. نه‌م‌پۆ نه‌سره‌دین ده‌لێت هه‌مووشته‌کان له‌و ئیواره‌یه‌وه ده‌ستیان پتکرد که من نه‌و داوه‌ته ده‌شته‌کیه‌م سازکرد، فه‌ره‌یدون وه‌کو بووبیت به‌ ته‌له‌یه‌کی کوشنده‌وه چواره‌دوری خۆی ده‌گه‌را و سه‌یری په‌پوله‌کانی ده‌کرد، گوڤه‌ند به‌ کراسیکی درێژی قاوه‌یه‌وه نێو دره‌خته‌کان بۆ چیلکه ده‌گه‌را، نه‌سره‌دینیش سفره‌که‌ی ده‌پازانده‌وه و جار‌جار وینه‌یده‌گرت.

ئەو لە ژيانیدا لە هیچ جیگایەك هێندە وێنەى نەگرتبوو، ئیستاش دەیهەما وێنەى جیاوازیان بەو نئواریە لە ئەلبومەکانیایەتى، لە هەموو وێنەکانیشدا گۆفەند بەو شیۆرە مەسیح ئاسایەى خۆیەو تەماشای کامیراکەى کردووە و پێدەکەنئ، بەلام فەرەیدون بەگشتى پەشوکاو و نامۆ دیتەبەرچاو... لەو نئواریەدا كە ئاسمان ئیجگار شین بوو، گۆفەند بە دەم شەرابخواردنەووە ئازارەکانى خۆى وەكو عاشقیك بۆ نەسرەدین باسکرد، نەسرەدین پێدەکەنى و دەیگوت: «قسە بکە... قسە بکە من بەحرى نەهتتى عاشقانم...». ئەویش سەرلەنوێ ئەو وتارە درێژانەى سەبارەت بە بێشوێنى و ناکامى و بێمانایى ژيانى عاشقان لەم شارەدا بۆ دەگووتەو. هەندى جار فەرەیدون سەیرى لەو دەهات چۆن گۆفەند دەتوانیت بەردەوام ئەو قسانە دووبارەبکاتەو و بێزارنەبیت، بەلام ئەو نیوہەوێ بە هەموو قسەکانى بۆ نەسرەدین نوێ و سىحراوى بوون... نەسرەدین هەر ئەو نئواریە بە نىگا ژنانە و زەرەدەخەنە شەرمەکەیهو لە ناو درەختەکاندا چەندین جار پێکەکەى بەرزەکردەو و هەموو جارێکیش دەیگوت: «ئاسانە... ئاسانە، لەمەپۆ بەدواوە دەتوانیت لە ستۆدیۆکەى مندا دلارامى ئازیز ببینیت». لە دواى ئەو بەلێنەو، پۆژ لەپشتى پۆژ پەيوەندى گۆفەند بە بۆنخۆشەو بەهێزتر دەبوو، ئەو هەندى جار لەگەڵ دلارامدا لە ستۆدیۆکەدا یەکتریان دەبینى، کاتێکیش ژوان دوايیدەهات، بە سەعات لەگەڵ نەسرەدیندا پێکەو قسەیان دەکرد، باسى سیاسەت و عشق، ھونەر و وەرزش، فۆتۆگراف و پەیکەرتاشیان دەکرد. نەسرەدین ئەمەپۆ دەلێت: «قسەکانمان هەموو بۆنى ئەو سوپانەو گەورەیهى لێدەهات بە دەورى هیچدا. هەمیشە قسەمان دەکرد، بەلام نەمان دەویست بگەینە شتێكى دیاریکراو، زۆرجار چەندەها سەعات قسەمان دەکرد و دواتر هەلەستاین، و نەمان دەزانى لەسەر چى دواوين. زۆریەى کات فەرەیدون بەرامبەرمان بێدەنگ دادەنیشت و قسەى نەدەکرد یان گەر قسەشى

بكرديايه باسى شار و ولاته فەنتازياكانى ناو خەياللى خۆى دەکرد. سالانتيكى دريژ ئەو ستوديويه بوو بە شويني ژوان و خواردنەوه و يەكدي بينيني ئەو سى پياوھى كە هەميشە دواى گەشتى پۆژانەيان دەگەپانەوه بۆ ئەو.

ئەو دەمانە فەرەيدون ھەموو پۆژيک چەند پەپولەيەكى پراودەکرد، پەپولەى پەنگاوپەنگ، پەپولە سپيەكانى زستان، پەپولە سەوزەكانى بەهار، ئەو پەپولانەى وەكى پشکو ھاوينان لە گەرەى نيوەپۆدا لە نابەينى پووش و پەلاشى پاوانەکاندا دەسووتان، پەپولەزەرەکانى پايز كە لەگەڵ گەلا وەرپووەکاندا دەوەرین و دەمردن... فەرەيدون ھەرگيز بە كەسى نەدەگوت لەكوئ و چۆن ئەو پەپولانە دەگریت، بەلام لە مندالييهوه ئەو خوليا شيتانەيه لە پۆخيدا دەژيا، خولياى وئلبوون لە دەشتەکاندا، خولياى دوورکەوتنەوه لە ئاوەدانى، نزيكبوونەوه لە قەدپاللى چياکان، گەيشتن بە پاوان و دەغلى گوندە نزيكەكانى دەوروبەرى شار، دواتر كە ھەندى لە پەپولەكانمان لە ئەلبومە تايبەتيەکاندا دييهوه، لە ژيەر ھەر پەپولەيەكدا پۆژ و سەعات و شويني پراوکردنەكەمان خويندەوه... بۆ من بينيني ئەو پەپولانە ئەزمونتيكى ئاسان نەبوو، من و نەسرەدين پيکەوه ئەلبومەكانمان لەو پورە غەمگينانەى فەرەيدون خواست كە سالەھى سال بوو ھەموو يادگاربيەكانى فەرەيدونيان وەكو خۆى پاراست بوو، سەير ئەو پستەيه بوو كە فەرەيدون بە دەستى خۆى لەسەر بەرگى ھەموو ئەلبومەكان نوسيبووى... پستەيەكى تۆخ و گەورە كە ھىدى ھىدى بەرەو كالبوونەوه پۆيشت بوو. فەرەيدون نوسيبووى: «تکايە... ئەگەر منت خۆشەوييت، تەماشاي ئەم ئەلبومانە مەكە». من و بۆنخۆش كە ھەردووكمەن فزوليكي شەيتانى لە ئاوماندا پەپكەيدەخوارد دەبايە تەماشاي ئەلبومەكان بكەين، بەلام لەگەڵ ھەلدانەوى دوو سى لاپەرهى يەكەمدا بينيمان پەپولەكان دەبنە تۆز، ھيندەى جاريكى ديکە

لاپە پەکانمان هەڵدایەو، پەپولەکان بوونە گەردیکی ورد و بە هەوای ژووڕە کەدا بڵاوبوونەو، پەپولەکان بە پوانین، بەتین و تاوی نیگاکردن دەبوونە غوبار. ئێمە دەبایە هەر دواى کردنەوێ چەند لاپە پە یە کەم بە خێرایى ئەلبومە کە دابخەین و بیدەینەو، دەست پورەکانى کە دەیانگوت: «عەزیزم، پێمانگوتن ئەو ئەلبومانە بۆ تەماشاکردن نین». ئەمڕۆ پەزای دڵخۆش کە چەند سالتیکە لە دەردى سەفەرکردن پزگارى بوو و لە جیگای کتیبفرۆشییە سووتاوە کەدا، شەربە تفرۆشییە کى گەورەى کردۆتەو و خۆى بە پادشاهى شەربەتى هەموو شار دەزانی، دەلیت کە فەرەیدون پەپولەکانى تەنها لەو ئەلبومانەدا هەڵنەگرتوو کە ئێستا لەلای پورە ناشادەکانى پارێزراو، بەلکو فەرەیدون ئیواران کە لە دەشتەکان گەراوێتەو، ئۆرچار هەندێ پەپولەى لە ناو ئەو کتیبیانەدا دانائەو کە لەسەر پەفە بڵندەکانى کتیبفرۆشییە کە بوون. نیواریە ک پەزای دڵخۆش بە دەنگیکى غەمگین کە تیکەل بە بۆنى میوژ، پرته قالد و کالە کە سەوزە چکۆلانەکان بووبوو، بۆیگێرەو کە فەرەیدون ئیواران دەهاتەو و لەسەر شیشەکان ئەو پەپولانەى نیشانەدا و دەیگوت: «دەبیست لەنیو دیوانیکى شیعرە هەلیانگرن». من کاتیک ئەو پستەیه م گوێ لێدەبوو هەموو یادگارەکانم دەورووژا، سات بە سات هەموو ئەو بەیانیه م دەهاتەو، یاد کە پەپولە مەست و سووتاوەکانم تیابینى، وە ک شیت پەلامارى یەخەى پەزام دەدا، وەکو باوێ پەنە کەم دەمگوت: «بەپاست، کە فەرەیدون پەپولەکانى دەخستە نیو ئەو کتیبیانەو... بەپاست؟». ئەویش بێشەوێ تیبگات پادەما و دەیگوت: «بێگومان... بێگومان، چۆنت بۆ دەگێرەو و ابوو، درۆت لەگەل ناکەم». من هاوارمەکرد و دەمگوت: «کەواتە خودایە ئەو پەپولانەى من لە سپیدەى سووتانى کتیبفرۆشییە کەدا بینیم تەنها فەنتازیا و خەیاڵى خۆم نەبوون، ئەو پەپولانە پەپولەى پاستەقینە و هەلوەریوى ئەو پۆزگارانە بوون کە

فهرديدون له ده شته كانه وه ده هاته وه بؤ شار و له گه ل تودا به هيمنى يه كه يه كه ده يخستنه نيوان كتيب ه كان». په زاي دلخوش به حه په ساوى سه ريده كردم و ده يگوته وه: «بيگومان ... بيگومان، هه روايوه». من هه لده ستام و به دلخوشيه وه ده مگوته: «من له و به يانييه دا په پوله كاني فهرديدونم بينى كه تيكه ل به باران و ناگر و ته م بوويون ... بينيم، خواى گه وړه، من په پوله كاني فهرديدونى مه له كم بينى».

نه سره دين تا نه مړوش له حكايه تى نه و په يوه ندييه سه يره ي نيوان فهرديدون و په پوله كان تيناگات. كه ليك ئيواړئ له گه ل گوته نددا به فهرديدونيان گوته بوو: «له م په پولانه گه پئ و به دواى كچيكي راسته قينه دا بگه پئ، كچيكي له م دلدارييه بيسودانه ي سره كولا ن و ناو كوچه قوراپويه كان نازاد تبكات». فهرديدون هه ميشه به غه مگينى وه لاميده دايه وه: «تا ئيستا نه و په پوله يه م نه دوزيوته وه كه بؤى ده گه پيم». هه ندي جار كو فنه د به ده نكيكي به رز و ناپازيى كه ستوديوكه ي ده له رانده وه، گوته بوو: «تو چ ده رد يكته، نه م عيله ته چون عيله تيكه تووشت هاتوه، چ نه خو شيه كي سه يرو نا ناساييه به روكت به رنادات؟». فهرديدون به وپه پي هيمنييه وه گوته بوو: «ده رد نييه، عيله ت نييه، هينده هه يه ده بيت نه و په پوله يه بدوزمه وه كه بؤى ده گه پيم».

نه و ده مانه فهرديدون هيشتا په روانه ي نه ده ناسى، كاتى په روانه هاته ژيانيه وه شته كان هه مووى گزرايوون ... په روانه له پوژانى ته نهايدا ده ركه وت، له پوژانيكدا ژيانى به رهووتيكى گه وړه بوو، به لام وه رزى به رينى خه يالات، ثاوات و ئوميدى گه وړه ي تياچانديبو، به جوړئ ماوه يه كي زورى ده ويست تا بيا بانه كاني ژيانى خو ي بيينيت و تيبكات له چ ويرانه يه ك و له چ پوچييه كدا ده ئى. نه و كات فهرديدون جگه له دانيشتنى ئيوارانى سره شيشه كان له گه ل په زاي دلخوشدا و قسه كردن له سره ولاته خه يالييه كان و ته ماشا كردنى نه خشه كان هيچى ديكه ي نه بوو.

کەس نەیدەزانى شتەکان چۆن بەوشیوەیە گۆرپەران، لە ماوەیە کدا گۆفەند چەندین جار خوازییەنى دلآرامى کرد و سوودی نەبوو، هەر جارەى بە دەستەیک خوازییەیکەرى بەهەییەتترەو دەچوو پێشنى، بەلام باوکى دلآرام هەمیشە یەک وەلامیدەدايەو و دەیگوت: « گوی لە هیچ ترووھاتیک ناگرم... دواى چەند هەزار سال لە شکاندنى حەزەتى ئیبراھیم بۆ بەتەکان، تازەبەتازە کچی خۆم بدەم بە بتاشیکى قژ درێژ و ئۆفیک و حیز؟». لە و سەر دەمەدا شەوان هەرسێکیان لە ستۆدیۆکەدا یان لە وەرشەکەدا یان لە ژوورەکەى فەرەیدونى مەلە کدا پێکەو و دادەنیشان تا بەیانى دەیانخواردەو و دەگریان، پلانیان دادەنا، نەخشەى تازەیان دەکێشا، بیریان لە پیاوانى بەشکۆتر و بە دەسەلاتر دەکردەو و بیکەن بەگژ باوکى دلآرامدا... بەلام هیچ شتیک سوودی نەبوو.

لە گەرمەى ئەو وەرزی ناو میڤیەشدا شتیکى سەیر و ترسناک پوویدا، شتیک کە کاریگەرییەکی گەورەى لەسەر چارەنوسى هەموومان جێھێشت. بەیانییەک فەرەیدونى مەلەک و گۆفەند هەموو شار بەدواى نەسەرەدینى بۆنخۆشدا گەپان و نەیان دۆزییەو... نەسەرەدین لەناکاو وەکو زەوى قووتى بدات و نەبوو، ونبوونیک کە سەرەتای هەموو ئەو کەوتن و لیکنرازانە ترسناکانە بوو کە یەکە یەکە هەموومانى لە یەکنەجیا کردەو.

سەرەتا ھەموو شتەکان بە شیوەیەکی زۆر تاریک و ناھێندە دەستیانپێکرد .

لە دواى ونبوونی نەسرەدینی بۆنخۆش گۆفەند بۆ ماوەیەک وازی لە ھەموو پرۆژەکانی ھێنا و خۆی لە مەى تۆشیدا نوقمکرد . فەرەیدونی مەلەک بە بێدەنگی ھەرەس و مردنی بەکاوەخۆی گۆفەندی لە گێژاوی ئازارەکانی پەشیمانی و عەشقدەبیینی، بەلام نەیدەتوانی ھیچ بکات . ئەو ماوەیە گۆفەند بوو پیاویکی زۆر کەمدوو کە زۆریەى کات بە جگەرەییەکی درێژ و بالاییەکی بەرز و لەشیکی لاواز و نیگای ھونەرەمەندیکی غەمبارەو لە شەقامەکانی شاردا دەردەکەوت . یەكەمجار وەلامی سلۆی ئەو پیاوانەشی نەدەدایەو کە دەیانویست لە گێژاوی دالغە دوور و درێژەکانی خۆی دەریبھێنن... لە ھەموو ئەو شتانەش سەیرتر ئەو بوو کە گۆفەند چیتروەکو جارێک دەرگاکانی ژیاى خۆی بۆ فەرەیدونی مەلەک نەکردەو و بەدەگمەن لە وەرشەکەدا پێشوازی ئەو گەنجەى دەکرد کە ئیستاکێ دووری لە نەسرەدینی بۆنخۆش و گۆفەندی مەلەوان ژیاى گۆپیوو بۆ بیابانێکی راستەقینە .

پۆژیک، پاش ماوەیەکی زۆر لە گەپان و عەودالبوون فەرەیدونی مەلەک، گۆفەندی بە جۆریکی سەیر و بێمانا لە ناو کۆمەڵی مەیخۆری زۆر بازاریدا لە باغیکی قەراغ شاردا بینییەو، ھێند لاوازیو، مەلەک

لە قوولایی دلی خۆیدا بە حەسرەت وە گووتی: «سەیریەک، خەریکە دەبێتە چیلکە، دەبێتە پارچە یەک چلۆچیۆ». هەموو نیشانەکانیش دەیانگووت کە گۆفەند پیاویکە هیڤی هیڤی بەرەو دواوەمین خەرهندی خۆی دادەگەریت و دەکەویتە ناو پیزی نزمترین شەرابخۆرەکانی شار. ئەو ئێوارە یە «گۆفەند» کە بە کۆلانی هێمن و خامۆشەکانی شاردا لەتەک فەرەیدوندا گەرایەو، پیتیگووت: «من پیاویکی بیچارەنوسم، پیاویکم پاشەپۆژم نییە، وازم لێبێت، بەو پێگایەدا مەپۆ کە من دەپۆم... من دەزانم پێگاکان هەمووی هەلەن، پوو لە هەر جێگایەک بکەیت هەر هەلە یە، بەرەو خۆرەلات بپۆیت یان باکوور، خۆرئاوا یان باشوور... هەموویان هەلەن، بەلام بەشوین مندا مە یە... من ئەوسەری هەمووشتەکان دەبینم، تۆ بپۆ و ژانیکی دیکە بۆ خۆت بژی». فەرەیدونی مەلەک بە حەسرەتیکی قوولەو لە دلیدا پێیدەگووت: «خەریکە دەبێتە زیخ... دەبێتە لم... ناخر دواجار پۆژیک دیت کە ئیدی خۆت بۆ کۆناکریتەو». گۆفەند بە مەستی چاوەکانی پتر سوور هەلەگەرا و خێراتر دەپۆشت و بێتەوێ سەیری فەرەیدون بکات دەیگووت: «چاوەروانی چی دەکەیت؟ دەتەوێت بێم بەچی... بێم بەچی لەم شارە بۆگەنەدا؟ بێم بە بۆلبولی زیو یان چۆلەکی یاقووت... چیت دەوێت؟ تری مرواریت بۆ بگرم یان خەیاڕی ئالتون. لەم شارە پۆخلەدا، لەم شاری زێراب و لیتا و پەشەبا و درۆیەدا، هەر شەرابخۆریکی پۆخلەم لێدەردەچیت». ئەوێ لەو ئێوارە تاریکەدا گوێی لە گۆفەند بووایە، هەرگیز نەیدەگووت کە هەمان ئەو پیاو، لەگەڵ سەرەتای وەرزی خەیاڵتدا بەجۆری دەگۆریت، تا دوا پۆژەکانی ژیانی بە ئومیدیکی گەورەو بەس لە هەمووشتەکان دەکات.

ئەو ئێوارە یە، گۆفەند بە شیک لە وەرزی پەشەکانی خۆی دەژیا، ئەوماوە یە هەموو ئێوارییەک لەو سەیرانگا ژاکاو و چۆلانی قەراغ شاردا،

يان له يه كن له باره تاريخه كاندا، له گه ل دهسته يه ك له گورانبيژ و مهخوړانى زهمانى ساقى و پيالهدا مهسندهبوو. فرهديدونيش كه ناوړى له بارنه خاليهكانى ژيانى خوۍ ددهديهوه جگه له پهزاي دلخوش كهسى ديكه نه ده بينى شايستهۍ نه وه بټ پټيبلټيت «هاوړيم» ... فرهيدون كه هميشه به حه سوديه كي قووله وه سهيرى گوڤه ندى كړدبو، هميشه له قوولايى پوچيدا به پياوښى «ته نهايه جوانهكان» ناويناوو، نه مړو له دووره مردنى نه و پوچه ده بينى كه له نازارهكانى نه ويندا به ره و شوينى نه و تو هله دهات كه خوۍ و جوانى و ته نهايهكانى تيا دهناشت. فرهيدون زوږيهۍ نيواران به ناچارى دهگهرايه وه سر شيشهكانى پيشدهم كتيڤفروشييه كه و به خوۍ و كراس و شهروالكي په شوه له سر شيشهكان، له تهنشت پهزاي دلخوشه وه ددهنيشت. هردووكيان، وهكو جووتى بالندهۍ نه خوش له سر شيشهكان خوۍان هله دهخست و باسى زهوييه نه فسانه ييه كانيان دهكرد ... له و سهرده مه دا، له و سهرده مى ته نهايه و دوور ييه دا، كاتى نه سره دينى بوخوش بيسه روشوين زهوى قوتيداوو، گوڤه نديش له دنياي مهۍ و مهقاماتى گورانبيژه مهستهكانى ژير نه و دارودره ختانه دا ونبوو. فرهيدون جگه له خيالآتى سهفه، جگه له بيركړنه وه له كيشوهرېك كه تاييدا بټيه پياوښكى ته نها و قه شنگ بيرى له هيچى تر نه دهكړده وه. خه يالآتى نه و سهفه ره نه فسانه ييانه ش پهزاي دلخوشى نه خوش خستبو، زوږيهۍ شهوان تايه كي كوشندهۍ ليده هات و تووشى پيشكه وپيشكهۍ سهير دهوو، نيواران كه دهاته بهر كتيبخانهۍ براكهۍ و له سر شيشهكان ددهنيشت، به هه مان سوزى كوشندهۍ ناو پوچييه وه چاوه پوانى فرهيدونى مهله كي دهكرد كه نيستا نه و يش بوو بووه پارچه يه ك له تپرامان و عه ودالۍ بو خاككي ديكه و عهديكى ديكه. تيكه لاوبوونى خولياكانى فرهيدونى مهله ك له گه ل نه و خه يالآتانه دا كه وړپنه به رده واهه كانى پهزاي دلخوش دهخولقاند،

دەرگای چەندەها کیشوهری نوێ و دهریای نەدۆزراوە و خاکی خورافیانە ی
 لیخستنه سەرپشت... لەسەر ئەو شیشانەو بەرەو ناو ئەو دهریایانە
 سەفەریانکرد، کە لە شەپۆلەکانیدا پەرییە پازاوەکانی دهریا بە غەمزەو
 بەرەو دوورگە سەوز و بەهەشتییەکان دەیانبردن، ئەو خاکە عاجباتیانەیان
 بینی کە بالەندەکانی بەهەموو زمانەکانی دنیا قسەیان دەکرد، چوونە ناو
 شاری ئەوتۆوە کە مۆشەکان لەبری جلۆبەرگ پەنگەکانی شەبەنگیان
 دەپۆشی، دەرگای باغچە ی ئەوتۆیان کردەووە کە لە ژێر درەختەکانیدا
 کچانی هەمەچەشنە، بەبیماندوپیوون لەگەڵیاندا دەخەوتن، شاریان بینی
 شوراگانی لە دەنکی زەیتوون دروستبوو، عەرشیان بینی پاشاگانیان
 سەریان لە گیلەس خولقابوو، هەرکاتیکیش لە گەرمە ی ئەو خەیاڵانەدا
 کە چاویان دەکردهو، دووبارە خۆیان لەسەر شیشە پەق و ساردەکانی
 ئەو شۆستە یەدا دەبینییەو. لەوکاتەدا پەزای دڵخۆش هەموو شەو ی
 تایەکی کوشندە ی لێدەهات، بەلام نەیدەهێشت کەس پێییزانیت،
 دەچوو زوورەکی خۆی و دەرگاکی دادەخست و بیری لە پێگایەک
 دەکردهو بێگەیه نیت بە عەردە ئەفسانەییە دوورەکان... دەشیا هەموو
 شتیکیش بە ئارامی رابوو، دەشیا ئەو خەو نە بەجۆشانی سەفەر
 هەر بەپاستی بە سەفەر دواپهاتبا، بەتایبەت فەرەیدون لە گەشتە
 بەردەوامەکانیدا بە چایخانە و بازار و گەپەکاندا، گەشتبوو ناسینی
 هەندێ لەو قاچاغچییانە ی دەیانگوت: «بەمسۆگەری، تا ناو پاستی
 بەهەشت دەتەین»، بەلام دواچار شتێ پوویدا فەرەیدونی مەلەک
 چاوپوانی نەدەکرد. عەسریکی درەنگی پۆژیکێ پایز، پیاویکی سەیر
 لەبەردەم «کتیفرۆشییەک» دا دەرکەوت و بە هیمنی گوتی: «دەمه ویت
 فەرەیدونی مەلەک ببینم...». دەرکەوتنی ئەو پیاو بەلەندە ی و بەوشێوە
 کوتوپرە لە ناو شاعیر و پۆژنامەنووسەکاندا شتیکێ سەیربوو، ئەو وەکو
 بالەندە یەکی غەمگین بێدەنگ بوو، بەلام ئاشکراوو کە نەتینیەکی قوول

و سهیری پتیه. که یه که مجار له ناو کتیه کانداهه رکه ووت، پیده چوو له ژیانیدا کتیه خانه ی نه بینیت، ناشکراشبوو خوینده واری نییه، له گه له وهشدا نه و نیگا سهیرانه ی کاریکیانده کرد به هیزتر و به هیه تتر له هه موو نه و پۆشن بیرانه ده رکه ویت، که له پالتۆ دریزه کانیاندا سه راسیمه ته ماشایانده کرد. که فهره یدونی مه له ک له بهر شیشه کانداهه رکه ووت و نه و گه نه ی بینی ههستی به بۆنیککی سهیر کرد، بۆنی گه لاکانی درهخت دوی یه که م پۆزنه ی پایز، نه و چاوه سهیرانه شی که بیلبله کانی چه ندین جار له سپینه که ی گه وره تر بوون، ههستیکی سهیریان به نهینی و بیدهنگی و ترس، به جیده هیشته... که فهره یدونی مه له کی بینی به په نه دریز و باریکه کانی، نه و په نجانیه به چه ند نینۆکیکی قوولآپی کوتایانده هات، مه چه کی فهره یدونی گرت و به ره و کۆلانیکی زۆر هیمن و نارام رایکیشا، کۆلانیکی ده که وته نه و به ری کتیه فرۆشییه که وه. فهره یدون هه ر له یه که م نیگاوه ههستی کرد نه م پیاوه له خاکیکی دووره وه هاتووه... نیگا کانی، هه ناسه کانی، وردبوونه وه ی، جله کانی، هه موو شاهیدی نامۆیه تی بوون، له و به ریش له کۆلانه که دا گووتی: «من ناوم سیامه ندی بالنده یه... له لایه نه سه ره دینی بۆنخۆشه وه هاتووم». فهره یدون نه و کات له و باوه ره دا نه بوو نه سه ره دین مابیت، زیاتر وای بۆده چوو حکایه تی مه رگیکی په ش، کوشتنیکی نهینی، زینده به چالکردنیککی سیاسی له پشت ونبوونه که یه وه بیت. به نارامی پالیدایه وه به دیواریکه وه و هه ناسه یه کی دلنایای هه لکیشا و گووتی: «مه به ست نه وه یه که بلیت، نه سه ره دین نه مردووه... بلیت نه سه ره دین ده ئی». گه نه که دیار بوو وه کو بالنده کتویه کان نا نارامه، به جۆریکی سهیر نیگای نه ملالوای کرد و گووتی: «نه سه ره دین له ویتیه، نه سه ره دین له و چیا و جه نکه له دوورانه یه، له جیگایه کی ئیجگار عاسی که ئیمه و بالنده کان پیکه وه تیا ده ئین...». فهره یدون که کوپی بهر سه موونخانه کان و ناو کۆلانه کانی شار بوو به عاجباتیه وه سهیری نه و

پياوه بالنده يه ي کرد که بؤنی دره خته کانی لیده هات، گووتی: «تۆش بؤنی باغیکی تازەت لیدیت». سیامه ندی بالنده، لووتیکی قولاپی چکولانه ی هه بوو، قژی به ئەندازه یەک چرپوو تەنها فاسیلە یه کی زۆر بچووکی بۆ ئەو ناوچاوانه چکولانه و تەسکە ی جیهیشتبوو، به چه ناگه یه کی باریکه وه تەماشای فەرەیدونی مەلەکی کرد و گووتی: «یه که مجاره شار ببینم، هه رگیز پیشتر هیچ شارێکم له ناوه وه نه بینیه، له وه وه بهر تەنها له دووره وه سهیری شاره کانم کردوه». ئەو کات فەرەیدونی مەلەک به هیمنی سهیری چنگه قولاپیه کانی ده کرد و گووتی: «هه ولبده به هه وای و دیمه نه کانی شار پانه یه یه، هه ولبده زۆر له ئاوی ئیره نه خۆیه وه، زۆر سهیری ئافره ته کان نه که یه... شار وه کو تلیاک وه هیه، که پیی پاهاتیت به ئاسانی له بیرنا کریت». گه نه که وه کو شه هینیکی غه مگین سهیری ده له قاند و ده یگووت: «ناهیلّم شاره کان فریوم بدهن، تا ئیستا نه مهیشتوه، به لام نه سره دینی بۆنخۆش پییگوتم که بیّم و که میک دونیا ببینم، بیّم و هه وای شار هه لمزم، ئیستا ده زانم تووشی ئالۆشم ده کات... ئیستا تیده گه م، نه سره دینی بۆنخۆش بۆ منی ناردوه بۆ ئەم شاره ؟». «فەرەیدون» دهستی سیامه ندی ده گرت و ده یهینایه وه بۆ سه ره شه قامه که، ده یگووت: «بۆ تۆی ناردوه ؟... بۆ؟». پياوه بالنده که ده یگووت: «خۆی بۆ وه منی ناردوه، تۆ و پیاویکی تر ببینم، ناوی گوڤه ندی په یکه رتاشه، یان گوڤه ندی مەلەوان... به لام بۆ ئەوه ش که که میک ئارام بیمه وه. هه موو ده لاین، من ده بیت که میک دهسته مۆ بکریم. ده لاین، من زۆر زیاتر له پیویست کتویم».

فەرەیدون به هیمنی سه یزیده کرد و ده یگووت: «تۆ بؤنی دره خته کانت لیدیت». گه نه که ده یگووت: «هه لّبه ت که بؤنی دره خته کانم لیدیت، هه لّبه ت... من به درێژایی دوینێ شه و له نابهینی گه لاکاندا ماومه ته وه». فەرەیدون ئیستا گه لێ دلشادبوو، به لام خۆی وا ده رنه ده خست، له ناخه وه

پیدہ کہنی، ھے والی نہ سرہ دین لہ خوشترین ٲو ھے والانہ بوو کہ لہ ژیانیدا پئیگہ یشتبوو، بہ لآم دیمہ نی ٲم گہ نجہ و نیگاکانی کہ میک بہ شوکاندبوویان. پاش نیستیک لہ ھیمنی، پاش نیگاہی کی خہ لک، پاش پوانینیک لہ و شہ قامہ جوانہ ی نیوہ ی ژیان ی لہ سرہ شوستہ کانی بردبووہ سر، بہ زہردہ خہ نہ یہ کہوہ سہیری ٲو جلہ درژانہ ی بہری سیامہندی بالندہ ی دہ کرد و دہ یگووت: «کہ واتہ نہ سرہ دینی بوخوش زیندووہ ... کہ واتہ، نیستاش دہ ژی». بینہ وہ ی گوئی لہ وہ لآمی سیامہ ندیش بگریٲ مہ چہ کی دہ گرت و بہ و شہ قامہ دوور و دریژہ دا پایدہ کیٲشا و دہ یگووت: «خوایہ، دہ بیٲ گوٲہندی مہ لہ وان لہ کوئی بیٲ؟ دہ بیٲ ٲو مہ لعونہ لہ کوئی خو ی شار دبیٲتہ وہ، باوہ پناکہم، بہم ٲیوارہ یہ کہ ھور ٲاسمانی گرتووہ، خو ی و بہ دمہ ستہ کانی ھاورپی چوویٲتنہ قہ راغ شار... ٲاہ ... «سیامہ ند» بابروین مہ یخانہ کانی بو بگہ ریٲن». کہ میک دہ وہ ستا و دہ یگووت: «ببورہ دہ لیٲم، مہ یخانہ کان، مہ یخانہ وشہ یہ کی کونہ، بہ لآم من... من تازہ بہ و جوړہ پاھاتووم». دیاربوو سیامہ ند نازانیت ٲو باسی چی دہ کات، بہ لآم بیٲدہ نگ بہ شہ قامہ کاندہ داویدہ کہوت، مہ یخانہ مہ یخانہ دہ گہ پان، کوچہ بہ کوچہ دہ پویشتن... ھر شوینیکیش کہ دہ چوون لہ سہ رخوش و مہ ستہ کانیاں دہ پرس ی: «گوٲہندی پہ یگہ رتاشتان نہ بینوہ؟». ٲو خاوہن بارانہ ش، ٲو بہ دمہ ستہ بیٲہ حمانہ ش، بہ ردہ وام بہ گالٲہ و لاقرتی کردنیکی تالہ وہ وہ لآمیاندہ دانہ وہ. فہریدون کہ وہ لآمہ کانی دہ بیست تیٲدہ گہ یشت، گوٲہند بہ ماوہ یہ کی کہم مہ بیہ تی خو ی زور بریندار کردوہ. ٲو ھمیشہ پیاویکی بہ دمہ ست بوو، بہ لآم ٲم پیرہ میٲردہ قہ رچ و قومارچیہ تا قم لہ دہ مانہ، ٲم مہ ستہ شہ پرفروشانہ، ٲم تلیا کفروشہ ددان زیرانہ، ھیچ لہ فرمیٲسکہ کانی ٲو پیاوہ تیٲدہ دہ گہ یشتن... دواچار لہ مہ یخانہ یہ کی تاریکدا لہ حالیکی زور شپردا بینانہ وہ، بہ مہ ستی لہ نیوان میٲزہ کاندہ گزرائی دہ گووت: «بریا ھر نہ مدیبا... کہ دیم نہ مناسیبا... ناسیم بہ دلی

خۆم با... با... با... با... هێنده مهست بوو كهسى نهدهناسییهوه، كه پهلكیشیانكرده دهروه بارانیكى خهست دهبارى، له ژێر بارانهكهدا فهریدون یهخهى گرت، پێیگوت: «گۆشه نند بپوانه، بپوانه ئه پیاوه له لای نهسره دینی هاوپرمانه وه هاتوو... له لای نهسره دینی بۆنخۆشه وه». به لām ئه وه بهزهمهت چاوی بۆ هه لدههات، به دهنگیكى مهست پێدهكهنى و دهیگوت: «نهسره دینی بۆنخۆش چیه؟ زه لām؟ گۆله؟ فلیمه؟... من نهسره دینی بۆگه نم بیستوو... نهسره دینی پۆخل... نهسره دینی شیاكه... نهسره دینی پشقل... نهسره دینی ته رسه قوول، ئه وانه هه موویان براده رم بوون... هه موویان به شه رهم دۆستی گیانی به گیانیم بوون، به لām نهسره دینی بۆنخۆشم نه بیستوو». ئه وه شه وه به مهستی گێرپایانه وه بۆ مائى، به جله ته په کانییه وه، به و قژه درژه سهیره یه وه له ناو پاشماوه ی چنده ها په یكه رى شکاودا له ناو جیگاكه دا خهوت. فهریدون به رده وام به و گه نجه سه راسیمه یه ی ده گوت: «سوودی نییه، تا سه ی به یانی به ناگانایه ته وه... سوودی نییه، تۆش بخه وه». سیامه ندی بالنده له ژیانیدا شوینی وه كو ئه م وه رشه یه ی نه بینى بوو، شه و پاده کشا و فره یدونیش له کونجیكى وه رشه كه دا ده خهوت، به لām سیامه ند تا به یانی له سه ر کورسییه کی ته خته ی درژ داده نیشت و سه یری شته کانی ده کرد، ده یروانییه ئاسکه پارچه پارچه کان، هوماکان به ناگروه وه، كه رویشكه مه په ره کان، له قله قه برۆنزه کان، منداله مۆمه کان، ریشۆله ته خته کان، سیمرخه شوشه کان.

گۆشه ند له ته نیشت قالمی شکاوی ئه سپێکه وه خهوتبوو. به ربه یان كه هه لده ستا و سیامه ندی به دووچاوی گه شی بریسکه داره وه ده بینى، سه ره تا وایده زانی نیگای شوشه یی یه کى له کونه په پوهه کانی خۆیه تی كه جارجار بۆ پارێزکردنی یه کێک له خزمه دووره کانی دروستیده کرد، به لām كه زیاتر ورده بووه وه و ئه وه گه نجه ی به ته واوی ده بینى، به سه رسامیه وه ده یگوت:

«تۆچ مەخلۇقىيەت، تۆ ئادەمىيەت يان بالئەندە، ۋەكو مۇقەكان لە گۆشت و ئىسك دروست بوويت، يان ۋەكو پەيكەرەكان لە شوشە و مۆم و مېتال؟». ئەو بەيانىيە سىامەند ۋەلامى گۆفەندى نەدەدايەۋە، بەلكو ھەلەستايە سەرپىن و دەيگوت: «نەسرەدىنى بۇنخۇش سىلاوت لىدەكات، دەلىت پىۋىستە بىيىنم». گۆفەند بۇ ساتى دەحەپەسا و دواتر دەيكىشا بەسەرى خۇيدا و دەيگوت: «بۇ خاترى خودا، بۇ خاترى شەيتان، بۇ خاترى پىغەمبەر، نەسرەدىن ماۋە؟... نەسرەدىن نەمردوۋە؟». سىامەندى بالئەندە دەيگوت: «من پىتەندەلىم، نەسرەدىنى بۇنخۇش، دەيەۋىت بتانىيىت... دەيەۋىت سبەى شەۋ لە قەراغ شار بتانىيىت». ئەو بەيانىيە فەرەيدونى مەلەك لەسەر ھاۋار و تىرقەى شادىيەكانى گۆفەند بەخەبەرەت، گۆفەند لە خۇشى ھەۋالەكە ۋەختەۋەبوو دەفرى، سەمايدەكرد، باۋەشى بە پەيكەرە شكاۋەكاندا دەكرد، لەسەر قاچىك دەۋەستا و بەدەۋرى خۇيدا دەسۋاپايەۋە، ۋەكو ھەلپەركىيى كرمانجەكانى باكور چەقۇيەكى چكۆلەنى ھەلەگرت و سەماى جەنگى دەكرد، سەمايەك نە ھەيەتە تىابوو، نە جوانى، بەلام بەجۆرىكى سەير دەرونى ئەو پىاۋە قۇدرىژەى خالىدەكردەۋە، كە ئىستا باۋەشى بە فەرەيدوندا دەكرد و دەيگوت: «ئىدى ھەموو ژيانى خۆم دەگۆپم، ئىدى كەى حەزەكرد ۋەرە ۋەرەشەكەمەۋە». لەو بەيانىيەدا و بەرلەۋەى نەسرەدىنى بۇنخۇش بىيىن گەش بىيىنەكى كوشندە ھاتە ژيانى گۆفەندى مەلەۋان و فەرەيدونى مەلەكەۋە. پۇژى دواتر، ئىۋارىيەكى تارىك، سىامەندى بالئەندە ھەر لەبەر كىتېفرۇشېيەكەۋە پىشى فەرەيدونى مەلەك و گۆفەند كەۋت بۇ باغىكى چكۆلەى قەراغشار، بۇ كۆلىتىكى فەرامۇشكراۋ لە ناۋەپاستى كىلگەيەكى پوۋتەندا كە پىۋو لە قاۋغى گەۋرە گەۋرەى كۆلە بەپۇژە. لەو كۆلە چكۆلەيەدا ھەرسى ھاۋرىكە جارىكى دى يەكتىريان گرتەۋە و دەستيانكردە مىلى يەكتىرى و بەسەر شانى يەكدا گىريان، سىامەندى

بائەندەش لە پەنجەرەییەکی چکۆلەوێ بە چاوە سەیرەکانییەو، بەو لووتە کورت و قولایییە خۆیەو هەوای فرمیسکاوی کۆلیتەکەیی هەڵدەمژێ و سەیری دەرەوێ دەکرد، نەسرەدین هەتاوی پێگاکان سووتاندبوویان، کەمیکیش لاوازتر و غەمگینتر دیاربوو، پەفتەییەکی سووری لەمەدا بوو، دەمانچەییەکی چکۆلە بەلای پەشتینەکەییەو بوو، کەمەکی قژی لە جارێ درێژتر بوو، زەرەخەنەکانیشی هەندێ پەقتر دەینواند، بەلام وەکو تر هەر وەکو خۆی بوو. دیاربوو خەیاڵاتی جیهانیکی سەیری لەگەڵ خۆیدا هێناوێتەو... بەدرێژیایی ئەو شەو بەسی لە عەشق دەکرد. دەیکووت: «هەموو جیهان بە عەشقی ناکام قاندارو، ئەو چیا دوورانە پەرە لە عەشقی ناکام، ئەو گوندە فەرامۆشکراو و بچوکانە هەمووی پەرە لە عەشقی ناکام، هەرچی شارێک یان شارۆچکەیک دێتە سەر پێگام، جگە لە عەشقی دەستخەژ و بێئامانج، هیچی دیکەیی تیا نییە». دەیکووت: «من ئێستا خەباتگێڕێکی ناسراوم بۆ ولاتەکەم، بەلام ئەوەتا ئەم نیشتمانە لە عەشقی بێسوود و کوژراو دروست بوو، من هاتوومەتە سەر خەیاڵێکی سەیر، هاتوومەتە سەر ئەو برۆایی کە لە جیگایە کەدا هەندێ عەشق ئازاد بکەم، هاتوومەتە سەر ئەو خەیاڵێ پارچە زەویەکی عاسی بکەمە مەلەبەندی هەندێ لەو عاشقانەیی کە جیگایەکیان نییە پێکەوێ تیا بژین».

دیاربوو کە نەسرەدینی بۆنخۆش لە پۆژانی بێسەرۆشویییدا، بۆ ساتیکیش لە خەیاڵی ئەو عاشقە بەستەزمانانە دانەبەرێ کە لە هەموو جیگایە کەدا دەیبینن، لە چیاکانیش یاریدەدەری ئەو عاشقانە بوو کە لەو بەرزایی و بەفر و هەلەموتانەدا دەژیان... هەندێجار، وانەیی عەشقی بەو پیاوێ تەنهایانە دەگووتەو کە تەنھا شوانکارەیی و شەڕیان دەزانی، هەندێجار گەنجەکانی فێردەکرد، بە چ نازکیەک لە دلداریەکانیان نزیکبەنەو، هەرکاتیکیش عەشقه‌کان بە ویسالی دوایی بەاتایە ئەو خۆی

به بهخته وهر ده زانی. وه کوتر ژيانی وه کو پیشمه رگه یه کی له خوږدوو و شه پکریکی زیرهک، هه ییه تیکی بۆ دروستکردبوو که کاری ئه و خنده ژاننه و شه رمنه ی سهر سیمای سرپیووه وه.

ئه مپۆ نه سهره دینی بۆنخۆش ده لّیت: «گرنه گ ئه و یه کدی بینینه سهیره نه بوو له کۆلیتیککی بچوکدا، له ناو کێلگه یه کی فهرامۆشکراوی گۆله به پۆزه دا، به لکو ئه و ورزه سهیره بوو که دواتر دهستی پیکرد». گوڤه ند دوا ی گه پانه وه ی له و یه کدی بینینه سهیره، ئارامیه کی دهرونی قوولّی وه دهسته تپنايه وه، له و ماوه یه دا دووباره دهستی کرده وه به نوسینه وه ی نامه دوور و درێژ و پر له سۆزه کانی بۆ دلّارام که له میژبوو هه سه ره ته کانی عه شقیکی بیئا کام توشی به دب ختییه کی گه وره ی کردبوو. گوڤه ند له نامه تازه کانی دا، له گه لّ برویه کی گه وره دا به عه شق به دلّارامی ده گووت: «ده بیّت پیکه وه هه لّبین، ده بیّت ئه م شاری ترس و دوو دلّیه به جییه تّلین». ئیستا ماوه یه کی زۆریوو دلّارام وازی له تیپی باله که هینابوو، کچانی مندالتر له بری ئه و به خو یان و بانه ده سپیه کانی ناوچه وانیا نه وه له و ئی یاریانده کرد، ماوه یه ک بوو په یوه ندیه کی دوور به دوو ریشی له گه لّ گوڤه ند دا هه بوو، به لّام بۆ ساتیک چیه ئه وینی گوڤه ندی فهرامۆش نه کردبوو. گوڤه ند له و مانگه دوور و درێژانه ی دوا ی ونبوونی نه سهره دینی بۆنخۆشدا، به ده گمه ن له دلّارامی ده پرسیه وه و له هه موو جیگایه کیشدا خۆی وه کو شه هیدیکی عه شق نیشانده دا. حکایه تی قه له نده ریتی گوڤه ند و ته سلیمبوونی وه کو هه موو ده رویشه کانی دیکه ی غه زه ل به پیاله و مه ی، وای له دلّارام ده کرد زیاتر خو شیبو یّت، کچه کانی هاوپی به رده وام حکایه تی ئه و پیاوه یان بۆ ده هینا که به بالایه کی به رز و قزّیکی درێژ و غه میکی قوولّ وه به شه قامه کانه ده گه پّ، حکایه تی پیاوێک که پاشماوه ی مه ستیه کی عاشقانه له چاویایه تی و له گه لّ هیه پّیواریکیشدا ناوه ستیّت و وه لّامی سلّوی که سیش ناداته وه. دلّارام باوه پی

نه ده کړد تا نئواریه کیان خوی به چاوی خوی گوډه ندی بینی، نه و کات
 نه و له بهر دهم شه را بفروشی کدا وه ستابوو، به کزییه وه بوتلیکی پیچراوه ی
 خستبوه بنده ستي و چاوه پوانی هاوړپیه کی ده کړد که له ژوړه وه تامی
 شه را بیکي تازه ی تاقیده کړده وه. سه یرترین شت له گوډه ندی نه و نئواریه دا
 نه و خیرقه شره ی به ریبوو که ته واو له گه ل نه و جوانیه ماندوو و پر
 شکسته ی سیمایدا ده گونجا. دلارام نه و نئواریه خوی نه گرت و هر له
 پاسه که دا دایه پر مه ی گریان. به هر حال نه و کات گریان بووبوه شتیکی
 پوژانه ی ژيانی دلارام، دواچاریش که له گيژاوی نه و غمه قوولانه دا
 یه که مین نامه ی گوډه ندی پیگه یشته وه، چه ندین پوژ له حه سرت و
 خوشیدا ده گریا، دواتر، بیته وه ی بیر له هیچ بکاته وه، بؤ گوډه ندی
 نوی: «بؤ جه ه نه م، بؤ مهرگ، بؤ قیامت، له گه لتدا دیم». هر له و
 ورزه دا گوډه ندی له یانه که، به رامبر ماموستا نیسماعیل له سر روقه ی
 شه تره نه که ده رکه وته وه، مه سه له که هر ناسای بوونه وه کی له نا کاو
 و کوتوپری پیاوړکی مه ست نه بوو، به لکو نیستا به هر جیگایه کیشدا
 برؤیشتبایه نارامیه کی قوولی جیده هیشت، نارامیه ک که نیشانه ی
 ده سته پیکردنی ورزی خه یالات بوو. نیستا ته نها به سیما و شیوه یدا
 له پیغه مبه ره کانی نه ده کړد، به لکو به ه لسوکه وت و قسه کانیشیدا، به
 ده نگي به رز له هه موو شوینیکدا ده که وته باسکردنه نیمپراتوریه ته کامی
 نه فین، ده که وته وتاردان ده ریاره ی دامه زړاندنی ده ولته تی عه شق، هه ندی
 جار به زمانیک که کهس تینه ده گه یشت به گالته یه تی یان به پراست،
 ده یگوت: «نایه تی نه فینی بؤ هاتوته خوار، خه لکان ده بیت چیر نویری
 عه شق بکه ن، ده بیت فره کانی خوشه ویستی جیه جیبکه ن». پیره میړدی
 مه ستي مه یخانه کان قاقا به قسه کانی پیده که نین، نه ویش به هره شه وه
 ده یگوت نه و هه میشه تیکه له یه کی سه یر بووه له پیغه مبه ر و مه یخور...
 به لام خه لکی چاویان نه بوو بیینن.

وەرزی خەيالات لە چەندەھا شىۆەى جياوازدا دەرکەوت، ھەر لەو وەرزەدا نەسرەدينى بۆنخۆش لەناپەينى دەپەھا لوتکە و خەرەند و جەنگەلى عاسييدا ئەو زەوييە ئەفسانەى و گۆشەگيرەى دۆزىيەو، ھەر لەو وەرزەدا ھەرەيدونى مەلەک و پەرۋانە يەکديان خۆشويست، لەو وەرزەدا خەيالاتى سەفەر، سەدەھا پياو و گەنجى بەرەو بەھەشتە ئەفسانەيەکان ھەلگرت. خەيالاتى عەشق، سەدەھا ژن و پياوى لە ژيانى چکۆلە و ئارامى خۆيان دەرھيئا، کوپرەکانى خستە سەر خولپاي بينين، کەرەکانى لەسەر ھەتتاياکانى دەنگ ھيئاپە سەر شەقامەکان و خستنيە سەر سەما، ژنە نەزۆکەکان زگيان بە منداالى وەھمى پەپو، پياو ھيقلجەکان يەکى چەندەھا دەست و قاچى خورافييان لىپوا، منداالنە بىزمان کەوتنە ھۆينەو ھۆنراو ھۆنراو ئەفسانەى. وەرزی خەيالات لە ھەموو شوپىنکدا ژيانى دەگۆپى بۆ ۋاھيمەيەکى سەوز، لە ناو ئەو ۋاھيمە سەوزەدا پيرەمىردە پەککەوتەکان لەسەر سەکۆکانى بازار، لەبەر خۆردا خۆيان ھەلەدەخست و باسى ئومىديان دەکرد، ژنانى تەنھا و نەخۆشى بەر تەشتە ژەنگاويەکانى جلشتن، لەبەر دەرگاگان يەکتريان دەبينى و دەيانگوت: «گرنگ ئەو ھەيە، داھاتوومان، بە ئيزنى خوا، خۆش و شيرين و گەشاو ھەيە». سۆلکەرەکان لەسەر شۆستەکان دەکەوتن و خەون وەکو ھوارە لە ناوچاوانيانەو پەرسنگيدەدا، شاعيران لە وەسفى جوانيەکانى داھاتودا وەستايان دەنۋاند، چيرۆکنوسەکان دەيانگوت دەبىت کۆتايى ھەموو چيرۆکەکان وەکو خودى داھاتو بە شادى بدرەوشىتەو. پيشانگاگان پەپوون لە تابلۆى سەير سەير کە لافاوتکى قەشەنگى رەنگ ھەموو فيگور و ھيل و ماناگانى داپۆشيبوو. لەو وەرزەدا ھەموو خەونيان بەو دەبينى کە جيھان بەرەو باشتەر بروت.

نەسرەدينى بۆنخۆش لە ناو دەشتى ۋاھيمە سەوزەکاندا، دەيگوت: «ھەموو ئەو عاشقانەى کە جيگايەکیان نيە، کە زۆلمى خيزان و

قه بيله و شه يتان له يه كدى جياي كړونه ته وه، ده بېټ باغچه يه كى نازاديان هه بېټ... عه شق ده بېټ زهوى خوى هه بېټ». له ياد مه پهروانه له وهرزه دا به منى ده گووت: «يه كيڅك ده دوزمه وه دلى له گول نه رمتر بېټ، هه ستى له گه لاي گوله باغ ناسكتر بېټ، خه يالى وه كو شه وبؤ و نه سرين و ياسه مين پازاوه بېټ». من كه گويم له و پستانه ده بوو دهمدايه قاقاي پټكه نين، چونكى له وه وېر شو پسته په پړپوتانه م ته نها له و پاديؤ كوردييه شرپه وه گوئ ليږوبو يو كه هه ندئ جار پهروانه ده يكرده وه، له گه ل نه وه شدا دلنبايوم كه وشه كانى پهروانه له دليو وه دينه درئ و جياوازن له وشه كانى شو خاتونه حه پوله ي ناو پاديؤ كه.

نه سره دينى بوخوش ده لئټ، وهرزه كانى خه يالات هاوپټى هه ميشه يى مروفن، جوړه وهرزيكن هه رگيز ناوانابن و دوايينايه ن، به لام هه نديك جار به نه ندازه يه ك له گه ل وهرزه ناساييه كاندا تيگه لده بن له يه كدى جياناكرينه وه، به لام هه ندئ جاريش به شيوه يه كى سه ير فاسيله له شته ناساييه كان وهرده گرن... ده لئټ، كه سانتيك هه ن كه جارېك چوونه ناو وهرزيكى له و جوړه سه وزه وه هه رگيز ليى نايه نه درئ، كه سانتيكيش يه ك جار پټيان تيخست جارېكى دى ليى نزيك نابنه وه.

له سه ره تاي شو وهرزه دا بوو من و پهروانه نئوارتيه ك له نئواره خويناوييه كانى قوربان له درگاي مالى فهره يدونمان دا، پټنه ده چوو پهروانه ناگاداريى نه وه بېټ كه فهره يدونى مه لك، پراوچى په پوله كان، ماوه يه كه خو شيد ه وټ، به لام له وسه ر كه سينيه به تاله كانمان گرت به ده ستمانه وه و گه پاينه وه، پهروانه به جوړيكي ناسايى به خته وه ريوو، به جوړيكي له گه ل بيتاقه تى و توپه يى يه كه مجاريدا نه ده گونجا، ده پويشت و زهرده خه نه ي ده گرت، بيريده كرده وه و پټده كنه ي، به جوړئ من گومانتيكى گه وره م لا سه وزيوو. سالانيكى دوو و دريژيش من ههروامده زانى، شو نئواريه يه كه م نئوارټى يه كبينينى شو دوو عاشقه بووه، به لام زور

درەنگ بۆمدەركەوت كە ئەو پۆژە خوڭناوييەى قوربان تەنها لای من وەكو سەرەتا كەوتۆتەو و پالەوانەكانى دىكە نۆر پىشتەر سەرەتاكانى ئەم چىرۆكە زىاون كە ئىستا بەدلىنايىيەو و دەتوانم بلىم: چىرۆكىكە ھەرگىز، سەرەتای نەبوو.

ئەمپۆ كە پارچە پارچە نىگارى ھەلاھەلای ئەو پۆژانە پىكەو و دەنیمەو، تىدەگەم كە فەرەيدونى مەلەك لە ئىوارە فینكەكانى ئەو بەھارەدا، لەبەردەم ئەو كىتېفروۆشىيەدا پەروانەى بىنيو، كە ھەندى جار من و پەروانە بۆ كپىنى ھەندى قەلەم و دەفتەر و كاغەزى بەرگ خۆمان پىادەكرد، ھەر جارېكىش كە دەھاتىنە دەرى، پەروانە دەيگوت: «نازانم بۆ ھەزم لە چارەى ئەم پىاوو بەدەسالاڭەى ناو ئەم كىتېفروۆشىيە نىيە». من يادەم نىيە جارېك لە جارەن فەرەيدونى مەلەك لەوى بىنييت، بەلام پەزای بۆنخۆش دەيگوت: «ئەو بەردەوام لەوى بوو، ھەمىشە لەسەر ئەو شىشانە بوو، ھەر ئەو نىگايانەى ئەویش پەروانەى بەرەو ئەو كىتېفروۆشىيە راكېشاو».

فەرەيدونى مەلەك لە يەكێ لە ئىوارەكانى عەشقدا بە پەروانەى گوتبوو: «من ھەموو ئىوارەيەكى فینك تۆم دەبينى، بەلام خۆشمەويستىت، تا ئىوارىيەك ھەستمكرد ھەوا سەرتاپاى پەروو لە گەردى پەپولە، ھەستمكرد جەكانم، دەستم، سىمام، برۆم ھەموو تۆزى نازكى پەپولەكانە، تۆزىكى نەرم كە ھىچ كەسىكى دى نەيدەبينى من نەبيت، من لەو باوەرەدا نەبووم مۆفئىك ھەبيت وەكو پەپولەكان غوبار و گەردىكى وەھا نازكى ھەلگرتىت، تا دووريش كەوتىتەو ھەر گومانم ھەبوو كە ئەم گەردە لە جەستەى مۆفئىكەو ھەبيت، كە ھىدى ھىدى دواتكەوتم لەپاستىدا دواى ئەو تۆزە نەرم و ئاورىشمىيە دەكەوتم كە تۆ لە دواى خۆت جىتدەھىشت». ئاشكرايە كە پەروانە و فەرەيدونى مەلەك ھەردووكيان ھەر لە سەرەتاو كوشتەى ئەو خەيالە سەيرانە بوون كە بە پىگايەك لە پىگاكان ئەو

وهرزه له گه‌ل وه‌مه‌کانی دیکه‌دا خولقاندېووی. که یه‌که‌مجار فهره‌یدون له‌برده‌م نه‌و کتیب‌فروشییه‌دا په‌روانه‌ی گرت، له‌بری نامه‌ کتیب‌یک‌ی دایه که‌نابه‌ینی په‌ره‌کانی پرېو له‌ په‌پوله‌ی قه‌شه‌نگ، کتیب‌ه‌که‌ش خوی وه‌کو کۆکراوه‌یه‌کی بی‌مانا ده‌ینواند له‌ نه‌خشه‌ی جیاواز جیاواز و نیگاری باغ و باغات و وینه‌ی په‌یکه‌ری نه‌فسانه‌یی. من ئیستاش نه‌و ئیواره‌یه‌م له‌یاده که‌ په‌روانه به‌په‌له‌ گه‌پایه‌وه و به‌رله‌وه‌ی جله‌کانی قوتا‌بخانه‌ی بگوریت، خویدا به‌سر چه‌رپاکه‌دا و نه‌و کتیب‌ه‌ی له‌ جانتاکه‌ی دهره‌ینا و که‌وته گه‌پان به‌دوای نامه‌یه‌ک، قسه‌یه‌ک، حه‌رفیک، نیشانه‌یه‌کی عه‌شقدا، به‌لام هیچی نه‌دۆزیه‌وه، به‌ نه‌دازه‌یه‌ک سه‌ره‌تا واتیگ‌یشته که‌ ده‌شیت نه‌و گنجه‌ خوینده‌واری نه‌ییت، به‌لام دیمه‌نی نه‌و هه‌موو په‌پوله‌یه، دیمه‌نی په‌روانه مردووه‌کان له‌و کتیب‌ه‌دا، دیمه‌نی نه‌و هه‌موو جوانیه‌ بیده‌نگه، ترساندی. دواتریش بۆی دهرکه‌وت نه‌و نه‌خشانه، جگه‌ له‌ نه‌خشه‌ی کۆمه‌لیک ولاتی وه‌همی هیچی تر نین. په‌روانه کتیب‌ه‌که‌ی به‌ په‌یام‌یک‌ی پر له‌ ته‌لیسم و پر له‌ هی‌مای زۆر ئالۆز ته‌فسیرکرد، به‌لام هر له‌ شه‌وی یه‌که‌مه‌وه، له‌و تیکه‌لاو‌کردنه‌ ئالۆزه‌ی نه‌خشه و په‌پوله و باغ و په‌یکه‌ره‌کاندا، ده‌نگدانه‌وه‌کی نه‌ینی خه‌ونه‌ شاردراره‌وه‌کانی خوی ده‌بینی بۆ ونبوون له‌ مه‌مله‌که‌ته‌ نادیار و نه‌ناس‌راوه‌کانی دیکه‌دا. بۆ پۆزی دوا‌یی عه‌ودالانه له‌برده‌م هه‌مان نه‌و شیشانه‌دا به‌ فهره‌یدونی گووت: «نیت‌ر نه‌و په‌پولانه مه‌کوژه». نه‌و پۆژه فهره‌یدونی مه‌له‌ک هیچی نه‌گووت، به‌لام دواتر که‌ پتیان‌خسته یه‌که‌مین پۆژه‌کانی عه‌شقه‌وه، پۆژیک به‌ په‌روانه‌ی گووت: «په‌پوله‌کان ته‌ن‌ها پردی منن له‌گه‌ل سروشت و ته‌ن‌ها پردیشن له‌گه‌ل خه‌یا‌لاته‌کاندا». ئاخۆ نه‌و دوو وشه‌یه ته‌ن‌ها دوو وشه‌ی سه‌رزاره‌کی ناو کتیب‌یک بوون و فهره‌یدون به‌بن هیچ بیر‌کردنه‌وه‌یه‌ک ده‌یدرکاندن، یان دوو وشه‌ بوون له‌ قوولایی دهرونی پیاو‌یک‌ی ته‌ن‌هاوه ده‌هاتنه‌ده‌ری؟ په‌روانه نه‌یده‌زانی. فهره‌یدون له‌و ئیواره‌وه که‌ په‌روانه‌ی

بینی چیتر هیچ په‌پوله‌یه‌کی پاونه‌کرد... ئیدی له‌و ئیواره‌یه‌وه تا مردن وازی له‌ پراوی په‌پوله‌کان هینا.

هر له‌ یه‌که‌مین هه‌فته‌کانی عه‌شقه‌وه، هه‌ستیک‌کی سه‌یر بالی به‌سه‌ر په‌روانه‌دا کیشا، هه‌ستیک وای لیکرد فه‌ره‌یدون وه‌کو پیاویکی پراگوزه‌ر سه‌یریکات، که له‌ جیهان و نه‌تمۆسفیره جیاوازه‌کاندا ده‌رده‌که‌وییت و بینه‌وه‌ی جیگیرییته‌ ده‌پوات... ته‌نها شتیکی جیدی له‌ ژیا‌نی فه‌ره‌یدوندا بیده‌نگیه‌ قووله‌کان و خه‌یا‌لاته سه‌یره‌کانی سه‌فه‌ر بوو. کۆی شته‌کانی دیکه‌ی ژیا‌نی وه‌کو یاریکردن، سوپاندنه‌وه‌ی بیهوده له‌ چایخانه‌کاندا، مه‌جلیسه‌کانی مه‌ی، دانیشتنی ئیوارانی به‌ر کتییفرۆشییه‌که، هه‌مووی پوکه‌شی پر له‌ هه‌یا‌هوی پیاویکی بیده‌نگ بوون. شتیکی که په‌روانه‌ی بۆ‌لای فه‌ره‌یدون پاده‌کیشا، نه‌و که‌بییه‌ قوول و بینه‌ی ناو گلینه‌کانی بوو، که که‌بییه‌کی له‌ که‌بی قوولاییه‌ تاریکه‌کانی گه‌ردون سامناکتر بوو. من نه‌و چه‌ند جاره که‌مه‌ی فه‌ره‌یدونی مه‌له‌کم بینیبوو، نه‌و جوړه که‌بییه‌م له‌ چاوانیدا نه‌بینیبوو، به‌لام په‌روانه ده‌یگوت: «تۆ کو‌یریت، تۆ مندالیت، نه‌و جوړه شتانه نابینیت». به‌هر حال په‌روانه نه‌و که‌بییه‌ی به‌ که‌بی پربواریک ده‌زانی که ده‌یه‌ویته تا نه‌وسه‌ری شته‌کان به‌ بیده‌نگی به‌پوات. ده‌یگوت: «ژیان له‌گه‌ل قه‌له‌نده‌ریکی گه‌پۆکدا، جوا‌ن‌تره له‌ ژیا‌ن له‌گه‌ل نه‌و پیاوانه‌دا که به‌ جیگایه‌که‌وه ده‌گیرسینه‌وه و ئیدی ناتوانن بیگۆپن». کاتیک له‌ شه‌وه تاریکه‌کاندا له‌ ناو جیگا‌که‌دا پیکه‌وه ده‌که‌وتینه قسه، هه‌ستمده‌کرد رقی له‌ هه‌موو نه‌و پیاوانه‌یه که نایانه‌ویته نه‌م شاره جیبه‌ی‌لن، ده‌یگوت: «نه‌م شاره چی تیا‌یه، له‌ دیوار و زیراب زیاتر؟». نه‌و له‌ هه‌فته‌ی یه‌که‌مه‌وه که‌وتبووه دووباره‌کردنه‌وه‌ی هه‌موو نه‌و قسه و داواکاریانه‌ی له‌وه‌به‌ر له‌گه‌ل عاشقه‌کانی دیکه‌شدا باسی‌کردبوون، ده‌رباره‌ی سه‌فه‌ر و دوورکه‌وتنه‌وه له‌م شاره که به‌ شاری «عاشقه بیوه‌فاکان» و «پیاوه‌خیانه‌تکاره‌کان»ی ده‌زانی، به‌ شاری نه‌و

هه‌موو شکسته یه‌ک له دواى یه‌که‌ى ئەفینى دەزانى که ژيانى تووشى گێژاویکی بیسه‌روین کردبوو.

سه‌یر له‌وه‌دایه که فهره‌یدونیش له هه‌فته‌ى یه‌که‌مه‌وه ده‌ستیکردبووه باسکردن و وه‌سفکردنى مه‌ل‌به‌نده خه‌یالییه‌کان و دوورگه دووره‌کان و شاره بلورییه سه‌یره‌کانى قه‌راغ ده‌ریا. هه‌ر له هه‌فته‌ى یه‌که‌مه‌وه له‌برى باسى خۆشه‌ویستی و جوانى، که‌وتبووه باسى هه‌ریمه سه‌یره دووره‌کان. فهره‌یدون که ئیواره دوور و درێژه‌کانى دانیشتن و بیرکردنه‌وه له‌به‌ر کتێب‌فروشییه‌که‌دا، ئاسۆکانى خه‌یالى فراوان‌کردبوو، ده‌یتوانى به‌رده‌وام له‌سه‌ر زه‌وى ئەفسانه‌یى ولاته عاجباتیه‌کان قسه‌بکات، توانایه‌ک هه‌ر له سه‌ره‌تاوه په‌روانه‌ى پاده‌کێشایه ناو بازنه‌ى سیحریکه‌وه، پۆژ دواى پۆژ پتر به‌ره‌و ئەو کۆپه‌ى پاده‌کێشا که به‌پێچه‌وانه‌ى هه‌موو عاشقه‌کانى دیکه‌وه، جله کوردییه هه‌میشه تۆزاوییه‌کانى نه‌وه‌ک پۆمانسیه‌تى تیا نه‌بوو، به‌لکو به‌رده‌وام سیمای ئەو گه‌نجه شه‌رفروشانه‌یان وه‌بیر په‌روانه ده‌هێنايه‌وه که هه‌ندێ جار بێهوده له کۆلانه‌کاندا شه‌پیان به په‌روانه و دلداره‌کانى ده‌فروشت که تا ئەو کات زۆربه‌یان کۆپى پێکپۆشى ناو کۆگا و قه‌یسه‌رى و تۆتۆمبیله گرانبه‌هاکان بوون.

من ئەم‌پۆژ دڵنیام ئەوه‌ى یه‌که‌مجار دلى په‌روانه‌ى بۆ فهره‌یدونى مه‌له‌ک نه‌رمکرد ئەو کتێبى په‌پوله و نیکارانه بوو که که‌س نازانیت چ شه‌یتانیکی زۆرزان ئەوه‌ى خستبووه خه‌یالى فهره‌یدونه‌وه به‌و جۆره له په‌روانه بێته‌پێش... دواتریش ئەوه‌ى به‌رده‌وامى به‌خشیبوو به په‌یوه‌ندییه‌که‌یان و خستبووه سه‌ر پێگای خۆى، ئەو وپینه سه‌یره و قوولانه‌بوو ده‌رباره‌ى جیهانێک که هه‌ردووکیان دڵنیا‌بوون له‌سه‌ر ئەم زه‌وییه‌دا نییه، به‌لام دڵنیا‌ش‌بوون به‌بێ ئەو خه‌یالانه ژيان مانایه‌کی

نييه .

له وهرزه دا، وهرزی بهرینی خه یالات، په روانه ش وه کو هه مووان له بحر ی نه و خه یال و نومیدانه دا نو قمبوو یوو، به لام ده بیت بلیم خه یال له پوچی نه ودا هه ر له سه ره تاوه نزیکیه کی سه یری له گه ل نه و کیشوهره سه یر و ته لبه ندکروانه ی غه مدا هه بوو، که له هه موو قوناغه کانی ژیانیدا له قسه و نیگا و هه لسوکه وته کانیدا ده مبینی. له ناو مالدا ده هات و ده چوو، له قوتاخانه له ناو ده سته ی کچه جوانه کاندا ده وه ستا، به تراکسو تی وهرزه وه له گورپه پانه که دا له گه ل کیژه بالا به رزه کانی دیکه دا پایده کرد، هه میشه ش نه و غه مه له چاویدا بوو.

من ئیستاش سه یرم له و بیتاگاییه ی خوم دیت، هه رگیز له بهر کتیفرؤشییه که دا سه رنجی هیچ شتیکی ناا ساییم نه دابوو، له به یانی سوتانی کتیبه کانیشدا تینه ده گه یشتم کئ فره یدون و په روانه ی خزان دوته ناو نه و کتیفرؤشییه ؟... خویه، هه زاره ها جار به به رده م نه و کتیفرؤشییه دا رابورد بووم و هیچم نه بینیبوو، به لام ده بیت بلیم له و وهرزه دا په روانه به شیوه یه کی زور بیمانا خو ی لیده دزیمه وه، زور جار ماوه یه کی دریژ له بهر قوتاخانه دا چاوه پوانمده کرد و دوا یی ده رده که وت که به جیبه یشتمووم. هه ندئ جار زور توپه ده بووم، هه ندئ جار یش خه ریک بوو له سه ر نه و شو سته یه ی به رده می قوتاخانه دا، له نابه ینی گوله به پورژه فروش و مندالانی مه حله بی و عه ره بانه کانی پاقله دا ده سته که مه گریان ... هه ستمده کرد زولم لیده کات، که چی نه و تاقه جار یش چیه خو ی ماندوونه ده کرد داوای لیبوردنم لیبکات. ئیستاش هه ندئ جار هه ستمده که م که نه و زور جار دلره قیبه کی سه یری به رامبه رم ده نواند. نه و پی نه گوتم که فره یدونی مه له کی له به رده م نه و کتیفرؤشییه دا ناسیوه. سالانیک دواتر که ئیواران له به رده م شه ربه تخانه که ی په زای دلخوشدا بۆ شه ریه ت خواردنه وه یه ک ده وه ستام، نه و پارچه پارچه

چیرۆکی ئه‌و پۆژانه‌ی بۆ ده‌گێڕامه‌وه. ئه‌و پێیگوتم که پەروانه چه‌نده‌ها ئیوارێ، له‌و ژووره چکۆلانه‌یه‌ی مائی فهره‌یدوندا له‌سه‌ر ئه‌و کورسییه پاکشاه و بیرى له‌ سه‌ر زه‌مینی فه‌تازیاکان کردۆته‌وه «که‌چی من ئه‌و کات وامده‌زانى، که ئه‌و هه‌ر له‌ کۆلانه‌کان و له‌ ته‌له‌فونی مائی که‌ هاورپێکانییه‌وه قسه‌ی له‌گه‌ڵ فهره‌یدوندا کردوه». به‌لام نه‌مرۆ په‌زای دلخۆش به‌خۆی و پێکه‌نین و دارشه‌قه‌کانییه‌وه ده‌لیت، پەروانه چه‌ندان ئیواره له‌و ژووردا له‌گه‌لیاندا بووه، چه‌ندان ئیواره پێکه‌وه سێ قوولی نه‌خشه‌یان داناوه، پێگایان هه‌لبژاردووه، بیریان له‌ سه‌فه‌ر و کوچ و به‌هه‌شت و ولاته‌ بێگانه‌کان کردۆته‌وه، به‌لام هه‌میشه و هه‌میشه خه‌یاله‌کانیان له‌به‌رده‌م بێپاره‌یدا بێ قه‌ره‌بوو پوچبۆته‌وه، هه‌میشه و هه‌میشه ش درۆی قاچاغچیه‌کان ده‌ستخه‌ڕۆیکردون. په‌زای دلخۆش زۆرجار به‌شه‌رمه‌وه ده‌لیت ئه‌گه‌ر ئه‌و کاره‌ساته نه‌بایه که له‌ ناوه‌پاستی وه‌رزى خه‌یالاتدا له‌و قه‌وما، له‌وانه‌بوو پێکه‌وه چاره‌یه‌کیان بدۆزیایه‌ته‌وه. چونکى له‌و وه‌رزدا هه‌شتا سنووره‌کان به‌ته‌واوی نه‌گیرابوون، هه‌شتا پاسه‌وانه‌ دپنده‌کانی گاردی کۆماری نه‌گه‌یشتبوونه سه‌ر هه‌موو لوتکه و سنووریکی ولات، تا به‌ر به‌ لی‌شاوی ئه‌و پیاوانه بگرن که تفيان له‌ نيشتمان ده‌کرد و پوویانده‌کرده به‌هه‌شته وه‌همییه دووره‌کان... له‌و وه‌رزدا و له‌وپه‌ڕى خه‌یالاتدا، شتیکی دیکه پوویدا که ماوه‌یه‌کی درێژ پەروانه و فهره‌یدونی ئیفلج‌کرد.

له‌و وه‌رزدا که فهره‌یدونی مه‌له‌ک وازی له‌ پاوکردنی په‌پوله‌کان هه‌نا، پێیوابوو خودی پەروانه ئه‌و تێکه‌له خورافیه‌یه له‌ مرۆف و په‌پوله که له‌ مندالییه‌وه به‌داواده‌گه‌رپێت... ئه‌و شه‌ویک له‌ شه‌وان کاتى له‌گه‌ڵ په‌زای دلخۆشدا پێکه‌وه به‌ کۆلانی‌کدا به‌ره‌و ماڵ ده‌گه‌رانوه، به‌ په‌زای گوتبوو: «من له‌ مندالییه‌وه، له‌و پۆژانه‌وه که له‌ مائی مامم و له‌ ژێر زه‌برى جنتیه‌کانی ئامۆژمدا گه‌وره‌بووم، خه‌یالم لای مرۆفیک بوو،

وهكو په پوله وه هابيت... من له و زه مانه وه بؤ يه كيک ده گه پښم ديويكي مړوف بيت و ديويكي په پوله». هه مان نه و قسانه شي له وه رشه كه دا بؤ گوښه ند دوياړه كرده وه. گوښه ند به جوړيک دلشاد بوو، له يه كه مين فرسته دا كه يه كه مين نامه ي بؤ نه سره ديني بؤنخوش نارد، هر له سهره تا وه نوسيبووي: «بؤنخوشي برام، دواي پښ و سلاو، سهر ترين هه والي شار نه وه يه كه فره يدوني هاوپرمان، نه مجاره به پراستي عاشق بووه...». گوښه ند له يه كه م ئيواړه دا، له ناو په يه كه ره كانيدا پيكي هله ده دا و ده يگوت: «شتيكي باش ده كه يت، له و عه شقه خؤلاويه ي ناو كؤلانه كان خؤت پزگاره كه يت و حه ز له كچيكي شيك و پښكپوش ده كه يت». به لام له گه ل هه مو نه و دلخوشييه دا «گوښه ند» باوه پي به سروشتي په پوله ناساي په روانه نه بوو، نه و مه سه له يه شي به خه يالايك له و خه يالانه داده نا كه خويندنه وه ي هه ندئ له ديوانه شيهره كاني كتيفروشييه كه له سهر ي فره يدوندا دروستيان كرده. به لام په زاي دلخوش پايه كي ديكي هه بوو، په زه ده يگوت: «فره يدون... فره يدوني مه له ك، هاوپرمان، عه زيزم، په پوله چييه؟ پيتمانلييت په پوله چييه؟ هر يه كيک له ئيمه بگريت، نيوه مان مړوفه و نيوه كه ي ديكه مان په پوله يه». په زاي دلخوش كه ته واو باوه پي به و به شه په پوله ناسايه ي په روانه هه بوو... هيدى هيدى ده كه وته سهر برپايه كي سهر و ترسناكي ديكه، هيدى هيدى خه يالات زؤر بؤ دور ده ييرد، شه وان له بهر ناويته يه كدا خؤي پروتده كرده وه و له جهسته ي خؤي ورده بووه وه، تا پؤژيک به ته واوه تي باوه پي به وه هيئا، له ناو جهسته ي خؤشيدا په روانه يه كي خه وتوو هه يه. سهره تا خؤيشي باوه پي نه ده كرد، گوماني هه بوو، به لام به ناشكرا فرين و هاتوچؤي نه و په روانه يه ي هه ست پيده كرد، شه و شه و گاريكي زؤر گينگلي ده دا، بيريد كرده وه و سهرنجي گه وره بووني نه و په پوله يه ي ده دا له جهسته دا، به لام ترسي هه بوو چيروكه كه لاي فره يدوني مه له ك

و په روانه ئاشکرا بکات. ده شیا نه وه سته شی هر وه کو ه سته کی نهی و شاردراوه و کپکراو بمایه ته وه نه گهر پوژیک له ناو کومه لئ کتیبدا، که تازه به تازه براکای به سته کانی ده شکاند و به سر په فها کاند دابه شیده کردن، نه و کتیه سهیره ی له سر میژووی فرین نه بینایه .... په زای دلخوش که جگه له کوردی هیچ زمانیکی دیکه ی نه ده زانی، کاتی کتیه که ی کرده وه و نه وینه سهیرانه ی ئیکاروس و عه باسی کوپی فه پناسی بینی، ته و او حالی تیگچوو. نه و که پی و ابو په پوله یه کی بالدار له پوچیا یه تی، وینه ی پیاوه بالداره کان به جوړیکی سهیر و بیړه حمانه هه ژانديان ... شه ویک له شه وان بیته وه ی جوړه تبکات نهی خوی لای هیچ که سی ئاشکرا بکات، بریاریدا بفریت.

نه مړو په زه له وچانی کاردا، جار جار قسم بو ده کات، ده لیت: «خولیا ی فرین له سهیرما، چنده په یوهندی به وینه سهیرانه ی ئیکاروس و پیاوه بالداره کانی دیکه وه هه بوو، هینده ش په یوهندی به دوزینه وه ی سروشتی په روانه ئاسای خومه وه هه بوو که بینینی په روانه له خه یالمد د سهیریکردبوو». نه مړو که بیر له و پوژانه ده کاته وه به جوړیکی هینده سهیر پیده که نیت که زور جار حه رفه کان له قورگی ده گیرین و ده بیت ماوه یه کی زور دریز بکوکن و ده ست به سنگی خویدا بکیشی تا ئارام ده بیت وه. هیچ که سیکیش له و سیما نیمچه ماندوو و پیره یدا ناتوانیت سیبه ری پیاویک ببینیت که پوژیک له پوژان ویستویتی بفریت ... به لام من، من که به هیمنی ته ماشایده که م، که له دهره وه ی که ش و هه وای نه و شه ربه تخانه یه ده هیمنه پیش چاوی خوم، که وه کو گه نجیک له بهر نه و شیشه نه دا وینای ده که مه وه، به دلنیا ییه وه نه و په پوله چکولانه یی ناو ناخی ده بینم که ئیستاش سیبه ریکی چکولانه ی له سیما یدا ماوه ... په زای دلخوش ده لیت، من له و باوه په دابووم هه لای گه وره ی ئیکاروس و عه باسی کوپی فه رناس نه وه بوو که باله کانیان وه کو بالی بالنده

دروستکردوه، له کاتيکدا مروؤف بؤئوهی بفرېت ده بېت بالی وه کو بالی په پوله کان له خوئی ببه سستیت. هر له سهر ئو وېوايه شه وه نهرمترین و نازکترین و سورمه ييترین قوماشی په يداکرد، قوماشيک شه وان له بهر مؤميکی کزدا و به دزی براکانيه وه به نه خش و زه خره وه و نه ته مين ده پرازانده وه، تا پتر له بالی په روانه بچيت، ئیدی ئو وېپاريدابوو چيتر خوئی نه خاته بهر په حمی قاچاغچيه کان و چاوه پوانی پاره يه ک نه کات که تا ده مریت نابيته خاوه نی، له بهر نه وه فرېن باشتيرين چاره بوو.

باله کان زور گوره نه بوون، به لکو هر به په چاوکردنی پړژهی نيوان بالی په پوله کان و به راوردکردنی به خوئی دروستيکړدبوون، به جوریکيش نه اندازه يکړدبوون که بتوانئ له هه وای ژوره کې خویدا تاقيبکاته وه. «په زای دلخوش» که زور باوه پی به موعجيزه نه بوو، له يه کم تاقيرکړنه وه دا سهرنجيدا که باله کان ده توانن به شی ئوهی چنه د بستیک له زهوی به رزيبکه نه وه و ستوونی خوئی بگړيت و بفرېت، هه ليېگرن. چنه د شه ويکی دیکه ش له سهر يه ک باله کانی تاقيرکړده وه و هه مو وه وله کانیشی سهرکه و توو بوون، ئیدی په زان ئيجگار دلخوش بوو، پيويابوو پښايه کی پاسته قينه ی بهرو ئازادی دوزيوه ته وه.

ئو شه وهی که باله کانی له دوو کارتونی گوره دا کيشکرده سهر به رزترین باله خانه ی شار، له و باوه په دانه بوو تووشی چاره نو سيکی له و جوره بېت، نه مړو په زان له وه سفی ئو ساتانه دا ده لیت: «ئو چنه د سه د مه تريه ی له نيوان ليواری باله خانه که و کوتايی باغچه ی گشتيدا بريم، خوشترین ساتی ژيانم بوون، من دوسه د مه تري يه کم زور ئاسایی فرېم، به نه اندازه يه ک گوتم تازه تا نه وسه ری دونيا ده فرېم، به لام که گه يستمه سهر داره کان، له نگره ی خوم گوپی و که مئ خوم لارکړده وه تا ئاسویی بفرېم و بتوانم له ژيره وه سه يری ناو دره خته کان بکه م، ئو له نگره گرپينه به جورئ هاوسه نگی تیکدام نه متوانی خوم

بگرمه وه، که له وسېری باغچه کاش بؤ ناو سڼه و بهرکان به ربوومه وه، هیشتا له زه تې فرینه که له ترسی مەرگ له لام گوره تر و ژالتر بوو، کاتیکیش وه کو پیاوړکی له خاچدراو به دوو قاجی شکاوه وه له نابه یڼی سڼه و بهرکاندا شوړپوومه وه، هه ستمده کرد ئه و په پوله یی ناو ناخم هیشتا هر ده فریت» .

ده شیا که وتنه خواره وې پړزای دلخوش له ناوه پاستی دره خټه کانی باغچه ی گشتیدا، سهره تاي کوتایی وهرزی خه یالات بیت. به لام پروداوه که هاوکات بوو له گه ل نامه یی که نه سره دینی بونخوشدا بؤ گوښه ند، نامه یی که سهرله نوځ کوی واهیمه کانی به شیوه یی که ترسناکتر زیندووکړده وه، له گه ل نه وه شدا له و پړژه وې که داره وانه کانی باغچه ی گشتی پړزایان به گوریسک داگرته خورای و به ماشینکی چکلانه ی فرمانه بریکي باغچه گه یانديانه بیمارستان، فره ی دونی مه له ک تووشی غه مباری و ناؤمیدیی که بوو که ته واول له نیگا و هه ناسه و قسه کانیدا ده بینرایه وه. گرفته که هر دوور که وتنه وه یی که له ناکاوی هاوړپیه که نه بوو که ماوه یی که درژیوو به بی یه کتری نه ده ژیان و جهراچه کان پټیان گووتبوو، تا مردن ده بیت به دارشعق بهوات، به لکو ئه و گورانه سهیره ش بوو که فشاری دین و خیزان و پزیشکه کان له ناو پړزادا دروستیانکرد. پړزا که پزیشکه کان، دوعانووسه کان، ناسیاوه دوور و نزیکه کان هه موو له ویاوه په دابوون که خولیاکانی بؤ سه فر نه خوشییه کی نااساییه و ده بیت چاره بکریت، ده بایه چنده ها مانگی دوور و دريژ له قهره نټینه ی دکتور و فالچی و مرقه ده کانداه به زنجیر ببه ستریتوه تا بیتوه به مروفیکي ناسایی، ده بایه چه ندین مانگ له سر یی که له ژیر دهرمان و هه توان و شوکی کاره بادا بیت، چه ندین مانگ پزیشک و دهر وناس و جهراچه کانی نيسک و نووخته نوسه کان خه ریکین تا خه یالاته کانی سه فریان له سه ریدا سړییه وه. که دواجریش له زلمه تی ئه و قهره نټینه هاته ده ری به جوړیک بوو بوو

به پیاویکی شهرمن و بیخه یال و ترسنۆك، ده بایه فره یدون پۆژانیکی زۆر له گه لیدا خه ریکبیت تا به هه ندی شتی ئاسایی راپیده هینیتیه وه . له گه ل ئه وه شدا ده توانم بلیم پهزا له تاریکیه کانی پۆحیدا هه میشه عه شقیکی قوولی بۆ فره یدونی مه له ک و په روانه پاراستبوو، ئه گه ر ئه و عه شقه ش نه بوایه له و پۆژی قیامه ته دا، له و پۆژه دا که هه موو شار به دواي فره یدون و په روانه دا ده گه ران، به خۆی و دارشه قه که یه وه پیش هه مووان نه ده که وت و دوو جار ئه و عاشقانه ی له مردن پزگار نه ده کرد . ئه مرۆ که دواي تپه پینی ئه و هه موو ساله غه مگینه کاتی بیر له و هه موو پووداوانه ده که یه وه «ئو پودانه ی که دواجار ئیواره ی په روانه سنووریکی بۆ دانان»، هه سته ده که یه که دوورکه وتنه وه ی پهزا به یه کجاری ژیا نی فره یدونی ئاوه ژوو کرده وه، وای لیکرد ئیدی وه کو پیاویک سهیری خۆی بکات که قه ده ریتی هاوړیکان به جیبی بیلن... قه ده ریتی ته نها له وسه ری هه موو ته نها یه کاندایه مینیتیه وه . چونکه هه ر له و هه فتانه دا گوڤه ندیش له به یانییه کی ساردی پایزدا، به یارمه تی شوڤی ریکی پیر له گه ل دلارامدا له شار هه لپه اتن و پویانکرده جیگایه ک له ناو ئه و زنجیره چیا دوورانه دا . له وئ ته سه ره دینی بۆنخۆش، به خۆی و ده مانچه یه کی چکۆلانه و دووربینیکی سه وه زه وه له سه ره به ردیک له نا به یینی ده یه ها رپگا و جه نگه ل و به رزایدا چاوه پوانیده کردن . گوڤه ند له ئیواری پۆژی بهر له کۆچکرده که دا به هه موو شوینه کاندایه گه را، چووه یانه که، چووه مه یخانه کان، هه ندی له هاوړی کۆنه کانی گه نجی به سه ره کرده وه، له هه موو جیگایه کیشدا که میک داده نیشته و به غه مه وه سهیری شته کانی ده کرد و به هیمنی هه لده سته و ده پۆیشته، دواجار که فره یدونی له بازار بینی پیگوت: «ده بیت له سه ره تاوه ده سته پیکه یه وه، له سه ره تا ی سه ره تاوه ... ده بیت وای بیریکه یه وه که ئه و هه موو سالانه ی به سه ره چوون، ئه و هه موو سه ده دوور و دریزانه، ئه و هه موو شاره گه وه

و شارستانىيەتە نەزۇيانە ھىچ نەبوون... ھىچ». لە دواى كۆچى گۆفەند
 و دلارام، فەرەيدون بە ئەندازەيەك تووشى قەھرىيوو كە پىدەچوو ھەموو
 ۋەرزەكانى خەيال و ئومىد لە ژيانيدا كۆتاييان پىھاتبىت، ئەو ھەفتەيە بۆ
 يەكەمجار لە ژيانيدا خۆى لەنيوان ديۋارەكانى مالددا دىلكرد، نە دەرگاي
 لە پەرۋانە كردهووە نە لە پورەكانى، دواى تىپەپىنى ئەو ھەفتەيش
 شەۋىكى پايز، كە باران و بروسكە ياربيان بە پاشماۋەى ھەموو ۋەرزە
 مردوۋەكانى تەردەكرد، خۆيكرد بە يەكئ لە ھەرە قەبزىرەن و تاريكتىرەن
 باپەكانى شارددا و لەوئ لە نزىك چەند مەقامبىژتىكى غەمگىنەوہ دانىشت،
 ۋەكو ئەوہى بىيەوئ دواى ھەمان سووپى زىندەگى گۆفەند بىكەوئ.
 شەۋەكانى داماتووش كاتى بازنەكانى تەنھايى، دوورى، بىئ ھاوپى،
 خەمەكانى عەشقى پەرۋانە «كە تا دەھات ۋەكو عەشقىكى ئەفسانەيىتر
 و خورافىتر دەھاتە پىشچاۋى» تەنگتر و تەنگتر و تەنگتر دەبوونەوہ،
 فەرەيدون زياتر و زياتر لە مەجلىسى ئەو مەقامبىژانە نزىكەبووہوہ
 كە ھىدى ھىدى، لەگەل تىپەپىۋونى پۆژان و ھەفتەكاندا بوونە نزىكتىرەن
 ھاوپى، دواجارىش ھەر ئەوان لەو نانەواخانەيەدا كاريان بۆ دۆزىەوہ...
 لەو پۆژانەدا فەرەيدون تا دەھات باۋەپى بە دوو شت زىادىدەكرد،
 باۋەپى بە عەشقى بىسەنۋورى بۆ پەرۋانە و باۋەپى بە تەنھايى...
 ناكۆكيەك ھىدى ھىدى تا سەر ئىسقان بەناو پۆچىدا دەچوۋەخوارى و
 ژيانى وىرانەدەكرد.

له گه‌ل کۆتایی وهرزی خه‌یالآتدا، وهرزیکسی ترسناک و خویناوی ده‌ستی پیکرد... وهرزی تاریکی قه‌سابخانه‌کان. هیشتا ماوه‌یه‌کی زۆر به‌سه‌ره‌له‌هاتنی گۆشه‌ند و دلآرامدا نه‌پۆشیتبوو، که سیبهره سه‌نگین و کوشنده‌کانی ترس به‌لێشاو هاتنه‌ ژیا‌نمانه‌وه. له‌و وهرزه‌دا کۆپه‌وی عاشقه‌کان و کۆچی پیاوه ته‌نهاکانیش ده‌ستیپیکرد. که پیاوه ئاینیه‌کان، تۆبه‌کاره‌کان، ئه‌و کۆچه‌یان ده‌بینی، له‌ تورپیدا شه‌ریان به‌ دره‌خت و ئاسمان و کوچه‌کان ده‌فرۆشت. له‌و وهرزه‌دا ئه‌و پیاوانه‌ی که تا دوینێ به‌ هێمنی له‌سه‌ر به‌رماله‌کانیان نوێژیانده‌کرد خه‌به‌ریانبووه‌وه و ته‌ماشایانکرد پیاوانیکسی دیکه ده‌ستکاری جیهان ده‌که‌ن. بۆ ماوه‌یه‌ک شته‌کان هێمن بوون، ماوه‌یه‌ک وامده‌زانی هیه‌چ پوونادات. ئه‌وانه‌ی له‌ وهرزی خه‌یالآته‌کانی خۆیاندا خه‌ونیان به‌ بال، ده‌ست، قاجی زیاد، ولاتی تر و ئاسمانی دیکه‌وه ده‌بینی به‌ هێمنی ده‌چونه‌ سه‌ر کاری خۆیان و هه‌موو شتیک ئاسایی بوو. پیاوه‌کانی دیکه‌ش، له‌ گۆشه‌ تاریکه‌کانی خۆیانوه سه‌یری سه‌ره‌له‌دانی غه‌ریزه تازه‌کانیان ده‌کرد، سه‌یری ئالوگۆره‌ پر له‌ باق و بریقه‌کانی دونیا‌یان ده‌کرد و بێده‌نگ بوون، پێنه‌ده‌چوو پۆزگاریکی وها خویناوی به‌پێگاوه‌بیئت. تا به‌یانییه‌ک به‌ناگاهاتینه‌وه و بۆ یه‌که‌مجار سه‌ری دوو عاشقمان بینی و هه‌کو دوو

زەنگی خویناوی بەملاولای دوو فولکە ی گەورەدا لە ناو پاستی شارددا
 ھەلواسرابوون. ئەو یەکەمین دەستپێکی ئەو وەرزی خوینە بوو کە
 من و پەروانە نەماندەزانی چۆن چۆنی تێبیگەین، لەو دەمانەشدا شەپ
 لە ھەموو سنوورەکانی ولات گریسەندبوو، لە ناویشەو شەپێ نیوان
 دەولەت و خەلک نیشتمانی وێرانکردبوو، ھەندێ شەو لەبەر دەنگی
 گوللە و موشەک نەماندەتوانی بخەوین، لە ترسدا بە خێرای دەچووینە
 ژێر زەمینە کە و تا بەیانی لەوێ دەماینەو... لەو ش ترسناکتر، باسی
 ئەو قەسابخانە بوو کە ھیدی ھیدی پۆژانە دووبارە دەبوونەو. پەروانە
 لەو پۆژانەدا ئیجگار ماندوو بوو، لەوکاتەدا ئیواران لەبری ئەو ی
 لەگەڵ عاشقەکانیدا بھوات، دەچوو سۆراغی ھەوالی ئەو پەشە کوژییە
 سامناکانە کە لەملاولای شارددا پوویاندەدا، ھەموو شەویەک دەگەرایەو و
 چیرۆکی ترسناکی بۆ دەگێرامەو، چیرۆکی ئەو عاشقانە ی بەزیندویتی
 کوێاندەکەنەو و دەیانسووتین، چیرۆکی ئەو کچانە ی لەبەردەم
 سەرچاوە ی پوویارەکاندا سەریان دەبەرن، چیرۆکی ئەو سێدارانە ی لە
 کێلگەکانی دەوری شەر و لە شارۆچکە دورەکاندا بۆ خەلکی
 ھەلەدەخەن، سەربوردی ئەو خێزانانە ی بە گوناھێ جۆرا و جۆر بە
 تەور پارچە پارچە دەکرێن. ھەندێ شەو دەگریا، زۆر دەگریا. ھەندێ جار
 سەیرم لێدەھات چۆن دلی بەرگە ی ئەو ھەموو ئازارە دەگریت، دەگریا
 و دەیگوت: «دوینا بۆ وەھا خویناوی و ژیان بۆ وەھا ناخۆشە؟»
 منیش بە ترسەو گۆتمە گرت و دەمگوت: «پەروانە، بەسە، بەسە،
 چیتەر ناتوانم گۆیگرم». پۆژیک کچیکیان لە بەردەمی قوتابخانە کەماندا
 کوشت، شەویکیان دراوسی پێکمانیان بە درەختیکدا لە نزیک مەیدانی
 جەلەبجییەکانەو ھەلواسی، لە یەکێک لەو شەو تاریکانەشدا
 بوو کە ھەستمانکرد مەترسییەکان بە ئەندازە یەکی گەورە لێمان

نزیک‌بوونه‌ته‌وه ... شه‌ویک بوو پورم هات و په‌روانه‌ی برد. په‌روانه به هیمنی ده‌گریا، جله‌کانی ده‌پېچایه‌وه و ده‌گریا، من ویستم تیښگم، به‌لام نه‌و هیچی نه‌گوت، هر ده‌یگوت: «هیچ نییه خندان... هیچ نییه، تو بنوو». دواچار به‌رله‌وه‌ی بروت به بیانوی شتیک گه‌پایه‌وه ژوروی و به نه‌سپایی به منی گوت: «نه‌گره‌ره‌یدونی مه‌لکت بینی، پټیبلې ده‌گه‌پیمه‌وه، دلنیا بیت ده‌گه‌پیمه‌وه». به‌لام من هره‌یدونی مه‌لکم نه‌بینی.

له‌و وهرزه‌دا بوو که یه‌که‌مجار ژنه ده‌قبه‌ده‌سته‌کان له‌کوچه و کولانه‌کانی شارددا ده‌رکه‌وتن، پیاوانی سه‌یر سه‌یر به‌خوځیان و شوشه تیږابه‌کانیانه‌وه له‌دورو به‌ری قوتابخانه‌کان ده‌بینران. هر له‌و وهرزه‌شدا پورم وه‌کو ده‌سته‌لاتداریکی گه‌وره له‌لشکری خاتوونه ئیماندار و خوداناسه‌کاندا ده‌رکه‌وت، له‌و وهرزه‌دا ژور که وازیان له‌خویندن هیئا و چیدی نه‌گه‌پانه‌وه بو قوتابخانه، که به قوتابخانه‌ی کوفر و نه‌زانیان ناوده‌برد، له‌چکیان ده‌به‌ست و ده‌یانگوت: «ده‌بیت له‌دژې بیتا برویی و پیسی و پووزه‌ردییه‌کانی ئینسان جیه‌ادبکه‌ین». به‌یانییه‌ک نه‌و ژنانه به‌خوځیان و له‌چکه سپییه‌کانیانه‌وه هاتنه قوتابخانه و کچیکیان له‌پول ده‌ره‌ینا و به‌قژ به‌شه‌قامه‌کاندا رایانکیشا، سالوونیکې چکولانه‌ی قژپړینیان له‌به‌رامبه‌رمان سووتاند، کوپیکې به‌رگدروویان کوشت که کچیکې حجاب به‌سه‌ری فریودابوو. له‌و وهرزه‌دا که هیشتا من ته‌واو له‌یاساکانی دنیا و له‌حیکمه‌تی نه‌و هه‌موو خه‌یال و خوینته تیته‌ده‌گه‌یشتم، ناخوشت‌ترین شت لای من مردنی به‌لیشاوی بالنده‌کان بوو، نه‌و بالنده‌ی ژوربه‌ی شه‌و له‌په‌نجه‌ره‌ی شکاوی ژورده‌کانی قوتابخانه‌وه ده‌هاتنه ژوروی و له‌نا به‌ینی میزه‌کاندا ده‌مردن. هر له‌و وهرزه‌دا له‌ناکاو دره‌ختی باغه‌کان سیس بوون، پیاوانیکې سه‌یر به

خۆیان و شمشێرە درێژەکانیانەو، بە خۆیان و پرچی درێژەو لەسەر شەقامەکان دەرکەوتن، بەردەمی مزگەوتەکان پڕبوو لە هەزارەها پیاو کە لە سەرەدەمی خەلیفە کۆنەکانەو نەبێنرابوون. پەتای سەرسەیریش بڵاوبوو، کچان لە قوتابخانە یەک لە دواى یەک دەرکەوتن و بیهۆشەبوون، ژنان لەکاتی نوێژدا بە دەستەجەمعی دەبورانەو. لەو وەرزه‌دا هەزارەها دەسگەرەو و فالچی هەموو شەقام و کوچەکانی شاریان پڕکرد، لە دەورووبەری شار پیاویک دەرکەوت کە دەیکووت: «من مەحەمەدی مەه‌دیم». پێغه‌مبەرێکی تر سەرپه‌ڵدا کە ئایەتەکانی بە زمانیکی تێکشکاوی عەرەبی و کوردی بۆ دەهاته‌خوارێ... هەر لەو وەرزه‌دا دەولەت شەقامیکی سەیری بە دەوری شارەکه‌ماندا دروستکرد و زۆربەى کێلگەکانی دەورووبەری بە مین چاند... من ئەو کات لەو برۆایەدابووم کە چیتەر پەروانە لە چنگی ئەو خاتونە خوداپەرستانە پزگاری نابێت، بەلام نیو‌ه‌شەویکی تاریک پورم نائومێدانە پەروانەى هێنایەو و بە باوکمی گووت: «ئەم کچەى تۆ، زەپەیه‌ک نوری خودا لە دلێدا نییه... دۆعابکه، خودا بەزەیی بە خۆت و پیریه‌که‌تدا بێتەو...».

پەروانە لە دواى هاتنەو‌ه‌ی سەرسەختتر و دل‌په‌قانه‌تر هەڵسوکه‌وتیده‌کرد، کراسی زۆر کورتتری دەپۆشی، بە غورڕیکی زیاتر و پقاویتەرەو بە شەقامەکاندا دەپۆشت، لەو پۆژانه‌شدا بە ئەندازەیه‌ک بێدەنگ بوو هیچم دەرپارەى ژیاى نەدەزانى. ئیستاش نازانم پەروانە و فەرەیدون لەو پۆژگاره‌ سەیرەى مردن و خۆیتدا چۆن یەکتریان دەبینى. فەرەیدونی مەلەک لەو ماوه‌یه‌دا شەوان تا بەیانى لە ناو گۆرانبێژەکاندا دەمایەو، ئەوان کەسانیک بوون کە تەنها گۆرانبیان دەگووت، جیهان لە چوارده‌وریان وێران دەبوو و ئەوان تەنها گۆرانبیان

ده گوت، له بازاره كان، له ژيړه مينى ماله كاندا گورانپان ده گوت، هندی شو په تاي گورانپگوتن ه لیده گرتن به ره و شه قامه كان. هندی جار پياوانى زور سیر و نامو له کړه کانی گورانپدا درده که وتن، گورانپيژه شهيدا کانش له مه قامه کانی عه شقه وه تا سرووده کانی شورش تيکه لاويانده کرد، هر نه و جوش و خروش دواچار ه موویانی به ره و ده لیزه تاریکه کانی مردن برد... نه وان له شهوانی مه ستیدا له چریکه ی «پاوانه کانت ده زرنګیته وه» ده یانګواسته وه بؤ «خوايه وه تن ناواکه ی». له «له سیله ی قه برانه وه» ده چوون بؤ «نه ی په قیپ»، له «دېسان شه و هات بؤ حالی من» وه بؤ «وا وه تن خه ملیوه وه»، له «عومړی کی دريژه به خه یالی سهری زولفت» وه به ره و «ده می پاپه پینه... ده می پاپه پین». دواچاریش که هیژه کانی ده ولت که و ته گه پان به دواي کومه لی گورانپيژدا که مه ستانه سرووده قه دهغه کانی ولاتیان ده گوته وه، په که م که س دوو له و هاوپړپیانه ی فهره یدون به رکه وتن که هیدی هیدی بوو بوونه دوو که سی نریک له وه وه... نه و نیواره یی ده ولت له نا هه نگی کی گه ورده ه ردوو گورانپيژه که ی تیرباران کرد، فهره یدون تیگه یشت که چیدی ناتوانیت له و شاره دا بژی. له و هه فته یه دا بوو من له گه ل په روانه دا فهره یدونی مه له کم له نانه واخانه که یدا بینى... له و هه فته یه دا بوو که هه موو ژيانمان گوپردا و په روانه پویش... پویش و له جیهانی کی دیکه دا، له ناو جهنگه له دووره کاند، نه سره دینی بوخوش وه کو ژماره یه کی تر له عاشقان به ره و بنی خه رندی کی قول بردنی... له وئ به په یژه یه کی هه زار به هه زاردا دابه زین... من نه مړو دلنپام که نه وان هه رگیز جاری کی دیکه بیرى نه م شاره یان نه کرده، بیرى نه م ژيانه یان نه کرده که به هه موو ترس و ته نهایی و غه مه کانییه وه بؤ نیمه یان به جیپیش، نیمه

خوشکه ترسنۆک و چکوله کانیان. دلنیا م نه و پوژه ی که له و خه رنده هاتنه ده ری، خه یالیا ن لای سه فه ریکی تر بووه به ره و عه ردیکی با شتر و ژیا نیکی جیا و از تر. نی دی نه وه دوا هه مین سه فه ری په روانه بوو، به رله وه ی نئو اریه کی به فرین و سارد جا ریکی دی هه موومان له ده وری مالا وایه کی هه تا هه تای ی کۆبکا ته وه ... مالا واییه ک که دونیای پرکرد له که ردی په پوله کان.

فەرەیدونی مەلەك كە دابەزینی دور و دریژ بە و پەیزە ھەزار بە
 ھەزارەدا، دیمەنی ئەو ھەریمە سەیرانە ی دەھیتایەو ە یاد كە لە خەیاڵدا
 بینیبوو، ئازادانە سەیری ئەو جەنگەلە بێقەرارە ی خوارەو ە ی دەكرد
 و دەیگوت: «لە خوارەو ە، لەو جەنگەلەدا حەتمەن ژیانیک ھە یە
 جیاواز لەو ژیانە ی كە لە شار و گوندەكان بینیومانە، من دانیام
 كزە یەكی سەیری سەرمای زستانان لەو دۆلە تەنگانە ی باكوردەو ە دین
 و پزیسكی ساردی ئەو ئاوە تەزیوانە ھەلدەگرن و دەیدەن بەسەر
 ئەم دارستانانەدا». نەسرەدینی بۆنخۆشیش كە بە چەكەكە یەو ە لە
 ناو ەپاستی ئەو و پەروانەدا دادەبەزی، دەیگوت: «باكان زۆریە ی
 وەخت لە خۆرەلاتەو ە دین، بەلام بەو ەدا كە ئەم جیگایە شوینی
 پالەپەستۆیەكی نزمە، ھەوا بە ھورژم لە ھەموو دەربەند و دۆل و
 بەرزاییەكانەو ە دیتەو ەناو ەو ە». پەروانە كە دوو پلە لەسەر و ەوانەو ە
 دادەبەزی و لەگەل ھەموو پلە یەكدا دەبایە بە دانیاییەو ە قاچی لەسەر
 ئەو تەختانە گیركردایە و ئینجا خۆ ی بۆ ھەنگاویكی دی ئامادە بكردایە،
 بێتەو ە ی سەیری ئەو ھەزار بە ھەزارە بكات دەیگوت: «بێدەنگبن،
 گەر قاچم بترازیت، دەبم بە ھەزاران كەرتەو ە». لەكاتێكدا ھاوپی
 چاوشینەكە ی نەسرەدینی بۆنخۆش، ئەو وردەو ەلە فروشە پووخۆشە ی
 كە بە خۆ ی دەگوت چاوساگی عاشقان، دەیگوت: «خانم، مەترسە،

تا ئیستا هیچ که سئ لیڤه نه که وتۆته خوارئ... به دلنایای سهری ئه و
دارستان و هه‌ور و پوو‌بارانه بکه، له‌وئ چه‌نده‌ها خانمی وه‌کو تۆی
لێیه، هه‌موویان وه‌کی تۆ هاتونه‌ته ئه و چه‌نگه‌ه.

نه‌سره‌دین پێیو‌آبوو که چه‌ند سه‌عاتیکه به‌ناو ته‌م و غوباریکی
گه‌رمدا که له‌و ده‌ریاچه‌نای باکووره‌وه هه‌لده‌ستا داده‌به‌زن. فره‌یدون
هه‌ندئ جار سهری ئه و پۆله بالدارانه‌ی ده‌کرد که به‌لایاندا پاده‌بو‌ردن،
سهری ئه و هه‌زاره‌ها په‌پوله پایزییه‌ی ده‌کرد که به‌هێمنی و به
له‌نج به‌لایاندا تیده‌په‌رین و به‌قژ و جله‌کانیانه‌وه ده‌گیرسانه‌وه،
سهری ئه و گولانه‌ی ده‌کرد که با بردوونی و له‌و هه‌وایه‌دا وه‌ستان،
سهری پاشماوه‌ی هه‌ندئ عه‌رشێ پماوی ئاسمانی ده‌کرد که هێشتا
له‌و مه‌ودا نه‌بیزراوانه‌ی هه‌وادا مه‌له‌ده‌که‌ن. فره‌یدون هه‌ندئ جار
له‌نیوان دوو چینی هه‌وادا هاواریده‌کرد: «په‌روانه سهری په‌پوله‌کان
بکه». فره‌یدون ده‌ستیکی به‌رده‌دا و بۆ په‌پوله‌کانی درێژه‌کرد که
به‌سه‌ر شانیه‌وه ده‌نیشته‌وه، بۆنخۆش ده‌یگوت: «زۆر خۆت به
په‌پوله‌کانه‌وه سه‌رقالمه‌که». به‌لام ئه و کوپه‌ چاوشینه ده‌یگوت: «نا،
دیتنی په‌پوله‌کان له‌م وه‌رزهدا دلخۆشکه‌ره، ئه‌مه‌ یه‌که‌مجاره‌ بێنم
په‌پوله‌کان هێنده به‌رزبینه‌وه، چونکه هێنده‌ی من بزانه‌م په‌پوله‌کان له
شوینی به‌رز ده‌ترسن». په‌روانه که چاوی نو‌قاندبوو و توند خۆی
به‌قه‌راغه‌کانی ئه و په‌یزه‌یه‌وه گرتبوو ده‌یگوت: «من په‌پوله نابینم،
په‌پوله‌ی چی؟».

دابه‌زین به‌و په‌یزه‌یه‌دا پۆخی فره‌یدونی مه‌له‌کی پرک‌ردبوو له‌هه‌وا و
باده‌یه‌کی سهر، خۆشی و زیندووتیییه‌کی نوێی پێیه‌خشیبوو. به‌ماوه‌یه‌که
به‌ر له‌دابه‌زین جریوه و هاواری بالنده‌کان به‌ئه‌ندازه‌یه‌که به‌رزبوو
به‌زه‌حمه‌ت گوێیان له‌یه‌که‌تر بوو. هه‌زاره‌ها پاساری ده‌یانجریواند،
سه‌ده‌ها بالنده به‌یه‌که‌وه ده‌یاندا له‌شه‌قه‌ی بال، نه‌سره‌دین ئه‌گه‌رچی

له ووبه چندها جار بهم په يژه يه دا دابه زيږو، به لام هه رگيز ديمه نى
بالنده کاني شو به يانيه ي له يادنه چووه وه که به سر جهنگه لدا ده فرين و
ثيقاعى زهنگيکي خه يالبيان به سر شو هه ريمه دا بلاوده کرده وه، سده ها
بالنده که پیده چوو له و ساهدا له هه ناوى خه ليقه ته وه هاتبيتنه ده ري و
همو ترسي له دايکبوونيان له گه ل خو ياندا هه لگرتبي و بيتامانچ پووه
ده ربه نديکي په ش برين. فهره يدون له سر دوا پله که په روانه ي داگرت
و گوټي: «نازيم چاو بنوقينه و بوني هه تاو بکه، سه يره که شته کان
ليره جوړيکي ترن». په روانه که زوربه ي شو پيگا دريژه به هه واوه
چاوى نوقانديبو که له ناميزي فهره يدوندا چاويکرده وه و چاوى به و
درخته زه به لاحانه که وټ، چاوى به په رنگي نالتوني شو هه تاوه که وټ،
شو سه وزيه توخه ي بيني که وه کو شله يه کي چر له درخته کان
ده تکا و تنوک تنوک ده که وټه سر به رده کان، گوټي: «ناه، خوايه،
نمه چ مانايه کي هه يه؟». له و به يانيه دا هيچ په کيک له و سى پياوه
تينه گه يشتن، ثايا په روانه له خوشيدا يان له ناوميديدا وا ده ليت،
به لام ناشکرايو ديمه نى شو قارچکه زه به لاحانه ي له بنى درخته کاندا
وشکبوونه ته وه، ديمه نى شو هيلانه سه يرانه ي له سر درخته کان
ده بينرا، نيگاري شو توله پيگا باريکه ي به گيا په رښنکرايو، بو شو
نامازه ي شتيک بوو شو کات تيڼه ده گه يشت.

هر چواريان به ناو شو چرستانه دا ده پويشتن و ده ليله چاوشينه که
به و زرده خنه ساده و پاكي خويه وه ده يگوټ: «يه که مين که س که
پيڅستو ته ناو شم دار و چرستان و بيڅشه يه وه، عاشق بووه، په رنگه
حکايه تي په يوه ندى شم دارستانه به عاشقانه وه بگه رپته وه بو سه ده يه ک
له موبه ر، کاتي عاشقيکي نه تاسراو به ته نها و به نه يتي و دور له
ناگاداري هيچ که سى ده ستيرکد به په هيلکردني شو په يژه نه فسانه ييه ي
که له و زه مانده له گوري سي کارخانه نيرانيه کان دروستيکرديو، له

هەمان ئەو گۆرسانەى دەریاوانە فارسەکان لە بەندەرەکانى باشوور بۆ هەڵکردنى چارۆکەکانیان بە کاریان دەهێنا، هەلبەت پەیزەگەى بۆیە دادەهێلا، بۆئەوێ لەگەڵ دەستگیرانە بەدەختەکیدادابەزە ناو ئەم خەرەندەو، تا خۆیان لە چارەنوسى رەشى عاشقەکانى پێش خۆیان دەربازبکەن، کە سەربردیانیان لە دەمى حکایەتخووان و لاوکبێژە گەپۆکەکان بیستبوو».

گەنجەکە بواریکی چکۆلانەى دایە بەلەندە نزیکەکان بۆ چریکەکاندن و تورپەبوون، دواى هەڵکێشانی هەناسەىەک و ئیستیک و زەردەخەنەىەک گووتى: «لە دواى ئەو عاشقە، کەم کەم عاشقى بێکەس و بێپەنا هاتوون و سالانیک ئەم بێشەیهیان کردۆتە حەشارگا، هەندیکیان جارێکی دى سەرەنکەوتونەتووە بۆ جیهان، بەلام هەندانیکى دیکەیان دواى چەندین منداڵ، دواى گۆرانی دنیا و کۆنبوونى یادوهریبەکان گەراونەتووە... بەلام بەگشتى ئێرە خاکێکی چۆڵ و فەرامۆشکراوبووە».

نەسرەدین بەناو گیاکاندا دەپۆشت و بە دەنگێکی بەرز کە گۆلە چکۆلەکانى دەورپەری دەترساند، دەیگووت: «ئەمپۆ زەوییهکی چۆڵ و فەرامۆشکراو نەماوە... سەیرکە سەربازە هەلەتووەکان لەم چیا و دەربەندانەدا هۆبەیهکیان بۆخۆیان دۆزیووەتووە، ئەوانەى لە دەولەت هەلەتوون هەواریکیان ئاوەدانکردۆتووە، دەرویش و دیندارەکان کونجیکیان لەم هەردانەدا کردۆتە مزگەوت و مال، هەتا پیاوکۆژەکانیش هەر پوو لەم دەشت و کێوانە دەکەن... ئیتەر بۆ دەبێت پارچەیهک زەوى بە عاشقان حەلال نەبێت؟». دەلیلە چاوشینەکە دەیگووت: «ئاخىرەشق لە هەموو شتەکان ترسناکترە، عەشق وادەکات مەرۆف لەبرى ئەوێ بۆ خودا بگەرێت بۆ دیتنى مانگ و ئەستێرە و جوانى بگەرێت... کێشەى عەشق ئەوێە کە هێندە خەون دەبینى، خۆى لەیاددەکات، دنیا لەیاددەکات... هەمیشەش بە حوزنیکى ترسناک دوايیدیت، چونکە من

دەزانم عەشقى بەختەوەر بوونى نىيە ... عەشقى بەختەوەر ھەمىشە عەشقىكى مردووە». نەسرەدىن بە دەستەسپىك ناوچاوانى خۆى دەسپى و دەىگوت: «عەشقى بەختەوەر چۆن بوونى نىيە؟ عەشق خۆى بەختەورىيە». گەنجە وردەوالەفروشەكە كە چەندەھا پارچە شىعرى كلاسكى لەبەربوو، كارىگەرى ئەو شىعرانەش لە زمانىدا پەنگى دابوووە وەلامىدەدايەو: «نا، نەسرەدىنى بۆنخۆش، عەشق خەيالە ... عەشق خەيالنىكى سەيرە دەربارەى مەعشوق».

ھەمووان بە بىدەنگى سەيرى يەكتريان دەکرد و بەناو جەنگەلەكەدا دەپۆشتن، ئىدى كەس ھىچى دىكەى نەدەگوت ... تاڭكە و چەمەكان بە سەرسامىيەو پىشوازيان لىدەکردن، لە قوولایى دارستاندا بەسەر پردىكى دارىنەى چكۆلانەدا دەپەرىنەو و دەگەيشتنە يەكەمىن مەنزىلگا، لەوێكانە دەيەھا عاشقى پاكردوو لە ژىر كەپر و لە مالى چكۆلەدا لە نىشتەجىيەكى پەرتوبلاودا، دوور لە يەكدى دەريان. دياربوو ئاوەدانىيەكى نوێيە، ئەم خاكەش تازە بە بينىنى مرقۇڤ پراھاتوو. لەووبەر عاشقەكان لەگەل قافلە و قەتارچىيەكاندا بەرەو ئىران و توران، پووەو چىن و ماچىن ھەلدەھاتن، لە سايەى ئىمپراتۆرىكەو دەچوون بۆ سايەى ئىمپراتۆرىكى دىكە، لە ئىمارەتىكەو ھەلدەھاتن بۆ ئىمارەتىكى دىكە، بەلام ئەمرۆ بىستىكى ئەمىن لە زەويدا نەماو، بەدرىزايى سنوور سوپا گەورەكان بەرامبەر يەكترى وەستاون، زەوى بەشنىوہەكى ئەندازەيى ئالۆز لەنىوان ھەزارەھا سەركردە و تىپ و گروھدا پارچەپارچەبوو. ئەو ماوہە «نەسرەدىن» وەكو تەتەرىكى برسى ھەرىمە و ھەرىم گەپابوو مەكرى خۆى لەگەل سەروكى خىلەكان و بەگە گەمژەكان و سىياسىە حىلەبازەكان بۆ دۆزىنەوہى حەشارگەيەك بەكارھىناوو، بەناو دوند و دەريەند و ھەوراز و سەرەوژىرەكاندا ھاتوچۆيكردبوو، ھەر بەو چەشنەى كە لە كۆلانەكانى شارددا ھامى حەسرەتى ھەلكىشابوو، لەویش بەو

زهمینه ئاسنئاسایه دا پۆیشتبوو و گووتبووی: «چ سووکایه تییه که عاشقان له م مهمله که ته دا که ولاتی هزار خیل، هزار باب و هزار پیغمبه ری پاست و درۆن بووه، هه وارێکیان نه بیست... ئه م عه رده، ناوی چیه که ده ره نه دیکی بۆ مه حه به ت نه کرد بیته وه؟... وای چ سووکایه تییه که... چ شه رمیکه نیشتمانی به م گه وره ییه... نیشتمانی، سه ریکی تاقه کانی فه ره اد بیست و سه ریکی کیله کانی مه م و زین بیست حه شارگه یه کی بۆ عاشقان تیا نه بیست... وای له م ئابروچونه».

دواجار پیره میتردیک کۆنه عاشق، پیره میتردیک که هه موو ژیا نی له شارد نه وه ی خۆی و مه عشوقه که یدا له م چیا یانه دا بر دبووه سه ر، دوا ی شه و و پۆژیک پۆیشتن، نه سه ره دینی گه یاند بووه به ر ئه و په یژه یه و گووتبووی: «پۆژگاریکی دور، من هه لها تووی ئه م چپوزه به نده بووم». نه سه ره دین که له بینینی ئه و خا که حه په سابوو، گووتبووی: «ئیره له ده ره وه ی زه مه نه، له ده ره وه ی دونیا یه، خه یالێ خودایه کی پا کردو له ئاسمان خولقاندویتی... په ح، له م قه لایه، په ح، له م هه موو لیڤه واپه بیینه، له م خه رنده ی که شه یتانیش به بی چاوسا غیکی شاره زا نایدۆزیته وه». پیره میترده که گووتبووی: «نه سه ره دین هینده گه مژه مه به و بزانیته ئه م عه رده به که س نادۆزیته وه، هینده و لاغ مه به و تیبگه یت که قه لایه کی عاسی و نه سه ته مه ت دۆزیوه ته وه... ئیره ش زه ویه که وه کو هه ر زه ویه کی تر، بشزانه پارچه خاکیک له م دونیا یه دا نییه مرۆف نه یگاتیت... من ئاگادار تده که مه وه، ئاگادار تده که مه وه».

نه سه ره دین سه یری ئه و پیره میترده ی ده کرد، که عومری له حه شارگه کانی عه شقدا بر دبووه سه ر، به حه شارگه کانی ده گووت: «کونه عاشقان»، به لام هیچی نه ده گووت، له دلی خۆیدا ده ینالاند: «ئهی ئه و هه موو عه شقه ناکامانه بۆ کوئ بچن؟ ئهی ئه و هه موو نه فینه کوژراوه پوو له کوئ بکه ن؟».

له گه پانه وه دا، سیامه ندی بالنده وه کو واشه یه کی ماندوو له برده لانیکی شیندا چاوه پوانیده کرد، که حکایه تی نه و خه رنده قوول و دوورده سته ی له ده می نه سره دینه وه ده بیست، ده یگوت: «نه و زه وییه م نیشانیده، من یه که مین که س ده بم که ده پوم ... هر نه م شه و ده پوم ... هر نه مشه و مه عسومه ده هینم».

سیامه ند بالنده یه که مین که س بوو که هاته نه م چپرستانه، دوابه دوا ی نه ویش هندی له عاشقانی شهرمن و بیخه یالی دیکه پوویانکرده نه م هریمه، هندی له و عاشقه ناکامانه ی نه سره دین له ده می زه مانه وه دهیناسین، زقریه یان نه وکچ و کوپه ناکامانه بوون که پیشتر له نه شکوت و بن برده گاندا خو یان شار دبووه وه.

که په روانه و فره یدونی مه لک دابه زینه نه و خاکه، فیلی گه لا کان و مهستی ناوه کان ماوه یه ک سهراسیمه ی کردبوون، له یه که مین که پردا گوفه ندی په یکه رتاش به خو ی و نه و قره ماشو برنجیه وه «که نیستا له جاران دریزتر بوو» پیشوازی لیکردن. فره یدون، له یه که مین ساته وه مهستی به گورانیک ی قوول کرد له گوفه نددا. نیستا پیاوکی جیدیت ر و چالا کتر ده هاته بهرچاو، ناشکرا بوو فاسیله یه کی بهرینتری له نیوان خو ی و هه موو دونیادا دروست کردوه، جگه له جوخه یه کی شوپ که به سهر شه پوالتکی دریزدا بهریدابووه وه هیچی له بهردانه بوو، ناشکرا بوو به دیتنی فره یدون خوشحال، به لام هویه کی نادیار وای لیکرد خو ی وانیشانه دات، نیستا پتر خو ی به و خره بهردانه وه سه رقالد ه کرد که له کاتی بیتیشیدا په نگیده کردن، نه و بهردانه ی که خانوی چکوله چکوله ی لی دروستده کردن، بورجی په نگاوپه نگ، قولله ی دریز، قه لای بازنی، هه موو نه و شیوانه شی به شیوه یه کی نه ندازه یی ئالوز به قه راغ نه و چه مه دا دابه شکردبوو. فره یدونی مه لک و هاوپکانی تا زیاتر به ره و ناوه وه برپیشته بانایه، زیاتر بهر هه موو نه و شیوه سهیرانه ده که وتن

کە گۆفەند لە مەلاولای دارستانانەدا هەلیچنبیوون، دەیه‌ها جانەوهری سەیر سەیر، چەقەلی مۆری بآلدار، بەرازی پەنگاوپەنگ، ورچی تیکەلاو لە پەرتەقالی و سوور، بزنەکیویی سپی، کونەپەپوی پەش، کۆتری ئەرخبەوانی، دەلەکی زەرد، قەلەموونی سوور. گۆفەند هاوپیکانی دەبرد و زوو پێدەگوتنەو: «بەخیریین، بەخیریین بۆ ئەم ولاتە». نەسرەدین بە دنیاییەکی زۆرەو سەیری کەپەرەکانی دەکرد، سەیری ئەو مالاڵە دەکرد کە ئیستا عاشقان دروستیانکردبوو و حەسرەتی بۆ ئەو هەڵدەکێشا کە خۆی عاشق نییە.

دەلیلە چاوشینە کە خۆشحالاڵە دەپروانییە ئەو لەقلە زەیتونییە پیرانە لە ناو دارەکاندا وەستابوون و بە گۆفەندی گوت: «هەر جارێک کە دیم شتیکی نوێ زیادیکردو، جاری پێشوو ئەم لەقلە زەیتوونی و حوشرە خاڵدارانە لێنەبوو. من کە چاوم بەم گیانلەبەرە پەنگاوپەنگانە دەکەوێت کە تۆ لە بەرد و درەخت و گەلا دروستیانەدەکەیت، هەستدەکەم ئادەمیزادەکان زۆرجار لە وەحی پێغەمبەرایەتی تێناگەن... ئاخەر مەرج نییە پێغەمبەرەکان تەنها لە شیوەی کتێبدا، یانی بە وشە، وەحییان بۆ بیتەخوار، لەوانە پێغەمبەران وەحییان لە شیوەی دیکەدا بۆ بیتەخوار... وانییە؟».

هەمووان بێدەنگدەبوون، سەیری گۆفەندیان دەکرد کە لەپیشیانەو دەپویشت و بە دەنگێک کە زینگەپەکی خودایی تیاوو دەیگوت: «زۆر سەیری ئەو پەیکەرە مەکن... زۆر سەیرکردنی ئەو پەیکەرە وادەکات خەیاڵتان بەشیوەپەکی سەیر و ترسناک هەبکات، خەیاڵتان تووشی دەردێک بێت کە چێتر پاستی و درۆی بۆ لەپەکی جیانەکرێتەو... ئەوانە پەیکەری من... ئەوانە پەيوەندیان بە هیچ کەسەو نییە، بە منەو نەبێت».

پەروانە ئەو کات تێنەدەگەیشت گۆفەند مەبەستی چییە؟ بەلام

تپه پرنی کات و شاره زابوون له ژبانی نه و دارستانه، مانای هه موو شته کانی بو ئاشکراکرد.

گۆفەند نه و به یانییه به خۆی و گۆچانیکی گه وره و درێژه وه به ره و ناوه وهی نه و هه ریمه پێشیانکهوت، ده پۆشتن و نه و ژن و پیاوه عاشقانه یان ده بیینی که له به رده م ماله کانیاندا، یان له ناو که پره کاندایان له ژیر به تانییه کانیانه وه سه ریانه رده هینا و سه یری نه و میوانه تازانه یان ده کرد، نه سه ره دینیش هه میشه به زه رده خه نه یه کی شه رمن و کچانه وه وه لامیده داوه . دونه یه ک بوو په روانه له ساته وه ختی یه که مه وه، تووشی ترس و سه له مینه وه یه ک بوو له گه لیدا. که س تازانیته له به ر چ هۆیه ک په روانه له یه که مین ساته وه نه و پیاوه ی قه بوول نه کرد که خۆی وه کو پێغه مبه رێک نیشانده دا. گۆفەندیش سه یری چاوی نه و کچه ی نه کرد که گه لێ چیرۆکی له سه ر سیحر و جوانی بیستبوو... به لام دیاریوو ئیدی هه مووان له وێن و له و جیگایه ش ده میننه وه . له سه ر ته نوو رێکدا به دیار نه و ژنانه وه وه ستان که نانیان له گه نه شامی و به پوو و جو دروستده کرد، له به ر نه و ئاگرده دا، گۆفەند چیرۆکی پۆژانی سه ره تای بو گێرانه وه، حکایه تی هاتن و دابه زینی خۆی له گه ل دلارامدا بو ناو نه م دۆله فه رامۆشکراوه . که قسه ی ده کرد، فه ره یدون ده نگی نه و گۆفەنده ی جارانی تیا نه ده دۆزیه وه که له چایخانه و سه یرانگا کانی ده وری به یری شاردای سه رخۆشده بوو، جنیویده دا، بوتلی ده هاویشته و سه مایده کرد. ئیستا پیاویکی ده دیت شیوه یه کی نورانی به خۆی ده به خشی، یه کیکی ده بیینی له شیوه ی شیخیکی ده ینواند، گۆفەند ده یگوت: « کاتیک ئیمه هاتین، هه موو په کانی نه و په یژه مه لعونه له قبوون، ده ترساین له ژیر پیماندا بترازین و به ربینه وه، چینیکی ترسناکی هه ور که نه ستوراییه که ی به نه ندازه ی بۆندی بالا مان بوو له گه لماندا ده نیشه سه ره زه وی... تا گه یشته نه خوارێ هه چمان نه بیینی، ته نها نه و هه وره

نه بێت که له ناویدا سیبهری چهندهها گولم دهبینی که وهکو نهخشی به جیماو و کوژاوهی سهر بهردی له سهر هه ورهکان هه لکه نرابوون ... که من و دلآرام گه یشتینه ئیره جهنگه لیک بوو تاکه تاکه عاشقانی دی تیا نیشته جی بوویوون، هه موو تازه بووین، هه موو لیره نوئ بووین، پیده چوو دهیهها سالیش بێت که س پووی لیره نه کردبیت، له هه ندی جیگادا ئیسکی نهو عاشقه زۆر دیرینه مان دۆزیه وه که لیره مردبوون و دواي خویان که سئ پهیدا نه بوو بوو بیانشاریته وه، په کهم ههفته ده بایه نهو ئیسکانه مان بکردایه به ژیر خاکه وه تا بتوانین زینده گییه کی ناسای له م جهنگه له دا ده ستهپیکهین، چونکه ده مانزانی شوینیکی دیکه مان نییه تیا برین».

گوفه ند بهردهوام به گۆچانه کی دهستی یاری به ورده بهردهکانی بهردهمی خۆی دهکرد، یاری به گه لا وه ریوهکان دهکرد و ده یگوت: «من که په کهمجار هاتمه نه م دارستانه، وامده زانی کوشتی چاره نوسی خۆم، شه وانیکی دور و دریز له و ئاسمانانه راده مام که وه کی جۆره ئابلۆقه یه کی ترسناکی گونا و بیکه سی ته ماشامده کرد. من و دلآرام پیکه وه ده مانقیزاند، به لام دهنگی نهو ئاوه هه موو سه دایه کی ده کوشت، هیدی هیدی ده بویه نه م جیهانه م دروست بکردایه ته وه، بیرم له ناگر و پاو و چاندن و پاشه کهوت بکردایه ته وه، بیرم له په یوه ندیه کی تازه بکردایه ته وه له گه ل نه م سروشته دا که تیینه ده گه یشتم و نه ویش تیمنه ده گه یشت، ده بایه پۆژانیکی زۆر له گه ل به رد و درهخت و بالنده کاند قسه بکه م، ده بایه له گه ل پۆخی نهو ئاوانه دا بدویم، بیانته زمان، تا پۆژیک هه ستمکرد ته نهانیم، هه ستمکرد نهو مه ترسییه گه ورا نه ی ده ره وه ... نهو جیهانه ترسناکی شار و دیکان، جیهانی سیاسهت و ئاین، پۆژ له دواي پۆژ عاشقان زیاتر به ره و نه م جهنگه له راپیچده که ن. ئیستا له قوولایی پۆحمدا هه سته ده که م، ده کریت ئیره شاریکی سه ره بخۆ و

جیاوازی لی دروستبکریّت، جوانتر و بهرینتر و نازادتر له و جیهانه ی که لیوہی هاتووین... ئیره ولاتیکی عاسییه، دهکریّت هه موو قه و من، هه موو خیلّی به شیوہی خوئی، شہریعتی خوئی دامہ زینیت... دهکریّت ئیمہ ش شہریعتی خویمان هہ بیت».

گۆفەند بەردەوام بە دەنگیکی ھێمن، بە دەنگی پیاویک کہ لە ژێر ئاسمانی ئەم جەنگە لەدا بیری لە ھیکمەتی ژیان کردۆتەوہ قسەیدەکرد، ئاماژە ی بۆ ئەو لاخەرەندە بەرزانە دەکرد کہ کەس ناتوانیّت پیاواندا بیتەخوار، لە باکووریشەوہ ئاماژە ی بۆ ئەو بەرزاییە ترسناکانە دەکرد کہ دەمی نیمچە دەریاچە یەک هه موو پێگاکانی تیا قوفڵدەکرد، لە ھەندێ شویئیشدا ئاوەکان بووبوون بە تافگە یەکی بەخوێر کہ زیندەوہریک چیبە لیی دەرنەدەچوو، لە خواریشەوہ ئەو چەم و تافگانە شەتاویاندەدایە و دەریاچە یەکی دیکە یان پێکدەھێنا، دیاریوو ئەو بەو چەند مانگە کون و قوربانی ئەو جەنگە لە گەراوہ، دەیزانی ئەوہی بیتە ئەم جەنگە لە، دەبیت تەنھا لە سەرەوہرا دابەزیّت.

ئەو پۆژە تا خۆرئاواو بوون، گۆفەند درەخت و چەم و بالندە و بەردەکانی نیشاندان... پێچاوپێچی جەنگە ل و ئاوەکانی بۆ پووندەکردنەوہ، ھێمنی و گەشبینییەک لە چاویدا بوو کہ گەلی بەو غەمە ئەزەلییە ی ناو پۆحی پەروانە غەریب بوو.

شەوی یەکەم لەو جەنگە لەدا، شەویکی سەیربوو، لای فەرەیدونی مەلەک وەکو دۆزینەوہی دونیا یەکی تریوو، لای پەروانەش سەرسوپمان و ترس و تارمایی بوو.

لە یەکەم شەوہوہ کاتێ ھەموو عاشقان وەکو ئەلقە یەکی سىحراوی گەورە بە دەوری ئەو ئاگرەدا دانیشتن، پەروانە ھەستیکرد ئەم جیہانە شتیکی ترسناکی تیا یە، کہ سەیری ئەو سیما ماندووانە ی دەکرد کہ لە دەوری دەنگی پێر لە ھیکمەت و خەونی گۆفەند کۆبووبونەوہ،

بهردهوام ئه و پرسپاریه له خۆی دهکرد: «ئێره بهههسته یان دۆزهخ؟». گۆشه‌ند به و سیما سه‌یر و سیه‌راوییه‌ی خۆی، توانای هه‌بوو عاشقه‌کانی تر مه‌ستبکات. ئه و هه‌موو شه‌وێ له‌ به‌ر ئه و ئاگرده‌دا داده‌نیشت و به‌و ده‌نگه‌ مه‌ست و نیمچه‌ گه‌رپی له‌و خه‌وانانه‌ ده‌دا که ده‌بیینی، باسی ئه و دونیایه‌ی ده‌کرد که ده‌کرێت دروست بکری، نه‌خشه‌ی ئه و شاره‌ خه‌یالییانه‌ی داده‌نا که ده‌شیت بینه به‌ههسته، باسی ئه و زه‌وییه ئازادانه‌ی عه‌شقی ده‌کرد که ده‌شیت بدۆزیننه‌وه، به‌لام «په‌روانه» جگه له زه‌وییه‌کی گۆشه‌گیر و تاریک و شیدار هه‌چی دی نه‌ده‌بیینی. په‌روانه جگه له و سیما غه‌ریبانه‌ی ده‌روبه‌ری که به غه‌ریبی سه‌یریانده‌کرد و به غه‌ریبی سه‌یریده‌کردنه‌وه له‌م جه‌نگه‌له‌دا مژده‌یه‌کی لێ دیارنه‌بوو... سه‌یرترین شت بۆ په‌روانه دیمه‌نی ئه و مندالانه‌ بوو که بیچووی حه‌رامزاده‌ی ئه و عاشقانه‌ بوون، که پیشتر له ئه‌شکه‌وت و چیا و سه‌ر لوتکه به‌رزه‌کاندا ژیا‌بوون و له‌ویادا خێزانیان دروستکردبوو... مندالانی له ژێر بروسکه و په‌هێله و ترسدا گه‌وره‌بوویون، مندالانی که هه‌ینه‌ده‌ی په‌یوه‌ندیان له‌گه‌ڵ با و شه‌و و دره‌خت و گیاکاندا هه‌بوو، پێنه‌ده‌چوو په‌یوه‌ندیان به‌ مرقه‌خانه‌وه هه‌بیست، گیانیان له‌ قورپی ئه و چه‌مانه هه‌لکشابوو، به‌دریژی پۆزیش له‌ ناو گه‌لاکاندا یاریانکردبوو. په‌روانه سه‌یریده‌کردن و ده‌یگوت، ئه‌مانه‌ دوور له‌ جیهان، دوور له‌ شاره‌کان گه‌وره‌ده‌بن، ده‌بیست وه‌کو مندالی زه‌وییه‌کی نه‌فهرت لێکراو بژین، که سه‌ریشی به‌رزه‌کرده‌وه جگه له‌ گه‌لا و لق و پۆپی دۆزه‌خیانه‌ی دره‌خته‌کان هه‌چی دیکه‌ی نه‌ده‌بیینی. ئه و شه‌وه که له‌ که‌پرێکی چکۆلانه‌دا خه‌وتن، فه‌ره‌یدون زوو به‌ئاسوده‌یی خه‌وی لێکه‌وت، به‌لام ده‌نگی سه‌یر و په‌ر له‌ هازه و قریشکه‌ی ئه و چه‌مانه نه‌یاننیشت په‌روانه بخه‌ویت، په‌روانه له‌و شه‌وه‌وه ئه و می‌روه‌و بال‌داره زیوینانه‌ی ده‌بیینی که وه‌کو چرا ده‌دره‌وشانه‌وه، ئه و کولله گه‌ورانه‌ی ده‌بیینی که به‌ پۆل

به ناو جه ننگه لدا ده فرپښ و باله کانیان نور ټکی مه یله وسوړ و ناگراوی لئ
هله ده ستا، نه و بوونه وهره سهیرانه ی ده بیښی که که لا دروستیده کردن
و سرله نوځ ټیکیده دانه وه، نه و ناوانه ی ده بیښی که وهک پشکو
داده گیرسان و ده کوژانه وه، چاوی لټکه دنا و نه و چیلکه و چلوچیوانه ی
ده بیښی که وهکو سحر بازیک کویان بکاته وه، کوډه بوونه وه و ده چوونه
سهریک و شیوه ی سهیر سهیریان دروسته کرد، که چاویشی ده کرده وه
ده بیښی بلاوده بڼه وه و له یه کدی ده ترازین.

پوژانی دواتر په روانه له نژیکه وه حقیقه تی نه و ژیاڼه ده بیښیت،
له نژیکه وه ټیکه لاوی نه و ژنه چکوله و لاوازانه ده بیټ که له ناو نه و
دارستان و جه ننگه لدا، سه به ته ی چکوله چکوله دروسته کڼ. له گه ل
گوفه ند و فهره یدوندا ده چټه نه و وهر شه گهره یه که له جیگایه کی
چرې دارستانه که دا دروستکراوه، له ویادا پیاوان له سرو ټکی سه یردا
په یکه ری دوو عاشق داده تاشن که به نارامیه وه نامیزیان کردوه به یه کدا.
فهره یدون له و جیگایه دا، همو نه و زانیاریانه ی، له شار له وهر شه که ی
گوفه نددا فیږیو بوو ده خاته وه کار و ده بیټه په یکه رتاشی کی نوځ،
مه ستانه گورانی ده لټ و ئیښده کات... هر له یه که م پوژیشدا جاری کی
تر سیامه ندی بالنده ده بیښټه وه، نه و پیاوه ی هر گیز له کوږوونه وه
شه وانه کانی گوفه نددا ناماده نابیت و بهرده وام له سر دره خته کانه وه به
جووتی چاوی دره و شاوه وه سه یری شه و گوند و عاشقه کان ده کات.
سیامه ند که عاشقه کانی دیکه به واشه و کوډاره و داله شه پانییه کان
ده شو به ټن، ئیشی نه وه یه دره خته کان بېرټ و ناماده بیکات بو
په یکه رسازه کان. که یه که مجار فهره یدون به ته ور ټکه وه ده بیښیت،
ده یه ویت سلوی لټیکات، ده یه ویت یاده وهری نه و دوو شه وه ی به ټټه وه
یاد که پټکه وه له وهر شه که ی گوفه ند و له کټلگه ی گوله به پوژه کانددا
به سه ریان بر دبوو، به لام هینده ی فهره یدون لټی نژیکه بیټه وه، نه و

بئنه وهی هیچ مه یلیک بۆ قسه کردن نیشانبدات، پوو وهرده گیریت و دهچیته سهریه کی له درهخته کان و له سهره وه له ناو گه لاکاندا خۆی ههشارده دات... عاشقه کانی دیکه پتیا نوايه، سیامه ند که مدوترین و ترسناکترین پیاوی ئهم دۆلهیه، گۆفه ندیش ده لیت: «سیامه ند پتیاویه ئهم جهنگه له نیشتمانی ئه وه و ئیمه زه وتمان کردوه».

فه ره یدون ههر له وه ورشه یه دا عه زیزی تیرنه نداز ده ناسیت که تاکه تفهنگچی جهنگه له و خۆی به ده ست پاستترین پیاوی دونیا ده زانیت. مه هدی گۆله باخ ده ناسیت که ئیواران، دواي کار، گۆله کتویه کان کۆده کاته وه و له شوشه یه کی گه ورده گۆلویان لیدروسده کات. «غه مگینی به خته وهر» ده ناسیت که ژیا نی به شیویه کی سه یر له نیوان گریانی به کۆل و پیکه نیندا دابه شبوو. کلپه ده ناسیت که ده توانیت به فیکه هه موو گۆرانییه به ناوبانگه کان و سه مقۆنیا گرنگه کان دووباره بکاته وه، ئه سه عدی نامۆ که ته نها گیا ده خوات، تاهیری توتی که هینده له وه که ژ و چیا یانه ژیا وه، به ئه سته م هه ندی وشه ی له بیرما وه و جگه له توانای دووباره کردنه وهی هه ندی ده نگ، به هره یه کی تری نییه ... چهنده ها پیاوی دیکه ش که له شویتنی جیاواز جیاوازه وه دابه زیبونه ئه و جهنگه له، هه مووش پیکه وه خه ریکی تاشینی ئه و په یکه ره چکۆلانه ی دوو عاشق بوون که ده ليله چاوشینه که دواي ئه وان هه لیده کیشایه سه ری، له ته ک سه به ته ی چنراوی کچه کاندایا ریده کرد و له گه ل خۆیدا ده بیرده شاره دووره کان، له وئ دواي گه شتیکی درێژ ده یفرۆشتن و عاشقه کان چیا ن بویستایه ده یکه ری و ده گه رایه وه بۆ دارستان.

گۆفه ند له یه که مین به یانیدا ده یگوت: «بپوانه فه ره یدون، عه شق هه موو پیاوه ئاساییه کان ده گۆریت بۆ هونه رمه ند... ته ماشاکه ... ببینه ... ئهم په یکه رانه له هه موو هه ریمه کانی ده وریه رمان ده فرۆشریت... به سه ر زه ویدا بلأوده بئته وه، دهچیته ماله کانه وه، دهچیته ژیا نی

پیاوه بچکۆله‌کانه‌وه». فەرەیدون سەیری پەیکەرەکانی دەکرد، سەیری وەرشەکی دەکرد، سەیری جەنگەڵەکانی دەورووبەری دەکرد لە یەکەم ساتە‌وه‌هەستیدەکرد کە ئێرە دوا نیشتمانی ئە‌وه‌، دوودڵ لە‌نێوان خە‌ونه‌ کۆن و دێ‌رینه‌کانی خۆیدا و ئە‌م جیهانه‌ سە‌وز و چکۆلانه‌یه‌دا کە مه‌یلانیکی سە‌یری به‌لای سی‌یه‌ر و تاریکی و ترسدا هه‌یه‌ ده‌چووه‌ ژووری، سە‌یری شته‌کانی دەکرد، سە‌یری ئە‌و پێ‌گا سە‌یر و پێ‌چاوپێ‌چ و تاریکی دەکرد کە دنیای ئە‌و کۆلیته‌ له‌‌برده‌میدا ده‌یکاته‌وه‌، به‌ گۆفنه‌ندی ده‌گوت: «لێ‌ره‌وه‌ ده‌توانین به‌‌ره‌و هه‌موو دنیا سه‌‌فه‌ریکه‌ین... لێ‌ره‌وه‌ ده‌توانین به‌‌بێ‌ده‌نگ بفرین». گۆفنه‌ند بێ‌شه‌وه‌ی گۆیی لێ‌بێ‌ت ده‌ستی به‌‌رزکرده‌وه‌ و به‌‌هه‌موو عاشقه‌ کرێ‌کاره‌کانی ده‌گوت: «با ده‌ستپێ‌که‌ین... با ده‌ستپێ‌که‌ین...». خۆی له‌ ناوه‌‌پاستی هه‌موواندا گۆچانه‌کی داده‌نا، قزێ ده‌کرده‌ دوو‌پ‌رچ، چۆغه‌کی داده‌کە‌ن و به‌ هه‌یه‌تی پی‌غه‌مبه‌ریکی سه‌‌رسامه‌وه‌ ده‌ستی به‌‌رزده‌کرده‌وه‌ و ده‌ی‌گوت: «با پۆ‌ج بکه‌ین به‌‌به‌ر ئە‌م دارانه‌دا». له‌ چە‌ند ساتی‌کی که‌مدا هه‌مووان ئاماده‌ی کار ده‌بوون، هه‌مووان به‌‌شی خۆیان له‌ و کۆته‌ره‌دارانه‌ هه‌‌لده‌گرت و ده‌که‌وتنه‌ تاشین. گۆفنه‌ند یه‌که‌یه‌که‌ به‌‌سه‌ریان‌وه‌ ده‌گه‌‌را، فێ‌زیده‌کردن ده‌بێ‌ت چیبکه‌ن، هه‌میشه‌ش ئە‌و فەرمانه‌ ته‌‌لیسماییانه‌ی خۆی دووباره‌ده‌کرده‌وه‌: «پۆ‌حی بکه‌ به‌‌به‌ردا... تێ‌بێ‌گه‌... شه‌رمی بشکێنه‌... بیلاوێ‌نه‌وه‌... خۆشتبویت... هتد». دوا‌جاریش، هێ‌نده‌ی به‌‌رده‌سته‌کان پە‌یکەرێ‌کی چکۆلانه‌یان ته‌‌واوی‌کردبایه‌، گۆفنه‌ند هه‌موو توانای خۆی ده‌خسته‌‌کار تا ده‌ی‌گه‌‌یانده‌ ناسکترین شی‌وه‌. هه‌میشه‌ خۆی دوا‌هه‌مین ته‌‌له‌‌زمی ده‌تاشی، خۆی دوا‌هه‌مین نی‌گاری پتووشده‌کرد... دوا‌جاریش که‌ ته‌‌واوده‌‌بوو له‌ جه‌سته‌ی تیکه‌‌لاوی ئە‌و دوو عاشقه‌ پاده‌‌ما و پە‌یکەرکه‌ی به‌‌رزده‌کرده‌وه‌ و ده‌ی‌گوت: «سه‌‌یرکه‌ن، چ موعجیزه‌یه‌کی جوانه‌... چ شا‌کارێ‌کی بچکۆلانه‌یه‌».

پەروانەش ھەر لە سەرەتاوە، بەناو ئەو کەپر و پێگا و قەراغی چەمانەدا دەپۆیشت و دەکەوتە پشکنینی ئەو دونیایەیی دەورووبەری، تێکەڵ بە جۆگەیی ئەو ژنانە دەبوو کە لە دواي سەبەتە چنن، لەسەر چەوی ئەو پۆخانە دەکەوئەن، ئیواران سەرنجی پیاووەکانی دەدا کە دەچوونە سەر درەختەکان، گۆرانپیان دەگوت، خۆیان فرێدەدایە ئاوەکانەو و مەلەیان دەکرد. عەزیزی تیرئەنداز بە خۆی و تەنھا ساچمەزەنی ناو ئەو جەنگەلەو کۆتر و چۆلەکانی پراودەکرد. تاهیری تووتی، لەسەر بەردێک ئەو ئارەزوو کوشندەیی خۆی بۆ لاساییکردنەوێ بۆلبول و کونەپەپو و دارکونکەرەکان تێردەکرد. دەستەیکان بە کۆمەڵ لە ناو بەشە تاریک و چەرکانی ئەو دۆڵەدا بەدوای کۆکردنەوێ بە لالۆکی کێوی و تووتپکی چۆمەلەندا و ندەبوون. پەروانە ئاوپێدەدایەو و ئەو ژنە مندالدارانەشی دەبینی کە لە ناو میثوولە و گیزەگیزی میرووەکانی جەنگەلدا شیریان بە ساواکانیان دەدا. پەروانە لە ژێر کەپرەکاندا مەعسومە دەناسی کە بە چاویکی پڕ لە گومان و ترسەو دەلێت: «ئەم جەنگەلە گەورەترین درۆیە، عەشق ئەزەلی نییە، دواجار کە عەشقی شەمە ئێرە زیندانێکی ترە». دلارام دەناسی کە بە ئەندازەیک مەستی ئەو دەنگە سىحراویەیی گۆشەند بوو، پێیوایە جاریکی دیکە ناتوانی کە بە دەرهوێ ئەم دارستانە بژی. «شەھلای خوداناس» دەناسی کە بە قورئانیکەو ئەو ناو جەنگەل دەگەپیت، لەنیوان مندالە زۆلەکانی خۆی و باوھپی بیسنووری بە خودادا تووشی شیتی و وپێتەیک گەورە بوو، لە یەکەم بینینیشیدا بۆ پەروانە پێدەلێت: «لە داھاتوویەکی نزیکدا ئەم دارستانە دەبێتە جەھەنم». «مروری گچکەلە» دەناسی کە تەنھا مەراقی و شکرکردنەوێ میووەکانە، چونکە ترسیکی سامناکی لە بەفر و گەردەلولەکانی زستان ھەیە.

لە ناو ئەو دارستانەدا، کاتێ باکان دیت، گەردەلولەکان ھەلەدەکات،

ئاوهكان توپردهبن، بالندهكان دهقيژنين، پهروانه ههستدهكات ههموو
 ئهو دهنكانه وهحشهتيكي قوول له پوچيدا دروستدهكن، ههستدهكات
 كه سيپهري سهنگين و بهريني ئهم جهنگله، كچه عاشقهكاني گوريپوهته
 سهر تارمايي پهنك زهره و بيمار، ههستدهكات كچهكان پوژ به پوژ
 پهشتر و پهشتر دادهگهپين و پهنكي ئهو دارانه وهردهگرن، پهنكي
 ئهو بهرده بوو و نهسمهراوه وهردهگرن، كه له كندهلانه دوردهكانهوه
 بهربوونهتهوه ناو ئهم جهنگله. پوژيك لهبن بهرديكي عاسيدا ههموو
 ئهو خانمانه دهبينيت به پووتي له ناو ئهو چهমেدا خوځيان دهشون...
 دهبينيت ههموو وهكو سيپهريكي تاريك و قهترانيان ليهاهتووه، دهبينيت
 هيدي هيدي پوخساري خوځيان وندهكن و دهبنه تارمايي پهرش. ماوهيهك
 پهروانه تيناكات، ئايا ئهو ديمهه سهيرانه دهيانينيت، موتهكي ناو
 خهالهكاني خويهتي يان حهقيقه، بهلام كه بهرچاوي پووندهبيتهوه،
 كه ئهو وپينه و خهيالانه بهريدهدهن، كه تهماشاي ئهو ژنانه دهكات
 كه مندالهكانيان له ليتاوي چهمهكاندا دهردههيئنهوه، كه ميك نارام
 دهبيتهوه. بهلام دواچار دلنياه، نهلقهيهكي سپي له تهنهياي بهدهوري
 مهخلوقهكاني ئهم جهنگلهدا كيشراره، كه وهكو شهبهنگيكي بازنهياي
 له دهوري ژن و پياوهكان دهبينريت. هر لهو پوژانهدا ميدياي غهگين
 دهناسيت، كه كچيك له مندالييهوه فيري قسه نهبووه و بهردهوام
 به دهفتهر و پينووسيكهوه لهسهر بهرديكي گهوره خهريكي نوسيني
 ميژووي ئهو شته سهيرانهيه كه دهيانينيت. ميديا لهسهر لاپهريهكي
 سپي بوي دهنوسيت: «ئهمه جهنگلي گوشهگيرييه... عهشق ليترهدا
 دهمرئت». پهروانه بيپاكانه خوځيدهداته دهست ئهو با ساردهي له
 سكونيكي لهناكاوي نيوان دارهكانهوه ديت، لهسهر يهكيك له بهردهكان
 به خهلوژيكي جيماو له ناگريكي كون دهنوسيت: «من دهمويت برؤم
 بو جيگايهكي ديكه، گرنگ نهويه له شويئيكدا نهوستيت». ميدياي

غەمگین تەماشای نوسینەکانی پەروانە دەکات، لەپشت وشەکانیشیەو
خەونیکی قوول و دیرین دەخوینیتەو بە دۆزینەوێ دنیایەکی
پاستەقینەى دیکە، تێدەگات پەروانە رقی لە جەنگە. پۆزانی دواتریش
پەروانە لە هەموو جیگایە کدا دەکەوێتە نوسینی ئەو پستە سەیرانەى
کە دەبنە جیهانیکی تایبەتى بۆ خۆى. میدیاش هەنگاو بە هەنگاو
لە ناو ئەو جەنگەدا دای پەروانە و وشەکانی دەکەوێت کە با
لە هەمان پۆزا دەیانسڕێتەو، لە شوپێنیکیشدا لە قوولایی جەنگەدا
پووبەپوو بەرامبەرى یەکدی دەوستان و تێدەگەن، کە ئەو نوسینە
سەیر و دووبارەبوووەو سەر دەفتر و دیوارە بەردینەکان، جگە لە
حەقیقەتى قەتیسبوونیکی سامناک لە شوپێن و لە زەمان و لە عەدەمدا
هیچی تر نییە .

ئەو ماوەیەکی من لە مەلەوێ ژیا، ژیا، لە شاردای پۆڵ لە دوا پۆڵ
 شێوێکی ترسناکتری وەردەگرت، شەپۆلی ئەو پیاو و ژنانە و لاتیان
 جێدەهێشت، تادەهات گەورەتر دەبوو، خەڵکانیکی زۆر مەلەکانیان لەسەر
 شۆستەکان هەراجدەکرد، خەڵکانیک یادگاری پێشە دوورەکانیان دەبردا
 مەزاتخانەکان و دەیانفروشت، بە هەزارەها لەبەردەم زەرەنگەرەکاندا
 سەرەیان دەگرت و زێڕ و سامانی خۆیان بەتالان دەدا، بێوژنەکان
 گەردانەکانی ملیان، کچانیش کچیتیی خۆیان دەدا بە قاچاغچییەکان
 تا لە سنوور بیا نەپەڕێنن. شار بوو بۆووە هەراجدەییەکی گەورە،
 ماوەیەکی کەم بەر لە پۆیشتنی من، ئەو مەیدانی جەلەبەشیان کرد
 بە مەیدانیکی مەزاد، من لە بەلگۆنە کەدا دادەنیشتم و سەیری ئەو
 هەزاران چرپا و سیسەمە گەورە و گرانبەهایانەیی خەوتنم دەکرد کە
 ژنان و پیاوان شەوانی خەوتنی خۆیان لەسەر مەزاد دەکرد. سەیری ئەو
 پیاوانەم دەکرد کە پانکەیی بنمیچەکانی خۆیان، شوشەیی پەنجەرەکانیان،
 سەعاتەکانی دەستیان، جلی ژێرەوێ کچەکانیان هەراجدەکرد. ئەو
 کچانەیی ئاوێنە و سوڕاو و جوانی خۆیان دەخستە مەزادەو. منداڵم
 دەبینی دەستکێشەکانی پێگای قوتابخانە، کلاوێ فەرۆوەکانی خۆیان
 دەفروشن، هەمووش دەیانویست خۆیان بگەیهێننە قافلەیی ئەو پیاوانەیی
 بە پێ لە دەشت و چیا و دەریاکان دەدن... من لە یەکێ لەو

نئواریانەدا بوو، بېيارمدا ھەرگىز ئەم شارە بەجىنەھيتم و تا ھەتاھەتايە لىرە بىيتمەو.

لە يەككى لەو نئواری سەيرانەدا بوو كە پورم دوويارە دەرکەوتەو ۋە بە دەنگى بەرز نەفرەتى لە ھەموو ئەوانە كرد كە دىنى خۆيان دەفرۆشن و پوو لە ديارى گوناھباران دەكەن. دەرکەوتەو ۋە پورم پەيوەندى بەو پېژدە گەورانەو ھەبوو كە پياوانى ئيماندار بو چاكردىنى پەوشت و پاستكردەو ۋە زيان و گرتەو ۋە شىرازەكانى لەش و پۇچ ئامادەيان دەكرد. مەن ھەموو بەيانىيەك، كاتى خەريكى شتن و پاكردەو ۋە شتەكان بووم، كە سەرقالى كۆكردەو ۋە كرمە وەريو ۋەكانى ژيەر دايكم بووم، لەو رادىق كوردىيە بىمانايەو ھەوالى كۆبوونەو ۋە زانا پۇخاننىيەكانم لەگەل پياو ۋە پايدارەكانى سوپادا دەبىست، دەبىست پۇژ لە دواي پۇژ ئەفسەرە بەرزەكان زياتر كاروبارى ئەخلاق، كاروبارى پاستكردەو ۋە دىن و زيان دەدەنە دەست ئەو پياو ۋە پۇخاننىيە پايدەبەرزەكانى مەزگەوتەكانى خۆيان گۆرپىو ۋە سەر قوتا بخانەيەكى نوئ.

ئەو كاتى كە پورم دەرکەوتەو، مالى ئىمەش وەكو ئەو جىهانەي دەرەو، بە ھىمنى لە ناو خويدا دابەشبوو بوو. براكانم وەكو سەدەھا ھەزار پياوى تر خولياي سەفەر و دۆزىنەو ۋە خاككى تر كەوتبوو سەريان، ھەندىكيان لە شەوى دواي ھەلھاتنى پەرۋانەو تووشى شەرمەزارىيەك بوو بوون، چىتر نەيان دەتوانى سەربەرزىكەنەو، ھەندىكىشيان دەيانويست بېژن و بە ئازادى بژىن، بەلام باوكم بە پىچەوانەو پۇژ دواي پۇژ پتر دەخزايە كونجى ئەو مەزگەوتە تاريكانە و لەگەل پياو چكۆلەكانى دىكەدا لە بەحرى پارانەو و زىكر و سەلاواتدا وندەبوو. جارجار بانگىدەكردم و دەيگوت: «بەرلەو ۋە كار لە كار بترازىت، دەبىت چارەيەك بو تۆ بدۆزىنەو...»، ئەو بە

جيديه تيكي زور قوولوه بيریده کرده وه . ده مزانی ئه وانه قسه ی خوی
نین، به لکو خه یالی ئه و خوشکه ده فزه نه یه تی که پوژانه له بازایی
زه په نگه ره کاندایاوکمی ده گرت و پییده گووت: «بیر له چاره نویسی
کچه که ت بکه ره وه، واته مه نی له چوارده سال به ره وژوره، که نه ویش
په دوری پایوئیک که وت، ئه و کات چوئن سه ر به رزده که یته وه، سه ری
لووتی خوئ به ره و چ مه مله که تیک په شده که یته، له پوژی هه شردا
چی وه لامي خودا ده ده یته وه؟». براکانم هیچیان نه ده گووت، من و
براکانم هه رگیز په یوه ندیمان نه بوو، من جگه له ئیشکه ریکی بچکولانه
و به رده ستيکی گوپراهی له هیچی تر نه بووم. زورجار وامده زانی که ناوم
نازانن، زوربه ی کات هه ر به «تو» بانگیانده کردم، منیش جار جار
به نه نقه ست ناوه کانیانم یادده کرد، له گه ل یه کدی تیکه لاومده کردن،
به لام هه رگیز لییان یاخی نه بووم، من وه کو په روانه عه یار نه بووم.
ئه و به وریاییه کی زوره وه ده بیو غزاندن، ئازاریده دان، له ناویه کدا ده یدان
به شه پ، گوره وییه کانی ده شاردنه وه، جله کانیانی به جگه ره ی یه کدی
ده سووتان، کلله کانی ونده کردن، نه شیده هیشت له هیچ شتی کدا
گونا هه بار ده رچیت. من به پیچه وانه ی په روانه خوئم له توو په بوونه
ترسنا که که یان ده پاراست، خوئم له چاوانیان ده پاراست که هه ندی جار
هینده سه یر سه یر یانده کردم، پییده چوو ته ماح له شتی کم بکه ن.

من «خه ندانی چکوله»، عه سرتیکی فینک جیهانم لی هه لگه پراهه وه ...
عه سرتیکی فینک به پیچه وانه ی هه موو چاوه پوانیه کانی منه وه، باوکم
زوو له بازایی زه په نگه ران گه پراهه وه و به هیمنی پییگووتم: «خوئ
بگوپه، کراسیتی په شی دریز له بهرکه و له چکیک بیهسته و بابرۆین».
ئه وه یه که مین جار و دوا هه مین جار بوو ته نه ها له گه ل بامدا بچمه ده ری.
ئیدی له و ئیواره یه وه بایم و خیزانه که م مینان دایه ده ست ئه و
توبه کارانه و بو هه تاهه تایه ده سته به ردارمبوون. هه ر به پیچاوپیچی

پێگاکاندا تێگەیشتم ئەو دووبارە بەرەو ئەو مزگەوتەم دەباتەوێ که
 لە شەوی گەڕان بەدای پەرمانەدا لە ژێر ستوونەکانیدا هەڵەرزیبووم.
 کەچی کاتیەک لە دەروازەى ئەو مزگەوتە چووم بەویدیوا، هەستەمەکرد
 هەرگیز گومەزى لەوجۆرە و منارەى لەوشیۆهەم نەبینیوو. ئیستا
 حەوشى مزگەوتەکە گەورەتر دەهاتە بەرچاوم، زۆر لە هەموو ئەو
 حەوشانە گەورەتریو که لە ژێرماندا دیبووم. من لەو لەچکە گەرم
 و جلە ئەستورمانەدا هەتاوی درەنگ وەختى ئیوارى دەیسووتانم،
 بە شێۆهەکی ترسناک عارەقمەدەکرد، هیئەدە عارەقمەدەکرد، ئاگام
 لەو گۆلانە نەمابوو که بە درەختیکی تەنها و غەمگینی حەوشەکەدا
 شۆپبوو بوونەو، هەر لە دەرگای دەرهەوی مزگەوتەکەوێ سیپەری
 هاتوچۆی ئەو ژنە دەفژەنانەم بینی که بەئێندە بچوکهکانى حەوشى
 مزگەوتیان هەڵدەفراند. سیپەری گومەزەکان بەسەر دوو چوارگۆشەى
 گەورەدا بەلابوو بوونەو، ئەو دوو چوارگۆشە جیاوازی که دوو جیهانى
 گەورەیان لە یەکدی دادەبەری جیهانى ئێمە و جیهانى ئەو پیاوانەى
 که نەدەبایە هەرگیز تێکەڵبێت. لەوێ، لە ناوەپاستى ئەو حەوشەیدە،
 لە نزیک ئەو ستوونە ئاسنینه بەرزانەو، لە نزیک گۆپی هەزارەها
 پیاوچاکەو، لە تەنیشت ئەو قسنانەو که لاشەى ئەو پیاوانە لەپشت
 چەترەکانیانەو هەلگیرابوو که پۆژ دواى پۆژ، سالت دواى سالت، سەدە
 دواى سەدە ئەم شارەیان گەیاندىبوو ئەو ئیوارە ترسناکە... لەوێدا،
 پورم پالیدیابوو بە کۆڵەکەیهکی گەورەو و چاوەپوانیدەکردم. پێدەچوو
 لەمیزبێت چاوەپوانمبکات. دەیهەا ژنى دەفبەدەست لە ناوەپاستى ئەو
 حەوشەیدە، لە دەوری ئەو وەستابوون، هەموویانم دەناسی، هەموویانم
 لە پرسە و ئەلقەکانى زیکر و شەوێ پەشەکانى مالى پوردا بینیبوو.
 بە نینگاکانیاندا دیاربوو هەموو ئاگاداری ئەو پەشەبا ترسناکەن که
 دواجار مۆزەخانە پیۆزەکەى پورمى وێرانکردبوو... لە چاوانیاندا

شتیکی زیاترم له کینه و تورپی دهبینی، شتیکی، دهکړیت ناوی بنیم نهفرین. جگه لهو دهغه دهستانه، دهیه ها کچی دیکه شم دهبینی، دهیه ها کیژی مندالکار، زوریه یان به ته من له من بچو کتر دیار یوون، به لام هه موویان به قه لافه ت گه وره تر ده یاننواند، ده موچاویان هیشتا پهنگی نهو سیبهره قورسهی مالی به سه ره وه بوو، پهنگی حه وشه تاریک و نسرمه کان، که سمان نه مانده زانی بو لیتره دا کویان کردوینه ته وه، هه موو له حه وشي مزگه وته که دا و دوور له یهک به چاویکی غه مگین و پر له گومانه وه سهیری یه کترمان ده کرد. نهو نیواره یه باوکم پهلی منی به رنه دا تا مه چه کمی دایه ده ست پورم، نهو ژنه ی که وهک له نه خشی سر دیواریک وردیته وه، لهو سیما زهر د و ترساوه ی منی ده پوانی... سیمایه کی زهر د و ترساو، به لام گه شاوه به خنده یهک که نهو کچه چکوله و ترساوانه ی دیکه، نهو باوکه شهرمن و پیرانه ی تر نه یانده بینی، به لام پورم به پوونی له چاوانمدا ده یخوینده وه.

باوکیشم په پییه وه بو نه و بهر، چوه ناو چوارگوشه ی بارکه خه جاله ته کان. فریا که وتم ناوړیکی غه مگینی لیږده مه وه، فریا که وتم کاتن له ناو حه شاماتی باوکه پیره کانی دیکه دا ونده بیټ نیگایه کی خیرای بکه م. نهوه دوا هه مین جارم بوو باوکم ببینم، نیدی تا پوژی مردنی یه کجاری دیکه له نیواره ی په روانه دا بینیمه وه.... پورم کاتن نهو ناوړه غه مگینه ی منی ده بینی له باوک، ده یگوت: «پرؤ و ناوړه ده ره وه». نهو پهلی کیشده کردم و به سه ر پله یه کی بچکولانه دا بو ناو دنیا یه کی نوئ سه ریده خستم... دونیا یهک، سالانیکي دوور و دریز، پوژانیک وه کو دیل و پوژانیکیش به ویستی خوم تیا مامه وه... پهلی گرتم و بردمی به ره و جیهانیکي سهیر، جیهانی خوشکه توپه کاره کان، جیهانی نهو کیژه مندال و گه نجانیه قه ده ریان بوو گونا می خوشکه کانیا ن هه لگرن و پاکیکه نه وه، جیهانی نهو کچانه ی

که ده‌بویه کړنووش‌بهرن و بخوینن و نووژیکه‌ن و وسلی پی‌سی‌تییه‌ک
 ده‌ریکه‌ن هرگیز له جه‌سته‌یان نه‌ده‌بووه‌وه. باوکم له‌ه‌شاماتی
 پیاوه‌کاندا ون‌بوو، منیش له‌ه‌شاماتی نه‌و‌کچه ترساوانه‌دا که بون‌یکي
 قورس و کوشنده‌یان لیده‌هات. نه‌وان له‌چوارگوشه‌یه‌کدا و نیمه‌ له
 چوارگوشه‌یه‌کی دیکه‌دا، کچه‌کانی ده‌روبه‌رم بونی «مالیان» لیده‌هات،
 بونی نه‌و قابوقاچاغ و سفرانه‌یان لیده‌هات که ژیان‌یان له‌ن‌تویدا
 به‌سه‌ربرد‌بوو، بونی پاشماوه‌ی نه‌و قازان‌ه‌ی نیوه‌ریان لی‌ه‌لده‌ستا
 که به‌ پیسی له‌به‌ر به‌ل‌و‌عه‌کاندا ج‌پیان‌ن‌پشت‌بوو. من شه‌یتان‌یک له‌ ناو
 دل‌مدا پ‌تیده‌گوتم: «ته‌ماشاییکه، ته‌ماشاییکه». من ته‌ماشای پورم
 ده‌کرد که له‌گه‌ل ژنه‌ ده‌فبه‌ده‌سته‌کاندا وه‌کو پوره‌یه‌ک ه‌نگی سپی
 ده‌هاتن و ده‌چوون... ده‌پروانی و چرپه و پ‌یکه‌نینی نه‌پنی ه‌ندئ له
 کچه‌کانم ده‌بینی، ده‌مزانی ه‌ندیکیان، وه‌کو وازییه‌ک ته‌ماشای شته‌کان
 ده‌که‌ن. نه‌وان ژوره‌یان مه‌له‌که‌تی ترسناکی نه‌و ژنانه‌یان نه‌بینی‌وو...
 به‌لام من ده‌ترسام، سه‌رم به‌رزه‌کرده‌وه و ب‌و‌چاوانی ده‌گه‌رام، نه‌و
 چاوانه‌ی له‌ ناو نه‌و ه‌شاماته‌دا ده‌مد‌و‌زییه‌وه و ده‌مبینی ب‌و‌مده‌گه‌پ‌ت،
 تا نه‌و زیاتر له‌ منی ده‌پروانی، پتر نه‌و ته‌نهایی و ترسه‌ی ناو
 پ‌و‌حم قوول‌تر و قوول‌ترده‌بووه‌وه، پتر سی‌به‌ری نه‌و نئواری‌یه‌ له‌سه‌ر
 ه‌ناسه‌م قورس‌ترده‌بوو. ئیدی ژوری نه‌برد ه‌مووان ناماده‌بوون...
 ه‌مووان له‌م مه‌یدانه سامناکه‌دا خویان ب‌و‌ ش‌ت‌یک ته‌یارکرد‌بوو، که
 ده‌فه‌کان ده‌ستیان به‌ کووتان‌کرد، بالنده‌کانی سه‌ر گومه‌زه‌که پ‌و‌ل پ‌و‌ل
 ه‌لف‌رین، ه‌موو سه‌رمان دانه‌واند و ملکه‌چانه گویمان له‌و سه‌لاواته
 در‌پژانه‌ی خانمه‌کان گرت که له‌ پشت نیمه‌وه له‌ه‌وشه‌که‌دا زی‌ک‌ری‌کی
 ش‌یتانه‌یان ده‌ست‌پ‌کرد، مه‌لاکان له‌به‌رده‌معاندا هاتن و تی‌په‌رین، نیمه
 له‌سه‌ر فهرشی باریک و بچ‌کولانه دانیش‌ت‌بووین، من له‌ پ‌یزی نه‌و
 ه‌موو زانا ثابینییه‌دا نه‌و پیاوهم ناسیی‌وه که له‌ شه‌وی ه‌له‌اتنی

په روانه دا ده ستيبردو منی له ناو گيژاوی چه شاماتيکی کويږدا دهرهينا .
 هه ستمده کرد فه نتازيايه کی ترسناک به پټويه، ده مزانی ده فه کان
 بيده نگ دهن و نه و پياوانه دینه قسه . من له جيگای خومه وه بونی
 عاره قی جبه و فيتست و فرميسکه کانيانم ده کرد، له جيگای خومه وه
 گريان و پيکه نینی کوژراوی ناو دلانم ده بينی، ناگاداری نه و کچه
 چکولانانه ش بووم که به دزييه وه سه يری په کتريان ده کرد و ده يانو يست
 پيکه نن . هندی له و کچانه ی به ته مه ن گه وره تر ده ياننواند، به
 شهرم و ترسيکی زوره وه سه ريان دانه واندبوو و نه يانده ويرا نيگا کانيان
 به رزيکه نه وه . نه و نيواره يه من وه کو شه يتانيک به راوردی نيگا کانی
 نه وانم ده کرد و ترسيکی سه ير له پو حمدا گه وره ده بوو، هه موو کچه
 گه وره کان ترساوتر و په نگزه ردتر دياربوون، تا گه وره تر ده ريکه و تنايه
 نيگا کانيان شه رمنتر و ته ماو يتر و کوژراوتر بوو . من داله کان به گشتی
 گه شتر و کراوه تر و بزوتريوون، من سه يری چواره وری خوم ده کرد
 و نه مده زانی له کوی نه و دوو ده سته يه دام، سيمای گيژ و شين
 هه لگه پاوی کچه هه رزه کاره کان تو قانده بوومی . گوتم : «خوايه، هه موو
 گه وره بوونيک موسييه ته» ... ماو يه کی زور ته هليله کان به رده و امبوون،
 هاواريانده کرد : «مه ده د يا چه بيبي عالم»، «مه ده د يا شاهی به پ
 و بهر»، «مه ده د يا پيري پيران». هه ستمده کرد پوحي هندی له
 کچه کان ورده ورده سپرده ييت، وه کو ته ليسميک پايان پيچيت ده که و تنه
 ناو نه و باز نه يه وه، به لام مه لاکان به رده و ام ياريان به ته زبيجه کانيان
 ده کرد . سه يری نه و ده ست و په نجه وشکه لاتوانه م ده کرد، سه يری
 نه و ته زبيجه کونانم ده کرد، نه و زه رده خنه شه پانييه ی سه ر سيماشم
 تا ده هات گه وره تر ده بوو . ته ماشامده کردن و نه مده توانی به سه ر نه و
 خه نده يه دا زالېم، چيتر نه و خه نده يه خه نده ی من نه بوو، به لکو بو
 خوی له سه يرکردنی شته کانه وه، له ديمه نی عاجباتی مه خلوقاته کانه وه

هله ده قوولا، له و سټېره سهره وه هله ده قوولا که ده مېنې ده گورټ و له گه لیشیدا په نگی هه موو شته کانی تریش ده گوردران، زږ به مان سهرمان داخستېوو، به لام من به وردی ته ماشای هه موو شته کانم ده کرد، ناگاداریوم ژنه ده فیه ده سته کان زوو ته ماشایانده کردم، ناگاداریوم مه لاکانیس سهرنجی نه و خنده یی من ده دن. نیگا کانیان به شیوه یی کی باز نه یی ده سورانه وه و دووباره ده گه پانه وه سهر پوخساری من، ده مېنې هه موو له کاتی جیاواز جیاوازدا سهری ناسمانیان ده کرد، سهری قوبه یی مناره کانیان ده کرد، سهری میرووله کانی به ریپیانیان ده کرد، دواچاریش ده گه پانه وه و چاوکیان به و سیما هیمن و له سهره خو و نارامانه دا ده خشانده، به لام له ناکاو وه کو له به ردیک هه لنوتین، ده وه ستان و سهری نه و خنده یی منیان ده کرد. هیدی هیدی دنیا تاریک داده هات، پورم به رده وام چاوه دیری منی ده کرد، ناشکرا بوو ده ترسیت له ساتیکی غافلیدا نه و خنده یی ببیته قاقایه کی گه وره، به لام من خوّم له هرکه سن باشت ده مزانی که نه و بزه یه له گریان وه نزدیکتره نه که له پیکه نین.

گویم لیوو ده فیه کان بیده نگ ده بن، سلواته کان بیده نگ ده بن، مناره کان به خویان و پاساریه غه مگینه کانیان وه بیده نگ ده بن، کوتره کان له دووره وه ده گه پنه وه سهر گومه زه کان، پیره میرده کان هه موو له جیگای خویان هله ده ستان، ته زیحیه کان بو ساتن نارامده بووه وه، نه و قه تره ناره سپیانه یی که فرمیسکی پیری بوو نه وه که غم له چاواندا ده وه ستا. «مه لا که وسهری باغوان» هله ده ستا و به ره و پیشی سه کویه کی به رز ده پویشته، هه مووان شیوه یی ده ریایه کی هیمن بیده نگده بوون، له ناو نه و سکونه ترسناکه دا ده فزه نیک ده سستی به رزده کرده وه و له چکه که یی خوئی تونده کرد، سرویه که هله یده کرد، گه لایه کی ته نها به سهرسهری باز نه یی باوکاندا ده فپی و له به رده مند

دهكه و ته وه . مه لا كه وسهر دهگه يشته بهردهم مينبه ريكي بچكولانه،
چاويلكه كانى دهگوپى، بهلام بيته وهى هيچ كاغه زيک له گيرفانى جبه
شينه كهى دهر بهيښت، دهستيد هكرده قسه كردن، خاتونه ئيماندار
و سپيپوښه كان، وهكو بت ده وهستان . پورم بهرده وام سهيرى نه و
خنده بهى نيو نيگاي منى دهكرد، خه يالى لاي نه و كه لا چكوله به بوو
كه من هه لمده گرت وه و ياريم پنده كړد، ديار بوو له و نه سيمه چكولانه
ده ترسيت كه له نيوان داره كاندا تيده په پى، ئاشكر ابو باوه پيكي ته واوى
به و توانا شهيتاني بهى من هه به له سهر خولقاندنى په شه باكان، بهلام
باوه پى به خودا و به و نايه ته دوور و دريژانهى له ژير ليوى خو به وه
دهيخويندن به هيژتر بوو . منيش جار جار نه و كه لا بچكولانه بهم
هه لده گرت و لاسكه كه يم ده سوړانه وه و نيشانى نه و ژنه ترساوانه م
دهدا كه ديار بوو ئيستا له هه موو نه سيميكي بچوك سلده كه نه وه،
ديار بوو هه موو له رينه وه به كي هه وا به جوړيكي له يارى شهيتانانهى من
ده زانن ... كه سيان نه يده زانى من هه رگيز له گه ل باكاندا به ينم نه بووه
و هه ردهم كچى هيمني به كان بووم .

«مه لا كه وسهرى باغه وان» به پياوه كانى دهگووت: «گونه
هيته ده ژور بووه شاره كان ناگريت، دهشته پان و به رينه كان ناگريت،
بيا بانه كان ناگريت، بپوانن، گونه وهكو باران به سهر سهرماندا
دهباريت، گونه وهكو با به سهر سهرماندا هه لده كات، گونه وهكو به فر
له سهر پوچه كان نيشتووه». سهيركي سيما بيدهنگ و نه بله قه كانى
ده ورو بهرى خو ي دهكرد و له سهرى ده پويشت: «له نيوان هه موو
گونه بار يكي و گونه بار يكيده گونه بار يكي دانيشتووه . له نيوان هه موو
خه تاكار يكي و خه تاكار يكيده خه تاكار يكي نيژراوه، ژيان خو ي بوته گونه،
هه وا پريووه له شهيتانه كان، ئاو پريووه له گومپايى، سامانه كان
گل و بوون، جهسته ش گوللى و برين و هه لاهه لايوون چاوه پوانيده كات،

پۆځ... پۆځ، جگه له ئاره زوویهکی چلێسانه ههچی تر نییه، له ش بووه به پارچه گۆشتیکی سوکنا به خراپه... له بهر نهوه من فرمانتان پێدهدم ئێشی ئێمهیه، ئاسمان پاکبکهینهوه، زهوی بگۆڕین، له کانی ئهم ئاوه حهرامانه نهخۆینهوه، پۆځ چاکبکهین، له ش دهسته مۆبکهینهوه، ناوی خوا بهێنینهوه ناو دڵ و سهرزویان».

ئێستا له قسه کانی ئهو پیاوه تیدهگهیشتم، ده مزانی ئهو پیاوانه هه موو میرد یان باوکی ئهو ئافره تانه که زینایان کردوه، په دووکه وتون، بێین کراون، شاره و شار هه لگیرون، خراپه پیشه یان بووه. تیدهگهیشتم ئهم کچه ترساوه بچکۆلانه ی ده ور به رم، ئهم کیزه هه رزه کاره شه رمانه، هه موو خوشکی ئهو خاتونه خراپه کارانه، کچی ئهو دایکه سۆزانیان که به لیشاو له و چند وه رزانه ی دوا ییدا دوا ی شه ی تانی ئاره زووه کانی خۆیان که وتون، حه رام و حه لآیان له یاد خۆیان بردۆته وه. ئێستا ده مزانی هه موومان سه ربه یه ک خیزانین، هه موومان که سانی نزیکی ئهو کچ و ژنانه ی که په یوه ندییان به شه ی تانه وه هه بووه. له دلی خۆمدا هاوارمه کرد: «که واته ئێمه یان هه لبژاردوه، ئێمه یان له و دنیا یه جیا کردۆته وه». ده مو یست له شوینی خۆم هه ستم و ئهو مزگه وته و ئهم نئواریه و ژیر ئهم مه له کوته ساردانه جیبه ئیلم، به لام ده نگیک له قوولایی پۆحمدا پێیده گووتم: بۆ کوئ ده چیت، تۆ چیت سه ربه م جیهانه ییت، تۆ چیت له م ئابلوقه گه و رانه دا ده ربازیکت نییه.

هیدی هیدی شه و داهات، چراکان داگیرسان، هه ستم ده کرد ئیدی لیدانی زه نگه کانی دلی من سوودیکی نییه. «مه لا که وسه ری باغه وان» له ژیر چراکاندا ده نگه ی به رزه کرده وه و ده یگووت: «ئێوه هه مووتان باوکانی کچی گونا هکارن، خوشکی کچی ئهو تۆن که خه تایه کی هێنده سامناکیان کردوه زه وی و ئاسمان به سه ر یه کدا هه لده گێرێته وه،

ئىۋە لکەيەكى ئۆز گەۋرە، گەۋرە تر لە ۋەي عەبدىكى بچوکی ۋەک
 مەن بىتوانىت باسىبکات بە ئابپووتانە ۋەيە، کە دەپۇن بە گوناھىکە ۋە
 بە سەر زەۋيدا دەپۇن، کە مەنداللىان دەبىت بە گوناھىكى تر و بە
 خەتايەكى زياترە ۋە دىتە دونيا، کە دەردە کەۋن، خراپە يەک بە بىر دله
 سادە و پاگەکاندا دەمىننە ۋە، کە خۆتان دەشارنە ۋە ھەموو پۆھىكى
 سازگار و بىگەرد گومان لە ۋەبىوون و ناديارىتان دەکات، کە دىتە
 بەردەمى مىحراب پەلەيەكى سیاہ بە ناۋچاۋاننانە ۋەيە، کە پشتدە کەنە
 مىحراب نيازتان ئاشکرا نىيە، کەس نازانىت چى لە ھەوش و ھەيوان
 و پشت ھەيوانەکانى ئىۋەدا پوۋیداۋە؟ چى لە پىۋاق و سەرداب و
 ھەۋرەبانەکاناندا پوۋیداۋە؟ تا کچەکاننان خراپە يەک بەکەن فرىشتەکان
 و شەيتانەکانىش ئەژنۇيان لە بەردەمىدا بلەرزىت، چى لە ژوورى خەۋتن و
 لە ژىر پىخەف و لە بەردەرگا و سەردابەکاناندا پوۋیداۋە، تا گوناھىکيان
 لە دەست بىرازىت ئەستىرە و دەريا و پەشەباکان لە بەردەمىدا بلەرزىن» .
 مەن دەترسام، ئەو کچانەى چۋاردە ۋەرم سەريان داگرتىۋو ۋەکو
 چەند بالندەيەكى پەلشکاۋ گۆييان دەگرت، ئەو مەخلوقاتانە لە بەردەم
 ھەموو وشە يەکدا زياتر و زياتر بچوگدەبوونە ۋە، زياتر و زياتر
 گومانيان لە خۆيان دەکرد، مەلا دەيگوت: «ئەۋەي کە پوۋیداۋە ...
 سامناکە، سامناکە، سامناک. ھەريەکى لە ئىۋە کچىکتان گەۋرەکردە،
 ئافەرەتلىکتان گۆشکردە، کە دەکرىت بە چەند خراپەکارىكى لە ۋ جۆرە
 ھەموو خەلىقەت تەفروتونا بکرىت، شارىک سەرلە بەرى بىتتە خۆلەمىش
 و تەپتۆزى خراپە نەفرۆبىکات ... سەيرەکن، کافران و بىئىمانان چۆن
 پوۋە ۋە ھۆردوى گوناھ و خەتا پىچەکیان بەستوۋە، چۆن بەرە ۋە لاتەکانى
 پەزىلەت و خراپە قەتارەيان گرتوۋە . بپوانن، جاھىلىيەت و ۋەحشىيەت
 دەگەپتە ۋە ... ۋاى ... بپوانن ۋەحشىيەت سەرى ھەلداۋەتە ۋە دەرگای
 پىگرتوۋىن ... مەرۆف بەرە ۋە ۋە پۆزانە دەپواتە ۋە کە ھىشتا ناۋى

خودای نه دهناسی، له فزی ئه و له سهر زاری نه بوو، نوری ئه و دلانی پۆشن نه کردبووه، به ره و ئه و سهرده مانه ده گهریته وه که هیشتا بونی موباره کی پیغه مبه ران باغچه ی ئینسانیان پر له عه تر نه کردبوو... وای له من... وای... گونا هباری یه که میش ئیوه، خه تاکاری یه که م ئیوه، قوریانی یه که م ئیوه، ئه م وه حشیه ته له حه وش و هه یوانی ماله کانی ئیوه وه هاتووه». ئه و قسه یده کرد و باوکان ده ستیانده کرده گریان، له گهرمه ی ئه و هه ناسه قوول و داد و بیداده گهرمانه دا بوو ده مبینی ئه و که چه چکوله و بیگونا هانه ی ته نیشتم هه موو گیانیان ده له رزی و ده گری، باوکان هه ندیکیان به زور ددانیان به خویاندا ده گرت، که چان به ئه ستم ده یان توانی لیشاوی ئه و حه سره ته بگرن که به ر گه روی گرتبوون. میش ترس و خنده و شه رمه زاری به جۆریکی سه یر له سه ر سیمام تیکه لاوبوبوو، به لام نه ده گریام. له وکاته دا کچیکی بچکولانه له ته نیشتمه وه به چرپه گووتی: «خه ندان، خه ندانی بچکولانه بگری... باشتره بگری». من به ئه سپایی وه لامدایه وه: «نامه ویت بگری». ئه و گووتی: «له ئیستا وه مه یکه به عینادی، که س نازانیت چی ده بیت و چی پووده دات، تو له مپووه بکه ویته سه رسه ختی باش نییه، باوه رت بیت باش نییه». ئه و که چه «فه تانه ی غه مگین» بوو که دوا جار پیکه وه پیکایه کی زور دریزمان بری. ئه و خانمه حکایه تخوانه بوو که سه اله های سال شه ری له گه لدا کردم، له سه رئه وه ی که مافی ئه وه ئه م چیرۆکه بگریته وه. «نه گه ر پۆزیکیش هات و ئه و چیرۆکی خوی گپرایه وه، بزانه که هه مان چیرۆکی کچیکه که وه ک من به ناو بازنه سامناکه کانی پۆزگار یکه دا پابورد، که نه گه ر له م ولاته دا نه ژیا بایه، ئه م مه له کوته تاریکانه راپیچیان نه کردبایه، ده کرا له فه نتازیاکانی خویدا ونیبت و نازادانه بژی و که سیش سزای نه دات». ئه و شه وه هیچی دیکه ی له گه ل مندا نه گووت، هه ستمده کرد زور به کوول ده گری، له

کچه‌کانی دی زیاتر دهنگی به‌رزده‌کرده‌وه، له‌گه‌ل ټه‌وه‌شدا من ده‌مزانى به‌درؤ ده‌گری، به‌درؤ و لا‌ق‌رتییه‌وه کردویتییه نالّه و فیغان، دواتریش به پټکه‌نینه‌وه پټیگروتم، ټه‌گر خؤی نه‌یه‌وټت، هیچ هیژیک له دونیادا ناتوانیت بیخاته گریان.

ټه‌و شه‌وه مه‌لا که‌وسه‌ری باغه‌وان، باوکه‌کانی خسته به‌رده‌م دوو‌پیانیکی سامناک، ده‌بایه بیان وه‌کو گونا‌ه‌کار و نه‌فره‌تلی‌ک‌راویک بمرن بیان به‌قه‌د که‌وره‌یی ټه‌و گونا‌ه‌ی هه‌لیان‌گرتووه خزمه‌ت به‌خودا بکه‌ن. ټه‌و ده‌یگوت: «کچه‌کانتان بکه‌نه‌قوریانی خودا... ئا، بیانکه‌نه‌قوریانی، بیانکه‌نه‌قوریانی، قوریانی، قوریانی». خودایه، به‌شیوه‌یه‌ک هاواریده‌کرد هه‌موو دره‌خت و گومه‌ز و ټاوه‌کان ده‌له‌رینه‌وه، ماسیه‌کانی ناو ټه‌و حه‌وزه‌که‌وره‌یه‌ی پشتمان به‌جؤړی پاده‌چله‌کین پوله‌که‌کانیان ده‌وه‌ری، کؤتره‌کان هه‌لده‌فرین و په‌ر و بالیان به‌سه‌ر سه‌رماندا ده‌هاته‌خوار، ټه‌و به‌شیوه‌یه‌کی سه‌یر ددانی به‌وشه‌کاندا دنا، هیئنده‌ش دووباره‌یده‌کردنه‌وه ماندوو ده‌بوو، دهنگی ده‌نوسا، به‌سه‌ر مینه‌به‌ره‌که‌دا ده‌نووشتایه‌وه و به‌چاوه‌توره و هیلاکه‌کانی سه‌یریده‌کردین، دووباره‌خؤی به‌رزده‌کرده‌وه، که‌رووی پاکده‌کرده‌وه و به‌هیمنی ده‌یگوت: «ئا، بیانکه‌نه‌قوریانی، بیانکه‌نه‌فیدای خودا، ټه‌گر ده‌تانه‌وټت که‌ردنی خؤتان له‌و ته‌وقه‌ ترسناکانه‌ی گونا‌ه‌ پزگاریکه‌ن، ټه‌م زه‌عیفانه، ټه‌م مه‌خلوقه‌ لا‌وازانه‌ که‌ خوټیان له‌ هه‌مان خوټینی دایک و خوشکه‌ خه‌تا‌کاره‌کانیانه‌ له‌و گوماوه‌ی دنیا ده‌ریه‌ټن، له‌و زه‌لکاوه‌ ده‌ریان‌به‌ټن که‌ سه‌رچاوه‌ی هه‌موو شه‌هوه‌تیکه‌... پزگاریانکه‌ن، پزگاریانکه‌ن، هاوار... هاوار... پزگاریانکه‌ن». مه‌لا که‌وسه‌ر په‌ر به‌بلندگوکه‌ هاواریده‌کرد: «دنیا یانی شه‌هوه‌ت، ټه‌م قوتا‌بخانه‌ نه‌گریسانه‌ی ټه‌م‌پړ یانی شه‌هوه‌ت، مه‌حه‌به‌تی به‌شه‌ر بؤ به‌شه‌ر و له‌ یادکردنی خودا یانی شه‌هوه‌ت... یه‌ک پټگاش هه‌یه بؤ پزگاریوون، ټه‌ویش پټگای داب‌رانه‌

لەم بەحرى بە شەپۆلى خەتايانە، پێگای دابراڤانە لەم پێگای تاریکی گوناھە، ھەر ئەوەش ئەم گوناھبارە بەستەزمانانە پاکدەکاتەو، لە شەوقى چراکانى پەزىلەت و لەزەت دوریان دەخاتەو».

«مەلا کەوسەز» بە درێژایى ھەموو قسەکانى، لەناکاو ھەڵدەچوو و لەناکاویش ھێور دەبوو، دواچار پشت ملی دەسپى و نێوچاوانى پاکدەکردەو و دەیگوت: «نا من نەھاتووم وەعزیدەم، ھاتووم ئەم پۆخە خراپەکارانە پزگاریکەم، ئەمڕۆ نێواری پزگارییە، ئێمە بۆیە لێرە لە ژێر گومەزە پاکەکانى خودادا دانیشتوین، لە ژێر سیبەرى مەلەکوتى بەرىنى ئەودا وەستاوین، تا سەرلەنوێ لەسەر ئەم پۆخانە کاریکەینەو، لە گوناھ و خراپەکان پاکیانکەینەو، کۆمەلەیک لە داوینپاکانیان لێدروسەتێکەین کە پێگای خراپەکارى نەگرن... پێگای خوشکە فاجیرەکانیان ھەڵنەبژێرن... تا نەھێلین خراپە زەفەر بە لەشە بچکۆلەکانیان و عەرەتە عاسیەکانیان بەریت... من ھاتووم لە ژێر سیبەرى ئەم منارەدا دروستبوونی قوتابخانەیک پادەگەینەم بۆ ئەم کێژانەى ئێو، ئەو کێژانەى لە خێزانى خراپ، لە ئامیزى دایکى خراپ، لە پال خوشکى شەھوەتبازا ژیاون و گەرەبوون، ھاتووم کۆمەلەیک ئاشکراکەم کە کۆمەلەى خوشکانى تۆبەکارە... کۆمەلەى ئەو ئافرەتانەى کە لەتەنیش شەیتانەو ژیاون، لەتەنیش شەیتانەو پۆحى خۆیان ناسیو، ھەر شەیتانیى یارى بە وەتەرەکانى دلیان و جەستەیان کردو».

ئەو قسەیدەکرد و باوکان دەگریان، یەکەیکە ھەڵدەستان و بەسەر دەستیدا دەکەوتن، کچەکان ھەڵدەستان و خۆیان دەدا بەسەر داوینیدا، ئەویش ھاواریدەکرد: «پزگارى ئێو بە دەست من نییە... بە دەست من نییە... ئەو گوناھە گەرەبەى ئێو بە شەفاعەتى عەبدیکی وەکو من ناسەردیتەو، من تەنھا دەتوانم پێگاتان نیشانبدەم، دەتوانم

ئەو خەلۋەتە سازىكەم كە تيايدا پۆخ خۆى لەگەل خوداى خۆيدا
 بپياردهدا... پزگارى ئۆپە بە دەست خۆتانه».

ئەو ئۆوارپە كۆتايى پۆزە هېمن و سادە و فېنكەكانى ژيانى من
 بوو. لەو ئۆوارپەو من بووم بە يەكك لەو خوشكە تۆبەكارانەى
 ناويانگى تەقوايان سالانتيك دوور و دريژ ولاتى پېكرى، بووم بە يەك
 لەو كۆمەلەى سال دواى سال كچانى خراپ و بەدپەشتى كۆدەكردهو
 و دەيكردنە مۆفى ئيماندار، ئەو كچانەى كۆدەكردهو كە وەكو ئۆمە
 سەرپەشتكارىكيان نەبوو، ئەوانەى دواى گومراپى، تۆبەيان هەلدەبژارد.
 هەندىكيان بە ئازادى خۆيان دەهاتن و هەندىكيشيان فشارى برا و باوك
 پالايان پۆدەدەنان. من خەندانى بچكولانە سالانتيكى دوور و دريژ لەو
 كۆمەلەىدا، لە گۆشەگىرى قوتابخانە تاريكەكانيدا ژيام، چونكى لە دواى
 مردنى باوكم و دايكم و سەفەرى براكانم بۆ دەرەووى ولات جىگايەكى
 ترم نەبوو تيا بژيم، پاهاتنم لەگەل ئەو دونياىەشدا پاهاتننكي ئاسايى
 نەبوو. لەوئى لە شەو تىكەلەوكانى ئەو قوتابخانە ئاينىيەدا خۆم و
 حەقىقەتى خۆم ناسى، لە ناو ئەو ژوور و ديوارە داخراوانەدا گەورە
 بووم، هەموو ھەرزەكارىم لەوئى بردەسەر، لەوئى فېربووم كە هەموو
 ئارەزووكانم بمرېنم، لەوئى فېربووم لە تەنھايى و خامۆشى و بىدەنگيدا
 بژيم... لەوئى تىگەيشتم من جىهانتيكى خۆم نىيە، من نەژيام و
 نازيم، لە شەو تاريكەكانى مەملەكەتى ئەو خوشكانەدا تىگەيشتم،
 چارەنوسى منە دواچار حكايەتخوانى پۆزگارتيك بىم كە من تەنھا وەكو
 سىبەريكي بچوك لەتەنىشت كارەساتەكانىيەو، لە پەراويزى ھەموو
 پەراويزەكانيدا فەرامۆشكرابووم. ئاھ، من خەندانى چكۆلە ھىچ كات
 لە ناوجەرگەى دونيا و لە ناو شتەكاندا نەژيامووم، من لە جىھانى
 خانمە بېوادارەكاندا فاممكردهو، كە دواتريش لەگەل فەتانەى غەمگين
 و مەعسومدا لە قوتابخانەى ئەو خوشكە تەنھايانە ھاتىنەدەريئ، من

جەستەم جەستەى ژنىكى كامىل بوو، تيفكرينى خوشم هەبوو لەسەر
خودا و ژيان و ئازادى و جوانى، بەلام خەيالەم هيشتا هەر خەيالەى
مندالەيك بوو. ئەمڕۆش كە ئەم چىرۆكە دەنوسمەو، هىچ نيازىكى
دىكەم نىيە جگە لەوێ كە پووداوەكانى پۆزگارەيك پێكەو، بنێمەو،
كە تيا ژيابووم و نەمىنىبوو، تيا ژيابووم و لە نهينى و ئالۆزىيەكانى
نەگەيشتبووم. من خەندانى چكۆلە، كە تا ئەمڕۆ بۆ سىبەرەكانى
پەروانە دەگەرپم لە ژيانمدا، دەمەوێت تا ئەوسەر لەگەڵ سەربوردى
خۆم و خوشكىدا بڕۆم كە شمشىرى عەشق و ئاين و خەيال لەيەكدى
جياكردىنەو. من خەندانى چكۆلە كە هەرگىز چاوەپوانم نەدەكرد بىمە
حكايەتبىژىكى تەنھا، لە ناو مالىكى چۆل و خالىدا، مالىك كە جگە
لە تارمايى پۆزە سارد و بەباچووەكان هىچى دىكەى تيانىيە، ئەوانەش
كە سەردەمى ئاوەدانىانكردبوو، جارەيكى دى ناگەرپنەو و چاوبە
دالان و پارەو و ژوورە خالىيەكانىدا ناخشىنەو.

ئەو زەمانەى كە عاشقان لەو چەم و لێرەوارەدا كە پريان دروستكردبوو،
 ھەرزاليان بەرزكردبوو، زەمانى ھەلھاتن بوو. ولات بەشێوھەىكى
 سەير شيرازەكانى تىكچوبوو. دەولەت لە شەپكى كوشندەدابوو لەگەڵ
 دراوسێكاندا، سەربازەكان بە ھەزارەھا لە بەرەكانى جەنگ ھەلدەھاتن
 و لەو چايانەدا ھەشارگەيان دەدۆزیو، جەنگ ھەزارەھا گوندى
 كاولدەكرد و گوندنشينەكان لە ترسى سوپا دەكشانو، بۆ ئەو ھەرمەنەى
 دەولەت دەستى پياپاناگات. پێشمەرگەكان لەو ھەرد و كەژە تاريك و
 عاسيانەدا بنكەيان دادەنا، خێلە پەوھەندەكانى باشووريش ھەندىكيان
 بەرەو سەرەو دەكشان، ھەندى لە بەگ و شێخەكانيش لە دەولەت
 ھەلدەگەرانو و پوويان لەو شاخانە دەكرد... ئەو پۆزگارە زەمانىك
 بوو ھەموو ھەلھاتووەكان لەو عاسيانەدا قايمگەيەكيان چنگدەكەوت. ئەو
 زەوييە ھەميشە خاكى ياخييان بوو و ھەرواش دەمىننەو، زەويەكى
 ھىندە پڕ لە ھەلبەز و دابەزىش بوو، شەيتانىش بە خۆى و لەشكرىكەو
 دەيتوانى خۆى لە پىچاوپىچ و ناو دۆل و ھەزاربەھەزارەكانيدا بشارىتەو.
 نەسرەدينى بۆنخۆش دواى ھەلھاتنى لە شار كە بۆ يەكەمجار لە ناو ئەو
 ھەموو لوتكە و دۆل و چر و دارستانەدا چاويكردو، تووشى سەرسامىيەكى
 سەير ھات، ئەو وێنەگرىكى بچكۆلانەى شار كە وەكو دۆستىكى
 غەمخۆرى عاشقان ناويانگى دەرکەردبوو، بە تۆمەتى گۆرپنەوھى نامە

لەنئوان جەنگاۋەرەكانى كۆي و خانمانى شارددا دەۋلەت كەۋتەبوۋە دۋاي،
لە بەرامبەر ئەو سىرۋىشتە تەلىسماۋىيەدا توۋشى گىزىسى و سەرلىشىۋانئىكى
گەۋرە بوو... كە قەسەبىخانەكانى عەشق دەستى پىكرد، نەسەرەدىن لە
چىياكانەۋە لە ژىر چادىرئ ئەو پىشەمەرگە كۆنۇشىنانەۋە دادەبەزى و ژيانى
خۆي دەخستە سەر دەستى و پەۋى لە گوند و شارۋچەكان دەكرد، بە
درىزايى پىگاكەن بەناۋ گۆرستانەكاندا دەپۇيشت. ۋلەت ھەمۋى پارچەيە
گۆرستانى گەۋرە بوو، يان گۆپى تىكەلۋى ئەو سەرباز و پىشەمەرگانە
بوو كە جەنگ لاشەكانيانى لە ناۋ كىلگە و باغ و شەقام و كۆلانەكاندا
بەجىدەھىشت، يان گۆپى ئەو عاشقەنە بوو كە خەنجەرى برا و باۋك
و گروپە ئاينىيەكان و تايە شەپاننىيەكان سەريانەبىر. نەسەرەدىن
دەپۇيشت و ھەردى نا ھەردى پىگاكە دەكەۋتە سەر قەبرىستانىكى گەۋرە،
ھەندى جار بە درىزايى پۇژەپىيەك جگە لە گۆر ئاۋەدانىيەكى لى ديار
نەبوو. ئەمپۇ نەسەرەدىنى بۇنخۇش كاتىك لەو سىتۇدىۋ بچكۆلانەيەى
خۇيدا دوۋبارە سەر بەسەر مېز و ۋىنە و فلىمى پىزىكرۋى كامىراكاندا
شۇپدەكاتەۋە، بە غەمەۋە دەلئىت: «من زۆر درەنگ بىرم لە پىزىكرەدىنى
ئەو عاشقەنە كىردەۋە... زۆر درەنگ».

من دەزانم، نەسەرەدىن بەر لە ۋەرزى پەشەكۆزى عاشقان، بەلكو
ھەتا پىش سەرەتاي ۋەرزى خەيالاتىش بۇ دەربازىك گەپابوو، ھەرىم
و ھەرىم دىۋەخانە ئاغاكان چۈبۈۋو، سەروزيانى سەركىردە سىياسىيەكان
و پىۋاننى پۇشنىفكرى حىزبەكانى تاقىكرەدبوۋەۋە، بەلام ھىچى چىگ
نەكەۋتەبوو، لەگەل جەنگاۋەرەكانى ھاۋپىيدا قەسەيكردبوو، ھەمۋوش لەو
باۋەرەدا بوون، عەشق لەگەل شەرەفى جەنگاۋەرەكاندا ناكونجىت... ئىستا
ھەندى جار بە تورەپىيەۋە... تورەپىيەك كە تالۋى پەشىمانىيەكى سەپرى
تيايە، دەلئىت: «پىزىكرەدىنى ئەۋان، بە تەنھا كارى من نەبوو، كارى
ھەمۋو بەشەرەت بوو». بەلام دۋاجار دەداتە قاقاي پىكەنن و دەلئىت:

« درۆیهک بوو سەری نەگرت، ئاخەر درۆکان با جوانیش بن، مەرج نییه هەموو جارێ سەر بگرن ». من ئەمڕۆ هەستەدەکم، نەسرەدین لەو پیاوێ جارێ ناچیت، ئەمڕۆ هێندە سەر قالی سازکردنی پەيوەندی حەرامە لەگەڵ ئافەرەتە عیاری و ئابرووبەرەکاندا، خەریکی عەشق نییه. ئەو پۆژیک بە تورپەییەوه پێیگوت: «تۆ هەمیشە باسی پەروانە دەکەیت، پەروانە... پەروانە... پەروانە... بێریش ناکەیتەوه کە پەروانە خۆی درۆیهکی جوان و نازک بوو. تۆ دەزانیت، ئەو لە چ سەردەمیکدا ژیاوه؟ دەزانیت؟ تۆ هیچ نازانیت... ناکریت لە ناو ئەو دەریا بێسنوورە پەیدا هێندە لاوازییت، ناکریت... من گوناھم نییه».

نەسرەدین زۆرجار وا هەستەدەکات، من چیرۆکی گوناھی ئەو دەنوسمەوه، بە سەعات لە ستۆدیۆکەدا باسی پەقی کەلەکەبووی ئەو پۆژگارە دەکات، ئەو وەک گەپۆکیکی بێئارام بەناو شار و گوند و کێوکاندا گەپابوو هەموو شیوەکانی پەقی بێنیبوو، دەیگوت: «لەو پۆژگارەدا دیانەتەکان بەیەکەوه نەدەگونجان، میللەتەکان پەقیان لەیەک بوو، زۆرایەتیەکان کەمایەتیەکانیان قەندەکرد، حیزبەکان لە حالەتی شەپکی بەردەوامدا بوون، ئەم خێل لەگەڵ ئەوی تردا لە شەپی تۆلەدا دەژیا، دراوسێ دۆزمنی دراوسێ بوو، برا لە ناو مائدا برای دەدایە بەر گولە... ئاھ پۆژگارێکی سەیر بوو». نەسرەدین بە بێزارییەکی قوولەوه دەستی پادەوهشاند و قسەیدەکرد، ئاشکراوو یادگاری ئەو دەمە پۆچی دەگوشیت، زۆرجار پەلەپەل قسەیدەکرد، وەک ئەوێ بێوێت هەموو ئەو حکایەتە لە چەند دێرێکدا کورتبکاتەوه، بەلام بۆی نەکریت، دەیگوت: «ئەوانە لە دژی ئەوێ دیانەت لەگەڵ دیانەتدا بژی، میللەت بە نازادی لەگەڵ ئەوێتەدا بژی، خەڵکانی گەنچ کەمێ بە نازادی پێکەوه بژین، هەموو یەک شتێ... یەک گۆون... ئەم ولاتە هەمیشە ئەو گۆوانە دەبیەن بەپێوه، ئەو گۆوانە لە ئاودەستخانەکان دێنە دەرەوه و حوکمەدەکن...

حوكمده كەن و تەواو... خۆيان فرېدەدەنە سەر كورسيەكانى حوكم و پىئوى دەنوسىن، جىبە لە بەردەكەن و دەبنە ئىمام، ئەستىرە دەخەنە سەرشانىيان و دەبنە ئەفسەر، چاويلكە لە چاودەكەن و دەبنە پىروفيسۆر، لە چەك دەبەستن و دەبنە پەچەپۆشى ئىماندار، قات و پالتۆ دەپۆشن و دەبنە سىياسى، قوونيان پووتدەكەن و دەبنە قەحپە، بەلام ھەموويان يەك گون.

من بزه يەكسى غەمگىنم دەھاتى و دەمگوت: «نەسرەدين، ئەمپۇ، ئىمە لە سەر خەراباتى ژيانى خۆمان دانىشتوين، چ ژيانىكى ھەيە وردتر سەيرى ئەو ويرانە يە بگەين؟». ئەو بە غەمەو سەرىدەخستە سەر مېزى ستۆديۆكەى و دەيگوت: «ژيانى ئەو يە، كە من ئىدى شەوان ناتوانم بە ئارامى بخەوم، بە ئى ژيانەكەى ئەو يە». من دەزانم ئەو دەيوست ئەو يادگارەنە فەرامۆشبكات و بۆ وینەى ئەو كچانە بژى كە لە ئاھەنگ و شايىيەكانى شووكردن و فېستيفالە پۆزانەكاندا دەيانبينى. زۆر جار بە شىئو يەكسى سەير ھەندى بەشى تاريكى ئەم سەربوردەى قفلەكرد، ھەندى نەيتى بە حەرام دەزانى، ھەندى جىگاش بە مەتەل. گەر پۆزىك بى ئەو زەردەخەنە شەرمەنە بمىبایە، دەمزانى ئارەزووى يادكرنەو ھىچ غەمىكى نىيە، ھەندى كاتى دىكەش، كە خەندە كچانە گەشەكەيم لە سەر لیوانى دەدیت، تەماحم زیادیدەكرد... ئەو لەو ئىوارانەدا نەيتى زۆرتى بۆ ئاشكرادەكردم. پىكەو دەدەنیشتن و سەرنجمان لە ھەموو وردەكارىيەكانى راپوردو دەدایەو، لە سەر لەو حىكى بچكۆلانە يەكەيەكە ناوھەكەنمان دادەنا، لە چارەنوسىيانمان دەپوانى. نەسرەدين دەلێت: «من ھەر لە سەرەتاو ئەو تىكە لاو بوونە سەيرەى عاشقانم بە ناجۆر دەبينى، ھەندىكيان كچ و كوپى ناسكى شارە گەورەكان بوون و ھەندىكى دىكەشيان ئافرەت و پىاوى ناوچە شاخاوييەكان، ھەر يەكەيان لە بەر ھۆيەك ھەلھاتبوون، ھەندى لە عاشقەكانى شار مەترسى كوشتن

به دهستی دینداره توندپه وه کان به ره و ئه م شاخ و کێوانه ی هێنابوون، هه ندیککی دیکه شیان له قه سابخانه گه وره کانی عه شق پایانکردبوو، له ژێر چه قۆی پیاوکۆژه کان ده ربازبوویوون، هه ندیکیان به پشکوێ خزمه کانیان و هه ندیکیشیان به تێزابی کینه ی که سوکار سووتێنرابوون، به لام دلداره گوندنشینه کان، پتر له داخی توڵه و کینه و نه فرینی تایه فه کانیان هه له اتبوون، هه ندیکیان پقی هه زار سال دوزمنایه تی خیزانه کێونشینه کانیان به دواوه بوو، هه ندیکیشیان خه نجه ری پورزا و ئاموزاکانیان. «نه سره دینی بۆنخۆش له و پۆزانه دا ناگایه کی نه وتۆی له ژبانی عاشقانی بێشه و لێره وه ره که نه مابوو، له دلی خۆیدا ده یگوت: «کێ ده گاته بنی ئه و هه زار به هه زاره، عاشقیکی مه ست یان پۆحانییه کی مه یزه ده ی ئه فین نه بێت». ئه و به خۆی و چه که که یه وه گوند و شاخه کان بۆ عاشقی ناکامی تر ده گه پا، چیرۆکه کانی عه شقی کۆده کرده وه، ده چووه سه رگۆپی عاشقه کان، شوینه واری قه سابخانه کانی ئه فینی ده دۆزییه وه، سه ربور دی دلداره کۆژاوه کانی ده نوسییه وه، ئه و سه رده مه ئه و باکی به چاره نوسی ئه وانه نه بوو که چیتر له و دارستانه دا نیشته جێبوویوون. ده یگوت، خۆیان و ئه و ده ليله دلخۆش و چاوشینه، ژبانی خۆیان پلاندیه که ن... ئه و بۆ عاشقانی تر ده سووتا، هه ر له و سه رده مه نه دا خه ریکی کۆکردنه وه ی هه موو تراژیدیاکانی ئه فین بوو، خه ریکی نوسینی ئه و کتێبه گه وره یه بوو که به «که شکۆلی عاشقان» ناویده نا، کتێبیک هه موو تراژیدیای ئه و پۆژگارانه ی له خۆی گرتبوو، به سه رهاتی هه زاره ها عاشقی سووتێنراو کۆژاو و ده ره ده رکراو بوو، دواتر سیاسییه کان و ئاغاکان و سه رۆک عه شره ته کان و زانا پۆحانییه کان، زه وی به دوا ی ئه و کتێبه دا ته یده که ن، به قاموسی شه ره فه شکاوه کان و ئاڤه ووه تکاوه کان ناویده به ن، به لام عاشقان و خوینده وه ره کانی شار ناویده نین «عه شقنامه». کتێبیک که دوا فه سلی له ئیواری پیه روانه دا دوایدیت، دوا حکایه تیشی حکایه تی

پەروانە، چونكە لە دواى ئەو پۆزەووە نەسرەدین ئەو چىايانە جىدەھىلى و ئائومىد لە دنيا، لە مەخفەرىكى بچكولانەى شارۆچكەيەكى دووردا، خۆى و كەشكۆلەكەى تەسلىم بە دەولەت دەبىتەو و سالانىكى درىژ لە بىابانەكان و زۆنگاوەكانى جەنگى كەنداودا وەكو سەربازىك لەپىزى پىشەوەى گوردانە شەپكەرەكاندا بۆ مردن دەگەرێت، لەوێ دەبىتە جەنگاوەرى گروپە خۆبەخشەكان. تا ئەمڕۆ خەلكانىكى زۆر، پىاو و ماقوولانى دەيەها عەشرەت، باو و گەرەكانى چەندىن خىزانى ناسراو، بە دواى ئەو عەشقنامەيدا دەگەرێن... نەسرەدین دەلىت: «ئەو كەشكۆلە گەرەيە، كە هەزاران لاپەرەى دوور و درىژبوو، ناو و سەربورد و چارەنوسى يەك سەدە لە عاشقانى تىابوو، حكايەتى هەموو دلدارەكانى كوردستانى لە دواى ئىمارەتى بابانەو پاراستبوو، وىتەى سەدەها گۆرەعاشق و مەزارى ئەفنى هەلگرتبوو، لە شىرىن و فەرهاد و وەلى دىوانە و شەمەو تا دەگەشتە سەر پەروانە و فەرەيدونى مەلەك، وەسف و تەفسىرى تىابوو... هەمووى تۆپىكى تۆپخانەكانى ئىران لە سەنگەرىكى بچكولانەى دەورووبەرى «دىزفول» لە ناو جانتاكەمدا سوتاندى».

ئەمڕۆ كەس باو و پە نەسرەدینى بۆنخۆش ناكات، منىش لەبەرھۆيەكى نەزانراو باو و پى پىناكەم. هەموو ئەوانەى كە چىرۆكى ئەو كەشكۆلەمان بىستوو، پىمان وايە، نەسرەدین لە شوێنىكى قايم و لە حەشارگەيەكى دوور دەستدا هەلگرتوو... هەموو دەلىين ئەو لەترسى هەپەشەى ئاغا و دەسەلاتدارەكان ئەو كىتەبەى كردو بەژىر گلەو و پۆزىك لە پۆزان دووبارە دەرىدەھىتەو. بەلام خۆى دەلىت: «من چىتر پەيوەندىم بە عەشقووە نەماو... عەشقىش وەكو هەمووشىكى دىكە پۆز و قوناغ و مېژووى خۆى هەيە، ئىستاش سەردەمى قسەكردن لەسەر عەشق بەسەر چوو». نەسرەدینى بۆنخۆش كە بە گەنجى ھاوپی هەموو شاعىر و نىگاركىش و مۆسىقارەكان بوو، ئەمڕۆ جگە لە گرەوكردن و شەپ و

دەمەقالى لەسەر يارىيەكانى تۆپ و شارەزايى لە تىپەكان و لە يارىزاناندا مەستى ھىچى دىكە نىيە، ئەمىرۆ بەجۆرىكى دىكە بىر لە ئافرەت و عشق و شەرەف دەكاتەو، بەلام لەپشت ھەموو ئەو گۆرپانانەشەو ھەستدەكم بە ئەندازەيە سۆزى بۆ ژيانى ئەو سەردەمانەى خۆى ھەيە، كە بلىت: «ئەو دەمانە، پۆزگارى راستەقىنەى نەسرەدىنى بۆنخۆش بوون، پۆزئانى زۆرپىنى ئەو بوون. ئاخەر ھەر پياوھ و ديوپكى قەلب و ديوپكى پەسەنى ھەيە، ئەو پۆزگارە نەسرەدىنى بۆنخۆش، ديوھ پەسەنەكى خۆى دەژيا».

من ئەمىرۆ وادەبينم كە نەسرەدىنى بۆنخۆش بەشيوھەيەكى زۆر يەكلايەنە و سادە سەيرى حەقيقەتى كردوھ، ئەو ھەموو فەلسەفەى خۆى بۆ عشق و مەرف و سەر و سەل و بەيەكگەيشتنى ئەفینداران پىكەوھەنابوو، تەنھا لە چاوى عاشقانەوھ سەيرى دونىايى كردبوو، عاشقانىشى تەنھا لە پۆزئانى ناكامى و سووتاندا بىنيبوو. گرفتى گەورەشى ئەوھبوو كە نەيدەتوانى تىبگات چۆن عشق لە ناوھە دەمرىت، چۆن عشق لە ناوھە دەكەوتە ناكۆكى لەگەل خۆيدا. كە پىكىشەوھ بەسەر كۆى حكايتەكاندا دەچووينەوھ، ئەو گومانى لە تەفسىرەكانى من دەكرد، پىيوابوو كە نەينىيەكى قوول لە ژىرگەلاكان و وەرەكانى ئەو جەنگەلدا نىژراوھ و ھەرگىزىش نادۆزىتەوھ، ئەو دەيگوت: «ئەم چىرۆكە، حىكمەتى ئەو وىزانەيە نادركىنەت».

من دەمگوت: «ئە، نەسرەدىنى بۆنخۆشى بىرام، من شىتتى دۆزىنەوھى حىكمەتەكانى وىزانىون نىم، من گەرەكمە شتەكان، حەقيقەتە پارچەپارچەكان، وىنەكانى ئەو سەردەمە لەيەكترازوھ بەيەكەوھەبنىمەوھ، تا بتوانم لە خۆم و لە مەرگى پەروانە تىبگەم، تابىوانم نىگارىك وەكو ئەو نىگارەنە دروستبەمەوھ كە تۆ بە دىوارى ئەم سەتۆدىيەدا ھەلتواسىون».

ئو به گومانی وینه گرځکوه، که له هېچ نیگارځکی نارېک و تلخ پازی نییه، ده یگووت: «تازه هر وینه یک دروستبکین، وینه یه کی خه یالی خوځمانه، وینه یه که په یوه ندى به فه تازیاکانی من و تووه هیه ... به لام ئو جیهانه ئیستا هه مووی وه کو سهراب و توژ وایه ... تېمبگه حه قیقه ت نازکه، که بوو به توژ، به غوبار، به تهم، ئیدی کونا کرځته وه». به لام ئو ده یزانی که هر گیز ناتوانیت په شیمانمبکاته وه. من وه کو شیت، بیوه ستان، بیسه بر به دواى سهریوردی په روانه دا ده پوښتم.

«شه هلاى خوداناس» یه که مین که س بوو که په روانه ی ناسی، که پر و ژوړه که ی شه هلا، ته نها چند مه ترېک له که پره که ی په روانه وه دووړیوون، که به یانیا ن کزه ی ساردی دارستان په روانه ی خه به رده کړده وه، یه که مین ده نگیک که ده ییست، ده نگى شه هلا بوو. ئو له گه ل کازيوه دا، له سهر به ردیکى گه وره ی پېشده مى ئاوه کان له خودا ده پاراپه وه، شه وانیش له نابه ینى ده ون و بنچکه کڼوییه کاند، له بهر قوتيله یه کدا به ده نگى به رز قورئانى ده خویند، زوو زوو خوی فرېده دایه ئاوه کان و به دواى پاکبوونه وه یه کی ون بوودا ده گه پا، شه هلا به جلّه کوردییه شوړه کان و فه قیانه و پشتینه شله کانی که مه رییه وه، شیتانه به ناو دره خته کاند به خوی و قورئانه که یه وه ده هات و ده چوو، په لی منداله کانی کښده کړد و به سهر چه و به رد و زیخه لانه کاند کښیده کړدن، بیسره وتییه کی ناوازه و نااسایی له هیمنی نیو دره خته کاند دروستده کړد، هه ندی شو ئیجگار توړه و هه ندی شه ویش زور ئارام بوو، به لام هه ردو منداله درده داره که ی خوی بیړه حمانه سازرده دا ... شه هلا که له گه ل «عه ریز تیرنه نداز» دا هه لاهاتبوو، کچی

شیخی شارۆچکه‌یه‌کی دوور بوو، شیخیکی زه‌نگین که سنووری باغ و زه‌وییه‌کانی به جۆری به‌رین بوو، شکۆی نه‌میره کورده کۆنه‌کانی ده‌هینایه‌وه یاد. عه‌زیز که به خۆی ده‌گوت: «پاوپیه‌کی ویل»، له هه‌ریمه دووره‌کانی کوردستانه‌وه هاتبوو، خه‌لکی گوندیکی بچوکی سه‌ر سنووره‌کانی پۆژه‌لات بوو، به دهم پاوکردنی بالنده‌کانه‌وه هه‌رد به هه‌رد هه‌موو ولاتی ته‌یکردبوو تا دواچار گه‌یشتبوو به‌باغه‌کانی شیخی گه‌وره، له‌وئ له‌گه‌ل پاوکردنی بالنده‌کاندا عاشقی شه‌هلا بووبوو که نه‌و کات به خۆی و قورئانه‌که‌یه‌وه ئیواران له‌به‌ر هه‌یوانی باله‌خانه‌که‌ی باوکیدا داده‌نیشته و له‌نیوان هه‌موو سوهره‌تیک و سوهره‌تیک دیکه‌دا، به غه‌مگینی گوپی له‌یه‌کئ له‌و گۆرانیانه‌وه ده‌گرت که نه‌و کات ئیستگه کوردیه‌یه جۆرا و جۆره‌کانی ئیران په‌خشیا‌نده‌کرده‌وه. شه‌هلا له‌یه‌که‌م نیگاوه به‌ئاره‌زوویه‌کی کوشنده‌وه بۆ عه‌شق و به‌ترسیکی قووله‌وه له‌خودا ته‌ماشای نه‌و پاوکهره ده‌کات که له‌ژیانیدا نیشانی له‌نیچیریک نه‌گرتبوو، نه‌بیچیکیت. عه‌زیزی تیره‌نداز له‌ژوانی نیوه‌شه‌وانی نه‌و باغه‌دا، له‌ژێردار هه‌ناریکدا به‌شه‌هلا ده‌لێت: «قه‌سه‌م به‌م هه‌نارانه، خودا دژی عه‌شق و په‌دووکه‌وتن نییه». شه‌هلا که به‌که‌وایه‌کی بریقه‌دار و چه‌مک شوپوه، به‌قورئانه‌که‌ی ده‌ستییه‌وه کێواوکیو په‌دووی عه‌زیزی تیره‌نداز ده‌که‌ویت، ته‌واو دوودله‌ به‌رانبه‌ر هه‌لوێستی خودا ده‌ره‌ق به‌و کاره‌ی که له‌ده‌ستی قه‌وماوه. نه‌و ماوه‌یه‌کی درێژ له‌و تروپک و بلنداییه‌ سارد و سه‌ختانه‌دا به‌خۆی و کتێبه‌که‌یه‌وه له‌ئه‌شکه‌وت و بن‌به‌رد و هه‌شارگا شاخاوییه‌کاندا ده‌ژی، له‌وێش ژیا‌نی له‌نیوان قورئان و ترسدا به‌جۆریکی سامناک دابه‌شده‌بیته‌. به‌لام تیپه‌پینی سالان و له‌دایکبوونی دوو منداڵی شیواو، یه‌کیکیان خێل و نه‌وی دیکه‌یان قه‌موور، دوورکه‌وتنه‌وی زیاتر و زیاتری عه‌زیزیش به‌دوای بالنده‌کاندا، لای شه‌هلا وه‌کو سزای گونا‌هیکی گه‌وره ته‌فسیره‌کریت، ئیدی هیدی

هیدی پتر خوی به خه تاکار ده زانیت، به ناو چیا و نه شکوت و ده شته کانداه پروات و به رده وام له و قورئانهی دهستی ده خوینیت و داوای پاکبونه وه دهکات. عه زیزیش که شه هوه تی بۆ پاو هه میشه له شه هوه تی بۆ ئافرهت به هیز تر بووه، پتر و پتر له شه هلا دورد که ویته وه که نیستا باس له خنکاندنی منداله کانی و کوشتنی عه زیزی تیرنه نداز و گه پانه وه دهکات بۆ شاروچکه کی خوی.

په روانه هه ندی نیواره له ژیر دره ختیکه وه سه رنجی شه هلا ده دا که له سه ر به ردیکی گه و ره دوو منداله کی داده نا و ده که و ته پاپانه وه له خودا و ده یگوت: «خودایه، با عاشقان تا مردن نه حه سین وه، خودایه گیان، من ده زانم عه شق له ده ستکردی شه یتانه، به لام تو پیمبلی، نه م کویر و قه مووره به ره و کوئ به رم، له کوئ بیانشارمه وه، بیانکه م به ژیر چ گلیکه وه؟». عه زیزی تیرنه نداز نیواران ده گه پایه وه، به و ده مووچاوه گه نمپه نگ و پوومه ته تیسکن و توو کاویانه وه، به و جامانه بچکولانه یه ی سه ریه وه به کاروانچییه کی گورجوگۆل ده چو و نه وه که به عاشق، ساچه زه نه کی به سه قفی که پره که دا هه لده واسی، کۆتریک یان مریشکه پره شه یه کی کوزراوی ده خسته سه ر سه به ته یه که و به زه رده خه نه یه کی گه شه وه به ره و لیواری چۆمه که ده پویشته، که گوئی له سکا لاکانی شه هلا ده بوو قاقا پیده که نی و ده یگوت: «له م بالنده یه بخویت، هه موو نه م خه یاله خراپانه ی سه رت چاکده بیته وه، گۆشتی ته یرو تیور باشتترین ده رمانی وپینه و ماخۆلان و په رکه من... نا، باشتترین ده رمانن، تو له من بپرسه، نه نکم کاتی خوی به ناویانگترین داپوسازی سا بلاغ بووه». شه هلا که هه میشه قورئانه کی له بنده ستدا بوو ده یگوت: «گۆشتی بالنده کانیش، کاتی پاوچییه کی خودانه ناس و بیپه حم و درۆزن و فریودهر پاو یان بکات، حه رامن». په روانه گوئی له قسه کانیا ن ده گرت و له هیه تی نه ده گه یشت، ده یویست زیاتر له شه هلا

نزیکبیتته وه، به لام نه و به رده وام دور ده وه ستا و ده یگوت: «برؤ... برؤ... خوت پاکبکه وه، برؤ، به رله وه ی زؤلیکت ببیت و گیروده ببیت تویه بکه».

به روانه ئاوی له ده وریه ری خوی ده دایه وه و دنیا یه کی سهیری ده بینی، نه و به نیازی مانه وه یه کی دور و درژ نه هاتبوه ناو جه نگه ل، هر له شاره وه به فره یدونی گوتبو: «ده بیت به رده وام بین له سه فر، مانه وه له یهک جیگادا ژیان و پوج و عشق ده کوژت». به لام فره یدون له دوی که وتنه خواره وه ی په زای دلخوش، که متر باسی له شاره فه نتازیاکان ده کرد، دوی تیریاران کردنی دوو مه قامبیزه کی هارپشی، به هیمنیه که وه که په روانه نه ینیه کی قوولی تیا ده بینی ده یگوت: «خوایه، بو هینده پښای جیاواز و شیوه ی سهیر سهیر هیه بو سه فر؟». مردنی دوو مه قامبیزه که چاری فره یدونیان له سهر سه فر به پښای نوئی و دنیای تازه دا کردبوه وه، له و ده مانه دا فره یدون له خه یالی کوچدا بوو به شیوه ی سهیرتر و نه بینراوتر، کوچیک سنوره کانی شوین و به ربه سته کانی سروشت و له مپه ره کانی زه مان نه یوه ستین، به لام په روانه له شه وانی سه ره تاوه وه کو حکایه تی بو خوی بگریخته وه له سهر ه رزاله که پاده کشا و چاوی له تاریکستانه بیتنه کانی شه و ده بری و ده یگوت: «سه فره ده کین، به ره و شوینی دیکه ده پوین، درژه به پښاکان ده دین، هر ده پوین... هر ده پوین... هر ده پوین». فره یدون که له ته نیشتییه وه پالده که وت، به خنده یه کی بچوکه وه ده یگوت: «من ده توانم هر لیره، بیته وه ی له جیگای خوم بچولیمه وه سه فره بکه م، ده توانم خاکی زدر جوان بیړم، به زه وی نه وتودا تیپه یم هیچ گه پریده که پیا تینا په پرت، شاه، مارج نییه جواترین سه فر پابه ندی گواسته وه بیت له شویندا... مارج نییه شاره کان بپړین، ده شته کان ته بیکه کین، به سهر کیوه کانداه سه ریکه وین».

پەرۋانە دەيويست بلى: «فەرەيدون سەيرى ئەم مەخلوقاتە ماندووانە بکە لە دەورمان... سەيرى ئەم ھەموو ژن و پياوھ بيمارە بکە». بەلام بىئەوھى ھىچ بلىت بىدەنگ دەبوو.

ئەمىرۆ من دلنيام کە ناٹومىدى پەرۋانە تەنھا لە سروشتە نازک و لاوازەکەيەو نەھاتووه، بەلکو لەو دەستخەزۆبوونەو ھەلقوالبوھ کە لەگەل ئەو لىرەوارە و دارستان و چۆمەدا تووشى ھاتووه. ئەو ھەمىشە شوپنەکانى بە خەتابار دەزانى، زۆرجار لە قوتابخانە و پکيدەگرت لە پۆلىکەوھ بىگوازنەوھ بۆ پۆلىکى تر، لەسەر کورسىيەکەوھ بىخەنە سەر کورسىيەکى تر، چونکى قوتابىيەکى زىرەکىش بوو ھەموو داواکارىيەکانى جىبەجىدەکرا. زۆر جارىش بەشپۆھىەکى بىمانا ھەموو بىزارى و ماندووتى خۆى دەخستە مىلى مال، دەيخستە مىلى شەقامەکان، دەيخستە ئەستۆى ئەم شارە... دواجارىش باوھى بە بوونى خاکىکى خورافى ھەبوو کە دەتوانىت لەم شارە دەرچىت و بىدۆزىتەوھ، لەو جەنگەلەشدا، لە نزىک سىبەرى ئەو کۆو ھەلدىپ و تافگانەوھ دەيويست بەرەو جىگايەکى دىکە بىروات... جىگايەک نەيدەزانى کوپىيە، بەلام راھاتبوو باسىيکات و بىرى لىيکاتەوھ. پەرۋانە، ھەر لە سەرەتاوھ ھەستىکرد کە ھەموو شتەکان لەو جەنگەلەدا بەجۆرىکى سەير پاوھستاوھ، بەلام سەيرتريى و کوتوپرتريى شت بەلايەوھ پاوھستانى فەرەيدون بوو لەو دۆلەدا... ئەو ھەستەش، ترسىکى گەورەى بە کوتايى دونيا لا دروستکرد. شەويک کە ھەموو ئەو خىلى عاشقانە لەبەردەم ناگرتکى گەورەدا کۆبووبوونەوھ، لىى پرسىن: «ئايا ناگرتىت بپۆين؟ ناگرتىت بۆ شوپنى ئاوھدانتر و پوناکتر بگەپۆين؟ ناگرتىت بەسەر زەويدا بلأوبىيەوھ؟». بەلام ئەو عاشقانەى زۆربەيان لە مەرگ ھەلھاتبوون و تەنگى تۆلەکاران لە دوايانەوھ بوو، نەياندەويست جارىکى دى لەو حەشارگەيە دەرچن. گوھەند بە خۆى و دارە درىزەکەيەوھ دەيگوت: «شوپنەکان ھەر شوپنن، ئەوھى دەبىت

بگوردریت مروفه کائن، بشرانه، ئەم دونیایه شارێکی پازاوه و ئامادهی تیدا نییه ئیمه تیپیچین و به سەر فەر و به ره که تی درهخته کانیدا بکهوین، ته نها شارێک بتوانین پووی تیپکهین، ئەو شارهیه که خۆمان دروستیده کهین».

په روانه وه کو هر په پولهیه کی کالفام تینه ده که یشت چون جیهانێک نییه بۆ خۆی هر له سهر تاوه جوان بیّت؟ چون شارێک نییه هر له سهر تا ی خهلیقه ته وه به نازکی دروستبوویّت؟ چون مروفه لیک نیین له ئەزله وه ئازادبن؟

به یانیان له کاتی چینی سبه ته و پالوپالۆ و ئینجانه کاندای، به ده م بادانی شولکی بییه کانه وه، له کهه کانی ده پرسى تا که ی لیره دا بمینینه وه؟ شه هلاى خوداناس پییده گووت: «من، جگه له خودا به دواى هیچ شتیکی تر دا ناگه پیم». دلارام ده یچرپاند به گوئییدا: «ئیره دواهه مین شاری منه». میدیای غه مگینیش له سهر لاپه ره سپیه کانی ده فته ره که ی بۆیده نوسی: «من له قه سابخانه کان هه لّه اتووم و ناتوانم بگه پیمه وه». مرواری چکۆله ش بیته وه ی وه لامییدا ته وه، ده یگووت: «ئاه، په روانه خان، ئاه، بۆ هاوینی، میوه کانی هینده زۆر بیّت، شه قامه کان له بهر کاله ک و شه مام و بهر چنه کانی هه نجیر بهر پیداران نه که ون». نا، هیچ که سی باسی له شارێکی دیکه نه ده کرد ئەو و گوڤه ند نه بن، به لام گوڤه ند ده یویست خۆی ئەو شاره دروستبکات، په روانه ش ده یویست له ناو جهرگه ی سروشت و زیان خۆیه وه هه لّبقوولّیت و حازر و ئاماده وه کو هر جهنگه لّ و چیا به کی دیکه له سهر زه یی بهرزیبیته وه.

له پوژانی سه ره تاوه، په روانه به کاوه خو ده بیته مه خلوقیکی که مخه و، ئاره زووی سه فەر و گواسته نه وه ش له پوچیدا له بری هیوربوونه وه، ده بیته جو له یه کی به رده وام له ناو دونیای ئەو دۆله دا، ده بیته بروسکیکی قوولّ و بزوینه ر که له نابه ینی درهخت و که پر و مالّ و چه مه کاندای ده یهینیت

و دەبیات، دەبیته جولەیه کی نائارام و بیسروەت که په شیوییه کی پۆحی ترسناک دەرده خات، بەرپادەیه ک وای لیدیته پەروانە چیتەر شەوانە ناتوانیته بۆ خەوتنیش لە جیگاکی خۆیدا پاکشیت، دەبیته بەردەوام لە شوینیکیه وە بروات بۆ شوینیکی تر، لە بن درەختیکه وە بگوازیته وە بۆ بن درەختیکی تر، لە ماوه یه کی که مدا چەندین جار شوینی که پرەکیان دەگوین، شوینی هەرزالەکانیان دەگوین، که پالیشدە که ویت، بەردەوام لە مسەر وە سەر دەگوپیته بۆ ئەوسەر، لە شوینی خۆیدا تلەدەدات، ئاراستە ی پێخەفەکی دەستکاریدە کات، چەندە ها شەو فەرەیدون لە ناو دارستان و قەراغ چۆمە که دا دەیهیته وە، بەلام هەندێ شەویش هیندە خیرا دەروات، فەرەیدون ناتوانیته لە تاریکیه کانداییدۆزیته وە.

لەو شەوانی وێلگەپییه پەشەدا، لە ناو دارەکاندا سیامەندی بالەندە دەبینیته که بە خۆی و چاوه بریسکه دارەکانییه وە، چاوی بالداریکی گۆشتخۆر، لەسەر درەختەکان تەماشایدە کات، ئاگاداریو، سیامەند هەندێ شەو مەسومە ناچارە کات سەرکە ویتە سەر درەختەکان... بەزۆر سەریدەخاتە سەر لکه بەرزەکان. ئاگاداریو سەختترین پێگا دەگریته بەر، بەو چرەکه قولاییه ی بەناو لقه کانداییدە کیشیت، هەندێ شەو گوئی لە گریانیکی کپی مەسومە دەبوو که تیکەل بە دەنگی با و گەلا و ئاوه کان دەبوو، بەلام هیچی نەدەگووت. هەر لەو شەوانەدا جارجار گۆفەند دەبینیته کاتیک لەسەر پۆشنایی چەندین چرا و قوتیلە و شاپلیته ی چکۆلە چکۆلە، خەریکی هەلچنین و دروستکردنی پەیکەرەکانی خۆیه تی، که هەمیشە پێشتر ئیواران لە ناو ئەو بەردەلانی بیبنە ی نزیک ئاوه کانداییدە کانی بۆ پەنگردبوون... پەروانە سەرنجیدەدا که گۆفەند تاییته پەیکەری گەورەتر و گەورەتر دروستدە کات، تا دەهاتیش پەنگی پەیکەرەکانی گەشتەر دەیاننواند و گۆفەند خۆیشی گەشبینانە تر قسە ی لەسەر ژیان و عەشق دەکرد، بە

جوړئ ورده ورده په روانه په یوه نډیبه کی سهیری له نیوان گه شبینیبه کانی
گوڅه ند و سټه بری شیتیه کی گه ورده ده بینئ، شیتیه ک شهوان له کاتی
کارکردنیدا له سره پوځله بهره خورافی و خه یالیه کان، له سیمه و قزو
جوله و ده نگیدا ده بینرا. له یه کئ له و شهوانی جوله و نه سره وتنه دا،
له و شهوانه دا که په روانه هه ستیده کرد هیژیک کی گه وره به ره و پیری
پوناکیه کی نادیار ه لیده گریټ، به بیټویه کی دیاریکراو پرویکره نه و
وهرشه گه وره یه که پیاوان به پوژ په یکه ری عاشقه کانیان لیده ناشی
و له بازارپی نه نټیکه فروشه کانی دهره وده ده یان فروشت، نه و شهوه که
دهرگای وهرشه که ی کرده وه و چوه ژوړئ، که وته ناو دهریای بیینی
په یکه ره کانه وه، یه که یه که له سره شوقی فانتوسیکدا نه و په یکه رانه ی
تاقیکرده وه، سهیریکردن، په یکه ری دوو مه خلوقی له یه کئالو بوون،
په روانه نهیده زانی نایا یه کیان له نامیز گرتوه یاخود په لاماری یه کدیان
داوه؟ نایا له حاله تی ژواندان یان له حاله تی جهنگدان؟ نایا یه کتریان
گرتوه، یان له نامیزی یه کدیدا مردوون؟. له و شهوه دا په روانه سه رنجیدا
شیوه ی په یکه ره کان هینده ی ملکه چی که یف و هه وای په یکه رتاشه کانه،
ملکه چی نه و شیوه نه فسانه یی و نازکه ی عه شق نییه که گوڅه ند
پیشتر له وهرشه که دا وینه ی بو کیشابوو... په یکه رتاشه کان پق و
بیزاری و ناکامیبه کانی خویان له سره نه و ته خته یه تاشیبوو، په روانه
سهیری په یکه ره کانی ده کرد و دهرسا، هه ندی له په یکه رتاشه کان به
جوړئ وینه ی نه و دوو عاشقه یان دروستکردبوو هه وله کانی گوڅه ند
بو پاستگردنه وه و جوانکردنیان هیچ دهره نجامی کی نه بووبوو. په روانه
نهیده زانی بوچی نه و په یکه رانه له حاله تی ده عجانبوندا ده بینیت،
چاوی ده گلوفی و نه و عاشقه تیکه لاوانه ی وه کو چند پموزنیک کی
سامناک ده هاته بهرچاو، وه کو کومه لی جهسته ی تواوه به سر یه کدا.
په روانه له و شهوه دا په یکه ری کی بچکولانه ه لده گریټ و دهرگای گه وره ی

نه وهرشه په دهکاته وه و به تونځلی سیاهی هم موو شه و زه نگدا وه کو
 ه له اتوو په ک له با، له شهو، له ترس، به ناو دره خته کانددا ده گه پښته وه .
 نه و په یکه ره هه مان نه و په یکه ره په که هه فته په ک دواتر ناوی خوږی
 له بنیدا هه لده کوځی و به دهستی گنجه چاوشینه که دا ده ینږیت بڼ من،
 نه و په یکه ره ی چیا به چیا دیت و سال دوی سال له کونچ و قوږینه کانی
 ماله وه دا ده مینځته وه و به رگه ی هم موو گه رده لووله کان ده گریت ... من
 نه مړو تینا گم په روانه مه بهستی چی بووه له و په یکه ره ؟ نایا باسی
 نه به دپه تی عه شقی کرده، یان ویستویتی مردنی عه شقم نیشاندات ؟ .
 فهریدون نه و پیاوړی که ده یگووت: «قه دهرمه هم موو شته کان
 ونېکم» . ده ترسا هیډی هیډی په روانه ش له ده سته دات . له و شه وانه دا
 کاتیک په روانه، وه کو غه ریزه ی بالنده په ک هه لیبگریت، وه کو په پوله په ک
 به شه واره که وتبیت، به ره و ناو نه و جهنگ له ده پوښت، دوی په روانه
 ده که وت، له ناو نه و دار و ده وانه دا ده یگرت و ده یگووت: «په روانه،
 په روانه ی من بگه پښه» . په روانه هندی جبار سهری ده خسته سهر
 شانی و ده یگووت: «وهره پښکه وه بگه پښ، وهره پښکه وه تا به یانی
 له نابهینی نه م دره ختانه دا بیین و بچین» . هندی شه و فهریدون
 له گه لیدا ده پوښت، سهرنجی نه و ناارامی و نه سره وتنه قوولای
 په روانه ی ده دا، سهرنجی نه و پاره ستانه سهری ده دا به دیار شه و
 بیده نگی و گیا و بوشاییه کانه وه، سهرنجی نه و هه لورهینه سهری ده دا
 که دنیای چواره وری خوږی پرده کرد له بازنه ی ناوړی شمین . هندی
 شه و فهریدون بیښه وه ی توانای به رده وامی هه بیت، به ناو شه و زهنگ
 و تاریکیدا ده گه پایه وه، به لام هیچ هیژیک نهیده توانی په روانه له و
 گه شته بیسره وتانه ی شه و په شیمانېکاته وه، هیچ هیژیک په روانه ی
 نه ده گنډپایه وه ... نه هاواری جانه وهره کان ... نه دپکی پښگان ... نه
 چوارگوشه ترسناکه کانی دوپشک ... نه پښگا باریکه کانی مار . په روانه

له هه‌ندێ کاتدا وای هه‌ستده‌کرد که ئه‌و چیتەر له‌سه‌ر زه‌وی نییه‌، هه‌ستیده‌کرد پۆحیکێ گرگرتوو باله‌کانی خۆی داوه‌تی و ده‌فپۆت، به‌لام هه‌ر له‌ ناو ئه‌و خه‌یاڵانه‌دا بوو، که شه‌ویک هه‌ستیکرد یه‌کیک چاوه‌دییده‌کات، هه‌ستیکرد مه‌خلوقیک له‌نابه‌ینی داره‌کاندا به‌دوایدا دیت، دوور به‌ دوور چاوی لێ ناتروکێنیت، په‌روانه‌ چهند شه‌ویک هه‌ستی به‌ نیگاکانی ده‌کرد و هیچی نه‌ده‌گوت، تا دواجار نیوه‌شه‌ویک که زوڵمه‌ت له‌ شه‌وانی دیکه‌ بپه‌حمتر و سه‌نگینتر بوو هاواریکرد: «تۆ... هه‌رکه‌سێک هه‌یت، له‌پشت ئه‌و دره‌خانه‌وه‌ وه‌ره‌ ده‌رێ... با بتبینم». دواجار میدیای غه‌مگین له‌پشت دره‌ختیکێ گه‌وره‌وه‌ هاته‌ده‌رێ، سه‌ره‌تا ته‌نها سیبهره‌ په‌شه‌که‌ی له‌ ناو تاریکیدا دیاریبوو، که هاته‌ به‌ر تریفه‌کان ده‌فته‌ریکی پێبوو به‌رگه‌که‌ی پریوو له‌ وێنه‌ی سه‌ده‌ها مانگ، هه‌ر ئه‌و شه‌وه‌ میدیای غه‌مگین بۆ په‌روانه‌ی نۆسی: «په‌روانه‌ تۆ ده‌بیته‌ تۆز... ده‌بیته‌ گه‌رد. په‌لی ده‌ستگیرانه‌که‌ت بگره‌ و برۆ... من چاوم لێته‌ که هه‌وا، با، هه‌تاو، توێخ له‌ دواي توێخ هه‌لنده‌گرن و ده‌ته‌بن».

پۆژێک وای لێدیت هه‌موو پیاوان و ژنانی ئه‌و لێپه‌واره‌، هه‌موو ئه‌وانه‌ی به‌ خۆیان ده‌گوت: «قه‌ره‌جه‌کانی عه‌شق»، هه‌ستیان به‌و په‌شه‌بای تۆز و گه‌رده‌ ئاوریشمییه‌ی په‌روانه‌ ده‌کرد، هه‌ندێ شه‌و ئه‌و تۆزه‌ به‌ئه‌ندازه‌یه‌ک تۆفانی و ژۆریوو هه‌موو پێیان وابوو هه‌زاره‌ها هه‌زار په‌پوله‌ پێکه‌وه‌ له‌ده‌وریان باله‌کانیان ده‌ته‌کێتن. میدیا له‌ یه‌کێ له‌و شه‌وانه‌دا له‌سه‌ر ده‌فته‌ره‌که‌ی نوسیویتی: «په‌روانه‌ با ده‌بیات، گه‌ردی بریقه‌دار و ئاوریشمینی له‌شی وا له‌سه‌ر ده‌فته‌ره‌که‌مه‌. شه‌و چهند جارێک ده‌بیته‌ ئه‌م ده‌فته‌ره‌ بته‌کێتم... خودایه‌... ئه‌و کچه‌ ده‌بیته‌ غوبار». له‌و شه‌وانه‌دا که په‌روانه‌ له‌گه‌ڵ فه‌ره‌یدوندا ده‌خه‌وت، به‌یانیان فه‌ره‌یدونی مه‌له‌ک له‌ خه‌و هه‌لده‌ستا و هه‌موو قژ و برۆ و گه‌ردن و سمیڵی به‌و گه‌رده‌ نازکه‌ داپۆشرا‌بوو. تا په‌روانه‌ زیاتریش هه‌لوه‌ریبایه‌ فه‌ره‌یدون

توندتر و كۆيۈنەنە تر لە گەلیدا دەخەوت، بە يانیانی ش بە و گەرد و غوبار و تۆزە ئاوریشمییە وە ھەل دەستایە سەرپى و بۆ خوشتن دەچوو قەرەغ ئەو چۆمە، نە شۆە یەكى سەیر دايدە گەرت، نە شۆە یەكى دلفىن، نە شۆە یە هاتنە دى ئومىدىكى دىرین، ئومىدى خەوتن لە گەل پە پۆلە یە كدا. بە لام ھەرەیدون ھەستیدە كەرد هاتنە دى ھىچ ئومىدىك، كۆتایى بە و گەرانە نەیتىيە ناھىتیت بە دواى شتىكى نادياردا، كە لە مندالییە وە لە ناخیدا گەرە بووبوو، ونبوون و دۆرانە گەرە كانى ژيانىشى دەیان جار ئەو ئارەزووەیان تیا قوولتر و قوولتر كەرد بوو وە، بە لام ئىستا ھەستیدە كەرد ھەمووى پەلكووتانىكى بىتەنجامە لە ناو سەرەب و خەيال و وپىنە دا.

ھەل ھەرىنى زياتر و زياترى پەرۋانە ھىچ لە وە ناگۆرپىت لە ھەموو شوئىنىكدا، وەكو ستوونىكى ھەل ھەل دەرىكە وىت، بە يانیان لە پىزى سەبەتە چەكاندا بە پەنجە كانى ئەو شولكە ناسكانە بابدات و لە یەكتريان ھەل بىكىشىت، بە دەنگىكى غەمگین قسە لە گەل ئافرەتە كاندا بكات، لە گەل میدیادا بەرەو قوولایى دارستانە كان بېروات، لە سەر بەردە كان، دیوارى خەرەندە كان رستە سەیرە كانى خۆى بنوسىت. میدیا لە سەرەتاوہ بۆیدەنوسىت: «بە ھىچ ئومىدىك مەزى. عەشقىك نىيە لە دۇنيادا خۆى مردنى خۆى لە ناو خۆیدا ھەل نە گرتبىت». پەرۋانە لە سەر بەردە كان بۆى دەنوسىتە وە: «میدیای ھاوړم. تەنیا خۆشە وىستى گوناھبار نىيە، سەیركە، جیھان لە چوار دەورمان ھەمووى ماندووە، درەختە كان ماندوون، بالندە كان ماندوون، ئىمش بە وىرانى گەشتوونەتە ئىرە». پەرۋانە دەنوسىت و با ھەرفە كانى دەبات، دەنوسىت و لە چاوتروكانىكدا وشە كانى دەبن بە تۆز، ھەندىجار بە دواى ھەرفە كانى خۆیدا، دواى ھەوا دەكە وىت، بە لام ھىچ شتىك سوودى نىيە. میدیا لە گەلیدا ئاسمان و ناو سىپەرە كان دەگەرپىت بە لام ئەو شتانە ی كە با دەیانبات ھەرگىز ناگەرپىنە وە. میدیاش تا زياتر لە و دنیایە پادەمىنیت، زياتر و زياتر

دهفته ره که ی به سنگیه وه دنوسیتنی و ده لیت: «عشق ده پوات،
 شه وهی ده مینیتته وه شه دهفته رهیه». له قولایی دارستاندا په روانه به و
 خاتوونه لاوازه ده لیت: «گه وره ترین به دبختی من شه وهیه که وشه کانم
 شه من، هه مووشتیکم له یاد ده چیتته وه، یادگار ه کانم فرهاموشده کرین، عومرم
 ده بیتته با، من مه خلوقیکی بچکولانه و نه گبه تم، به جورئ ناسایی و
 بچوکم به زحمات به یادوه ریبه کانه وه ده لکیم، من وه کو هه موو مروقه
 په راویزیبه کان له مردنه وه نزیکترم، ده مرمر و کهس نازانیت که ژیاوم،
 کهس نازانیت به ژیاوی ده یه ها پیاو و گه نجدا پابوردوم... شاه، میدیای
 غه مگین، شاه... من له یاد ده چمه وه، وای له من، وای... من تیکه له به
 نه بوون ده بم و حه رفه کانیشم وه کو خوم، وه کو خوم تیکه له به نه بوون
 ده بن». ترسی هه ره گه وره ی ژیاوی شه وه بوو له یاد بچیتته وه، هه رواش
 بوو، شه مروقه خزمه کانمان، کچانی گه رهک، شه کوپانه ی له زه مان ی
 عاشقینی په روانه دا ده سته هه رزه کاری به جوش بوون، به ده گمن وینه ی
 په روانه یان له بیرماوه، ته نها که سیک که هه میشه په روانه ی له یاده،
 په زای دلخوشه، شه ده یگوت: «تافره تیک بوو، نه ده بایه له و پوزگاری
 شه و ناگربارانه دا له دایکبیت، شه له وه ناسکتریو به رگه ی شه هه موو
 ناگر و پوناکی و په شه بایه بگریت، شه خوی نه گرتبوو، مه خلوقیکی
 ده له مه بوو، له شه رابینک ده چوو به ر له واده ی خوی تیکرابیت».

نه سره دین شه مروقه به ستودیکه دا دیت و ده چیت و ده ست له گو له
 نایلونه کانی سه ر میزه که ده دات و ده لیت: «هه زاره ها نه وه. پشت له
 دوی پشت له ناو شه و چیا یانه دا له دایکبوون و مردوون و یادچوونه ته وه...
 کوردستان سه رزه مینی سه دان هه زار گونده که له پیچاوپیتچه کانی نیو
 شه و سروشته دلپه قه دا ونبوون، ملیونه ها مروقه له ویادا ژیاون، نیستا
 هیچ یادگار یکیان جینه هیتشتوه... من له و سالانه دا ده مگوت، ده ریایه کی
 گه وره له پوخ و دهرونی زیندوو، ده ریایه کی به رین له زینده گی، هه مووی

له م چیا و کێو و ههله مووتانه دا ژیاون و مردوون و زهوی قووتیداون، له خۆم ده پرسی چی له میژووی ئهم ولاته دا شایسته ی پزگارکردنه؟ وهکو ته ته ره له مسه ری کوردستان وه ده چووم بۆ ئه وسه ر، له گه له دوژمنان و خێله به کریگه راوه کان و چلکاوخۆره کانی بێگانه دا تووشی شه پ ده هاتم... له و چیا یانه هه موو سه رکرده سیاسیه کانم ناسی، له پێده شته کان، زه نوێره کان، له گه رمیان و له کوێستان، ئاغا کورده کان و په نجبه ره کانیا م بینى... تا گه یشتمه ئه و بره وایه ی بلیم ئهم ولاته خالییه له به شه ریک بتوانیت خوشت بویت، خالییه له به شه ریک بتوانیت، له ژیر پیتی ئه و دێوه گه وره یه دا که ناوی زه مه نه به رگه ی مانه وه بگریت، من له ژیر که پر و ده وار و خێوه تی سه ده ها عه شه رته دا دانیشتم، پیاوماقوولانی هه موو ئه و عه شه رته تانه م بینى... ته نها خه لکێک له م ولاته دا، له م بۆشستانه دا شایسته ی یادکردنه وه بن عاشقه کان بوون، هه ریۆه ش پۆژ و پۆژگاریک نیشتمه سه ر نوسینه وه ی میژووی عاشقان... به لام ئیستا ده لیم، له م ولاته دا که خۆی ولاتیکی له بیرکراوه، له م زه ویه دا که هه زاران سا له یادوه ری چه ند مه زنه پیاویکی هه لئه گرتوه، بیره وه ری دوو بلیمه تی نه پاراستوه، ده بیته بۆ سه یریته گه ر ئه و عاشقانه ش وه کو ملیۆنه ها ملیۆن ئاده میزادی دیکه به رۆن و یادبچنه وه؟ ده بیته بۆ سه یریته که سێک په روانه یان فه ره یدونی مه له کی یادنه میتیت؟ هه موو شته کانی ئهم ولاته سه رابه، میژوه که ی جگه له غوباریکی دور هیچی تر نییه، خێله کانی جگه له سه راب هیچی تر نین، سنوره کانی له به ر خورافه ته کانی خۆی و خورافه تی دوژمنه کانی دیار نین، شۆپشه کانی ده بن به تۆز، راپه رپینه کانی ده بن به دوکه له... ئیدی بۆ سه یره مه خلوقاته بچوکه کانی به و جۆره هه لوه رین؟».

من له شه وه درێژ و خالییه کانی مالد، هه لده ستام و وه کو شیته به ناو ئه و ماله چۆل و هۆله دا ده سوپامه وه، گویم له دهنگی با و باران

دەگرت لە دەرەو، پەردەکانم لادەدا و لە تاریکی ورد دەبوو مەو و بیرم لە قسەکانی نەسرەدینی بۆنخۆش دەکردەو، دەمگوت: «خودایە، یارمە تیمبەدە، پەروانە لە بەحرە ترسناکەکانی بیرچوونەو دەر بیهێنم، خودایە یارمە تیمبەدە، زۆلمەتە بێبەنەکانی ئەم یادچوونەو یە بیرم و سەربردی مرقۆیک پزگاریکەم». دەمگوت: «خودایە چارەنوسەکان چەندە دووبارە و سەدبارە و هەزاربارە بێنەو، دواجار چارەنوسی هەرکەس بە تەنها و بۆ خۆی، شتێکە، جوانییەکە، ئەنتیکە یەکە، دەبێت نەمریت... خودایە، یارمە تیمبەدە، من ژيانی راستەقینە یە بەدیگەر لە عەبدە یاخییەکانی تۆ دەنوسمەو... ئاخەر هیچ شتێ لە چارەنوسی مرقۆیکەکان، سەیرتر و فریودەرتر و دولبەرتر نییە». من دەگەڕامەو سەتۆدیۆکە نەسرەدینی بۆنخۆش، جانتاکەم فرێدەدایە سەر کورسییەکە ی دەمگوت: «نەسرەدین، با، میژووی ئەم ولاتە بە درێژایی یەک سەدە هەمووی تەپۆتۆز و غوبار بێت، با شۆرشەکانی بێن بە خۆلەمیش، با مرقۆیکەکان بێنە با، بەلام مانای ئەو نییە دەستەبەین و لە ناو ئەو تاریکییەدا چیرۆکیک دەرئەهێنین، یادووری مەخلوقێک نەپارێزین کە دەزانین ترسیکی گەورە ی لە یادچوونەو هەبوو».

بەلام نەسرەدینی بۆنخۆش بە ترسیکەو چاوە ژنانەکانی دەرئەهێنەر، بە ترسیکەو سەیری ئەو ناوئەمی دەکرد و دەگوت: «خەندان، خەندانی چکۆلە، من زۆر جار گومانم هەیە کە لەو جەنگەدا سەرکام لەگەڵ مرقۆی راستەقینەدا بوو، من ئیستاش دەپرسم، ئایا ناشیت ئەوان هەموو لە بنەپەدا کۆمەڵی وەهەمبەن، کۆمەڵی خەیاڵین، دەستە یەک تارماییین... تۆ دلناییت کە پەروانە و فەرەیدونی مەلەک لەو شەویدا نەکوژان؟ دلناییت لەو شەوی مەحشرەدا کە باسیدەکەیت لە ناو ئەو کتێبفرۆشییەدا نەسووتنران... دلناییت؟».

وێک شیت بە شەقامەکاندا دەپۆم، لە گێژاوی عەرەبانە دەستیەکان

دەردەچم، لە ھەرىتى پۆنفرۆشەكان دەپەپمەو، بە بازاري ھەلاچەكاندا گوزەردەكەم، گوزەرى ماستفرۆشەكان بەجىدەھىتلم و بىر لە ھەموو ئەم چىرۆكە دەكەمەو. بە پرتاۋ دەگەمە مال، دەست لەو پەيكەرە دەدەم، سەيرى ناۋى ھەلکۆلراۋى پەرۋانە دەكەمەو لە ژىرىدا، پەلامارى دەفتەرەكانى مىدىيى غەمگىن دەدەم، بىر لە قسەكانى مەعسومە دەكەمەو، بىر لە چىرۆكە درىژەكانى دەكەمەو لە شەۋى قوتابخانەى خوشكە تۆبەكارەكاندا... بىر لە ئىۋارەي پەرۋانە دەكەمەو، ھەموويان... ھەموويان، پاستى بوون... ناكىت ھەمووى ۋەھمى حكاىەتخوانىك بوويىت، ناكىت ھەمووى خەيالەكانى من و درۆكانى ژيان خولقاندبىتى. نەسرەدىن كە گومانى لە ھەموو چىرۆكەكە دەكرد، ئىستا لەو باۋەرەدا بوو ئەو پۆزگارەنە بۆ خۆيان پۆزگارى تەماۋى بوون، ھەموو فريۋەكانى ۋىنەگرىكى بەكاردەھىتا تا زياتر و زياتر من بەرەو پىۋاقى گومان راپكىشىت، دەىگوت: «خەندان، ھەمووى... ھەمووى... زنجىرەيەك حكاىەتە كە تۆ خۆت پىكەو ھەگرىياندەدەيتەو... زنجىرەيە حكاىەتى جىاۋاز جىاۋازە، من ئەمپۆ ۋەكو ونبويەك لە سەرەبدا سەيرى ئەو پۆزانەى خۆم دەكەم... كۋا، كۋا، ئەو جەنگەلە لەكوپىيە؟ ۋەرە با بۆى بگەپپىن... بزەنن سالاڭى شەپ و كاۋلكارى گەلەيكى سەۋزى بۆ جىيەشتوۋىن، ئەى كۋان ئەو خىللى عەشق؟ ئەو شەۋە كە من لەبەردەم ئەو پەيزەيدا بەجىمەشتن بۆ كوئى چوون؟ بەكويدا بلابوونەو، چ رەشەبايەك تەفروتونايكردن؟».

من دەمگوت: «تۆ لەۋىبوويىت، تۆ لە ناۋ ئەو دارستانەدا بوويىت، تۆ خۆت دۆزىتەو، خۆت ژيانى عاشقانت پىكخست، خۆت كەلوپەل و خواردن و جىگات بە بەستەى گەرە گەرە و بە گورىسى ئەستور بۆ شۆپكردنەو، خۆت لەو چىا و دەشت و سەرسنورەنە كۆتكردنەو، خۆت لە ۋەرزى قەسابخانەكانى ئەفەندا پاراستن، خۆت ئاگرت بۆ بردن،

هيات خسته بهردهميان، خوت گزفهندت کرده وهستايان تا به هونه
 بژين». نه سرهدين بهو نيگايهئ ئيستايه وه به قوولئ سهيريده کردم و
 ده يگوت: «به لام من کيم... کيم، منيش وه کو هه موو مه خلوقيکي
 تری نه و لاته نيوه دريژکراوهئ خيال و ته م و ته پوتوزه کانه و نيوه م
 حه قيقه ته».

نه وه يگوت کاتي گيژانه وهئ نه م چيرۆکه نه هاتووه، هه ر ساتئ
 کوئ به سه رهاته کان له گه رد و تاريکي پاکبووه وه نه وسا تو نه م
 چيرۆکه بگيژه وه. من ده مزاني نه و سه رم لي تیکده دات، به ره و جيگاي
 زۆر ته نگ و کۆلانی زۆر داخراوم ده بات، ده شمزاني حه قيقه ت سه فه ريکه
 به ناو نه و ته پوتۆز و خه يالانه دا که نه و نه مپۆ ليئ هه لده هات، نه مپۆ
 ده يگوت: «منی ويته گر چ کارم به و هه موو نه خش و زه خره فه و
 ترسانه ئ پۆحه وه هه بوو؟... چ کارم به ويته ئ شتيکه وه هه بوو که
 ويته ئ ناگيريت؟... هه ر له سه ره تاوه وه کو پياويکي ناکۆک ژياوم، من
 که ئيشم ويته گر تني جه سه ته کان بوو، چي برديه سه ر نه و خه ياله ئ،
 خۆم به نازاره کاني پۆحه وه سه رقالبکه م؟».

له و پۆزه دريژانه دا من زياتر و زياتر ناکۆکي پۆحي نه و پياوه م
 ده بيني، که ئيستا جاريک ويژداني نازاريده دا و جاريکيش به خۆي
 ده گوت: «هه مووي خه يال و درۆ بوو... هه مووي چيرۆک و وه هم بوو»
 هه ندئ جار منيشي له گه ل خويدا تووشي گيژاو و پيويکه کان ده کرد،
 مني ده خسته ناو ناويته کاني بزيۆکه يه کي ترساناکه وه، وای ليده کردم
 بلیم: خودايه، من که وتوومه ته ناو چ ويگايه کي ترساناکه وه. ده ستم
 ده برد و ده فته ره کاني ميدياي غه مگينم ده خوینده وه، په ره له دواي
 په ره زياتر ده گه يشته يه قين، ده مگوت: «ناکريت درويته، ناکريت».
 حه قيقه تي ده فته ره کاني ميديا و چيرۆکه کاني مه عسوم به گشتي وه کو
 يه که، په روانه و ميديا و مه عسوم پيکه وه له و جه نکه له دا بوونه هاوپي،

ئەوان دوور لەیەک، جودا لەیەک، بێئاگا لەیەک، بەسەرھاتی ئەو
 پۆژانەیان بۆ گێژابوووە. کە لە قوتابخانەی خوشکە تۆبەکارەکان
 بووین مەعسومە نەیدەزانی پۆژیک لە پۆژان مەفتەری یاداشتەکانی
 میدیا دەخوێنەوێ، لەو باوەڕەشدا نەبوو ئەو دەفتەرانی مابێتن...
 ھەڵبەت میدیاش، ناوی منی نەبێستبوو، چونکە پێناچیت پەروانە
 ھەرگیز باسی ئەو تاقە خوشکە کە کردبێت کە دواي خۆی ژيانى لە
 کونجی تاریکی تۆبەخانە یەکی ژناندا برده سەر... بەلام چیرۆکەکان ھەمان
 چیرۆک بوون، بەسەرھاتەکان ھەمان بەسەرھات بوون. ئەمڕۆ، دواي ئەو
 ھەموو سالە بە پوونی ئەو ھێلە تەریبە دەبینم کە من و پەروانە دوور
 بە دوور دروستماندەکرد، ئەو بە گەشتەکانی لە شەوی دوور و درێژی
 دارستاندا و من بە سوپانەو و نەسرەوتنم لە تاریکی ئەو تۆبەخانە
 گەورەیدا، ئەو بە مردنی و من بە نائومێدیم، ئەو بە یادچوونەوێ و
 من بە یادکردنەوێ، ئەو بە سەفەری و من بە نیشتمانی جێبوونم.

ئەو شەۋە دۋاي تەۋابوۋنى مەراسىمى دوستىكى كۆمەلەي خوشكە
تۆبەكارەكان، مەن باۋكەم نەبىنىيەۋە، بەلكى سى خاتۋنى دىكە بە جۆرئ
مىنان ئابلۇقەدا، ۋەكۈ ئەۋەى جانەۋەرىكى ترسناكيان ئابلۇقەدايىت،
ھەر سىكيان مىنان خستە نابەينى خۇيانەۋە ۋە بەرەۋ مال گەپاينەۋە .
بەدرىژايى پىگا ھىچيان نەگروت، كە گەيشتىنە مالېشەۋە بېتەۋەى
پشۋوبدەن يان كەمى بھوۋنەۋە يەكسەر بەرلە مەن دەگاي ژوۋرەكەمىيان
كردەۋە ۋ چوۋنە ژوۋرئ، ئاگادار بوۋم يەككىيان بە برا گەۋرەكەمى
گروت: « بۆ كچىك لەم تەمەنەدا، ھىچ شتىك لە ژوۋرىكى تەنھا
ترسناكتىر نىيە». مەن لە سوچىكى تارىكدا ۋەستام ۋ ئەۋان يەكەيەكە
دۆلەبەكانيان كىرمەۋە، پارچە پارچە جەكانيان دەرھىنام، تەنۋرە ۋ
كراسەكانى قوتابخانە، گۆرەۋىيە درىژەكانم، جەكانى ژىرەۋەم، ھەندى
ژىركراسى پەنگاۋرەنگ كە ھەندىكيانم ھەرگىز لەبەرەنەكردىۋو، چەند
دەستەسپىكى بۆنخۇش، يەك دوو شوشە عەترى خالى ۋ بچكۆلانە، جلى
گەپانى ھاۋىنان، قاتە كوردىيە پۈلەكەكەم، تى شىرتەكانم... ئەۋانەيان
ھەمۋو خستە بوخچەيەكى گەۋرەۋە، دواترىش ھەمۋو كىتېبەكانيان
ئاخنىيە جانتايەكەۋە. ھەر ئەۋ شەۋە پىيانگوتەم: بوخچەكەت ھەلگەرە ۋ
با بېۋىن. ئەۋ شەۋە مەن بوخچەى جەكانم ۋ ئەۋان جانتاي كىتېبەكانيان
ھەلگەرت ۋ پۇشستىن. مەن ۋ سى ژنى پەشپۇش بەناۋ كۆلانەكانى شەۋىكى

تاریکدا، من بیده‌نگ ده‌پۆم و ئه‌وانیش جگه له ده‌نگی پێ و خشه‌ی
 ئه‌و جله درێژانه‌یان که له خۆل و به‌رد و دیواره‌کانی شه‌و ده‌خشی،
 ده‌نگیکێ تریان لێوه‌نایه‌ت، ئه‌وان ته‌ماشای من ناکه‌ن، منیش له‌و
 پیلاره‌وه په‌شه لاستیکانه‌ی ئه‌وان زیاتر هیچی تر نابینم. هه‌رگیز شه‌و و
 شه‌قامی به‌وجۆره هه‌منم نه‌بینیوه، سه‌یری ئاسمان ده‌که‌م، هه‌رگیزیش
 ئاسمان وا شه‌پۆلاویی و زه‌وی وه‌ها سفت نه‌بووه. به‌دیار چرای سه‌ر
 کۆلانه‌کانی ئه‌و سه‌ره‌تای پایزه‌وه هه‌ندێ می‌شوه‌له‌ی هاوینه‌ی مه‌ست
 به‌جیماره‌وه، من له نیوه‌ی پێگادا ماندووده‌بم، ده‌ستده‌گرم به‌عه‌بای
 یه‌کیکیانه‌وه و ده‌پرسم: «پورێ بۆ کوێ ده‌چین؟». یه‌کیکی دیکه‌یان
 ده‌لێت: «ده‌ته‌بین بۆ به‌هشت». ئه‌وی دیکه‌یان په‌لم ده‌گرێت و ده‌ست
 بۆ دیوار و باله‌خانه‌کانی ده‌رووبه‌رمان درێژه‌ده‌کات، ده‌لێت: «ده‌ته‌بین بۆ
 ده‌ره‌وه‌ی ئه‌م کافرستانیه‌». هیچ نالێم، شه‌و ده‌مانبات و ئێمه ده‌پۆین،
 سوار ماشینیکی ده‌بین و پاش ماوه‌یه‌ک داده‌به‌زینه‌وه. به‌درێژی پێگا
 بۆ ئه‌وه‌ی له‌ترسا نه‌مرم بیر له په‌روانه ده‌که‌مه‌وه، له‌و ژنانه ده‌پرسم،
 ئه‌گه‌ر تا ده‌مرم، عیاده‌تبه‌که‌م، خوا له په‌روانه ده‌بوریت؟ ئه‌وان ده‌لێن:
 که‌س له په‌روانه نابوریت، که‌س. شار به‌ته‌واوی له پشتمانه‌وه ونده‌بیت،
 ماشینیکی تر ماوه‌یه‌ک ده‌مانبات و له لاریگایه‌ک داده‌به‌زین و به‌ناو
 خاکیکێ به‌یار و پێ له دێکدا ده‌پۆین، سروه‌یه‌ک دێت و خۆله‌می‌شیکی
 نه‌رم له‌گه‌ڵ خۆیدا ده‌هێنیت، به‌ناو ده‌یه‌ها کیلگه‌دا ده‌پۆین. می‌گه‌له
 خه‌واله‌وه‌کانی شه‌و به‌ته‌که‌ماندا تیده‌په‌رن، زه‌وی بۆنی وه‌زی خنکاوی
 لێدیت، گیای قه‌راغ پێگاکان له قاچه‌وه ده‌نالێن، به‌لام ئه‌و ژنانه وه‌کو
 خۆیان ده‌پۆن، من هه‌سته‌ده‌که‌م گیاکان ده‌مگرن، هه‌سته‌ده‌که‌م چه‌نده‌ها
 ده‌وه‌نی دێکاوی تیده‌نالێت، به‌لام ئه‌وان پامده‌کێشن و منیش خۆم
 له چنگی شه‌و و پێگا و گیاکان پاده‌پسکێتم و ده‌پۆم، هه‌سته‌ده‌که‌م
 مه‌خلوقاتی سه‌پی و بریندار به‌ته‌که‌ماندا و به‌ره‌و جیگایه‌کی نادیا‌ری ناو

سندووقه ته ليسماوييه کانی شو ده پون، تا نيمه زياتریش بپوین زياتر له سپيدهی بهيان نزيکبينه وه، شو مه خلوقاته ناارام و غه مگينه زياتر دوورده کونه وه. دهمه و بهيان له دوور تارمايي ناوه دانيه کمان ليدهرده کويټ، له بوليلي خو له ميشی پيش کارزيوه دا، له بهردهم ديوارکی سپيدا دوه ستين، له قه راغ شاروچکه يه کی هيمندا. کوتره کان بهر له هرکس پيشوازيما ليده کهن، ژنيکی سپيپوش دهرگايه کی ناسنيني گهره مان ليده کاته وه، ده چينه ناو حوشیکی گهره، چرايه کی کز له بهر هه يونيکی خاويندا دسووتيت، هه موو سه يری يه کتری ده کين، ژنه عه بابيه سه ره کان سه رتاپای عه باکانيان بووه به توژ، که خويان ده ته کينن هه موو شو ناسمانه ی دهرويه رمان ده بيته ته پوتوژ، کوتره کان شو ته پوتوژه ده يانترسيټيت و ده فپن، دهنگی باله فرپيان شو که متياره پيرانه ی ده شتاييه کانی دهروبهر خه بهرده کاته وه و بهره و دوور هه لدين. شو ژنه ی که دهرگای ليکريدنه وه، که مئ ناومان ده داتئ و ده لټيت: «نپوه يه که م که سن... تا نټستا که سی تر نه گيشتوه». به لام هيدي هيدي ژناني عه بابيه سه ري دیکه و کچانی ته نه ای وه کو من له هه مان پيگاوه دهرده کون، هه موو سه رو بوخچيان به دهسته وه يه... بهرله وه ی خور به ته واوی هه لټيت، ده بيت هه مووان له وټيپين.

من له ناوه پاستی شو حوشه يه دا له سه ر بوخچي جله کانم دانيشتووم، هيدي هيدي چواره ورم قه ره بالغ ده بيت. سوبح چهند بو پيشه وه ههنگاو بنټ، هينده زياتر کچی ترساو و ماندوو و خو لوی له دهرگا ناسنينه وه دين بهم ديودا، هه مووانيش چهند خاتوونيگان له گلدایه، ژنه کان هه نديکيان هر شو ژنه ده فبه ده ستانه ی نيوارني مرگه وته کهن و هه نديکيشيان ژناني دیکه ن... يه کيک له ناو شو بينا سپيه گهره يه وه دټه دهرئ و ليستيکی گهره ی به دهسته وه يه، يه که يه که ناوه کانمان ده نوسيت و به و ليستيه ی که لای خو ی هه يه به راوردیده کات... له گه ل

هه تاوکه وټندا، دوايه مين کچ دهگات و ژنه عه بابيه سهره کان دهسته دهسته دهگه پټنه وه و دهرگا که داده خرټ... دوايه مين کچ فه تانه ی غه مگينه که پاسته و پاست به ره ولای من دیت و بوخچي جله کاني داده نیت و له سهری داده نیشیت. هه تاو که وټوره، به لام حه وشه که هیتا سټیه رنکی سارد و ئارام بالی به سهره اگیشاوه. فه تانه به نه سپایی و بیټه وهی ته ماشامبکات ده لیت: «من ناوم فه تانه ی غه مگينه، ناوه که مت له یادیټ، په نگه لیره ناوه کانیشمان بگوږن، من وټو له یه ک قوتاخانه بووین، به لام من له پوټکی تر بووم». له نزیکه وه سهریده که م، کچیکي نه سهر و بچکولانه و چارپه ش ده بینم که موورویه کی شینی چاوه زاری له ملدایه، سهری کچه کاني چوارده وری خو شم ده که م، چاو له و دهرگایه ده برم که چنده خاتونیکي پاک و پو شته و له چک به سهر، لیوهی دینه ده ری و ده چنه ژوړی، نه و جیگایه خانویه کی زور گوره یه، جگه له زه خره فه ی په نجره کاني هیچی دیکه ی له مزگه وت ناچیت. وه کو دواپی دهر که وت، نه و شوټنه له بنه په تدا قوتاخانه یه کی ئاینی بووه که ده ولت له سهر داوای گوندیبه کاني نه و ناوچه یه دروستیکرده، دواتر له گه ل تیڅکچوونی بارودوخی ناوچه که دا دراو ته ده ست لیپر سراوانی نه وقاف تا به شیوه ی تاییه تی خو یان بیبه نښه پټوه، نه وانیش له و ناوچه لاتهریک و دوورده سته دا کردبوویانه ناوه ندی سازاندنه وهی مندالی خټزانه بی شیرازه کان، به لام نه و ناوه ته نها پوکه شټکی په سمیه، نه گینا ئیمه وه کو خوشکه توبه کاره کان ناویانگده رده که ین.

هیچ کچی به نه اندازه ی من شتی پټیبه، بوخچه یه کی گه وړه ی جل و جانتایه ک پر له کتیب. «فه تانه ی غه مگین» سهریکی جانتا که م دهگات و ده لیت: «کتیبه کانیشیان هی ناوه؟ من به رله وهی بیم کتیبه کانم هه مووی شارده وه، ده مزانی شتیکی وا به پټوه یه». من لیم پرسى: «ده زانیت، ئیره کوټیه؟ تا که ی لیره ده میتینه وه؟». به و ده نگه نازکه ی

خۆی گووتی: «نازانم، بەلام پێدەچیت ماوێهکی زۆر لێره بێنینهوه». فەتانه لەچکی سێی سادە بەلام کەمێک چلکێی لەسەردایە، سەیریکی لەچکەکە ی من دەکات و دەلێت: «دەمێکە لەچک دەبەستیت؟». گووتم: «لەوکاتەوهی پەرمانەیی خوشکم پۆشتوو». سەیریکم دەکات و دەلێت: «خوشکەکە ی تۆش خراپ بوو؟». گووتم: «نازانم... باوهرناکەم... حەزی لە زۆر پیاو کردبوو، بەلام باوهرناکەم لەگەڵ هەموواندا خەوتبێت». ئەو گووتی: «خوشکەکە ی من سۆزانی نەبوو، تەنها حەزی لە یەک کوڕ کردبوو، ناوی کلپە بوو، خوشکەکەم لال بوو، قەسە نەدەکرد، وەک ماسی وابوو، بەردەوام دەینوسی، لە تەمەنی چوار سالییهوه فێری نوسین بووبوو، سالاڤتیکی درێژ ئەو کوڕە شەوان دەهاتە بەردەمی دەرگا کەمان و موسیقای جۆرا و جۆری لێدەدا، هەلبەتە تەنها بە دەم، میدیاش نامە ی درێژی بۆ دەنوسی و دەیخستە ناو قاوگە شقار تەوه و بۆی فرێدەدا، کلپە نەیدەزانی میدیای خوشکم ناتوانیت قەسە بکات. تا ئەو شەوهش کە پایانکرد کلپە نەیدەزانی میدیا لە نوسین زیاتر هیچی تر نازانیت». من گووتم: «خوشکەکە ی منیش لەگەڵ کوڕێکدا هەڵهاتوو، ناوی فەرەیدونی مەلەکە». ئەو چپاندی: «دەزانیت ئیستە لەکوێن؟» گووتم: «نا... نازانم... کەس نازانیت».

لەوکاتەدا ژنیکی لەچک بەسەر دەرکەوتەوه و فەرمانی پێدایین بە خۆمان و جانتاکانمانەوه بۆ حەوشیکی دیکە لەپشتەوه دواي بکەوین، قوتابخانە کە لەوێ دیواریکی بەرز و سێی و ئەستووری هەبوو، حەوشەکەش حەوشیکی خۆلی گەورەبوو کە پێدەچوو جاریک لە جارهکان یەکی وێستبێتی هەندێ گۆلی تیا بچێنیت، هەندێک گۆل کە هەرگیز سەوز نەبووبوون، پاش تۆژی هەمان ئەو ژنە پەشپۆشە گەرایەوه و هەندێ خانمی دیکە هاتن، پێیانگووتین جانتاکانمان هەلپێژین، یەکە یەکە چی لە جانتا و بوخچەکانماندا بوو هەڵمانرشت، کاتیکی گەیشته ئەوهی

مەن جەل ۋە كەتتەبە كانەم ھەلپەزەم، كۆمەلەيە كى گەورە جەل ۋە كەتتەبە بە
 شەيۋەيە كى سەير لە سەرىك كەلەكە بوبوبون. ھەموومان جانتاكانمان
 ھەلەكەتە كەند، دوا پارچە جەل خۇمان دەرھەتتا ۋە توپماندايە سەر ئەو تەبارە
 گەورانە، دواي ئەو ھەش ھەموو بە ئەلەيە كى گەورە لە دوورى ئەو ديمەنە
 دانىشتەن. فەتانە بەردەوام لە تەنەشتە ھەبوو، ژنىكى بالابەرز ۋە تۆكە
 بە خۆي ۋە مانتۆيە كى شەين ۋە لەچكىكى سەببە ھەتە پەشتە، سەيرى جەل
 ۋە كەتتەبە كانى كەرد، سەيرى ھەموو كەچە كانىشى كەرد، لىستى ناوە كانى گەرت
 بەدەستە ھەو گەوتى: «ئەيۋە ئەمەز ژيانىكى تازە دەست پەيدەكەن، چەتەر
 ھەچ شەت بەكارنەھەتەن كە لە پەيوردودا بەكارنەھەتەن، ھەچ شەت كە
 ئەو پەژانە ۋە ئەو يادگارە ۋە ئەو ھەستانە تان ۋە پەيىرخاتە ھە، ئەيۋە ئەمەز
 كەچى دۇنيەيە كى تەن، دۇنيەيە كى پەك...». لە يەكەم پەژە ھە فەردەبەين
 ۋە شەي سەرىكى لە ژيان ۋە لە ئاين ۋە لە ئىستە ۋە لە داھاتووماندا، پەكەيە.
 ھەمووشەكان دەبەت پەكەن، دەستەمان، دەرەنمان، لەشمان، نەگامان،
 زەردەخەنەمان، نەزەمان. فەردەبەين كە ئەيۋە قوتابخانەيەكە پەكەزەمان
 پەيدەبەخشەتە ھە، چەنكە ئەيۋە مەندەلەي كۆمەلەي خەزانەين كە تەسەر
 ئەيۋە لە خەپەدا پەچەون، ئەيۋە گەنەي شەھەتەي خەشكەكانمان پەيە،
 دەبەت خۇمان لە نەگەي ئەو شەھەتەنە پەكەيەنە ھە. ئەو ژنەي لەو
 بەيەنەيەدا قەسەي بۆ دەكەردەن «زەيەبەي كۆيەستەن» بوو، ئەو سەلەنەي
 دەرەزە لە تەكەيەي شەخەيە كە گەورەدا لە چەيەيە كى بەفەرەي كۆيەستەندا
 زەيەبوو، كەيەتەكانىش دەيەنگەوت لە كەمەري بەرەخوار يەك پارچە
 سەھۆلە، ھەر كەسەيەش لە نەيەيە ھە بوەستەبەيە ھەستەي بە سەردەيە
 دەكەرد كە لە چەوەرەوري خۆي بۆلەيدەكەردە ھە، بەلام فەتانە دەيەگەوت،
 ھەمووي دەرەي ئەو سەردەيەش كە سەيدەكەن پەيەندەي بە چەو
 نەگەكەردەيە ھەيە، ئەو سەرمەيە سەرمەي سەيەكەردەنەكانىتەي، بەلام
 ئەوانى دى ئەفسانەيان لەسەر دەچەن ۋە دەيەنگەوت ھەموو ئەو پەيەنەي

که لئی نزیک که وتونه ته وه په قبوونه ته وه، هه موو نه و بالندانه ی له نزیکیه وه نیشتونونه ته وه بوونه ته شخه . نه و له و به یانییه دا به هه موو شکوی خویه وه، ته ماشایده کردین، پییراگه یاندین که نه و لیپرسراوی نه م قوتا بخانه یه، کاتن بوخچه و جانتا کانمان خالییده کرده وه، هه ندی جار ده ستیده برد بو یه کئ له ته زیچه کانی سهر سنگی و ده یگوت: باشترا پایته کینن، جوان خالیبکه نه وه. جار جار پشتیده کرده نیمه و له سهر ده فته ریکی بچکولانه شتیکی ده نوسی و جار جاریش به په نجه یان به چاو ئیشاره تی تاییه تی ددها به ژنه هاوکاره کانی، من له وه و بهر نه م ژنه م نه بینیبوو، ژنه هاوکاره کانیشی هه موویان بو من نه ناسراو بوون، خاتوونیکي سپیکه لانه نه بیټ که خالیکی په شی نقر گه وره له ژیر چه ناگه یدا بوو، هه ندی جار نه وم له مه جلیس و شه وه تاریکه کانی مالی پوردا بینیبوو. نه و ژنه له و به یانییه دا قاپی نه وتی چکوله ی ده هیئا و ده یدایه ده ست زهینه بی کویتسانی، من دلنایه بووم ئایا ده مناسیت یاخود نه؟ زهینه بی کویتسانی پییده گوت: «که می نه وتی دیکه ش بهینه، جله کان ژون». نه و ده گه پایه وه و خانمی زهینه ب خوی به ده ستی خوی نه وته که ی ده کرد به ته باری جل و کتیه کاندا، پییده گوتین که می دوور که وینه وه، له جانتا بچکولانه که ی خوشی شقارته یه کی ده رده هیئا و ده یگوت: «ئیتستا کاتی نه وه هاتوو یه که م هه نگاو بنیین، بو پاکبوونه وه». له گه ل به رزبوونه وه ی ناگر و بوسوی جله کاندا، هه ستمکرد کوتره سپیه کان جاریکی دی ده فرنه وه، ناگره که له سهره خو بلاوده بووه وه من له ناو نه و دوکه ل و گپه دا سوچی ده فته ری یادگار ه کانم ده بیني ده سووتیت، به نه سپایی به فه تانه م گوت: «سه یرکه نه وه ده فته ری یادگار ه کانم ده سووتیت». نه و له ته نیشتمه وه به چرپه وه ده یگوت: «من له مندالییه وه له میدیای خوشکمه وه فیرووم چون ده فته ره کانم بشارمه وه ... له جیگاهه کدا شاردومه ته وه که س ناتوانیت بیدوزیته وه، له

ژیر ههنجیری حهوشی مائی کچیکی پره فیکمدا». فهتانه زۆر قسه ییده کرد، بهرده وام قسه ییده کرد، من نهمده توانی گوئی لینگرم، دهمویست ههستم و دهستبهرم له ناو ئهو ئاگره دا جله کانم و دهفته ره سووتاوه کانم دهره پهنمه وه، ئهو جلانه ی ئیواران کاتی له گه ل پهرانه دا دهچومه دهری له بهرمده کردن، ئهو جلانه ی پیاسه م پیوه ده کردن، هه موو ژیان و یادگاره کانم به و جلانه وه بوو، به لام بۆسۆکه تاده هات زیاده کرد، گرچه تاده هات به رزده به ووه وه و دوکه لیککی رهش وه کو ستونیککی گه وه دهچوو به ئاسماندا و نه سیمی هیمنی به یانی به سه ر ئهو شارۆچکه یه دا بلاییده کرده وه، به لام له بری تورپیی، له بری خۆه لدا نه ناو ئهو ئاگره وه ته نها خه نده یه کی بچکۆلانه و تال ده که وته سه رلیوم. فهتانه ش وه کو من سه یری ئاگره که ی ده کرد و دهچرپاند به گویمدا: «حه یفم له و کراسه ده یالینه شینه م دیت، زۆر حه زم لیتی ده کرد».

من بهرده وام سه یری ئاگره که م ده کرد، ورده ورده دوکه له که کچه کانی ده مینایه کۆکه و چاویان ئاویده کرد، زهینه ب به شیوه یه کی سه یر خۆی له ئاگره که دورگرتبوو، من له جیگای خۆمه وه له پشت کلپه کانه وه ده مبینی، ئهو مه ستانه ته ماشایده کرد و له نیو نیله نیلی ئاگره که وه ده یگوت: «ئهو وه ی ده سووتیت کۆمه لئ کتیب و جل و سیپالی شرپ نییه، به لکو دنیا یه که ئیوه تیایدا به چه وتی گه وه بوون». کچه کان هی دی هی دی له ئاگره که دورکه وتنه وه، هه ستمده کرد من به پینچه وانه ی هه مووانه وه نه ده کۆکم، نه چاوانم ئاوده کات به لکو تاده هات پتر له ناو ئهو ئاگره دا په ره په ره و پارچه پارچه سووتانی کتیبه کانم و جله کانم ده بینی. حه سه رته یکی سه یر له دلمدا دروستده بوو، یه که مجار بوو هه ست به حه سه رته ی وه ها قوول بکه م، هه سته بکه م ته واو که وتومه ته ناو دنیا یه کی غه ربیه وه، له سووتانی شته کانی خۆم و پهرانه دا، سووتانی ئهو ئولفه ت و گه رمیه م ده بینی که من به ژیا نه وه ده به سته تیه وه. له

ساتيڤدا پوانيم و بينيم تەنھا من لە نزىك ئەو ئاگرەوھ وەستاوم، تەنھا من بە قوولسى سەيرى کلپەکان دەکەم، بە تەنھا من حەسرەتەکانم لە ترسم گەورەترن. سەرم ھەلبەرى ئەو خاتوونەم بينى لە ناو دوکەل و بۆسۆ و قرچە قرچى سووتانە کەدا لىم نزىکە بىتەوھ و پىئەدە لىت: «دلت بۆ شتە کانت دەسووتىت؟». من تەماشامکرد و ھىچم نەگووت، بەلام ئەو سەراسىمە سەيرىکردم و گووتى: «ئەو خەندەيەى تۆ لە خەندەيەكى پاک ناچىت». لە ھەمان کاتدا چەند ژنىكى ياوەر بە چەند دارىكى درىژ و گەورەوھ جل و کتیبەکانيان ھەلەدەگىزپاھەوھ تا ھەر جىگايەک ئاگر نەيگرتوھ بىگرىت، تا ئەوھى نەسووتاوھ بسووتىت. يەكئ لەوانە بە دارىكى گراوپیەوھ لىم نزىکبووھوھ و گووتى: «بىژ دواوھ ... بىژ دواوھ». فەتانەى غەمگىنىش رايکيشام و چىپاندی: «خەندان، شتىكى باش نىيە سەرسەختيان لەگەلدا بکەیت ... شتىكى باش نىيە لەمپوھ سەرنجىكى خراپت لى وەريگرن». لەگەل فەتانەدا گەپامەوھ ناو ئەو کچانەى ئىستا ھەموو لەپال قوتابخانە کەدا و دوور لە دوکەلە کە پىزبووپیون، بە لەچکەکانيان دەم ولووت و چاويان گرتبوو، تا ئاگرە کەش بلىسەى سەندايە، نىلە نىللى پۆجى ئەو ژنەش زياتر بەرزەبووھوھ کە دەيگووت: «ئاگر گوناھەکان دەشواتەوھ، خراپە پاکدەکاتەوھ، بۆئەوھى خاوينيش ببنەوھ دەبىت نەفرەت لەو پۆژانە بکەن کە نىمچە پووت، بە کوژان و شەقام و شاراندا ھاتوچۆتانکردوھ، ھىکمەتى نوپى ئەم ژيانە لە شتىكى ژۆر ساردەوھ دەست پىدەکات، ئەویش جلە کانتانە، ئەوھى دەيەوئ تۆبەبکات و پاکبىتەوھ دەبىت لە جلەکانیپەوھ دەستپىبکات، بزەنن، ھەموو ئەو ژيانەى کە بەو جۆرە جلانەوھ ژيان، ژيانىكى ئاسايى نەبووھ، ژيانى ئاسايى ئەو ژيانەيە کە يادتانکردوھ».

«زەينەبى کوپستانى» کەمىک دەوھستا، با سووتووى کتیب و جلەکانى بە ھەموولایە کەدا بلۆدە کردەوھ، کەمىک خوئ لە دوکەلە کە

دورده خسته وه که ئیستا با به ئاره زووی خوئی به ملولادا یاریپیده کرد...
 سهیریده کردینه وه و به شیوه یه کی جیدیتتر ده که وتوه قسه کردن و
 دهیگوت: «ئاینی ئیمه له و ئایانه نییه به خه لکی و به ئومه تی
 ئیمانداران بلایت برۆن که یفتان به چیه بیکه ن... چی له بهرده که ن
 گرنگ نییه، چی دهخۆن گرنگ نییه... نا، ئاینه که ی ئیمه ئینسان
 له هه موو پوویه که وه سازده دات، له هه موو پوویه که وه بۆ خودا په رستی
 ئاماده یده کات، پوکنی سه ره کی و یه که م و گه وه ی ئه و سازدانه ش بۆ
 ئافره ت له جلوه به رگه وه دهسپێده کات، به وه دا که ئافره ت له شی هه مووی
 له زه ته، جلوه به رگ بۆ ئافره ت نیوه ی ئیمانه، جلوه به رگ ته نها په وشتی
 به رز و نزم له یه کتر جیا ناکاته وه، به لکو ئه و نیازه ش ئاشکراده کات که
 تو له چ جیهانی کدا ده ته ویت بژیت، جلوه به رگ زمانه، زمانی له شه،
 زمانی پۆحه، زمانی ئاره زووه کانه، ئاره زووه کانی جهسته و ئاره زووه کانی
 عه قلیش. که له شی خۆت ده رده خه یت به ره به سستیکی ئه ستوو و گرنگ
 له به رده م شه یتاندا هه لده گریه تا بیت و ئاسانتر ختووکه ی شه هوه ته کان
 بدات. جل په یوه ندیه کی گرنگی به شه یتانه وه هه یه، شه یتان به ره له
 هه ر شتی که به رگه نداز و به رگدرووه، ده بیته هه مووتان بزانه که شه یتان
 یه که مجار له شیوه ی قاتی که جلد خۆی بۆ ئافره ت ئاشکراده کات...
 شه یتان له وینه ی کراسیکی کورت یان بریقه داردا ده رده که ویت، له
 وینه ی پانتۆلیکی ئاره زو وه ستین، یان سوخمه یه کی کراوه ی شه هوه ت
 بزۆیندا دیته خه یالمان... ئاین له مندالییه وه پیمانه دلیته: «له شتان
 داپۆشن». شه یتانیش له مندالییه وه پیمانه دلیته: «له شتان پووتبکه ن،
 عه ورتان ده رخن، له پووتی مه ترسن». بۆیه ده بیته بزانه گۆپینی
 ئه م دونیا یه له گۆپینی جل و به رگه کانه وه دهسپێده کات، بۆنه وه ی
 جیهان چاکبکه ین، ده بیته مرووف چاکبکه ین، بۆنه وه ی مرووفیش چاکبکه ین
 ده بیته جلیکی لایه قی له به ردا بیته... سه یربکه ن، کچانی من، سه یربکه ن

ئەو جلانە ھىندەى پارچە يەك لە سەنەتەى شەيتان بوون، جل نەبوون. ھىندەى مايەى ئەو پۆزە پەشانەى ژيانى ئىيە بوون، جل نەبوون... ئەو ھى دەسووتىت، جل نىيە بەلکو شەيتانە، شەيتانىكە ئىيە عومرىكى درىژ لەگەل خۆتاندا ھەلتانگرتووە، لەبەرتانگرتووە، ختوگەى پىستەكەى داون، لەشتانى بزواندووە... غەم بۆ ئەو شەيتانە مەخۆن... ئەمپۆ لىرە، جلى نوئى و پاكتر وەرەگرن، جلىك كە لە ھەموو پىسى و خراپە يەك دەتانپارىژىت، جلى ئيمان و بپوا بە خودا بوون».

زەينەب وريايى ژنىكى گوندنشين و مامۆستايەكى خويندەوارى شارى تىكەلكرديبوو... دياربوو ئەزمونىكى زۆرى لە ژيانى تەكئ و خانەقاكاندا ھەيە، ھەروەھا بىيەشيش نىيە لە ئەزمونى مەجلىسى ژنە شارىيەكان. بەر لە دروستبوونى يەكئى ژنانى مۆسلمان، ئەو لە يەكئىيەكانى دىكەى ژنان و ئافرەتاندا ئەندام بووبوو، لەوئىش وەكو خۆى دەيگوت ھەوليدابوو نرخە بەرز و پىرۆزەكانى ئاين بلۆبكاتەو، دواتر بووبوو بە چاودىرى ئەو حوجرە ئاينىيە چكۆلانەى كە ئەوقاف لە تەكيە جياواز جياوازەكانى ناو گوند و شارۆچكەكاندا سەرپەرشتىدەكردن، بەھۆى شارەزايى و ئيماندارى و بپواى گەرەشى بە پاشەپۆزى ئاين، لە چاودىرىكى بچوكەوە كرديان بە چاودىرى گشتى... ھەلبەزاردنى لەلايەن مەجمەعى زانا ئاينىيەكانەو بۆ بەپۆەبردنى ئەم قوتابخانەى سازدانەو، گەرچى ئەركىكى قورس بوو، بەلام پزلىتائىكى گەرەبوو بۆ ئافرەتەك تازە بەرەو سەررو چل ھەلدەكشا.

ئەو بەيانىيە كە زەينەبى كوستانى قسەيدەكرد، گومانمەكرد ھەموو كچان لە قسەكانى تىيگەن، ھەندىكيان دياربوو چەند سالىكى كەم قوتابخانەى سەرەتايان خويندبوو و ھەندىكيشيان ھەرگىز قوتابخانەيان نەبينبوو، يەكئ لە ئەركەكانى ئەم قوتابخانە ھەبوو كە ئەو كچانە فىرى خويندن و نوسين بكات تا بتوانن قورئان بخويننەو و پىسى و پاكي

له یه کتر جیا بکه نه وه ... ئه و به یانییه خاتوونی کویتسانی زۆر قسه یکرد، له گه ل قسه کردنه کانی ئه ویشدا چیتزر جگه له پاشماوه یه ک له خۆ له میش و سووتوو و نایلۆنی تهاوه هیچی تر له راپوردوومان نه ده مایه وه . دواى خامۆشبوونی ئاگره که، ریزیا نکر دین و به ره و به رده رگای مه خزه نیکى گه وه بر دیا نین، مه خز نه که ده که وته گۆشه ی باکووری بینا که وه، له وئ جگه له دوو ده ست مانتۆی شین و چهنده له چکیک، ههنده ئ نوین و متیل و بالیفی تازه شیان دا بنیت، دواتر به دالانیکى تاریک و درێژدا به ره و نهۆمى دووه مى بینا که سه رکه وتین، فه تانه ی غه مگین به رده وام به دوامه وه بوو، ده یگوت ده بیته له ژووریکدا پیکه وه بین، چونکه پتو یستیمان به یه کتری ده بیته، هه رواش بوو، دوا جار من و فه تانه له گه ل دوو کچی دیکه دا ژووریکى چوار که سیمان وه رگرت .

قوتابخانه که جگه له ژووره کانی خه وتن، چهن دین سالۆنى گه وه گه وه ی خویندنیشى هه بوو، ژێزه مینیکى زۆر فراوان، چهنده ژووریکى تایبته بۆ مه خز نه و سووته مهنی و ئازووقه، چیشته خانه یه کى زۆر به رین، ریزیکى درێژ هه مامى داخراو و ده ستشۆرى تایبته بۆ ده ستنوێژ. ژووره کانی خه وتن هه ره که ئه و ژوورانه وه هابوون که له به شه ناوخۆیه کانی دیکه دا بینوو تانه، دوو قه ره ویله ی دووقات و میژیکى خواردن و دوو لۆکه رى جلوه رگ. ژووره که ی من و فه تانه چهن دین په نجه ره ی بچکۆلانه ی تیدا بوو، له گه ل ئه وه شدا هه میشه تاریک بوو. فه تانه ده یگوت: «برا که م گووتویتی، له چهنده سالى داها توه هه موو ولات پرده بیته له قوتابخانه و ئیسلایاتی دینی، چونکه تا مه ترسی له سه ره ئه خلاق گه وه تر بیته، مرۆف پتو یستی به مجۆره قوتابخانه زیاتر ده بیته، برا که م ده یگوت تا پتر سوود له جیگای دووره شار و دووره ده ست ببینریت باشته، چونکه تا گۆشه گیرى قوولتر بیته، په یوه ندى مرۆف به خودا وه قوولتر ده بیته، ئه مه جگه له وه ی که دوور که وتنه وه

له گوناوه و خراپه زامنتر و مسوگرتره».

نهو دوو کيژهي دي که له ژوره کهدا له گلمان بوون، دوو خوشک بوون له يه کي له هره هه ژارترين گه په که کاني شاره وه هاتبوون، خوشکه گوره که يان له ژير فشاريکي دهروني سهختدا ده ژيا، که هاتنه ژوروي، بيته وه ي هچ بکه يان هچ بلين، دهستيانکرد به گريان. فه تانه هوي گريانه که ي ده گيژپايه وه بؤ تاريکي و قه بزي نيؤ دالان و ژوره کان. به لام خوشکه کان ده يانگووت دايکيان له گه ل زه په نگريکدا رايکردوه و باوکيشيان سهري خوي هه لگرتووه و که س نازانيت له کووي گيساوه ته وه، نه وانيش بؤ بيکه سي خويان ده گرين. فه تانه پييده گووتن: «ده مووچاوتان بشون، هه مووشتي چاکده بيت، نيته ليتره پيکه وه ده ژين... له داهاتوودا له وانه يه بيبين به ماموستاي ثاينيش». نيوارهي پوزي يه که م، بؤ دلنه واييدانه وه ي نهو کچانه، هه ر چوارمان پيکه وه که وتينه گه ران به ناو قوتا بخانه که دا، نهو کيزانه مان بيبني، که هيدي هيدي که وتبوونه سه ر تاقيرکونه وه ي شوينه تازه که ي ژيانيان، په رده يان به په نجه ره کانداه لده واسي، متيليان له دوشه که کان ده گرت و لؤکه ره کانيان چاکده کرد، يه که يه که به سه ر هه موو ژوره کانداه گراين، کچه کان هه نديکيان بؤ مان پيده که نين و هه نديکيان به بيده نگ سه يريانده کردين، که دابه زينه حه وشه که وه، هه ستيکي مندالانه به غم دلما ني ده گووشي، هه ر چوارمان دلنيا بووين که دوا جيگا بتوانين ناسمان و هه تاوي تيا بيبين نهو حه وشه يه يه که ديواره به رزه کاني بوو بوون به به ريه ستيکي گه وره له نيوان نيته و دونيادا، دوو خوشکه که که م که م پيکه نين که وته وه سه ر پوخساريان، هه ندي له ماموستا ژنه کان جارچار ده رده که وتن و سه يري نهو حه وشه به ره موته يان ده کرد که نيته له پال سيته ري ديواره که يدا دانيش تبووين و قسه مانده کرد. خوشکه بچکولانه که يان ناوي «مه تباب» بوو زوو زوو ژيرچه نه ي خوي ده خوراند و ده يگووت: «دايکم گونا هبارنه بوو... دايکم

ئەو ئافرەتە نەبوو کە ئەمانە باسیدە کەن». لەیلای خوشکە گەرەکی بە توپەییەوه سەیریدەکرد و دەیگوت: «دایکم گوناھبار بوو، ئێمەش گوناھبارین، هەموومان گوناھبارین و بە هیچیش پاکنابینەوه». من لە پۆژی یەکەمەوه ناچارامییەکی قوولم لە پۆحی لەیلادا دەبینی، ئەو ئیوارەیه کە لەبەر سێبەرە کەدا دانیشتبووین بەجۆرێ دەستی دەجولاند هەستم بە شپەزەییەکی زۆر قوول دەکرد، کچیکی چاوی پچکۆلە بوو، بالای لە هەرسێکمان بەرزتر بوو و سینهشی لە هەموومان گەرەتر، بەلام لە پقەبەرە کایەتییهکی شیتانەدا دەژیا لەگەڵ ئەو خوشکە بچکۆلانیەیدا کە باوهرپی بە هیچ شتێکی نەدەکرد، کاتێ ئەوان لەگەڵ یەکدا شەپاندهکرد من و فەتانه گۆیماندهگرت، لەیلا دەیگوت: «مالی ئێمە پریووه لە شەیتانەکان، شەیتانی هەمەپەنگ، ئەوانە دایکمیان لەخستەبرد و تووشی ئەو چارەنوسەیان کرد». بەلام مەهتاب کە دواتر بە «کوپە» ناویانگیدەرکرد، دەیگوت: «مالی ئێمە لە هەمووشتی خالیبوو، لە نوین، لە خواردن، لە فەرش، لە جل، لە فریشتە، لە شەیتان... بۆیه دایکم پایکرد». مەهتاب کە بە پێچەوانەی خوشکە یەوه، کچیکی خریله و کورت بوو، سیمای کونەپەپویهکی غەمگینی هەبوو، ئەو دەیگوت: «دایکم گوناھبارنیه، هەرکەسێکی دیکەش بووایە لە شوینی ئەو، هەر وایدەکرد». دیاربوو دوو خوشکە کە هەرگیز پێکەوه ناگونجین، بەلام ئاشکراش بوو بێ یەکتەری نازین، هەمیشە پێکەوهبوون و بەردەوامیش ئازاری یەکیانەدا. ئەو ئیوارەیه مەهتاب بە دزییهوه، جووتی گوارە ی زۆرقەشەنگی نیشاندام کە تاکە شتیک بوو توانیبووی لە مالهوه دەریکات و لە ناو جەکانیدا بېشاریتەوه، ئەو دەیگوت ئەوه دواھەمین یادگاری دایکیتی و هەرگیز دەستەبەرداری نابێت. ئەو پۆژە سەرجماندا کە قوتابخانە کە لە عەسریکی زووهوه تاریکدەبێت، هێمنییهکی سەیریش لە هەموو ژوورەکاندا بەرقەراربوو، من و فەتانه ئەو پۆژە چەندەها

جار پٽڪه وه چووينه دهري و به سالڙنه كه دا گه پرين، له په نجره يه كي گه وره وه سه يري دهره وه مان كرد، نه ماشينه گه وره يه مان بيني كه فهرش و كورسي و تهخته و كه لوپه لي ديكي دهين ا بڙ ژوره كاني خويندن و شويي ماموستاكان، فه تانه به چرپه وه ده يگوت: «خه نداني چكوله، هيشتا شته كان خويان نه گرتووه ... له سبه ينيوه پڙاني زور ناخوش ده ستيڙه كات». له بهر ده ستيڙه كاندا، له و جيگايه دا كه ده بابه ناوينه كه هه لبواسرايه، يه كيڙك به خه تيكي گه وره نوسي بووي: «تاكه ناوينه، ناوينه پڙه». فه تانه گوتي: «نه وه مان اي نه وه ي ئيدي ئيمه ناوينه نابيينه وه». من له و كيڙانه نه بووم كه زور شه يداي ناوينه، له بهر نه وه سه يرم له فه تانه ده مات كه له ته ناوينه يه كي بچكولانه ي له گيرفاني جبه دريڙه كي ده رهينا و گوتي: «پروانه خه ندان، ده بيت نه م پارچه ناوينه يه بپاريزين، چونكه نه وه ته نها شتيكه له پريگايه وه خومان ببينين». نه و كات من به خيليه كي گه وره به «مه هتاب» و «فه تانه» ده برد كه نه ينيه كيان هه بوو بپاريزين ... كه فه تانه ناوينه كي خسته وه گيرفاني گوتي: «به چاوي تو، نه گه نه ينيه كم نه بيت، ده مرم». پڙاني داهاتو پتر تيگه يستم كه دروست كردني نه يني و زيان له ناو فه تازيا كاني نه ينيدا، ناره زويه كي سه يري فه تانه و زور كيڙي ديكي قوتاخانه كه يه ... ناره زويه كه به سه ختي بهر شه ريعه تي توبه كردن و ياسا كاني ده كه وت. شه وي يه كه م به نه ندازه يه كي سه ير نارام و بيچه بوو، له نئواره ييه كي زوه وه چووينه ناو جيگاكانمانه وه. په نجره كاني قوتاخانه هه مووي به جوڙيكي سه ير گلؤمكرايون، نه و شه وه به نه سپاي په رده ي په نجره ي نه و ژوردم لادا و سه يري ناسمان كرد كه هه زاره ها نه ستيڙه تاييدا دهره وشانه وه. فه تانه هه ر نه و شه وه له غافليدا ده ستيگرد به گيڙانه وه ي حكايه ته كاني، هه موو له جيگاكاني خوماندا بيده نگ راكشابووين و بيرمانده كرده وه، كه له ناكاو فه تانه به

دەنگی حکایەتخوانێک دەستپێکرد و گوتی: «میدیای غەمگین حەزی لە مانگ بوو، هێندە حەزی لە مانگ بوو پێنە دەچوو بتوانت بەبێ مانگ بژی، ئەو شەوانەی کە مانگی نە دەبینی زۆر غەمگین دەبوو، شەویکیان کە میدیا هێشتا مەندال بوو مانگی نەبینی، لە مأل چوو دەری تا بەدوای مانگدا بگەرێ، لەجیاتیی مانگ کتییکی کۆنی هێنایەو بە مأل، کتیییک کە لەبەر دەرگای کۆشکی کۆندا دۆزیبویەو، کە باسی چۆنتی مردنی شاعیریکی دەکرد، میدیا بەرلەوێ کتیبە کە تەواویکات، تووشی نەخۆشییەکی کوشندەبوو». بەرلەوێ فەتانه چیرۆکەکی تەواو بکات، من بە دەم سەیرکردنی ئەستێرەکانەو خەوم لێکەوت... ئیدی شەو لە دوای شەو، سأل لە دوای سألانی، لە ژێر هەموو فشارەکاندا، لە شەو هەرە تاریک و سارد و ناخۆشەکاندا، من لەوێ لەسەر دەنگی حکایەتەکانی فەتانه دەخەوتم... حکایەتەکانی ئەو بەجۆری راستی و درۆیان لا تێکەڵکردم، کە تا ئەمڕۆ گومان لە چارەنوسەکانیش دەکەم. ئەو شەو شەوی سەرەتای دەستپێکردنی جیهانی حکایەت و تۆبە و ترس و دەستەمۆبون و تەنهایی قوولەکانی من بوو، شەویک تا مردن بەدوامەو دەبیت، نە لە ئیستاونە لە داها تووشدا دەریازێکم لە دەست سیبەرە پەشەکانی نییە... کە هەمیشە و هەمیشە بێرەحمانە لە دوومدەبن و سەرفرازمان ناکەن.

له یه کئی لهو شهوانه دا که په روانه له ناو دار و درهخته کاندای دریژه ی به کوچه خه یالنبه کانی خویده دا، میدیاش له دوی بینینی مانگ و گه پان به دوی تریفه کاندای دهاته جه ننگه ل، مه عسومه لئیان نزیکبووه وه و خوی کرده دهسته خوشکیان. به لام شته کان هه موو ودها ساده و ئاسان به پتوه نه چوون، به لکو جیهانی نه و دوو هاوپییه که پیکه وه به ناو درهخت و پیگا و قه راغ چومه کاندای ده پویشن و به پیگای جوړا و جوړ باسی عه شق و ژیان و یادگار هکانیان بو یه کتر ده کرد، سهره تا لای مه عسومه زور سهر که وته وه، به لام نه و مه حبه ته زوره ی لای نه وان بینی، نه و سوز و گوینگرتنه ی له و دوو کچه دا هه سستیپکرد، بووه هوی دلنیا یی و خوشنوودی نه و. مه عسومه لهو شهوانه له ده ست سیامه ندی بالنده هه لدهات. په روانه پیشتر له گه شته شهوانه کاندای سهرنجی نه وه ی دابوو که سیامه ندی بالنده تابیت به شیوه یه کی درندانه تر و سهرنجر مه عسومه شارزده دا، سهرنجی نه وه ی دابوو که شهوان ناچاریده کات سهرکه ویته سهر درهخته کان، ناچاریده کات وه کو بالنده له سهر لقه به رزه کاندای هه لکوپمیت و لهو لقه وه بجیت بو نه و لق. هه ندی شهو په روانه له ناو درهخته کاندای ده وه ستا و گوئی له هاوار و قریشکه کانی مه عسومه ده گرت. سهره تا نه و زور به بیده نگ دهینا لاند، به لام شهو له دوی شهو هاواره کانی زیادیانده کرد. سیامه ند لهو شهوانه دا به مه عسومه ی ده گووت: «نه گهر

حه‌زت له باڵندهیه‌ک کردوه، ده‌بی‌ت ئاماده‌بی‌ت وه‌کو باڵنده‌یه‌کی‌ش
 بژی‌ت». هه‌ندێ شه‌و مه‌عسومه هه‌ڵده‌هات و له ناو تاریکی و دره‌خت
 و به‌رد و ناو ده‌وه‌نه‌کاندا خۆی ده‌شارده‌وه. مه‌عسومه له‌و شه‌وانه‌دا
 ده‌بایه تا ده‌مه‌وبه‌یان خۆی قایمبکات و ده‌رنه‌که‌وی‌ت، له‌گه‌ڵ خۆره‌ه‌هاتندا
 هه‌موو شتی ئارامده‌بووه‌وه و سیامه‌ند له‌گه‌ڵ پیاوه‌کانی دیکه‌دا ده‌چوو
 بۆ کار و ئه‌ویش ده‌چوو بۆ سه‌به‌ته‌چنین له‌ ناو شوڤه‌بیه‌کاندا. سیامه‌ند
 هه‌میشه وانه‌بوو، هه‌ندێ شه‌و ده‌بووه‌ پیاوی‌کی ئارام، ده‌هاته سه‌رزوی
 و ده‌گه‌رایه‌وه ژێر که‌په‌که‌ی خۆیان، وه‌کو جارێ به‌ مه‌حه‌به‌ته‌وه سه‌یری
 مه‌عسومه‌ی ده‌کرد، هه‌تا هه‌ندی‌جار مه‌عسومه هه‌ستیده‌کرد که سیامه‌ند
 ده‌گری، هه‌ستیده‌کرد فرمی‌سک له‌ چاوانیدا ده‌بینی‌ت، به‌لام ئه‌و به‌گشتی
 هه‌میشه ته‌نها‌بوو، هه‌تا جارێ‌کی‌ش که نه‌سه‌رده‌ینی بۆنخۆش بۆ سه‌ردانی
 هاوڕێ‌کانی چوه‌ ئه‌و جه‌نگه‌له‌، سه‌رنجی ئه‌و نامۆیه‌تییه قوول و ته‌نهاییه
 سه‌یره‌ی سیامه‌ندی دا که دیاری‌بو له‌ دونیای هه‌موو عاشقه‌کانی دیکه
 دابراوه. نه‌سه‌رده‌ین، له‌و باوه‌ردا نه‌بوو سیامه‌ند جارێ‌کی دیکه بکه‌وی‌ته‌وه
 ناو بازنه‌ی گوشه‌گیری و دووره‌په‌ریزی، ئه‌و په‌نجی‌کی زۆری له‌گه‌ڵدا
 دابوو، پێشی‌وابوو که کردوێتییه پیاوی‌کی ئاسایی، به‌لام کاتێ له‌ پێگای
 عاشقه‌کانی تهره‌وه زانی که سیامه‌ند هه‌میشه ته‌نها، دوور له‌ هه‌مووان
 ده‌ژی، ناوهمیدانه و توپه سه‌رکه‌وته سه‌ر دره‌ختێک به‌رامبه‌ری و پێی‌گوت:
 «من وامده‌زانی جارێ‌کی تر ناگه‌رپیته‌وه سه‌ر ئه‌م دارانه، وامده‌زانی عه‌شق
 ده‌تگۆرپیته سه‌ر مه‌خلوقی‌کی هیمن و ئاسایی...». ئه‌و پۆژه سیامه‌ند و
 نه‌سه‌رده‌ینی بۆنخۆش به‌رامبه‌ر به‌یه‌ک، له‌سه‌ر دوو دره‌ختی جیاواز تا
 شه‌وی‌کی دره‌نگ قسه‌یانکرد، به‌لام دوا‌جاریش نه‌سه‌رده‌ین ناوهمیدانه دابه‌زی
 و نه‌یتوانی سیامه‌ند له‌و دنیا دووره‌سته‌ی خۆی ده‌ره‌یتی‌ت، نه‌سه‌رده‌ین
 ئه‌م‌پۆ ده‌لی‌ت: «پۆچی ئه‌و باڵنده کێوی و گوشه‌گیرانه‌ی له‌ منداڵیه‌وه
 چوو‌بوونه پۆحیه‌وه به‌ئاسانی ریشه‌کی‌ش نه‌ده‌کران».

ئەو پۆژە و پۆژانی دواتریش کەس نەیتوانی، سیامەند پەشیمانبکاتەو، کەس نەیتوانی سیامەند لەو جیهانە دەربەیتنیت، پێشەکانی ئەو گۆشەگیرییەش دەگەراییەو بۆ ئەو ئیقاە سەیرە سیامەندی بالەندە لە منداڵییەو وەرگیرتبوو، نەسەرەدین پێشتر سیامەندی وەک مەخلوقێکی کۆیوی و دەستەمۆنەکراو ناسیبوو، وەک پۆحەلەبەریکی نیمچەشاخاوی کە پەییوەندی بە جیهانی بالەندە و دارستانەکانەو بەهێزترە نەک بە مۆفەکانەو. لە سەرەتاوە ژانی بە ڕیگایەکی بونبەست و بێدەرەنددا تێپەربوو... یەکەمجار دارپێک لە زەمبیلەکی پوشدا بە چلی درەختیکەو لە سەرەپێ زەنۆیان دۆزیبویەو، تا تەمەنیشی بووبوو بە دوو سال، هەر ئەو دارپە پیرە لەگەڵ منداڵەکانی خۆیدا بەخۆیگرەبوو. دواى مردنی ئەو، ژنی ناوەنجی و وەجاغکویری یەکی لە بەگەکان سیامەند هەڵدەگریتەو، بەلام لەگەڵ گەورەبوونیدا لەو ژینگە سەختگیر و ئاینییەدا، هەر زوو دەکەوێتە ژێر باری سزا و ئەشکەنجە و توانجەو، ئەمە جگە لەوێ کە چنگە قولاییەکانی و بیلەیلە گەورە و ترسناکەکانی وێنەى بالەندەکی کۆیوی پێدەبەخشن. سیامەند تا گەورەدەبوو زیاتر هەستیدەکرد ژنان و منداڵانی گوند خۆیان لەو نیگایانەى دەپاریزن کە بە نیگایەکی پیس و شەیتانی و زیانبەخش لە قەڵەمیاندا، تا گەورە دەبوو زیاتر تێدەگەشت ئەو جانەوهریکی نامۆ و نەفرەتلیکراو و ئەو هۆردووە وەک تاعون سەیریدەکن، وەک ئافەتێکی کوشندە و بەلایەکی ترسناک لێی دەپوانن. ئەو هەموو فشار و نەفرینە زۆرەش زیاتر پالیاں پێوەدەنا دووریکەوێتەو، بەلام جگە لەو کێوانە شوێنێکی دیکەى نەبوو پوویتیبنکات... لەبەرئەو ناچار پوویدەکرە چیاکان، پوویدەکرە دارستان و سەرتۆپکە عاسییەکان، دەچوو ئەشکەوتە نوورەکان، پتر لەسەر گوشتی بالەندە و میوێ کۆی و ماسی گۆمەکانی ئەو هەرێمە دەژیا، بەلام جار جار ئارەزوویەکی قوولێ بۆ ژیان و تیکەلێبونەو لەگەڵ مۆفەکاندا لا دروستدەبوو، جارجار لە

ناكاو لە بەر مژگەوتی گوند و لە كوچه تەسكەكانیدا دەردەكەوت... زۆر جار پوویدەكردە مائی بەگ، پوویدەكردە ئەو كۆشك و سەرایەى مندالییەكى پەر لە شكست و شەرمی تیا بردبوو سەر، بەلام لەوئى جگە لە نیگای كینه نامیزی زپخوشكان و زپیرایان، هیچى دیکەى نەدەبینى، كە وەكو لكەیهكى شەرم و شورەیی لایان دەپوانى. سیامەند تا زیاتر لە كێوكاندا بمایەتەو، زیاتر كێویی دەبوو، زیاتر خەلكى ئەو گونده و گوندهكانى دەوروپەر لێى دەترسان و ئەفسانەیان لەسەر دەهۆنییەو. هەندئ جار سیامەند بەدریژایی چەند وەرزیك وندەبوو، هەندئ جاریش لەناكاو چەند هەفتەیهك دەگەراییەو بۆ سنووری گوند و كێلگەكانى دەوروپەرى، بەلام لەگەڵ ئەوەشدا لە تەمەنێكى دیاریكراووە بێئەوێ گۆبێداتە هیچ جێئ و نەفرین و توانجێك، هاوینان هەموو پۆژێك لە چیا دادەبەزى و مەعشەرى بالەندە و جانەوەرەكانى جێدەهێشت و پوویدەكردە ئەو گونده، هۆكەشى گرگرتنى عەشقیكى كوتوپرپوو بۆ كچێك لە هەرە نازكترین كچانى گوند. كەس نازانیت، سیامەند چۆن مەعسومەى بینیبوو و چۆن خۆشیویستبوو. مەعسومە تاكە كچێكى گوند و ئەو هەریمانەش بوو كە لە شار دەیخویند و تەنھا هاوینان و پشووئ نیوێ سالان دەگەراییەو بۆ گوند، مەعسومە لە گەشتەكانیدا بەناو كێلگە و بێستان و پەز و باغەكاندا، لە وێلگەپییەكانیدا بەدواى پووێكە شاخاوییهكان و گولە دەگمەنەكانى چاڤا، ئەو تازە هەرزەكارە ترسناكە دەبینیت كە جووتئ چنگى قولاپى و لووتیكى دەنووكئاسای كورت و قزێكى چەر و هەلچووئ هەیه، نىگاكانیشى بە نىگای شەهینێكى برسى دەچن، مەعسومە كە لە مندالییەو گویى بەو چیرۆكە ترسناكانە پڕپووپیوو كە ژنان لەسەر ئەم مندالە دەیانگێراییەو، ئیستا نەوێكو تەنھا دەرگای قسە و سۆز و ئەفین لە سیامەند دادەخات، بەلكو هەر زووش لە ترسى ئەو عەشق و نىگا ترسناك و كێویانەى، گوند جێدەهێلێت و دەگەرێتەو بۆ شار. بەلام تێپەرىنى وەرزهكان و

ساله کان هیچ له عه شقی سیامه ند که مناکه نه وه که ورده ورده عه شقه که ی ده بیته هیژنکی زیانبه خش و سوتینه ر و تیکده ر. تا زمه نیش زیاتر بروت سیامه ند دلره قتر و ترسناکتر و کوشنده تر ده رده که ویت، هر ئه و عه شقه ناکامه ش وای لیده کات باغه کان ناگرتیبه ریدا، ده غله کان بسووتینن، پره زه کان ویرانبکات و پابکاته وه سه ر لوتکه به رزه کان و شوینه عاسیه کان. «سیامه ند» له گهرمه ی وهرزی ویرانکاریه کانیدا بوو که نه سره دینی بوخوش به بیهوشی و بیماری له ئه شکه وتیکدا دۆزییه وه، نه سره دین ئه و کات بو حه شارگه یه کی قایم ده گه را بو خوی و پیشمه رگه کانی، پرگاکان به پرتکه وت بردیانه هه مان ئه شکوت... دیاربوو هه ندئ له پیشمه رگه کان به سه رهاتی ئه م عاشقه ده زانن که له و کیوانه دا حکایه تی مه جنونیک ویرانکه ر و تیکده ری دووباره ده کرده وه، نه سره دین ئه گهرچی هه موو ژیا نی خوی له گه ل سه ربوردی عاشقاندا برده بووه سه ر، به لام چیرۆکی وا سه یر و عاشقی له وجۆره ی نه بینیبوو. نه سره دین ده یگوت: «ئه و بو من وه کو عاشقیک وه هابوو، له سه ری ئه وسه ری میژووه وه هاتبیّت، عاشقیک بو نی تیکه لاو بوونی عه شقی لیده هات به هه موو ویسته سه ره تاییه کانی ئینسان... عاشقیکی درنده بوو، عاشقیک که له ده ره وه ی یاسا و ده ستوره کانی ئیمه ده ژیا». ئه و ده یگوت: «ده بایه شتیکی بکه م، ده بایه ئه و مروفه بیمار و نیمچه شیته بگێر مه وه بو ناو مه عشه ری مروفه کان». له به رئه وه به درژایی چه ند وه رزیک خوی به ده ستی خوی تیماریده کات و ده یگێر پیت و له گه لیدا ده چیته ناو دارستان و سه ر چه مه کان، له و شه و پۆزانه دا نه سره دین به سیامه ند ده لیت: «ئه م کیو و چیا و جه نگه لانه تو یان کوشتوو، ده بیّت دابه زیته ناو ژیا نه وه، دابه زیته ناو مروفه کانه وه، تو تاکه ی وه کو بالنده یه ک به سه ر ئه و دره ختانه وه ده ژیت، گه ر نه بیته مروفیکی ئاسایی که س عاشقت نابیت». نه سره دین، سیامه ند له گه ل خویدا ده گێر پیت، ده بیاته گونده دووره کان، له دووره وه شار و ده ریاچه کانی نیشاندەدا،

پښتانه قيرت او هېواد، شاروچکه بچکولانه کان، فيري ماناکاني ژيانی دهکات،
 وانهی عه شقی پېده لیت، له سووتاندن و ویرانکردنی کتلگه و باغه کان
 دووریده خاته وه، به لام له گه ل هه موو نه و په نجه شدا، نه سره دین هه ست
 به بوونی نه و بالنده کيويي دهکات له پوچیدا، بالنده په کی گوشه گیر و
 سرکیش و دهسته مونه کراو. دهینیرته شار، بولای گوښه و فارهیدونی
 مه لک، دهینیرته شاروچکه کان بولای عاشقی تر، دهینیرت بولای
 پیره میړدیکي شاعیر که وه ستایه کی گه وړه ی چاکر دنه وهی شیتیتیه کانی
 عه شقه، له پیزی پشمه رگه کانی خویدا دینوسیت، دهیکاته ته تری پښتانه
 دوورده کان، له و ماوه شدا سیامه ند به جوړی دهگړیت، که س نایناسیت وه
 که پاش ماوه یک دهگړیت وه بؤ گوند و خه لکی به و جله تازه و پالتو
 دریز و قره شان کراو و چه که بیتقوناغه وه دهیبینن، زوربه یان باوه پناکه ن
 که نه م گنجه به هیه ته، که سامی مروف و سامی بالنده کانی له
 نیگای خویدا کوکړدو ته وه، هر نه و منداله شیت و کيويي بیت که چند
 وهریزیک پیشت دهغله کان و پاوه نه کانی گړده دا. له هه مان نه و وهرزه دا
 که تییدا سیامه ند وه کو به گزاده یک دهگړیت وه، مه عسومه وه کو کیزیکي
 نه خوش و په ککه و ته له پیکابیکي کوندا له شاره وه دهیبینه وه، مه عسومه
 دواتر گووتی: «نه زمونه تاله کانی عه شق له گه ل کوپه بیتو فاکانی شادا،
 منیان گه یاند بووه سه رهمه رگ، که گه پامه وه حالم گه له ک خراب بوو...
 عه شق منی کوشتبوو». له و وهرزه دا سیامه ند به قره کورته شان کراو
 و پالتو پش و بووته سه ربازییه دریزه کانییه وه له ژيانی مه عسومه دا
 ده رده که ویت وه. مه عسومه که له بینینه وهی شار بیزاره، له گه پانه وه بؤ
 نه و ناماده ییه دا پوخاوهی کشتوکال بیزاره، نایه ویت چیدی بچیت وه بؤ
 ناو کوپه به توانج و کیزه به هه واکانی نه وئ. پوژیک له نریک ناوایی به
 سیامه ند ده لیت: «جیگایه کی عاسی بدوزه ره وه، که که س نه ماندوزیت وه،
 که دوریت له م لادییه بیپه حم و شارییه نه رملیقانه، شوینی بدوزه ره وه

دووردهست، په‌نا، فه‌رامۆشکراو، نه‌که‌س پږگای تیبکه‌ویت و نه‌که‌س پیا‌تیبه‌ریت. من له‌گه‌لندا دیم». سیامه‌ند کاتن شه‌و قسانه بۆ نه‌سره‌دینی بۆنخۆش ده‌گیریت‌وه، نه‌سره‌دین به‌سه‌رسامی ده‌لّیت: «چه‌ند سه‌یره، شه‌و کیزه‌ش وه‌کو من بیرده‌کاته‌وه... کو‌تومت وه‌کو من بیرده‌کاته‌وه». له‌و ساته‌وه ئیدی دۆزینه‌وه‌ی خاکیکی عاسی، دۆلّیکی چه‌په‌ک، لی‌ره‌واریکی یادکراو، ده‌بیت‌ه خولیای یه‌که‌می سیامه‌ند و نه‌سره‌دینی بۆنخۆش... به‌لام که سیامه‌ند و مه‌عسومه یه‌که‌مجار له‌و په‌یژه‌یه‌وه داده‌به‌زن، ته‌نهای و ترسیکی سه‌یر له‌گه‌ل خۆیاندا ده‌هینن، مه‌عسومه به‌ نه‌سته‌م سیامه‌ند ده‌ناسیت، سیامه‌ندیش جگه له‌ وینه‌یه‌کی خه‌یالی که خۆی بۆ مه‌عسومه‌ی دروستکردوه هیچی دیکه ده‌ریاره‌ی شه‌و که چه‌ نازانیت، هه‌ر له‌ یه‌که‌م شه‌وه‌وه مه‌عسومه تیده‌گات که ژبان له‌گه‌ل بالداریکی وه‌کو سیامه‌ندا چه‌ند نه‌سته‌م، که هی‌دی هی‌دی عاشقه‌کانی دیکه‌ش داده‌به‌زنه جه‌نگه‌ل، مه‌عسومه به‌ تو‌په‌یه‌وه ده‌لّیت: «من داوای خاکیکم لی‌کردویت نه‌که‌س پیا تیبه‌ریت و نه‌که‌س پږگه‌ی تیبکه‌ویت... تو‌ مه‌رجی گه‌وره‌ی نه‌قینه‌که‌مانت شکاند». سیامه‌ند هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه دژی هه‌موو شه‌و پیا‌وانه ده‌وه‌ستیت‌وه که ورده ورده قه‌راغ چۆم و بن دره‌خته‌کان داگیرده‌که‌ن، به‌ مه‌عسومه ده‌لّیت: «من و تو‌ دوور له‌وان وه‌کو دوو بالنده ده‌ژین». به‌لام تا دیت درنده‌تر و کی‌ویت‌ر هه‌ل‌سوکه‌وتده‌کات، تا دیت بی‌رهم‌تر و بی‌ده‌نگ‌تر و ویرانه‌ر‌تر ده‌رده‌که‌ویت، نه‌سره‌دین پۆژیک داده‌به‌زیته دارستان و پی‌یده‌لّیت: «سیامه‌ند، ده‌بیت وه‌کو هه‌موو عاشقه‌کانی دیکه کاربکه‌یت، ده‌بیت له‌و وه‌رشه‌یه‌دا به‌رده‌ستی‌بکه‌یت». به‌وه‌شدا که سیامه‌ند ترس و مه‌حه‌به‌تیکی زۆری بۆ نه‌سره‌دین هه‌یه، گو‌په‌په‌ل‌سی فه‌رمانه‌کانی ده‌بیت، به‌لام هه‌رگیز نابیت به‌ یه‌کی‌ک له‌و مه‌عشه‌ره، هه‌رگیز گو‌ی له‌ وتاره‌ دوور و درێژه‌کانی گو‌فه‌ند نا‌گرت له‌سه‌ر پاستی و جوانی و ئیمپراتۆریه‌ته‌کانی عشق و سووره‌ته‌کانی نه‌قین، هه‌رگیز له‌گه‌ل هیچ پیا‌وی‌کدا دانا‌نشیت، تاکه

مەخلۇقىيىك كە پەيۋەندى لەگەلئىدا دەبىت مەعسومەيە كە لە ھەولئىكى بەردەوام و سەيردا دەبىت بۆ گۆرپنى بۆ بالئەدەيەك... مەعسومەش لە شەۋە درىژ و ترسناكەكاندا ھىندەى بۆ دەكرىت لە دەستى ھەلبىت و بلىت، من دەستگىرانى تۆ نىم، من خۆشەويستى تۆ نىم، تۆ مەرجى گەورەى ئەفئەكەمانت شكاند... ھىچ شتىك من بە تۆۋە نابەستىتەۋە. سىامەند تا زياتر گوڭى لە ۋاۋارە دەبىت، زياتر شىتدەبىت، زياتر سىروشتە ترسناك و وڭرانكەرەكەى بۆ دەگەپتەۋە، ۋەحشىانەتر پەلى مەعسومە پادەكىشىت بۆ سەر درەختەكان و ئەۋىش جگە لە ھەلھاتان ھىچى بۆ نامىنئەۋە، لە ۋەشەۋانەدا مەعسومە خۆى لە نابەينى ئەۋ دوو كىژەدا قايمەدەكات، سىامەندىش ھەركاتىك لەگەل ئەۋ دوو خانمەى دىكەدا دەبىينىت، بە بىدەنگ سەردەكەۋىتەۋە سەر درەختەكان و ھىچ نالئەت. مەعسومە لە ۋەشەۋانە سەر دەخاتە سەر سىنەى پەرۋانە و دەلئەت: «ھەرگىز سىامەندم خۆشەويستۋە... ھەرگىز». پەرۋانە دەست بە قزىدا دەھىنئەت و فرمىسكەكانى بۆ دەسپىت و لە ژىر مانگەشەۋەكەدا، لە ژىر بارانى تريفەكاندا، لە بىدەنگى ترسناكى دارستاندا، دەست دەخاتە سەر لىۋى و دەلئەت: «مەعسومە، ئىستا گوڭ لە حكايەتى من بگرە، حكايەتى منىش ۋەكو چىرۆكەكەى تۆ لە گەپان بەدۋاى عەردىكى دىكە و دىنايەكى دىكەۋە دەست پىدەكات».

شەۋەھەى شەۋ ئەۋ سى كىژە، لە قوۋلايى دارستاندا، لە ژىر درەختىكدا دادەنىشتن و چىرۆكى ژيانى خۇيان دەگىراپەۋە، مىدىا، لەسەر كاغەزە سىپپەكان و ئەۋانىش بە زارەكى... شەۋەھەى شەۋ، بە چەندەھا شىۋە. لە دەيەھا گۆشەنىگەى جىاۋازەۋە تا بەيانى سەريوردى ژيانى خۇيان و يەكتىريان تاۋوتۋىدەكرد... ھەر لە ۋەشەۋانەشدا مىدىا بە ھەسرەتلىكەۋە نوسى: «كلپە ھەرگىز منى ۋەكو خۆم، ۋەكو مىدىاي بىدەنگ خۆشەويستۋە». پەرۋانە بە ترسىكى گەورەۋە ئەۋ رستەيەى

دهخویندهوه و دهیگوت: «خودایه، ئمه مانای چى؟ مانای چى؟... ده بیټ هه موو عاشقه کانی ئه م دونیایه دهستخه روڤن و عشق ته نها چهند ساتیکی کورتی وه هم و خه یال و وڤینه بیټ». په روانه وه کو شیت به ناو گیا و په رږین و هه رږزه کتویه کانداهه لده هات، وه کو شیت له ناو با و تریفه کانی شه ودا تاکده بووه وه و دهیگوت: «واته هه موو خومان له خسته ده بهین، خومان فریوده دهین، کهس لیږده عاشقی کهس نییه». میدیا بوی دهنوسی: «له و ساته وه کلپه ده زانیټ من ناتوانم قسه بکه م، له وساته وهی که ده زانیټ من ته نها دهنوسم، رقی لیټه ... ئه و چیتر ئه و ناوازانه ش لیټادات که من چه زیان پیده کهم».

په روانه سه رنجیده دا، که میدیا و کلپه وه کو دو گیانی نامۆ به یه کتر ده ژین، شه وان کلپه له سه ر هه رزالیکی ته نها ده خه وت و میدیا ده که وته گه پان به دواى مانگدا... ئیوارانیس کلپه له سه ر به رده کان موسیقای لیږده دا، شه ویش له و ئه لقه یه دا له ده وری گوڤه ند داده نیشت و پالیږده دا به دره ختیکه وه و به چاویکی خه والوو سه یری پیاوان و ژنانی جهنگه لی ده کرد، میدیا و کلپه هه ردوکیان له قه سابخانه کانی عشق هه لها تبه وون، به کئی له گه نجه ئیمانداره کان چه ندین کاغه زی میدیای له کونج و که له به ره کانی ده وریه ری مال له شقارته چکوله کانداهه ره ینابوو و خسته بوویه به رده ست ئه و پیاوه ی چاوه دیږی په یوه ندییه حه رامه کان بوو له و ناوچه یه دا... که قه سابخانه کانی عشق ده سته پیږکرد، میدیا و کلپه نه یانده زانی ناویان له ناو لیستی ئه و عاشقه خراپه کارانه دایه که ده بیټ بکوژین، ئه وان تا ئه و کات په وبه په و یه کتریان نه بینیبوو، پاسته هه موو گه ره ک ده یانزای کلپه ئه و موسیقا قه شه نگه بۆ میدیا به ده م ده ژه نیټ، موسیقایه ک له ئاوازی ئامیره کان سازگارتر بوو، له که مان و چه لو و فلوته پاسته قینه کان به ئاهه نکتر بوو، به لام هه مووش ده یانزانی که میدیا له میژه له مال نه چۆته ده ری، ده یانزانی میدیا له و شه وه وه ی که به دواى مانگدا هاته ده ری و

کتیپیکى دۆزییه وه و ئه و کتیبه نهخۆشى خست، ئیتتر نهچۆته دهڕۆ و تهنها له سهريانى ماله وه بۆى هه بوو بۆ مانگ بگه پێت. که دوو کچيان له گه په که که دا سه ربړى، که س له و باوه په دا نه بوو که سێهه مين عاشق که ده بێت بکوژيێت ميدياي لاله، چهند سه عاتيک بهر له وهى پياو کوژه کان به خويان و چه قۆ و تيزابه کانيانه وه چوارده وري مال بگرن، هاورپيه کى ديريى، کلپه له هه مووشتن ناگاداري کرده وه.

که ئه و شه وه کلپه، ميدياي له تهک خويدا فراند نه يده زانى ناتوانيێت قسه بکات، ئه و کوشته ي ئه و نامه دوور و دريژانه ي ميديا بوو که تيايدا به شيويه کى سه ير باسى شيعر و موسيqa و مانگى ده کرد، به لام که دلنيا بوو ميديا ناتوانيێت قسه بکات، تووشى په شيمانپيه کى ترسناک هات. هه ره مان شه و سه ريده دا به ديوار و زه وي بهرده کانى ده وري بهرى خويدا و ده يگووت: «که واته له بهر کچيکى بيژمان خۆم تووشى گيژه نى مه رگ کرده». ده تلایه وه و ده يگووت: «تا ده مر م ده بێت له پړنگاي پارچه کاغه زه کانه وه، قسه ت له گه لدا بکه م، تا ده مر م مه حکوم به بيده نگی، من که خه ونم به ده نگه وه ده بينى، خه ونم ده بينى و له خه ونه کاندا ئه و وشانه ي ناو نامه کانتم به ده نگت ده بيست، شه يدای ئه و ئاوازه سيحراويانه بووم که له خه يالى خۆمدا په سمم کردبوو، ئيستا ده بێت چيپکه م... من سيحري ونبووى ده نگی تۆم خو شده ويست... سيحري ونبووى ده نگت». به لام تازه هيچ يه کى له ميديا و کلپه پړنگاي پاشه کشه يان نه بوو.

شه وي ئه و حکايه تانه بۆ په روانه ده بوو به مۆته که ي ترسناک، ئه و به دريژايى شه و حکايه تى مردنى عه شقه کان و ديمه نى ويژان بوونى سۆزه کانى ده بينى، ئاوړى له چاره نوسى مه خلوقه کانى تر ده دا به وه و هه مووشتي کيش له بهر ديده دا په ش بوو. به يانيان که ده گه پايه وه بۆلاى فه ره يدون پۆحيکى سارد و سه رى هه بوو، هه ستيده کرد که ده ست و دلى و ده ماره کانى خاليى له هه موو هه ستى، ده يزانى که ژيان و جهسته و سۆزه کانى بهر

له فەرهیدونی مەلەک بە دونیای دەیه‌ها پیاوی دیکەدا تێپەریوووە که
 ھەموو ئیستا بوونەوهری غەریب و دور و بێسیما و بێیادگارن، یادچوونەوہ
 فراندوونی. دەشیزانی ئەو لەشە لاواز و ماندووی فەرهیدون که بە
 بیدەنگی لەپالێوە پادەکشیت و بیر لە شتە سەیر و نادیارەکانی ناو
 خەیاڵی خۆی دەکاتەو، ھەمان شیوە، دل و جەستەیکە که دەیه‌ها جار
 عەشقی تەپۆتۆزایی کۆلانەکانی شاری تاقیکردۆتەو، کەچی ئەمڕۆ سەر و
 غافل و شەکەت ھەموو یادگارەکانی خۆی بێرچۆتەو... دەیزانی، ئەو بۆیە
 فەرهیدونی خۆشویستووہ تا بەرەو دنیاہیکە دیکە بییات، دنیاہیکە پرپیٹ
 لە کێلگە، پرپیٹ لە ناوہدانی و ئازادی، دورپیٹ لە سیبەری ئەم ئازارە
 قوول و کوشندانەئێ مڕۆف، دەشیزانی فەرهیدون بۆیە خۆشیدەوێت، چونکە
 لە پەروانەکان دەچێت، چونکە بەشیکی سەر بە جنسی پەپولەکانە.
 ئەو بە ھێمنی لەتەنیش فەرهیدونەوہ پادەکشا و سەیری ئەو نیگایانەئێ
 دەکرد که بە ھێمنی پێیدەگووت: «پەروانە، تۆ لە کویت، لە کویت؟
 تۆ گەلێک دوریت... من ناتبینم». پەروانە دەیزانی کہ ناتوانیت لەوہ
 زیاتر لەیەکتری نزیکبن، دەیزانی ئەو پوناکییە تەلیسمایییە شەوان بە
 شەوارەیدەخات، جگە لە شیوەیکە تری ئەو ویستە شەیتانییەئێ ناو
 پۆچی خۆی زیاتر ھێچی تر نییە، ویستی گۆرین، ویستی شلەقاندنی
 ژبان، ویستی تێکشکاندنێ ئیقاعی لەیەکچووی شوینەکان و کاتەکان،
 ویستی دۆزینەوہی دنیاہیکەئێ دی لە ژێر پوویشی ئەو بێزارییەوہ،
 بەلام فەرهیدون پەروانەئێ دەبینی دەپوات، پەروانەئێ دەبینی دەبیته
 غوبار، دەبیته ئەو تۆزە نەرمە و لە ھەوادا پەخشەدەبیته، تا زیاتر
 پەروانە دوریکەوتایەتەو، تا زیاتر ببوایە بە گەرد، فەرهیدون پتر لایەنی
 ئەفسانەئێ و ناماقوولەکانی ئەو عەشقی بۆ دەردەکەوت کہ پۆزێک وەکو
 چارەیکە بۆ ھەموو پوویەرە خالی و پوچەکانی ژبانی تەماشایکردبوو.
 فەرهیدون لە شەوہ سەیرەکانی دارستاندا، بیری دەکردەوہ و لەو باوہرەدابوو

کە نەگەشتنی بە هیچ لە ھەموو پەییوەندییە ئینسانییەکانی پێشتەردا پالپێتوھناو بەدوای یەکیکدا بگەرێت لە ناو بازەکانی خەیاڵدا. دوای کەوتنە خواروھە پەزای دلخۆش، پرسپاریک کە لای فەرەیدون دروستبوو، ئەوھبوو: «مرۆف ئەگەر بشفەرێت بۆ کوێ دەچیت؟». شەو درێژەکانی مەستی و مەخواردنەو و گۆرانیکووتنیش لەگەڵ ئەو چەند مەقامبێژەدا کە دواجار فەرەیدونی گەیانە ئەم دارستانە، فێریانکرد مرۆف لە شتە پچوک و سادە و ئاساییەکان دەتوانێت بەختیاری گەرە بسازێت، فێریانکرد بەختیاری دەشت تەنھا گۆرانییەکی بێت، دەشت ژیان بێت دوور لە ترس، دوور لە ھەرەشە بەردەوامەکانی مەرگ، دەشت بەختیاری شتێک بێت ئاساییتەر لە ھەموو شتە ئاساییەکان، کە ھاتیشە ئەو دارستانە بۆ ئەو بەختیارییە دەگەرا. ئەو گوێی لە خەونی زۆر گەرە گرتبوو، بەلام فەرەیدون ئیستا لەپشت ھەموو ئەو خەونە گەورانەو، لەپشت ئەو خەیاڵە بێسنوورانەو کە خۆشی پۆژێک لە پۆژان لە تخرۆبە تاریکەکانیان نزیکبووبوو ھەمیشە دەگەرایەو بۆ مانای ژیان وەکو نزیکبوونەو ھەمیشەیی لەگەڵ شتێکدا کە خۆشیدەوێت. سەرھتا لەویاو پەدابوو کە ئەم جەنگە لە دەرەفتی ئەو پیکەو ژیانە بۆ دەرەختێک، لەویاو پەدابوو دەتوانێت لەگەڵ پەروانەدا بەیکەو ھەبن. بەلام پەروانە دەپۆشت، پەروانە شەوان پوناکییەکی نەینی بەرھە قوولایی جەنگەڵ دەیفراند، لەوێ لەگەڵ ئەو خانمانە دیکەدا لە ژیان و لە چارەنوس و لە عەشق وردەبوونەو. پەروانە ھیدی ھیدی دەبوو غوبار، دەبوو تەم، بەیانییان کە دەگەرایەو فەرەیدون لەویاو پەدابوو کە جگە لە تارماییەکی تەنک ھیچی تر نابینێت، جگە لە ستوونێکی باریک و پوونی گەرد ھیچی تر نابینێت، بە لەشیکی ماندوو و پۆچیکی سەو و جوتێ چاوی نیمچە خەوالبوو ھەمیشە دەگەرایەو، فەرەیدون پێیدەگووت: «پەروانە تۆ لە کوێیت؟». پەروانەش ماندووتییەکانی شەو و کارکردنی پۆژ و مەراقە قوولەکانی کچانی جەنگەڵ

له گه لّ خۆياندا ده يانبرد، ئه و به هيمنى باوهشى به فهره يدوندا ده كرد و ده يگوت: «تۆ له وياوه په دايت، ژيانمان ليره دا كۆتايييت...؟». فهره يدون ده ستى ده دايه ده ست په روانه، به لام واى هه سته كرد ده سته داته هه وا، ده سته داته هه لميكي سپى ده مه و به يان. ده ستى به قزيده ده هيتا و ده يگوت: «په روانه جيهان هه مووى ته نراوه، سه رسنووره كان يه ك پارچه ناگرن، ده بيت چاوه پوانبين».

به لام فهره يدون شه و له دواى شه و زياتر هه ستى به جيا بونه وه و دووركه و تنه وهى بيده نكي په روانه ده كرد. تا زياتر يش شه و هه سته تيا بچه سپايه، زياتر بيرى له ماناي پاسته قينهى په يوه ندى خۆى به ئافرهت و جوانيه وه ده كرده وه، كه له ناو دره خته كاندا ده گه پا و تيده فكري ده بينى كه شه و له مندالييه وه هه ولده دات به شيويه يكي ئه يوبانه، جوانى مروّف، جوانى ئافرهت، جوانى ژيان پيكه وه كۆيكاته وه ... شه و هه موو په نچ و جه نجالى و ته قه لايه كى بو شه و بوو، ده يزاني مروّف جوانيه يكي تاييه تى هه يه، له هه موو شه و جوانيانه ش كاريگه رتر توانايه تى له سه ر به ختيارى، ئافره تيش جوانيه يكي قوولتر و سه يرتره . جوانى ئافرهت، جوانى ويساله له گه لّ كه ردوندا، جوانى ئاماده گى هه موو سيجرى سروشته له ناوه پاستى ژياندا. فهره يدون بيريه كرده وه و ده يزاني كه خويندنه وهى شيعره كانى كتيفرؤشيه كه چنده يارمه تيبانداوه تا له و شتانه تيبگات، بيريه كرده وه كه گۆران، ئا، گۆران، نه بزى هه موو نه يتييه كانى ئه م كه ردونهى له ئافره تدا بينيه وه، به لام فهره يدون ده يزاني كه كاتيگ ده مانه و يت به و نه يتييه بگين، ئافرهت ناتوانييت يارمه تيمانبدا، ئافرهت مه خلوقيكى زيندووه ناتوانين يارى پييكه ين، فه نتازيائى له سه ر بكه ين... ئافرهت چنده مه خلوقيكى فه نتازى بيت، ناتوانين فه نتازيائى له سه ر بكه ين، چونكه شه و له ده ره وهى ئيمه ژيانى خۆى ده ژى، دواجاريش ئيمه چنده ئافرهت بكه ينه نمونهى بالائى خۆمان، هيچ له وه ناگوريت كه ئافرهت خۆى

ژیانێک و ئاره‌زوویه‌ک و خه‌وێکی دیکه‌ی هه‌یه‌ که ده‌شیت دژی هه‌موو
 فه‌نتازیاکان بێت. هه‌ستیده‌کرد لاوازیوونی په‌یوه‌ندی ئه‌و به‌ پروانه‌وه
 ده‌گه‌ڕێته‌وه‌ بۆ ئه‌وه‌ی که ئه‌و په‌روانه‌ی به‌رده‌وام له‌ دیده‌ خه‌یاڵیه‌کانی
 خۆیه‌وه‌ بینیه‌وه‌، ئه‌و مه‌خلوقێکی تایبه‌تی فه‌نتازیا کردوه‌... فه‌ره‌یدون
 له‌ویدا ده‌وه‌ستا و ده‌پیرسی کامه‌یانه‌ جوانی راسته‌قینه‌ی ژیا‌ن؟ جوانی
 پۆحله‌به‌ره‌ فه‌نتازی و خه‌یاڵیه‌کان یاخود جوانی مرۆفه‌ راسته‌قینه‌کان،
 ئه‌وانه‌ی ده‌مرن و ده‌ژاکێن، ئه‌وانه‌ی لی‌مان بێزارده‌بن و فه‌رامۆشمانده‌که‌ن
 یا‌ن ئه‌وانه‌ی جاویدانه‌ و نه‌گۆپن؟ فه‌ره‌یدون وه‌لامی پێنه‌بوو، به‌لام دل‌نیا‌بوو
 که نوشوستی و ته‌نهایه‌کانی خۆی پۆژێک بۆ دوور ده‌یه‌ن، بۆ جێگایه‌ک
 ته‌نیا خۆی و خه‌یاڵه‌کانی ده‌مێننه‌وه‌، ئیستا هه‌ستیده‌کرد سه‌رکه‌وتنی
 پله‌پله‌ی ئه‌و به‌ ژیا‌ندا، گه‌شتی دوورکه‌وتنه‌وه‌یه‌کی هێمنه‌ له‌ مرۆفه‌کانه‌وه
 به‌ره‌و خه‌یاڵ، سه‌یریده‌کرد و پێسه‌یری‌بوو که ئه‌و هه‌ر خۆی فه‌ره‌یدونی
 مه‌له‌که‌، هه‌ر خۆی یاریزان، مه‌له‌وان، چه‌قۆکێش، پاوکه‌ری په‌پوله‌کان،
 پاوکه‌ری کچه‌ تۆزاییه‌کانی قه‌راغشار بووه‌، هه‌ستیده‌کرد ئه‌و بۆ خاکیکی
 دیکه‌ عه‌وداڵه‌، هه‌لبژاردنی بۆ په‌روانه‌ و نزیکبوونه‌وه‌ی له‌ گۆفه‌ند هه‌مووی
 پێگای جیاوازی‌او‌زیوون بۆ جیا‌بوونه‌وه‌ له‌ جیهانی مرۆفه‌کان و سه‌رکه‌وتن
 به‌ره‌و مه‌له‌کو‌تی بێسنووری «خه‌یاڵ»... تا پتریش له‌م جه‌نگه‌له‌وه
 ده‌ئالا، تا پتریش له‌ ئالۆزییه‌کانی جیهان و سیاسه‌ت و هاو‌پێتی و عه‌شق
 نا‌ئومێد ده‌بوو، بیرى له‌وه‌ ده‌کرده‌وه‌ هێڵیکی ئه‌ستوور له‌نی‌وان ژیا‌ن و
 خه‌یاڵدا بکێشیت و نه‌هێڵیت تێکه‌لا‌وی یه‌کترین... خۆیشی به‌ هه‌موو
 توانایه‌وه‌ به‌ره‌و قوولایی ئه‌و خا‌که‌ ته‌ماوایانه‌ی فه‌نتازیا سه‌رده‌که‌وت...
 ئیدی پۆژ به‌ پۆزیش گۆشه‌گیرتر ده‌بوو، گۆشه‌گیریه‌ک که پێشتر له‌ نا‌و
 هه‌موو شته‌کاندا سه‌رنجیدا‌بوو.

که نه‌سه‌ره‌دینی بۆنخۆش ده‌هات، ئه‌و هه‌موو شتیکی بۆ ده‌گێڕایه‌وه‌،
 به‌لام نه‌سه‌ره‌دین با‌وه‌پی نه‌ده‌کرد، پۆژێک له‌ پۆژان فه‌ره‌یدون بخزێته‌

ئەو خەلۆتە بېینەو. دواتر مەسومە لە شەوانی دوور و درێژی قوتابخانەی خوشکە تۆبەکارەکاندا بەمنی گووت: « ئەو وەرزه پۆژ و پۆژگارتکی سەیری لەگەڵ خۆیدا هێنا، هەموو وامان هەستە کرد دنیا لە یەکتەری دەتازت، دنیا پارچە پارچە دەبێت و ئێمەش هەریەکەمان دەبینە دوورگی پەرتەوازه و گوشەگیر. هەموو دەمانزانی ژانمان مانایەکی نییه، تا زیاتریش لە یەکتەر دووریکە و تینایەتەو، تا زیاتر پیاوێکە لە جیهانی خۆیان و ئێمەش لە جیهانی خۆماندا نوقمبووینایە، زیاتر شەو و پۆژەکانی ئەو دارستانە دەبوون بە مۆتەکە».

پۆژگارتک وای لێدیت پیاوان بۆ خۆیان لە دەوری ئاگرێکی گەورە دادەنیشن، قسە دەکەن، گەمە دەکەن، لەسەر پوقەییەکی بچکۆلانە لە شەترەنج و دامە کردنیکی بیکۆتاییدا وندەبن، هەموو دەکەوێت شەپی دۆپان و برانەو، دەکەوێت پەقەبەرێکی لێزانین و لێتەزانین. لەلایەکی دیکەشەوە ژنان لە جیهانی ژێر کەپر و قەراغ چۆمە کەدا شەو و پۆژە درێژەکانی خۆیان پێکەوێت دەبەنەسەر، میدیای غەمگین بەردەوام لە دەفتەرەکانی دەستیدا حکایەتی دوورکەوتنەوێ مەزقەکان دەنوسیتەو، حکایەتی ژانی پۆژانەیی ژنان و منداڵان، حکایەتی گەشە و مردنی گۆلەکان، حکایەتی ئاوەکان و بالندەکان، لە جیگایە کدا دەنوسیت: «هەمووشتی خێرا دەپوات، وەرزه کان کورت و خێرا دەپۆن، هاوین بەرەو کۆتایی دەپوات، من هەست بە بێدەنگی دنیا دەکەم، بێدەنگییەکی ترسناک، هەستە دەکەم وەرزه کی تر بە پێوێ».

دوای ئەو پۆژانە، دوای ئەو پێشبینییە تاریکەیی میدیاش زۆر ئاوات کە سەرەتای وەرزه کی نوێ دەردەکەوێت، وەرزه کی کەس چاوەڕوانی نەکردو، وەرزه گوشەگیری.

لە ئیوارەییەک لە ئیوارەکانی سەرەتای پاییزدا، ئەو گەنجە چاوشینە لە شارە دوورەکان گەپایەو و هەواییکی گەلێک خراپی پێیوو. ئەو هەموو

پیاوانی جهنگه‌لی کۆکرده‌وه و گووتی: «چیترا تاشینی په‌یکه‌ری نه‌و عاشقانه سوودی نییه، جهنگ له هه‌موو جینگایه‌کدا هه‌لگیرساوه، زه‌وی ناگیرگرتووه، له جۆره زه‌مانیکی وادا که‌س ناماده نییه په‌یکه‌ری عاشقان بکړیت، من چه‌ندیڼ پۆژه به‌و توره‌کانه‌وه ده‌گه‌ریم، کاتیکی زۆره‌ شارو و شار ده‌که‌م، به‌لام چیترا که‌س سه‌یری نه‌م په‌یکه‌رانه ناکات». نه‌و دوا‌ی بیده‌نگییه‌کی کورت توره‌که‌کی دانا و به‌رده‌وامبوو له‌سه‌ر قسه‌کردن: «من پانزده پۆژی دیکه دووباره ده‌گه‌ریمه‌وه، له‌ماوه‌ی نه‌و پانزه پۆژه‌دا ده‌بیئت ئیوه بیرتان له شتیکی دیکه کردبیته‌وه، هه‌ر شتیکی دیکه بیئت بو‌من گرنگ نییه ... من خۆم هیچ گله‌ییم له که‌مالی نه‌و په‌یکه‌رانه نییه، به‌لام پیناچیت خه‌لکی چیترا توانای ته‌ماشاکردنی دوو عاشقیان هه‌بیئت».

گۆفه‌ند نه‌و پۆژه که‌ نا‌ئومییدی له چاوانی پیاوانی جهنگه‌لدا ده‌خوینده‌وه، که‌ ده‌یزانی نه‌و هه‌والانه‌ی گه‌نجه چاوشینه‌که ترسیکی گه‌وره‌ی خستۆته دلی هه‌مووانه‌وه، که‌ پینانوابوو له‌گه‌ل هاتنی زستاندا پیویستیان به‌ نازووقه‌ی زۆرترا، جلوه‌برگی نه‌ستوورترا، مال و قۆخه‌له‌ی قایمتر هه‌یه . له‌به‌رده‌م هه‌موواندا سه‌یری ئاسمانی ده‌کرد و ده‌سته‌کانی به‌رزده‌کرده‌وه و ده‌یگووت: «ده‌بیئت باوه‌رمان به‌ عه‌شق به‌هیزیئت». گۆفه‌ند، به‌نیو دره‌خته‌کاندا ده‌پۆیششت و ده‌یگووت: «ده‌بیئت نا‌ئومیید نه‌بین، پۆژیک دیت هه‌موو میله‌ته‌کان له‌سه‌ر سفره‌ی عه‌شقی په‌کتری په‌کده‌گرنه‌وه، دیانه‌ته‌کان له‌سه‌ر خوانی مه‌حه‌به‌ت کۆده‌بنه‌وه، دوزمه‌کان له‌ باغی نه‌فیندا باوه‌ش به‌یه‌کدا ده‌که‌ن».

نه‌و ده‌پۆیششت و ده‌یگووت: «پۆژیک ئاسمان درزده‌بات و عه‌شق و مه‌حه‌به‌ت له‌ مه‌له‌کوته دووره‌کانه‌وه ده‌پۆیت. کیلگه‌ خۆی پاده‌وه‌شیئتیت و له‌ لاسکی پوهه‌که سه‌وزه‌کان شه‌ونمی نه‌فین ده‌باریت، زه‌وی عه‌شق دایده‌پۆشی، مۆف له‌ خۆشه‌ویستی زیاتر کاریکی دیکه‌ی نامیئتیت، هه‌ر

ئىنسانە و دىت و سۆز بەسەر ئەويتىدا دەپژىنىت، ھەر عەشقە و گەورە دەبىت... بە ئەندازەيەك ئىدى جگە لە عەشق ھىچ وشەيەكى دىكە نامىنىت، مەرۆف پىويست ناکات زمان بزانىت، چونکە عەشق دەبىتە تەنھا زمان. مەرۆف پىويست ناکات ھىچ بەھرەيەكى ھەبىت، چونکە عەشق دەبىتە تەنھا بەھرە، مەرۆف پىويست ناکات کاربکات، چونکە عەشق دەبىتە تەنھا کار».

ئەو ئىوارەيە گۆفەند بە ئەندازەيەك لەگەڵ ئومىدەکانیدا دەپۆشت، ھەمووان ھەستیان بە گەرمى ھەناسەکانى دەکرد، ھەستیان بەو عارەقە سارد و ناوختە دەکرد لەسەر نىچاوانى، ھەستیان بەو نىگا پەرىشان و دەنگە گپ و چاوە سوور ھەلگەپاوانەى دەکرد، لەگەڵ ئەو شىدا کەس ھىچى نەدەگوت. ئەو شەو ھەمووان زووتر لە وادەى خۆيان بلۆھيان لىکرد، گۆفەندىش زووتر پوويکردە ئەو چۆمەلانى لەویدا بايەكى بەھىز يارى بە درەختەکانى دەکرد.

گۆفەند ئەو شەو چەند بىرىدەکردەو نەيدەزانى بۆ وەھا گەشبىنە، ئەو لەو پۆژەو کە بىرارىدابوو بىتە پەيگەرتاش بەشۆيەيەكى سەير چارەنوسى خۆى بە جوانىيەو گرىدابوو، بەلام دواى تەواکردنى خويندن و گەپانەو بۆ شار، ژيان لەو ژىنگە تارىک و دوکەلاويانەى ئەویدا ھەموو شتەکانى لى شىواندبوو، ئەو لەوئ جوانى وەکو ژەھرىک بىنىبوو کە دژ بە وەپزى دەيخواتەو. ئەو لە مەيخانەکانى شاردا ھاوارىکردبوو: «جوانى بەبى عەشق، ژەھرىكى ھىمن و لەسەرخۆيە، بە بىدەنگ دەمانکوژىت». دواجار دواى سەفەرىكى درىژ لە ناکامى کە تيايدا ھونەر و شەراب و بىزارى، گۆشە ئاوەدانەکانى ژيانى ئەو بوون، عەشقى دلارام لە دۆزەخى ئەو ھەموو مەستىيە پزگارىکردبوو. کە ھاتبووشە دارستان سەر لە نوئ توانىبوو ھەموو پەيوەندىيە نەيىيەکانى عەشق و جوانى و بىروا بەجۆرىكى سەير پىگەوگرىدات. ئەو لە شەوانى دوور و درىژى تىفکرىن و تىپاماندا

گەشتبۈۋە ئەو بېۋايەي كە عەشق دەپيىت پىردىكى گەۋرەي لەگەل ئيمانيشدا ھەيىت، ئيمان بە مەۋف و بە مەزنىيەكانى. ئەو لە ئىۋارەي ئەو جەنگەلدا بە پياۋەكانى گوتىۋو: «دەپيىت عەشق ۋەكو ديانەتتىكى نويى تەماشابكەين؟ جوانىش دەپيىت دەرگەۋتەي شىكۆكانى ئەفەين يىت، نەۋەك ھەرىمىكى دور و جودا بۆ خۇشاردەنۋە ۋ ھەلھاتەن... چونكە جوانى گەر پەيۋەندىيەكى قوۋلى بە عەشقۋە نەپيىت، دەپيىتە يارىيەكى كوشندە، يارىيەك كە گۆشەگىرىي ۋ تەنھايى مەۋفەكان قوۋلدەكاتەۋە». بەلام فەرەيدون لە ۋۆزەۋەي كە ھاتىۋە بنى ئەم ھەلدىرەۋە، لەبەرامبەر ئەو گەشبنىيەي گۆفەنددا ترسىكى گەۋرە لە پۇچىدا دوستىۋوبو، ئەو مىندالى خەۋنە دور و درىز ۋ ئالۋزەكانى جاران كە ھەمىشە گۆفەندى بە مامۇستاي خۆي دەزانى، لە كاتى كاركردنیشدا لە ۋەرشەكەدا خۆي ۋەكو سىبەرىكى ئەو پياۋە تەماشادەكرد، ئىستە سەيرى لەۋە دەھات بۆ ئەو پياۋە ناتوانىت ئەو دۇنيايەي چۈرەۋەي خۆي بىيىت؟ بەلام گۆفەند سەيرى ھەموو شتە لەيەكچۈۋەكانى دەۋرۋەرى خۆي دەكرد ۋ گەشبنىيەكى قوۋل ۋ لەناكاۋ پۇچى دەگەشانەۋە، ئەو كۆپۈنەۋەي عاشقانى بە سەرەتاي دۇنيايەكى دىكە لەقەلەمدەدا، سەرەتايەك كە تايىدا عەشق دەپيىتە دەسەلات، دەپيىتە يەكخەر ۋ پىكخەرى مەۋفەكان، دەپيىتە ۋزەيەكى خۇلقىنەر بۆ مانەۋە ۋ شەپكردن. لە ۋەرشەكەدا دەۋەستا ۋ دەيگوت: «بېۋانن عەشق ھەموومان دەگۆپتە سەرىك مەۋف، يەك مەۋفى مەزن ۋ بەتوانا ۋ گەۋرە، ھەر خۇشى ئەو مەۋفە گەۋرەيە دەگۆپتە سەر ھونەرمەندىكى داھىنەر ۋ بلىمەت». لەو ساتانەشدا كە گۆفەند تەنيا دىۋى لىكچۈۋى مەۋفەكان ۋ شتەكانى دەبىنى، فەرەيدون بە گومانىكى گەۋرەۋە سەيرى شتەكانى دەكرد، ئەو لە ناخەۋە جياۋازىيە كوشندەكان ھەليانەتەكاند، ئەو پىۋابوۋ كە گۆفەند دەيەۋىت ئەو قەۋارە بەشەرىيە بەجۆرى بتاشىت كە لەگەل خەيالەكانى خۇيدا بگونجىت. ۋەلى فەرەيدونى

مه‌لک که له و دنیا به‌دا پوژ دواى پوژ پتر هه‌ستى به‌ناموئى ده‌کرد، پوژ دواى پوژ زیاتر نه‌گونجان و بیزاربوونى ئاده‌میزاده‌کانى له یه‌کتر ده‌بینى، شه‌ویک له شه‌وه‌کان به‌گۆفه‌ندى گووت: «من چهنده کوپى مه‌حه‌به‌تم، نه‌هنده‌ش کوپى کینه‌م، چهنده کوپى ناو قه‌ره‌بالغى و جه‌نجالى بازاره‌کانم، نه‌هنده‌ش کوپى ته‌نهاییم، چهنده گۆنه عاشقیکی توژاویم، هیئنده‌ش گۆنه چه‌قو وه‌شینیکی بیرم... ده‌توانم بق له قوولترین و تاریکترین شویندا ببینم». ئه‌وه به‌جه‌نگه‌لدا ده‌گه‌را و ده‌بینى ئه‌وه پیاوانه که‌سیان له‌وى دیان ناچیت، که‌سیان وه‌کو ئه‌وى تر سه‌یری ژیان ناگات، که‌سیان ئاسمان وه‌کو ئه‌وى تر نابینیت، که‌سیان وه‌کو ئه‌وى تر ناپوانیت ده‌ارستان، که‌سیان ئاو وه‌کو ئه‌وى دى ته‌ماشاناگات، که‌سیان وه‌کو ئه‌وى تر له عه‌شق ناگات. ئه‌وه هه‌ندێ شه‌وه‌چوووه گه‌توگۆی درێژه‌وه له‌گه‌ل گۆفه‌نددا، هه‌ندێ شه‌وه‌که په‌روانه له ناو داره‌کاندا ونده‌بوو، وه‌کو جاران تاکه دلنه‌وایی خوی لای گۆفه‌ند ده‌وژیه‌وه، به‌لام شه‌وه دواى شه‌وه‌ستیده‌کرد گه‌شبینیه‌کانی گۆفه‌ند له‌سه‌ر خه‌ون بونیادنراوه، خه‌ونیکی که له خورافات‌وه نزیکه . فه‌ره‌یدون ئیستا له‌وه باوه‌ره‌دابوو، هه‌ر که‌سیکی بیه‌ویت خه‌ونه‌کانی خوی به‌سه‌ر مروفه‌کانی دیکه‌دا و به‌سه‌ر میژوودا به‌سه‌پینن، ترسناکه، چونکه خه‌ون ناوازه‌ترین و تاییه‌تیتترین به‌ره‌می ته‌نهایی مروفه ... ئه‌وه پێیوابوو ته‌نهایی و خه‌ون، ناوومی‌دی و خه‌ون، بونه‌ست و خه‌ون له‌یه‌کدی جیانا بنه‌وه . به‌لکو هه‌تا عه‌شق و خه‌ونیش له‌یه‌کدی جیانا بپیته‌وه و مروفی هه‌میشه عاشقیش ئه‌وه که‌سه‌یه که هه‌رگیز به‌ئاگانایه‌ته‌وه . مروفی عاشق ئه‌وه که‌سه‌یه که خۆشه‌ویستی له‌پشت دیواره‌کانی خه‌ونه‌وه قایمه‌ده‌کات و له‌ده‌ست جیهان ده‌پارێژیت. فه‌ره‌یدون ده‌یگووت «گۆفه‌ند، ئیمه هه‌موومان وه‌کو تو پوژگارێک وه‌رێکی سه‌یرمان له ئومید و هیوا و خه‌ون بری، فه‌سلکی درێژمان له خه‌یا لاتدا ته‌یکرد، من له هه‌ر که‌س زیاتر خه‌ونم به‌سه‌فه‌رێکه‌وه ده‌بینی له‌گه‌ل مه‌عشوقدا،

سه‌فه‌ریک به هه‌موو زه‌ویدا بمبات، سه‌فه‌ریک به‌ره‌و شاری خه‌یالی
هه‌لم‌گریت، ده‌مویست سنووره‌کان هه‌موو بیرم، سنووره‌کانی کومه‌ل و
دیانه‌ت و سیاسه‌ت، سنووری شارستانیه‌ته‌کان، له‌گه‌ل په‌زای دل‌خوشدا
چه‌نده‌ها وه‌رز ته‌نها به‌غایله‌ی بینینی دونیایه‌کی تر ده‌ژیاین. به‌لام که
وه‌رزی نه‌و خه‌یالاتانه به‌سه‌رچوو، تیگه‌یشتم که هه‌یزی خوین و کینه و
جنگ له‌هه‌موو نه‌و خه‌یالاته‌ پچوکانه به‌هه‌یزتره، ئیدی ته‌نیا بیرم له
پزگارکردنی خۆم و په‌روانه ده‌کرده‌وه، پزگارکردنیک که ده‌شیت نه‌ویش
به‌شیکبیت له‌پاشماوه‌ی پزگاری خه‌یالات». فه‌ره‌یدون، تا ده‌هات زیاتر
تیده‌گه‌یشت که گوڤه‌ند کاتێ قسه‌ده‌کات باس له‌خۆی ده‌کات، باس له‌و
ئومید و خه‌وانه‌ ده‌کات که خۆی پتویستی پتیه‌تی... نه‌و به‌و ده‌نگه
پتیه‌مبه‌رانه‌یه‌ی خۆیه‌وه، ده‌یه‌ویت هه‌موو نه‌م خه‌ل‌کانه‌ی ده‌وربه‌ری
له‌سه‌ر ئاوازی خه‌ون و ئومیده‌کانی نه‌و سه‌ماکه‌ن، ده‌یه‌ویت بین به
پارچه‌یه‌ک له‌وه‌ریمه‌ی نه‌و خه‌ونی پتیه‌ ده‌بینی. تا پتر سه‌یری نه‌و
مامۆستایه‌شی بکهدایه به‌دیوکی تر و به‌پنگایه‌کی تردا زیاتر ده‌گه‌پایه‌وه
ناو خۆی. تا شه‌ویک له‌شه‌وان هه‌ستیکرد به‌جوړی له‌تیگه‌یشتنیدا له
مامۆستاکه‌ی جودابۆته‌وه، ئیدی لیکچوونیک له‌نێوانیاندا نه‌ماوه. فه‌ره‌یدون
که وێرانبوونی عه‌شقه‌کانی ده‌بینی به‌گوڤه‌ندی ده‌گووت: «مامۆستام
گوته‌ی ئیمه‌ نه‌وه‌یه که شتی زۆر له‌عه‌شق داوده‌که‌ین، داوده‌که‌ین عه‌شق
پردی نێوان ئیمه‌ و خودا بیت، عه‌شق پردی نێوان ئیمه‌ و نیشتمان بیت،
عه‌شق پزگارکه‌ری ئیمه‌ بیت له‌بێزاری شاره‌کان، له‌ساردی ئاینه‌کان،
له‌ماندویتێ ناو کێلگه‌ و کارگه‌کان، له‌ده‌ریه‌ده‌ریوونمان له‌دunia، له
نامۆیمان و په‌راویزیوونمان له‌جیهان... داوده‌که‌ین عه‌شق بالمان بداتی،
توانامان بداتی، هه‌یزی داهێنانمان بداتی، به‌لام عه‌شق خۆی له‌جیهانیکی
وه‌کو نه‌م جیهانه‌ی ئیمه‌دا، له‌شاریکدا وه‌کو نه‌و شاره‌ی که ئیمه‌ له
کوچه‌ و کۆلانه‌کانیدا گه‌وره‌بووین، جگه‌ له‌دیلیکی بریندار هه‌چی تر نییه‌،

جگه له زامیکسی گه وره و شاردراره دا هیچی تر نییه که هتا ناویریت خوینی خوی نیشاندات... له هر شوینیکه وه ده رکوت ده پیکریت، به لام برهانه دنیا به جورئ مه مخلوقاته کان و مروفه کان و میلله ته کانی له یه کتر دابریوه که عه شق ناتوانیت پیکه وه گریبان بدات، سهیرکه... سهیرکه، ماموستام، هندی که س هرگیز عاشق نه بوون، به لام پپیانوايه عاشقن، نه مهش زیان ده گورپته سر جه هه نه، هندی کیش ئومیدی وا گه وره به عه شق ده به ستن، که خویان و عه شقیسی پیوه ویرانده کن.

نه و پوزه که ده ليله چاوشینه که هات و گووتی که په یکه ری عاشقه کان نافروشریت بۆ شه وه که ی فره یدونی مه له ک، گوته ندی له ناو دره خته کاند گرت و گووتی: «گوته ند، ماموستام... عه شق ده مریت، عه شق له م دونیا به ی ئیمه دا ده مریت، هیدی هیدی ده بیته توحفه یه کی کۆن و بیما نا... تو هیوات به چیه؟». گوته ند ماته ده بوو و ده یگووت: «هیوام به عه شق و خوشه ویستی خویه تی». فره یدون وه کو شیتیک که له دوا ی وه لامی پرسیاریک بگه ریت، ده یگووت: «ئهی ئه م هه موو گوشه گیریه چی؟ ئه م هه موو بیده نگی و ته نهاییه چی؟ سهیرکه گوته ند، سهیری گه وره یی ئه م ولاته بکه، سهیری گه وره یی ئه م عه رده بکه، سهیری مه زنی ئه م گه ردونه بکه، ئیمه چیده که ین له په راویزی ئه م وجوده دا، چیده که ین لیتره دا؟ به لام برهانه هیشتا هر ته نهاین، سهیرکه «په روانه» هه موو شه ویک ده روات. ئه م بیده نگیه، نه و بازنه گه وره و خالیانیه ی ده وره به رمان، پوچی نه و بۆشاییه سه وزانه ی له م دارستانه دا که مارۆمانده دن، له یه کدیما ن جیا ده که نه وه... ماموستام، نه وه تا هه ریه که مان ده بیته مروفیک بۆ خوی، به ته نها بۆ خوی، مروفیک که به ته نها بۆ ترس و دودلی و پارایی و خولیا و مۆته که کانی خوی ده ئی... ماموستام، من ده مه ویت فرای خۆم بکه وم، ده مه ویت خۆمیکي جوان دروستبکه م... ده مه ویت له زه تیک بۆ ته نهاییه کانم په یدا بکه م». گوته ند هه رگیز له وه و به ر فره یدونی به و

جۆره نه بینییوو، قزى ته و او ئالۆزکاو و چاوانى ته و او مهست و جوله کانی ته و او پر ترس و گومان بوون. فهره يدون هه ميشه گهنجىكى هيمن بوو، به لام له ناکاو وه کو بيه ویت عاشقان له و مهترسیانه ئاگاداریکاته وه که ده یانبینیت، له و ته نهاییه ئاگاداریانبیکاته وه که ههستی پێده کات، شپزه و نامۆ، به ترسیکی له ئەندازه به دهر وه له ناو داره کاندایه پێده بوو. نه و شه وه دواى جیهیتشتنى گۆفه ند به ناو جهنگه لدا ده پۆیشت و به عاشقه کانی دیکه ی ده گوت: «هه ریه که تان خۆی بو ته نهایی خۆی ئاماده بکات»، به سه رکه پر و خانو و هه رزاله کاندایه گه را و ده یگوت: «خۆتان بو ته نهایی و مردن ئاماده بکه ن...». خه وتوه کانی ئاگاداره کړده وه و ده یگوت: «گۆشه گیرى به پتوه یه، گۆشه گیریه کی ترسناک، گۆشه گیریه کی جوان که مرۆف ده بێت لایه قى بێت، ههستن و پيشوازی لێبکه ن». به ناو جهنگه لدا ده پۆیشت و ده یگوت: «عه شق مرد، دهرگا کانتان له سه ر خۆتان دابخه ن و درۆ له گه ل مهحه به تدا مه که ن».

جهنگه ل هه مووی له خه وه لدهستا و گوپی له هاواره کانی فهره يدونی مه له ک ده گرت، که وه ک شیتیک ده یکیشا به سه ر و سینه ی خۆیدا. کهس باوه پی نه ده کرد فهره يدون به جۆریکی وه ها سه یه ر و له ناکاو، ئارامی و هیمنى خۆی له ده سته دات. هه موو عاشقه کان ده هاتنه دهری و له و ئا ئارامیه ی فهره يدونیا ن ده پوانی. په روانه ده گه یشته لای، دهستی به قزیدا ده هینا، ده یویست ئارامیه کاته وه، فهره يدون دهستی راده پسکانه و ده یگوت: «په روانه، تۆش خه یالێک بوویت له خه یاله کان... واهیمه یه ک له واهیمه کانی من... هه له یه ک له هه له کانی من بپۆ، بپۆ گۆشه گیریه کی جوان بزى، بپۆ درێژه به سه فه ریک بده که هیه له نامویی تۆ ناگۆپیت، دنیا هه مووی یه ک گوندی دوکه لاوی دزیوه... تۆش ئه ی په روانه، ئه ی واهیمه ی شیرینی من، بپۆ درێژه به خه یاله شیرینه کانی خۆت بده... بپۆ...».

ئەو شەو ھەرەيدونى مەلەك تا دەمەوبەيان ھاوارىدەكرد، پۇژى دوايىش زۆر درەنگ ھۆرۈپۈۋە ۋە خەۋى لىكەۋت، پەرۋانە كە ئەو پەشۈكانە لەناكاۋەي ھەرەيدون پەرىشانىكردىبو، بە ھىمنى لەتەنىشتىيەۋە خەۋت، ئەگەرچى ئەو لە قوۋلايى دلىيەۋە دلىيابوۋ كە ھەرەيدونى خۆشويستەۋە، بەلام ئىستا ھەستىدەكرد ئەم پياۋە زۆر نامۇيە بە پۇجى ۋە ھەمىشەش بە غەربىي دەمىنىتتەۋە، سەيرى لىدەھات كە بۆ بەۋ شىۋە سەير ۋە كوتوپرە لە سىروشت ۋە ئەتۈرى خۇي چۈۋەدەرى، ھەرەيدون ھەمىشە ئالۋزىتىن ۋە سەختىن ھەلچۈن ۋە داچۈنەكانى دەرونى خۇي دەخواردەۋە، بەردەۋام بىدەنگىيەكى بىسنىۋر ۋە بىتەندازە لە چاۋ ۋە لە سىمايدا بو، ھەتا ھەلچۈنە پۈكەشەكانىشى بىدەنگ ۋە ھىمن بوون. نەسرەدىن دەيگوت: «شەپەكانى ھەرەيدون ۋە تۈپەبوۋنەكانىشى بە ئارامىيەكى بىمانا بەپۈۋەدەچۈن». يەككى لە ھاۋپىكانى پۇژانى شەپەچەقۇي جاران بۆ نەسرەدىنى بۆنخۇشى گىرپابوۋە كە ئەو لە خۇيناۋىتىن شەپدا ئارامى ۋە ويقارى خۇي لەدەستتەداۋە. پەرۋانە دەپىرسى: «نەپنى ئەم شەۋ، نەپنى ئەم ئاۋمىدىي ۋە تۈپەيىيە ھەرەيدون، ئايا ماندوبوۋنى ناۋ ئەم جەنگەلەيە، يان گۇرپاننىكى تەۋاۋەتتەيە لە ژيانى ئەم پياۋەدا؟»، بەلام ھىچ ۋەلامىكى پىنەبو. گۇفەند، بۆ پۇژى دواتر كاتى ئارامبوۋنەۋە ۋە ھىمنى ھەرەيدونى مەلەكى بىنى، ھەناسەيەكى دلىيائى ھەلدەكىشا، بۆ ئىۋارنى ھەمۈ عاشقەكانى بانگەدەكرد تا تىكرا لەسەر دۆزىنەۋەي چارەيەك قسەبكەن. گۇفەند دەيزانى چىتر ناتۋان لەسەر ئەۋ پەيكەرە دىزىنەي عشق كارىكەن، دەبايە سەرچەم لەسەر شىتىكى ئوئى پىكېكەون، شىتىك لەيەككاتدا ھونەرىش بىت ۋە كالاش بىت ۋە پىر ماناش بىت. مىدىا دەلىت كەس لەۋباۋەپەدا نەبو، ئەۋ دانىشتە بىتتە سەرەتاي ۋەرزى لىكجودابوۋنەۋە گەۋرەكان. بىتتە ئىۋارەي جىابوۋنەۋە ۋە پەرتپەرتبوون. ھەر لە سەرەتاۋە دىاربوۋ ئەۋ پياۋانە بە ھىچ ناگەن، ھەر لەگەل

دەستپىكىردنى قسەكردندا ھەموو شەپانگىزى ئۇۋانە دەرکەۋت كە چىتەر نەياندەۋىست گولۇ لە ئەفسانەكانى گۆفەند بگرن. گۆفەند ھەموو سىجرى دەسەلاتى خۇى دەخستەكار، ۋەكو پەرۋانەكراۋىكى ئاسمان قسەيدەكرد، ۋەكو پزگارەكەرىكى عەشق دەيگوت: «خەلكانى ولاتى ئىمە ھەمىشە ۋ ھەمىشە عاشقبوون، بابەتى غەزەلىشىان درەخت ۋ بالندە ۋ گول بوۋە، من پىشنىيارى داتاشىنى درەخت ۋ بالندە ۋ گول دەكەم، دەزانم كارىكى سەختە بۇ ئىۋە، بەلام گزنگ نىيە، من سەرلەنۇى فىرتانندەكەمەۋە، سەرلەنۇى لەگەلتاندا ماندوۋدەبم... سەرلەنۇى دەست پىدەكەينەۋە ۋ بابەتەكانى غەزەل دەكەين بە بابەتى كاركردنمان». بەرلەۋەى گۆفەند قسەكانى تەۋاۋىكات، پىۋان تۈرە دەبوون، دەنگيان بەرزەدەكرەۋە، يەكك دەيگوت: «گول ۋ بالندە نافرۇشرىت، ماندوۋدەبىن ۋ ھىچمان چنگ ناكەۋىت، ئەمىرۇ پۇژى شەرە، پۇژى لەيەكدانى چەندەما گروپ ۋ خىل ۋ كۆمەلەى سىاسىيە، باشتىن شت ئەۋەيە دروشمى ئەۋ جەنگاۋەر ۋ ھىزە شەرەكرانە داتاشىن ۋ بىنىرىنە سەرى ۋ داۋى نرخی زۇرىش بگەين». كلىپە لە ناۋ پىزەكان دەھاتەدەرى ۋ دەيگوت: «ئەمە قسەيەكى پوچە، من لەگەل دروستكردى شەرەنجدام، من لەگەل دروستكردى گەمەيەكدام خەلكى كەمىك سەرقالىكات ۋ ئازارەكانيان لەبىرىباتەۋە...». دارتاشىك قسەكانى بە كلىپە دەبىرى ۋ دەپەيفاند: «كى لە پۇژى وادا سەرى دەپەرژىتە سەر شەرەنج؟ كى خەيالندەداتە گول ۋ بالندە؟ كى پىۋىستى بە ئالا ۋ دروشم ھەيە؟ دەبىت ئىمە بىر لە شتى بگەينەۋە خەلكان پىۋىستيان پىبىت. من پىشنىيارى دروستكردى بىژەنگ ۋ قەلبىر ۋ بلۋىرى مندال ۋ كەۋچكى ماستاۋ دەكەم، كە كەرەستەى ئەزەلىن ۋ ھەمىشە بازارپكى باشيان ھەيە». ۋەلى عەزىزى تىرئەنداز پادەپەرى ۋ دەيگوت: «باشتىن شت پراۋكەرىكە بە تەنگەكەيەۋە، ئەۋەتەى دونيا دونىايە كوردان ھەر پراۋكەرىۋون ۋ ھەرواش دەمىننەۋە...». لە ناۋ ئەۋ

دەنگە دەنگەدا، لە وچانیکی ئیجگار کورتدا، فەرەیدونی مەلەک بە ھێمنی ھەلەدەستا و سەیری ھەمووانی دەکرد و دەیگوت: «من تەنھا پەپولە دروستدەکم، لە میژو بیرم لێکردۆتەو، لە پەپولەکان زیاتر ھیچی تر ناتاشم و کاریشم بەسەر کەسەو نییە».

میدیا لە دەفتەرەکیدانوسی: «لەو ئیوارەپەو وەرزنی گۆشەگیری دەستیپێکرد، وەرزیک کە یەکەیکە لە پۆج و لە ژیانی ھەموو پیاوان و ژنان و مندالانی ئەو چر و زەبەندەدا دەرکەوتەو». ئەو ئیوارەپەش پیاوان بڵاویان لێکرد بێتەوێ بە ھیچ بگەن، ھەریەکە و کوتە دواي خەیاڵ و ھەنتازییەکانی خۆی، ھەریەکە و جیگایەک و وێنەیکە بۆ خۆی ھەلبژارد و لەوانی دیکە جیاپوووە، لەو ئیوارێپەو ئیدی وەرزنی وێران بوونی وەرشەکە و جەنگەلێش دەستی پێکرد. ئەو شەو فەرەیدون سەرسامانە سەیری دونیای دەرووبەریدەکرد و بیریدەکردەو، بەناو کەپرەکاندا بێدەنگ دەپۆشت و دەگەپایەو، لە نزیک چۆمەکەو دەردەکەوت و وندەبوو، چەند جارێک لەو پردە دارینە نزیکدەبوووە و دوردەکەوتەو، بەلام بێدەنگییەکی قوول بآلی بەسەر سیمای پەنگیدا کێشابوو. ئەو شەو لە یەکن لە پێچەکانی جەنگەلەو گۆفەند دەرکەوت و بە ھێمنی لەبەردەمی فەرەیدوندا وەستا، گۆفەند دەیگوت: «فەرەیدون، فەرەیدونی مەلەک، تۆ کە لە دای ئەم پەپولانە پزگارتدەبیت؟ کە؟». فەرەیدون بە زەردەخەنەیکە سەیرەو، بە بزەیکە شەیتانییەو وەلامیدەدایەو: «ئاش گۆفەند، تۆ پێمبێ... چ دوو شتییک لەم دونیایەدا وەکو پەپولە و عەشق لە یەکدەچن، سەیری پەپولە بکە و بەراوردی بکە بە ئەفین، سەیری نازکی، تەمەنی کورتی، ھەلۆرەین و سووتانی بکە... سەیرکە، چەند لە عەشق دەچیت... پەپولە وەکو عەشق دەپوات و کەس ھەنگاوەکانی نابینیت، لە کۆنەو و ابوو، سەیری شیعرە کلاسیکیەکان بکە...». گۆفەند دەیگوت: «ئاش فەرەیدون، فەرەیدونی ھاوڕێم، ئەو یە موسیبه تەکە، تۆ عەشق تەنھا وەکو

نازكى دەبينىت، بەلام عەشق جەنگە، عەشق ۋەكو ھەموو جەنگىكى تر سەر دەست و ژىر دەستى تىايە، براۋە و دۇپاۋى تىايە، عەشق جەنگە، جەنگە لەگەل ھەموو دىيادا». فەرەيدون دەيگوت: «نا گۆفەند... نا، عەشق ناتوانىت، جەنگاۋەر بىت، عەشق پىشۋىيەكى كورتە، كورت، دىت و ھەلدەۋەرىت... عەشق شتىكە ھىندەي گرتت مردوۋە، ھىندەي لەگەلدا زىايت ژەھراۋىدەكەيت، بەلام موسىبەتى من ئەۋەيە دەمەۋىت بىگرم، دەمەۋىت تا ھەتاھەتايە لەنىۋان پەنجەكانى خۇمدا بىگرم و يارى پىيگەم... چەندە دوورىكەۋىتەۋە من دەبىت رىگاي دىكە بدۆزەۋە تا بىگرم».

«گۆفەند» كە بە جۆرىكى تر بىرى لە خۆشەۋىستى دەكردەۋە، گۆچانەكەي دەدا بە زەۋى كەپرەكەدا و دەيگوت: «عەشق دەبىت نەمرىت، دەبىت بىتتە مەبەستىكى ناۋەكى جىھان، دەبىت بىتتە مەبەستى مەخلوقات و مرؤف و مىللەتەكان».

فەرەيدون كە ئىستا تەۋاۋ لەمجۆرە قسانەي گۆفەند بىزارىۋوبوۋ بە خەندەيەكى تارىكەۋە دەيگوت: «نا، عەشق تىكەلاۋ بە خورافەتەكانى ترى مرؤف مەكە، لىگەپى با ۋەكو خۆي چۆنە لەدايكىت و بمرىت... موسىبەتى ئىۋە ئەۋەيە كە ھەمىشە دەست لە عەشق دەدەن، تىكەلاۋى دونىاي دەكەن، تىكەلاۋى دىنەت و شۆرش و حوكم و كاركردى دەكەن، عەشق كە دەستت لىدا دەمرىت، كە لەۋە دەرچوۋ شتىك بىت لە دەرەۋەي قوۋلايىيە تارىكەكانى مرؤف دەمرىت... عەشق بەجۆرى بە تارىكەستانى ناۋەۋەمان گرەدراۋە كە ھاتە دەرئ دەمرىت».

گۆفەند دەيگوت: «دەمزانى، دەمزانى... خويندەۋەي ئەۋ چەند كىتەبە بىمانايەي ناۋ ئەۋ كىتەبفرۆشىيە پەپوۋتەي شار، بەرەۋ شوۋىنى ترسناكت دەبات... موسىبەتە، مرؤف كىتەبەكان بخوۋىنئەۋە و خراپ تىدانىگات». فەرەيدون بە غەمىكەۋە سەيرى گۆفەندى دەكرد و دەيگوت: «نا».

گۆفەند، تۆ باسى چى دەكەيت؟ من هېچ شتېكم نەخويندۆتەو، من ئىستا لەم جەنگەلەدا لەگەل ئىتوهدام... بەلام دەزانم عەشق بەرگەى ئەم سەفەرە دوور و درىزانەى پزگارىى ناگرېت. سەيركە... سەيرى چواردهورى خۆتبكە، مروف لە جيهانتيكى وادا ناتوانيت پۆحيش و جەستەشى نازادېكات، خويى و عەشقش نازادېكات... ناتوانيت».

«گۆفەند» بە قوولى سەيرىدەکرد و دەپىرسى: «فەرەيدون، فەرەيدونى مەلەك. ئەى كە عەشق مرد تۆ چى دەكەيت؟».

فەرەيدون تەماشايەكى گۆفەندى دەکرد و دەيگوت: «لەگەل وەهمەكانيدا دەژىم، لەگەل سىبەرەكانيدا... چونكە هېچ چارېكى ترم نىيە».

ئەو شەو گۆفەند و فەرەيدونى مەلەك بېئەوئەى بگەنە هېچ، لەيەكدى جيابوونەو، گۆفەند بۆ ناو جيهانى پەيكەرەكانى خوى و فەرەيدونيش بۆ ناو جەنگەل، بۆ ناو ئەو شوپىنانەى كە ئىدى لەوئەى بەدواى خەيالى پەپولەكانى خويىدا دەگەرېت. ئەو شەو دواھەمىن شەوى ئاسودەيىيە لە ژيانى فەرەيدوندا، ئىدى لەو شەووە بە تەنها لە ناو ئەو جەنگەلەدا بەدواى كەرەستەى پەپولە خەيالىيەكانى خويىدا وێلدەبېت. ئەو شەو سەرەتاي مالاوايى فەرەيدونى مەلەكە لە ھەموو ئەو شتە چوكانەى كە كەم و زۆر لە نياز و خولياكانى مندالى دووريان خستبوو. فەرەيدون لەو پۆژەو كەوتە دروستكردنى شوراي مەملەكەتى پەرۋانەكان، ئەو مەملەكەتەى چارېكى تر لىتى نايەتە دەرى.

لەو بەيانىيەو كە فەرەيدون سەر بەسەر دروستكردنى يەكەمىن پەپولەدا شۆردەكاتەو، ئىدى بەدەگمەن سەر بەرزەكاتەو، لە يەكەم ئىوارىو كە پىاوان دەگەرېنەو بۆ ژىر كەپرەكانى خويان، فەرەيدون ناگەرېتەو، كەسش ناتوانيت دلى بۆ گەرەنەو دابىنيت. شەو لەگەل داھاتنى تاريكىدا لەسەر شەوقى قوتيلەيەكى بچكولانە لە ناو پاستى

ئەو وەرشیەدا، بەردەوام لەگەڵ پەپولە تەختەکانیدا دەمیڤیتەو. لەگەڵ داھاتنی تاریکیدا پروانە بێزارام، بەرەو ئەو وەرشیە دیت، لەبەر دەرگاکیوە دەییڤیت، بێباکانە خەریکی پەنگکردنی پەپولە خەیاڵییەکانی خۆیەتی. پروانە سەرەتا وا تێدەگات نوقمبوونی فەرەیدون لە ناو پەپولەکانیدا، تەنھا پەتایەکی کوتوپر و تیپەر، بە درێژایی شەو تەکا لە فەرەیدون دەکات پێکەو بەگپێنەو، بەلام تەکاکی سودیکیان نابێت. فەرەیدون نیمچە ناگا و نیمچە بپھۆش پێدەلێت: « ئەم کۆمەڵە پەپولانە تەواودەکەم و دێم... ئەمانە پەپولەکانی عەشقن». بەلام دواى ھەر پەپولەیک، بەرەو دروستکردنی یەکیکی دیکە دەپوات، کە قەسەدەکات ھێندەى وەلامی دەنگیکی نھینی ناو پۆحی خۆی دەداتەو، وەلامی ئەو ناداتەو. ئەو شەو پەروانە، نامۆ، تەنھا، چاوبەگریان لە تەنیش تە فەرەیدونەو پادەکشیت، لە زۆلمەتی ئەو وەرشیەدا تێدەگات کە ئیستا چەندێ لە یەکتەر دوورکەوتونەتەو، تێدەگات ھەردووکیان وەکو دوو مەخلوقی تەنھا و گۆشەگیر ژیاون و ئیستاش عەشق چیتەر ناتوانیت لە یەکیان نزیکبختەو، دەزانیت ئەفین تەنھا وەرزیکی کورتی ناو وەرزیەکانی خەیاڵات بوو، ئەفین سەرەتای شکاندنەو بوو بەرەو وەرزی ساردەکانی گۆشەگیری و غەم. ئەو وەرزی ئیستا لە ھەموو لایەکەو ھیدی ھیدی لەگەڵ گەلا و گیا و سەوزاییەکاندا گەورەدەبێت... لەگەڵ شەو و شەمال و کزەى ساردی ئاوەکاندا ھەلەدەکات.

ئەو شەو و شەوانی دواتریش ژیانی پەروانە بەو جۆرە تێدەپەڕی، فەرەیدون ھەر پۆژە و ناویک لە پەپولەکان دەنیت، ئەو چیتەر ژیاون و تەنھایی و خەیاڵ و بیرکردنەو خۆی لە پێگای ئەو پەپولانەو دەژی، ھەموو ئەو جوانی و ترس و نامۆییەى کە نەیدەتوانی تێیانبگات و بیانگریت دەیکردنە پەپولەى سەیر سەیر، پەپولەکانی شەویک پەپولەى ئازادیین، شەویکی دی پەپولەى غوریەت، شەویک پەپولەى دۆزەخ و شەویکی دی پەپولەى

به هه شت، شه ویک په پوله ی شه یتان و شه ویک دی په پوله ی خودا...
گوفه ند که دنیای نه و په پولانه ده بینت، ده لیت: «نه و بریاریداوه چتر
له گه ل سیبه ری حه قیقه ته کان و جوانییه کاندای بزی».

نه و کاته په روانه شه وان نوری کات له ته ک فهره یدوندا ده مایه وه،
به یانیانیک فهره یدونی جیده هیشت و گویی له و سروه ساردانه ی سهره تایی
پایز راده گرت، نه و له هه موو جیگایه کدا ته نهایی ده بینی گه وره ده بیت،
ترسی ده بینی گه وره ده بیت، سامیکی قوولی له چاوی نه و نافرته تانه دا
ده خوینده وه که نیستا که متر قسه یان له گه ل یه کدا ده کرد، نیستا
ده ستیان زیاتر له جاران ده لرزی، زیاتر له سیبه ر و تارمایی ده چوون،
زیاتر په شیتی شه وه کان به له شیان وه ده مایه وه. له و پوژانه دا په روانه و
میدیاش که متر یه کتریان ده بینی، شه وان په روانه به ته نها له ناو جه نگه لدا
ده سوپرایه وه، یان له سوچیکی وه رشه که دا به دیار فهره یدونه وه ده وه ستا،
میدیاش هه میسه بو مانگ ده گه را... هه میسه له نابه یینی درخت و په له
هه وره کانی پایزدا ناسمانی بو مانگ ده پشکنی... له و شه وانده دا میدیا
ده یه ها لاپه ره له وه سفی تاریکی و له وه سفی نه و پوخله به ره جیا وازانه دا
ده نوسیت که هه ری که یان بایه کی ترسناک بو دوور ده یانر فینیت، که جاریکی
دیکه ش له ناو پیچاوپچی درخت و گیاکاندا به په روانه ده گاته وه، له
ژیر شه وقی مانگه شه وه که دا هینده پیر و لاواز دیته پیشچاوی وه کو نه وه ی
له زهویه کی دیکه گه رابیته وه و له زه مانیکی تره وه هه لاهات بیت. میدیای
غه مگین باوه ش به و خوشکه ته نهاییه یدا ده کات و ده گری، په روانه که به
وه سفی میدیا له حاله تی سه رلیش یوانیکی کوشنده دایه، ناتوانیت خوی
له زیندانه کانی خوی نازاد بکات و ناشتوانیت فهره یدون له تاریکیه کانی
پوچی ده ربه یتیت، شه و نوای شه ویش فهره یدون بیده نگتر و گوشه گیرتر
ده رده که ویت، هیدی هیدی وای لیدیت نیدی په روانه ناناسیته وه، به
نه اندازه یه که له جیهانی په پوله کانی خویدا نو قمه ده بیت گویی له هیچ

دهنگیک نامینیت، پهروانه هندی شوو پایده وه شینئ و دهلیت: «من پهروانه م»، به لام سوودی نییه، له سهر دیواره کانی وهر شه که دنوسیت: «من پهروانه م»، به لام نو قمبونئ فهره یدون له توئ تاریکه کانی پوخی خویدا به نه ندازه یه ک کوشنده یه هیچ هیژیک ناتوانیت یارمه تیدات، نه و به یه کجار دهرگا کانی پوخی خوئی داده خات و ئیتر نایه ته دهرئ، ده چیته مهمله که ته کانی خه یال و ئیتر له جیهاندا پیویستی به جیگایه کی دیکه نامینیت.

پهروانه له و شه وه ساردانه دا به میدیا دهلیت: «ده بیئت... ده بیئت جیهانیک کی دیکه ی باشتر ه بیئت...»، به لام میدیا دنوسیت: «دو ریگامان له برده مدایه یان بگه پیننه وه بو شار و ه ولده ین ه موو شته کان له وئ ده ستکار بیکه ین، یان وه کو فهره یدون تا نه وسهر برپوین و دهرگا کانی پوخی خومان له سهر خومان دابخه ین».

وهلئ پهروانه هه ردو و چاره که به کوشنده ده زانیت. هه فته کانی دواتر گه رده لوولی غه میکی ترسناک دیته ناو جهنگه ل، وهرژیک پهرشی په ژاره و غه م، که وهرزی فرمی سک و گریانه کانی پهروانه یه، که له نا کاو ده سته دکات به گریانیک کی به کو ل و بیکوتایی، به شیوه نیک که وه کو گه رده لوول به ناو وجودی هه موو شته زیندو و مردو وه کاندایده په پیت. که ژتانی دارستان نه و ژازار و ته نهاییه له پهروانه ده بینن، وه کو له ده وری ژازاریکی به رجه سته ی ناو پوخی خو یان کوبینه وه، له ده وری کژده بنه وه. پهروانه له سهر به رده کان ده گری، له قه راغ نه و ناوانه به هیمنی ده گری، له ژیر دره خته کاندایده گری، به رده و امیش نه و ژنه ته نهاییانه وه کو نه لقه یه کی گه وره له ده وری کژده بنه وه و ده گرین. کژهنه دور به دور گوئ له گریانه کان ده گری و نه و کوپی شیوه نه گه و رانه به گه پانه وه ی هه سره ت ده زانیت بو جیگایه ک که ده یویست بیکاته به هه شت. دهنگی گریانه کانی پهروانه به سهر دهنگی بالنده کاندایده بیئت، به سهر دهنگی ناوه کاندایده

زالده بیټ، به سهر بیده نگی قوول و ترسناکی گوله کاند زالده بیټ. له ناو شه پوټی گریان به رده و امه کانی په روانه شدا گوشه گیری هه موو مه خلوقاته کان چنده ها جار گوره تر ده بیټ... پیاوه کان له به رامبه ر نوره خی شه و شیوه نه دا دپندانه تر دهرده که ون. «عه زیز تیرنه نداز» به خوی تفه نکه که یه وه به شیوه یه کی سه یرتر ده که ویته گیانی بالنده کان، «مه هدی گوله باغ» زیاتر ده چیته ویزه ی گول و گیا و هه ریزه کان، دوو عاشق که پره کانیان ده سووتینن و به زحمه ت ناگره کان خاموشده کریت. به لام له هه مووان ترسناکتر سیامه ندی بالنده یه که له و هه رزه دا به شیوه یه کی سه یر ده که ویته نازاردانی مه عسومه، مه عسومه پر به و جه نکه له هاوارده کات و که س ناچیت به ده نگیه وه، خوی له عاسیتین شوینی دارستاندا قایمده کات، به لام سیامه ند به پاکیشان ده به یتنه وه، شه و به رده وام هه لدیت و سیامه ند له کون و قوزین و بن به رد و که نده لانه کاند ده یدوریتنه وه و به ناو به رد و خول و لمی شه که نار ناوهدا پایده کیشتیت. به داره کانه وه ده به سیتنه وه، فرییده داته ناو ناوهدا کانه وه و ده ریده هینیتنه وه. هه موو جه نکه لانشینانیش سه یری سیامه ند ده که ن و که س هیچ ناکات، په روانه و میدیا دوو به دوو شه که نه کانی مه عسومه ده بینن و به بیده نگ ده که رینه وه بو ناو دونیای خویان. هه ندی جار «شه هلاي خوداناس» به خوی و قورئانه که ی ده سیتییه وه له سیامه ند نزیکده بیټنه وه و پییده لیت: «بیکوزه، شه سوزانییه، بیکوزه... شه خودانه ناسه بکوزه». هه میشه ش به نیگایه کی پر له کینه وه سه یری هه مووان ده کات. گوډه ندیش به دوی شته کاند ده پروات و هیچ نالیت، ته ماشای نازاره کانی مه عسومه ده کات و سهر داده نه ویتیت و تیده په ریت. به لام له لایه کی تره وه غه مه کانی په روانه دره خته کان زهرده دات، په نگی شه چه و لمه زورانه ی قه راغ ناوهدا کان ده گوږیت. هیلانه به بالنده کان ده گوازیتنه وه، گه لا وه ریوه کان ده کاته خوله میتشیکي نازک. تامیکی تال ده به خشیتنه میوه کان. میدیا هه ندی

جار دوور به دوور دواى دهكه ویت و نیشكى دهگریت، ناگاداریشه پهروانه بهردهوام له نژیکى نهو بازنه سپى و بیدهنگانهى جیهانى فرهیدونه وه دیت و دهچیت، ناگاداره شهوان پر بهو وهرشهیه هاواردهکات، بهلام فرهیدون گوځی لینه. پهپولهکان دهشکینیت، بهلام نایینیت. ورده ورده فرهیدون وای لیدیت له دهووبه ری خوی ناگای له هیچ شتیک نامینیت. شهو دواى شهویش پهروانه نانومید و تیکشکاو لهو وهرشهیه دیته ده ری و هموو شهو ټیکش پیرتر و ماندووتر و نهکتر له شهو هکانی دیکه دیته بهرچاو... پهروانه ناگاداری نهو پیرییه ناوهختهى خویه تی و لهسهر بهردهکان دنوسیت: «زهمه ن به خیرایى دهروات». دنوسیت: «هفتهکان وهکو تپه پرنی چند دهقیقه یه ک گوزهردهکن». میدیا پییده لیت: «نیمه یین به خیرایى ده پړین... نیمه یین». پهروانه بیته وهى تیبکات، چاوی لیکه نیت و دنوسیت: «چند سهر به ناو ژياندا تا نهوسهر ده پړم». میدیا وهک شیت په لى پاده کیشیت و لهسهر دهفته ره کهى دنوسیت: «نهو غمه ترسناکه ی تو دهچیت ناو که لاکانه وه، دهچیت ناو هیلکه ی کوکوختیه کانه وه، دهچیت ناو پړحى نه مامه کانه وه... تو ده بیت لهو حوزنه بیته ده ری». بهلام پهروانه له بازنه ی نهو غمه ترسناکانه نایه ته ده ری. هموو شته کانیش وهکو بازنه یه کی داخراو و چیرۆکیکی دووباره دیته پیشچاو، تا له گهرمى پړۆیک لهو پړۆه غمگین و ساردانه دا، مه عسومه که ترسی له عشق و بالندهکان دهگاته نهو په ری، که چیر ناوانیت بهرگى نهو هموو برین و ترس و هاوارانه بگریت، دهمه ویه یانیکى تاریک، له ساتیک لهو ساته که مانه ی که سیامه ند تیایدا دهخویت... بهو په یژه هزار بهه زارهدا سهرده که ویته وه و به له شیکى ماندوو و برینداره وه بهره و کیلکه دوورهکان دهکه ویته پى... له سهفه ریکی سهیردا، که دواتر ده لیت: «نهو سهفه ره، سهفه نه بوو، هینده ی سهره تاي ویرانکردنى خوم و هموو دونیا بوو».

زهینه بی کوښتانی ده یگروت:

«بۆ ئه وهی تۆبه بگه یڼ، ده بیټ له تۆبه تیښگه یڼ، بۆ ئه وهی له تۆبه ش تیښگه یڼ، ده بیټ له پوڅ و جهسته مانه وه ده ست پیښگه یڼ. سه ره تایی هه موو سه ره تا کان مراندنی جهسته یه، ئه وهی ناتوانیټ له شی خوی زیندان بکات، ناتوانیټ تۆبه بکات. له ش وه کو ئه سپیڅی په ش وایه، ئه سپیڅی په ش که ده توانیڼ یان له ته ویله یه کی له خوی په شتردا بیبه ستینه وه به جوړی له و زو لمه ته دا که س نه بیینیټ، یا خود ده کریټ وه کو په شه با ئازادی بگه یڼ، له گه ل ئازاد کردنیشیدا نه وه که ته نها په یوه ندی مرؤف به خودا وه کو تایدیټ، به لکو په یوه ندی جهسته و پوڅیش ده چرپیټ. سه فه ری کوشتنی نه وه سه ته کو شنده یه به له ش، سه فه ریڅی دوو و دریژه، سه فه ریڅه به پشه کیڅکردنی فیتنه کانی جوانی ده ست پیښه کات، له و ساته وه که مرؤف بیر له جوانی خوی ده کاته وه، جوانی خودا له یاده کات. جوانی ریڅای یه که مه وه به ره و له زهت، نه وه شی له زه تی له پاکی لا گرنگتریټ، گونا هباره، له زهت و پاکی دوو شتن پیڅه وه کو نابنه وه، مرؤف که بیر له جوانی ده کاته وه، یان شه یدای خوی ده بیټ، یان شه یدای که سانی تر، که بیریش له له زهت ده کاته وه ته نها بیر له ئاره زوه به ده کانی خوی ده کاته وه،

هیچ شتی بۆ ئافره‌تیک‌ی ئیماندار له‌وه گرن‌گتر نییه که خۆی نه‌بینیت و ته‌نها چا‌و له ئاسمان بپ‌ریت، هیچ شتی له‌وه گرن‌گتر نییه که پ‌یوستی به ئاوینه نه‌بیت. تۆبه‌کار که ده‌پوانیت ده‌بیت له‌بری خۆی خودا ببینیت... به پ‌چه‌وانه‌شه‌وه، گ‌ر وا نه‌بوو، ئه‌و تۆبه‌کار نییه». زه‌ینه‌ب له یه‌که‌م پ‌وژی ئه‌و سه‌فه‌ری تۆبه و پاک‌بوونه‌یه‌دا به‌و جو‌ره قسه‌یده‌کرد، ده‌نگی ساردییه‌کی سه‌یری ت‌یدا‌بوو، که ژو‌ره‌که‌ی کرد‌بووه زه‌مه‌ه‌ری‌ر، ئ‌یمه که‌سمان نه‌ده‌جول‌اینه‌وه، که‌س‌یشمان له‌و ک‌چانه‌ی دو‌ین‌ی نه‌ده‌جووین، هه‌موو ئ‌یستا جله نو‌یکانمان له‌به‌ردا‌بوو، ئه‌و له‌چکه په‌شه قه‌ترانییه‌مان به‌ست‌بوو، ئه‌و یه‌که‌یه‌که به‌سه‌رمانه‌وه ده‌گه‌را و ده‌ی‌گووت: «بۆ‌ئه‌وه‌ی ده‌ست به‌سه‌ر جه‌سته‌ماندا ب‌گرین، له نی‌گاکانه‌وه ده‌ست پ‌یده‌که‌ین، پرس‌یاره‌که ئه‌وه‌یه، چ‌و‌ن ئافره‌ت‌یک سه‌یری دون‌یا ده‌کات ب‌ئ‌ئه‌وه‌ی له چا‌ویدا عه‌یاری و فیتنه‌یی ده‌رکه‌و‌یت. چ‌و‌ن ده‌پوانیت و ناه‌یلتیت به‌ چا‌و گونا‌ه ب‌کات... ئافره‌ت زۆریه‌ی شته‌کانی به نی‌گا ده‌لتیت، به نی‌گا عه‌شق داده‌مه‌زینیت، به نی‌گا له‌شی خۆی پ‌یش‌که‌شده‌کات، به نی‌گا ها‌واره‌کانی له‌شی ده‌گه‌یه‌نیت، پ‌یا‌وانی خه‌تا‌کار یه‌که‌مین جار سه‌یری چا‌وی ئافره‌ت ده‌که‌ن. یه‌که‌م په‌یام و ترسنا‌کترین په‌یامی گونا‌ه له چا‌وه‌وه ده‌سه‌ت‌پ‌یده‌کات، ئ‌یمه ل‌یره ده‌بیت سه‌یرکردنه‌کانتان له هه‌موو شه‌ه‌وه‌ت و غه‌مزه و ده‌لال‌یک پاک‌که‌ینه‌وه. له نی‌گا ب‌ت‌رازیت بۆ‌نی جه‌سته‌تانه، شه‌یتان له ئه‌زه‌له‌وه بۆ‌ن‌یک‌ی سه‌یری دا‌وه به جه‌سته‌مان، بۆ‌ن‌یک ده‌مانخاته بازنه‌ی گونا‌هه‌وه، ئ‌یوه ناب‌یت بۆ‌ن‌یک‌تان ل‌یب‌یت شه‌ه‌وه‌ت بزۆن‌ب‌یت، ده‌بیت بۆ‌نی ئ‌یوه له بۆ‌نی گو‌ل و دره‌خت و مه‌خلوقاته فیتنه‌بازه‌کانی سروشت نه‌چ‌یت، ده‌بیت بۆ‌نی ئ‌یوه خا‌لیب‌یت له هه‌ر شتی له خا‌لیقمان دو‌ورخاته‌وه و ت‌یکه‌ل به مه‌خلوقمان ب‌کات... بۆ‌نی جه‌سته‌تان ب‌کوژن، له ژ‌یر جله‌کانتانه‌وه

ديليبيكه ن.

به لام له نيگا و بۆن ترسناكتر، زمانه... ئا، هيچ شتى له زمان ترسناكتر نيه، به يهك وشه بيئييمان و ئيماندار له يهكتر جيا ده بنه وه. وشه، ده توانييت له شه يتان به دتر و له تاريكي په شتر و له خوين سوورتر بييت، وشه يه سه ره ماندوو و لاوازه كان پرده كات له فيتنه و خه يال، به لام هر وشه شه، پيرۆز و به شكۆ و به جه لاله. وشه يه نوري ئيمان ده خاته وه دل و دهرون، وشه يه كه په يامى خودا به ئيمه ده گه يه نييت... ئاه، كچانم، كچانى ئازيز و به دب ختم، ده بييت زۆر ئاگاتان له وشه بييت. وشه توپيكي كريستالى دوو ديوه، ئه گهر سه يري لايه كيتان كرد ده چنه جه هه نه م، ئه گهر سه يري لاهى ديكه شتان كرد ده چنه به هه شت... ده بييت زۆر ئاگاداربن، زۆر... وشه دونياى ئه وتۆ ده خولقينييت نابييت بخولقييت، نيگارى ئه وتۆ ده كي شييت نابييت بكيشرييت، له هيچ گونا ده روسته كات، له هيچ له زهت ده خولقينييت... ئيوه ده بييت هينده وريابن فرههنگى خودا له فرههنگى شه يتان جيا بكه نه وه... واى له و پۆزهى ئه و دوو كتيپه تيگه لاوده كه ن... واى له و ساته ي كه ئه و مانا و پيت و دهنگانه تيگه لده كه ن».

زهينه ب ووچانيكي كورتى ده گرت و به دهنگيكي غه مگين ده يگوت: «كهچه كانم، جگه له وشه ش، ده بييت خه نده كاننتان له فريوو و سه رسه ختى و دزيوى پاك بكه نه وه، ده شييت خه نده شه مالى به هه شت بييت، وه كو چون ده شييت بانگه وازى فيتنه و له زه تيش بييت، ده شييت تاقى كردنه وه ي پۆج بييت بۆ پاكي خو، ده شييت تاقى كردنه وه ي له شيش بييت بۆ فريوى خو. ده بييت له نيوان خه نده يه كدا كه له پشتييه وه ئاره زوو و ئالۆشى له ش، وه كو پوناكييه كى به د دياره و له گه ل خه نده يه كدا كه نوري ئيمان و چاكه ي ليه لده ستيت جيا وازي بكه ين، ده بييت بزاني ن ئايا ئه وه ي

ده خنيت ټالوش و شه هوه ته يا خود ټيمان و بږوايه، من له چاوي
 هه نديگتاند ا خه نده يه ک ده بېنم جگه له خه نده ي چواشه بوون و گومپايي
 هيچي تر نييه، بزائن، ټازيزه به د به خته کانم، بزائن، خودا چوڼ کردار
 و قسه هه لده سه نگيڼيت خه نده ش هه لده سه نگيڼيت، چونکه هه نديجار
 خه نده يه ک ده توانيت عه رشېک بله رزڼيت و هه نديجار يش ده توانيت
 ده رپا يه کي توږه نارام بکاته وه. ټاه کيږه توبه کاره کانم، ټيوه که نه مړو
 باوه شتان يو ټيمان کردو ته وه، بزائن که هه موو گيانتان ده شيت مايه ي
 خه تا بېت، هه موو گيانتان ... هه تا جو له ي له شتان، له رهي ده ننگتان.
 بزائن نه هريمه ن له هيچ شو ټيڼکدا وه کو له شي ټافره ت کاري نه کرده،
 ده بېت فير بېن له هه ستان و دانېشتماندا له شمان به نه ندازه يه ک
 جله و بکي ن که به دنيازيه ک، پټو ټکه ريک، سيانېشانه يه کي ليده رنه چېت.
 له رهيه کي سینه هه نديجار ده توانيت هه موو ياسا و حيکه ته ټاسمانيه کان
 بله رزڼيت، شه پوليکي نازک له گوشتيکي شه هوه تبا زوه ده توانيت له
 گه رداويک تر سناکتر بېت. ټيوه ده بېت له بيري که ن که له شتان هه يه،
 له بيري که ن سینه تان هه يه. توبه کردن ماناي به نجر دني سه رچاوه کاني
 له زهت، قوولي بونه وه له جله و کردني هه موو تامه کاند، خنکاندني
 هه موو چيږه کان، چيږ نه و پيگايه يه که قوول قوول به ره و ناوه پراستي
 جه هه نه متان ده بات، گه ر چيږه کانتان نه کوژن ناتوانن بېنه توبه کار،
 نه شېن به توبه کار پا کنا بنه وه ... واي له وه ي که چيږه کاني زيندوون ...
 واي له وه ي که تامي دنيا ده کات و نه به دييه ت فراهمو شده کات، واي
 له وه ي که سفره ي دنيا ده کاته وه و سفره ي قيامه ت ده پيچي ته وه» .
 هه نديجار يه کيک له و ژنه ياوه رانه ده هاته ژوړي و سه يريده کردين
 و ده پويشته ده ري، پيډه چوو نه و خوي فهرمان ي کرد بېت که س
 قسه ي پيڼه برېت، کاتيک له کو تايي نزيک بووه وه گو تي: «نه مړو

پوڙى به كترناسينى ته واهه تيمانه، من ليره سزاي كه س نادهم، ئيره
قوتابخانهى سزا نيه، به لكو شوينى ورياكردنه وهى ويژدانه، شه وهى
دهبيت نازار بچيژيت پوختانه، من ترسم له سزا هيه، ترسم هيه
له قامچى و ليدانيش له زهت وه ريگرن... ترسم هيه... به لام من
له مړوه له گه لټاندام، هه ميشه نزيك لټانه وه... بويه دهبيت يه كه يه كه
بتاناسم، يه كه يه كه بزاسم شه و زيانه سه يرهى له ناو خه تادا زيان چوڼ
شيواندوونى، به لام دلنيا بن چنده پيچاوپيچه كانى شه يتان ئالوژتر و
شه پانگيزتر بيت، بو من كردنه وه يان و شكاندنيان و پيڅخستنه وه يان
گرنگتره. نايين له جه وه ريدا پيڅخستنه وهى عه يبه سه خته كانى مړوه،
توبه كردنيس پاستكردنه وهى خواريه كانيتى، به لام بو شه وهى پاستبېنه وه
دهبيت خوټان له قوولاى پوختانه وه ئاماده بن... دهبيت خوټان دهست
بو هانا و يارمه تى دريژيكه ن».

له و پوڙه وه ده بابه خوى يه كه يه كه بمانبينيت، ده بابه يه كه يه كه
به سه رهاتى زيانى خومان بگيږينه وه، حكايه تى دا يكه شه تكلراو و
خوشكه په دوكه و توه كانمان بخينه به رده ستى، هه رچيه كمان بينيوه
ناشكراييكه ين. لى ده پرسين: «شه پياوان... تامى پياوانتان
كردوه، شه له زه ته شه يتانييه تان چه شتووه؟». كه هاته سر توبه تى
من به سه رهاتى شه شه وه عاجباتيهى مالى پورم بو گيږايه وه،
نه شمده زانى من ته نها كه سيك ده بېم كه حقيقه تى گونا هيك ددركيڼم
كه نابيت بدركيڼرېت. شه به رده وام لى ده پرسيم: «شه پياوه
پاستى بوو يان خيال، شه هوه تيكي پووت بوو كه خه يالى خوټ
دروستى كړد بوو يان هه ر زولمه ت بوو... زولمه ت؟». من ده مگووت:
«نازانم، خانم، هه رسيكيان بوو زولمه ت بوو، شه هوه تى من بوو،
له شيكى پاسته قينه و به قه وارهش بوو... خانم، هه موو شته كان بوو

پیکه وه». که قسه مده کرد، هه ستیده کرد که من پتر له وهی به پۆخی گونا هباریک و به ترس و سامی په شیمانیک بدویم، به دهنگی کچیک سهرکیش قسه ده کهم، هه میشهش ئه و خنده سهره له سهر لیوم بوو، ئه و خنده یه له به یانی سووتانی کتبخانه که وه چوو یوه سهر سیمام. ئه و دهیگووت: «ناه، خه ندانی چکۆله، دنیا له مندالییه وه تۆی شیواندوه... چاوانت پهرن له شهوقی سهر، له ناره زووی سهر، به ئی چاوانت هیمن، له کاتی ئاساییدا تابلتی هیمن دیارن، به لام من له هیچ شتیک ناترسم له چاوانی هیمن نه بیت، هه موو چاوه هیمنه کان له راستیدا ترسناکن، تا ئیستا نیگایه کی ئارام و له سهره خۆم نه بینیه وه ئه و دیوی گونا و خراپه نه بیت... زۆر جار هه ستده کهم ئه و هیمنییه، هیمنی ناره زوویه که ده توانیت به وپه پی حیکمه ته وه هه ول بۆ ئامانجی خۆی بدات، به وپه پی ساردی و نه شله ژانه وه کاربکات... ناه، خه ندان، خه ندانه کانیشت به تر نین له و هیمنییه ی ناو نیگات. خه ندیه که له پشتیه وه گالته جارییه کی قوول ده بینم، گالته جارییه به جیهان، به مه خلوقات، به خودا. خه ندیه که له پۆحیکه وه دیت نایه ویت حورمه تی ئه م گهردونه و دروستکه ره که ی بگریت، حورمه تی ئاین و یاساکان بگریت. خه ندان، ده بیت سهره تا له دهسته مۆکردنی خه ندانه وه دهسته پیکه ی، له کوشتنی ئه و خه ندانه وه دهسته پیکه ی تا نه توانیت بۆنی پیاوان و وینه یان و بوونیان به ینیتته دونیای ئه م کیژه تۆبه کارانه وه». هه ر ئه و پۆژه و له سهر دهفته ری ناوه کان، هه موومانی دهسته دهسته و به پیی جۆری تۆبه کردنه کان دابه شکرد، نه وانه ی ده بوویه نیگا کانیان له عیاری پاکبکه نه وه هه ندی کچی مندالبوون که له چاویاندا مه کریکی سهر ده بینرا، نه وانه ی ده بوویه بۆنی جهسته یان پکیتبکه ن له ته مه ندا گه وره تر دیاریوون، به لام تاکه که سیک خه ندانه کانی به جۆریکی ترسناک

ژه هراويييون، من بووم. هه موو کيژانی دیکه فريوی خه نده کانی خویان
شاردبووه، هه مووان خه نده یه کی پاک و ئاسایی و ئارامیان نیشاندابوو،
خه نده یه کی کورت و پپر له شهرم. له گه ل ئه وه شدا من له پوویییه کی
دیکه وه به ختیاربووم، من له نیو هه موواندا تاکه کچیک بووم له بهر
چکوله یی و لاوازی، پئویستیم به وه نه بوو له شم له فیتنه زیاده کانی
سووکبکه م. ئه و ئیواره یه بۆ یه که مجار خشته ی وانه کانمان وه رگرت،
یه که م وانه ش ژنیکی گه وری ده موچاو دريژ سه باره ت به ژيانی
«موسا» پئیگووتین، که ئیدی تا چه نده ها سال دواتر، خوی به
ته نها ژيانی پیغه مبه ران و نه سحابه و خه لیفه کانی پئده گووتین. وانه کانی
دیکه مان تیکه له یه کی سه یربوو له میژووی مه زه به کان و فتوحاته کان،
وانه یه کمان هه بوو له سه ر شیوه ی ده رکه وتنه کانی شه یتان، وانه یه کیش
له سه ر ژنه خو فیدا کاره کان، عیلمی که لاممان ده خویند، چه ند پوژیکیش
له سه ر جیهانی ناو گوپ و وه سفی دۆزه ژنیکی چکوله قسه ی بۆ
ده کردین، خاتوونیکی که لووتیکی خوراوی هه بوو ته فسیری قورئان
و ده ستووری ئیرسی پئده گووتین، پیره کچیکی په نگزه ردیش فه لسه فه ی
زه کات و ئادابی سه ر سفره و چوئیتی وسلده رکردن و بیسمیلکردنی
شته کانی فیرده کردین. ماموستا کانمان هه موو ئافره تی هیمن و له سه رخۆ
بوون که به ئارامیه وه قسه یان له گه ل ده کردین، هه رگیز توپه نه ده بوون،
ساردیه کی سه یر له چاو و ده نگیاندا بوو، به لام هه رگیز هه ستم به
و شه یه ک یان له ره یه کی په حم و سوژ نه ده کرد، ئه وان هه موو شته کانیان
وه کو جوړیک یاسای نه زه لی و نه گوپ ده بینی که مروف ده بیئت بیزانیت
و دوايیکه ویت، له ړیگای بده نگی و تیفکرینیکی قووله وه، به نیگای زور
سه یر و به پرسته ی زور له سه رخۆ ئیمه یان به ره و ئه و شوئانه پاده کیژشا
که ده بایه به زووترین کات بیگه ینی.

له شهوانی ههفتهی یه که مه وه، له سالۆن و پارچه وه کانی قوتابخانه دا دهستهی تۆبه که رانی یه که م ده رکه وتن. دووباره بوونه وهی هه می شه یی ئه و وشه یه «پاکی... پاکی... پاکی» له پۆخی هه مووماندا هه سته یکی سه یری دروست کردبوو، هه مووان هه سته مان به پیسه یی ده کرد، هه سته مانده کرد هینده پیسه ین ده بیته به ناو ده یه ها پێگای ئالۆز و سه روتی سه یردا تێبه پێن تا پاکده بی نه وه. یه که مجار ئه وه سه ته له «شنۆ» دا ده رکه وت که چه ند ژووریک دوور له ژووره که ی ئیمه ده ژیا، ئه و خوشکی یه کێ له سۆزانییه به ناو بانگه کانی شار بوو، خۆشی هه سته ده کرد به نه ندازه یه گلاوه هیچ شته ی پاک ی ناکاته وه. شه وان له تاریکییه که دا کچانی قوتابخانه که لێی کۆده بوونه وه و نه ویش به ده نگیکی نوزه ل ده یگوت: «هیچ شته ی جگه له ناگر پاکمان ناکاته وه. من ده بیته خه یالێکی تر، پۆخیکی تر قه رزیکه م، ئیوه ش ده بیته له شیکی تر بۆ خۆتان دروست بکه ن، له شیکی پاک...». که مه که مه کچانی تر له ده وری شنۆ کۆده بوونه وه، به هیمنی و به ده نگیک که هه ر له سه ره تاوه هه سته مه کرد زۆر له ده نگ ی مامۆستا کان ده چیته، باسی پاکبوونه وه یان ده کرد. له ههفتهی یه که مه وه، شه وانه شنۆ له دالانه که دا له سه ر به تانییه کی قه دکراو داده نیشت و به ده نگیکی ئارام قورئانی ده خویند، هیدی هیدی کچانی دیکه له ده وری ئه لقه یان ده به ست، زۆر جار به یانیان زوو هه لده ستام و ده مبینی شنۆ له هه مان جیگادا قورئان ده خوینیت، کچه کانی دیکه ده یانگوت هه ندێ شه و ناخه ویت، فه تانه به رده وام به چه وه ده یگوت: «درۆ ده کات، من ده زانم چ قه حبه یه که... ده یه ویت زوو له م قوتابخانه یه بجیته ده ری...». به لام بۆ من ئه وه سه یریوو که «له یلا» ش له و ئه لقه یی ده وری «شنۆ» دا ده رکه وت. شه ویک من و فه تانه له پیاسه یه کی کورت گه پاینه وه و گویمان لێبوو «له یلا»

دەيگوت: «لەشم بۆنیکى کوشندەى لیدیت، بەهۆى ئەو بۆنەوێ پیاوان هەمیشە دوامکەوتون، خۆیان لایم نزیکخستۆتەو، بۆنیک ئیتەر تەخەمولى ناکەم». «فەتانه» ئەو شەو دەستیگرتەم و گووتى: «شتى زۆر خراب بەپتوێه، با بپۆین، با دووریکەوینەو...». لەو شەوانەدا هەستمان بە دەرکەوتنى ئەو غەمە سەیر و ترسە بێئەندازانە کرد کە وایدەکرد کچەکان لە ژوورەکانى خۆیاندا ئۆقرەنەگرن، لە هەموو جیگایە کدا ئەو چپە ترسناکانەى «ئاگر»، «ئەهریمەن»، «تۆبە» و «شەهوت» دەهاتە گوێ. فەتانه دەيگوت: «نايیت ئەم قسانە بمانترسیئیت، ئەگەر بترسین، دەبیئت وردە وردە لەگەڵ هەموو شتەکاندا بپۆین، هەزار سألە خەلک بە بى تۆبەکردن دەژین، بەلام ئیستا ئیمە بووین بە تەلەکەو، لەگەڵ ئەوێشدا هیچ شتیک لەوێ ئاسانتر نییە کە ئیمەش خۆمان وەکو تۆبەکەر نیشانبدەین، ئیمەش دەبیئت وا دەریکەوین کە تۆبەمانکردوێ». من گومانمەدەکرد بتمان وەکو فەتانه بکەم، دەترسام لە ساتیکدا هەموو شتەکانم لە دەست دەرچيئت.

لە کاتیکدا کچەکانى دیکە بەگەرمى بیریان لەلای خۆ پاکژکردنەوێهکی مەزن بوو، من لەو شەوانەدا سیبەرى ئەو پیاوێ گەپایەوێ بۆ ژيانم، خودایە... من لەو شەوانەدا کە دنیا تاريک تاريک دەبوو، کە هەموو شتەکان کپ و بیدەنگ و خامۆش دەمانەوێ کە نوزەکانى «شنۆ» دەمرد، من لە خەو پادەچلەکی و هەستەدەکرد ئەو پیاوێ کە شەویک لە تاريکییەکانى مالى پورمدا لەگەڵیدا خەوتبووم لەگەڵمدا، هەستەدەکرد لە تاريکی ئەو قوتابخانەدا چاوەپێدەکات. لەو شەوانەدا هەستیکی سەیر پۆجمى دەخستە چنگى خۆى، هەستەدەکرد لەشم بێردەکاتەو، بەئاگادەهاتمەوێ و هەستەدەکرد جەستەم بەجیا لە خۆم خەیاڵدەکات. سەرەتا تارماییەکی بچوکم لە تاريکیدا دەبینى، لە ژێر لیفەکەمەوێ سەرم

دەردەهیتنا و دەمپوانی و ئەو سێبەرەم دەبینی. سەر تاپای جەستە ی پەش بوو، قەوارە یەکی سەیریوو لە زۆلمەت، لە گەڵ ئەوەشدا من دەمتوانی بیبینم و بیناسمەو، خۆی بوو، هەمان ئەو پیاو بوو کە پیشتر ناشنای بووبووم... دەهات و یەکە یەکە تەماشای ژوورەکانی دەکرد، یەکە یەکە تەماشای کێژە خەوتوووەکانی سەر قەرەوێڵەکی دەکرد، دەستی لە جلەکانمان دەدا، دەستی لە کتێبەکانمان دەدا و دەپۆشت. بە جۆری بێدەنگ بوو چرپە ی لیوێنە دەهات، بە لām ئەو بۆن پێچانە یی لە دالان و ژوورەکاندا بڵاودەکردەو. هەندێ شەو من دوا ی ئەو بۆنە دەکوتم، من لە تاریکییە کەدا هەڵدەستام و دوا ی هەنگاوێکی دەکوتم، تا بزانم لە کوێو هاتۆتە ژووری، بە لām بە جۆریک لە ناو تاریکییە کەدا وندەبوو وەکو ئەو ی لە ناو شەو دا تواییتەو، بە سەر هەوا دا دابەشبوویت. من دانیابووم کە بینوووم، دانیابووم، لە سەر قەرەوێڵە کەم دەهاتمە خوار ی و دایدە کەوتم، پارەوێکی بە چاویکی خەوآلوووە دەبیری و لە شەم دەلەرز ی، ئارەقێکی ساردم دەردەدا، لە سەر پێپێلەکان دەوێستام هەندێک جار جورنە تەمەدایە خۆم و بە دوایدا دەپۆشتم. ئەو دەچوو خوار ی بۆ ناو دەستشۆرەکان، بۆ ناو گەرماوێکان، بۆ ناو کلا سە خاڵییەکانی خۆیندن، بە لām من جگە لەو بۆن پێچانە یی هێچ ی ترم نەدەگرت، جگە لە هەناسە ی نێرینە یەکی خودایی لە هەوا دا، هێچ ی دیکە م چنگ نەدەکوتم.

پۆژیک هەموو بە سەر هاتە کەم بۆ زەینە بی کوێستانی گێرایەو، پێمگوت: «شەوان پیاویک دێتە ناو ئەم قوتابخانە یو، پیاویک من دەبینم... پیاویکە دێت و یەکە یەکە سەیری کچەکان دەکات، لە ئاوێکان دەخواتەو، لە بەر دەرگای ژوورەکاندا دەوێستێت، دەست لە کتێبەکان دەدات». زەینە ب سەیری چاوی دەکردم، سەیری ئەو دەستە

ساردانه‌ی ده‌کردم، سه‌یری ئه‌و لاوازی و پچوکییه بیمانایه‌ی ده‌کردم و ده‌یگوت: «خندان، خندانی چکۆله، «تۆبه» ده‌بیئت له قوولایی قوولایی دل‌وه بیئت، تۆ هیشتا وه‌سوه‌سه‌ی گونا‌ه‌کان یاریت پیده‌که‌ن، تۆ هیشتا ئاره‌زووه‌کانت ده‌تجولینن».

که‌س باوه‌پینه‌ده‌کرد، که‌س وه‌کو من بۆنی ئه‌و پیاوه‌ی نه‌ده‌کرد، شه‌ویکیان به‌ فه‌تانه‌م گووت: «ئه‌و پیاوه‌ حه‌قیقه‌ته، ئه‌و پیاوه‌ شتیکه‌ من هه‌ستی پیده‌که‌م، هه‌ندیک شه‌و دیئت، خه‌به‌رمده‌کاته‌وه». فه‌تانه به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌که‌وه ده‌یگوت: «شه‌وان که‌ ده‌خویت زۆر بیر له‌ پیاو مه‌که‌ره‌وه، من که‌ ده‌خه‌وم بیر له‌ هیچ ناکه‌مه‌وه». به‌لام زه‌ینه‌ب هیوای وابوو مانه‌وه‌ی زۆر له‌و قوتابخانه‌یه‌دا، خویندنی به‌رده‌وام، نوێژکردنی به‌رده‌وام ئه‌و خولیا‌یانه له‌سه‌رمدا بسپرتنه‌وه، به‌لام من هه‌موو به‌یانیه‌یک ده‌مگووت: «ئه‌مه‌ش‌ه‌ویش ئه‌و پیاوه‌م بینیه‌و... ئه‌مه‌ش‌ه‌ویش ئه‌و لیڤه‌بوو... لیڤه». تا زیاتریش وامیگوتایه ئه‌و پتر نوێژی پیده‌کردم، زیاتر ده‌یگوت: «شه‌پکردن له‌گه‌ڵ ئه‌و شه‌یتانه‌ی ناو پۆحی تۆدا ئاسان نییه، به‌لام دوا‌جار ئه‌گه‌ر خۆت ئاماده‌یی‌ت تیدا‌بیئت، ئه‌گه‌ر پۆحی خۆت خاوی‌ن بیئت، ئه‌وا ئی‌مه سه‌رده‌که‌وین و شه‌یتانه‌کان ده‌به‌زینن».

هی‌دی هی‌دی هه‌ستمه‌کرد له‌ که‌چه‌کانی دیکه‌م جیا‌ده‌کاته‌وه. ئه‌و پۆژه‌ش که‌ زانی من ده‌ستوخه‌تم خۆشه، گووتی: «خندان، تۆ له‌مپۆوه، ئی‌واره و شه‌وان له‌سه‌ر کارتۆنی گه‌وره‌ ئایه‌ت و سوورته‌ ده‌نوسیت‌وه و هه‌ر خۆشت له‌ پارپه‌ و ژوور و ناو پۆله‌کاندا هه‌لیانده‌واسیت». هه‌ندی شه‌و تا دره‌نگ، تا ئه‌و کاته‌ی من ماندوو‌ده‌بووم به‌دیارمه‌وه ده‌وه‌ستا، خۆی یه‌که‌یه‌که‌ ئایه‌ته‌کانی هه‌لده‌بژارد، خۆی پیده‌گوتم چۆن چۆنی بیاننوسم. ده‌یگوت: «هه‌ول‌بده، نه‌ک ته‌نها به‌ په‌نجه، به‌لکو به‌

پۆج بیاننوسیت، هه‌ولبده وشه‌کان بچه‌ دلته‌وه، گوێ بۆ زرینگه‌ی
 حه‌رفه‌کان پابگره‌، پێگا به‌ره‌و خودا پێگایه‌کی پوناکه‌، پێگایه‌که‌ گه‌ر
 به‌ هێمنی سه‌یری ناوه‌وه‌ی خۆمان کرد، ده‌یدۆزینه‌وه‌».

ئهو وای ده‌گه‌ووت و به‌و نیگا ساردانه‌ی ته‌ماشای چاوانی ده‌کردم.
 ده‌یگه‌ووت: «خه‌ندان، ئهو خه‌نده‌یه‌ی تۆ، ده‌سته‌پاچه‌مه‌دکات، په‌نگه‌ هه‌ر
 له‌به‌ر ئهو خه‌نده‌ سه‌یر و پڕ له‌ گوناوه‌ی ناو چاوانیشت ناویانابیتیت
 خه‌ندان، کێ ده‌لێت، به‌مجۆره‌ زه‌رده‌خه‌نه‌ شه‌یتانییه‌وه‌ له‌دایکه‌به‌وویت.
 به‌لام خه‌ندانی چکۆله‌ نه‌گه‌ر خودات ناسی هه‌مووشته‌کان به‌ جۆریکی
 تر ده‌گۆڕیت، ئهو کات زه‌رده‌خه‌نه‌کانت شیوه‌یه‌کی پاک و ئاسمانی
 وه‌رده‌گرن، نیگاکانیشت په‌نگیکی دیکه‌یان ده‌بیت».

شه‌وان دایده‌نام و پێیده‌گوتم: «بنوسه‌... بنوسه‌». من یه‌ک له‌سه‌ر
 یه‌ک ئهو زه‌خه‌فه‌ ئاینییانه‌م ده‌کێشا، شه‌و دوا‌ی شه‌و کارتونی گه‌وره‌
 گه‌وره‌م ده‌نوسی، دواتر به‌جووته‌ ته‌پله‌کیکمان هه‌لده‌گرت و یه‌که‌یه‌که‌
 ئایه‌ته‌کانمان هه‌لده‌واسی، که‌ ته‌واو ده‌بووین من به‌ نه‌ندازه‌یه‌ک
 ماندووده‌بووم نه‌مه‌توانی خۆم به‌پێوه‌ بگرم، ئهو سه‌رما ترسناکه‌ش که‌
 له‌ جه‌سته‌ و پۆحی ئهو ژنه‌وه‌ ده‌هات ده‌یه‌ته‌زاندم. که‌چی که‌ ده‌خه‌وتم،
 نیوه‌شه‌وان تارمایی ترسناکی ئهو پیاوه‌ له‌ قوولایی تاریکییه‌کانه‌وه‌
 ده‌هات و سه‌ر له‌ نوێ خه‌به‌ریده‌کردمه‌وه‌، سه‌ر له‌ نوێ هه‌لده‌ستام،
 سه‌ر له‌ نوێ به‌ ژوور و پارپه‌وه‌کاندا دوایده‌که‌وتم، سیپه‌ره‌که‌یم ده‌بینی
 له‌سه‌ر دیواره‌کان، له‌سه‌ر نوینه‌کان، له‌سه‌ر قه‌ره‌وێله‌کان، له‌گه‌ڵ
 ئه‌وه‌شدا نه‌مه‌توانی بیگرم.

به‌یانیان لاواز و ئاویمید به‌ زه‌ینه‌بی کوێستانیم ده‌گه‌وته‌وه‌ که‌ دووباره‌
 ئهو تارماییه‌م بینیوه‌، دووباره‌ ئهو پۆحه‌ تاریک و زوڵمه‌تبازه‌ لێره‌دا
 ده‌رکه‌وتۆته‌وه‌. زه‌ینه‌ب وای هه‌ستده‌کرد من ده‌مه‌وێت ماندووبیکه‌م، من

مەكرىكى لەگەلدە نوپىم، تا لە ئاوتۇر و ھامىمە و ھىماكانىدا و نىيىت،
بە زەردەخەنەيەكى سەيرەو ھەيگوت: «خەندان، مەترسە، مەترسە،
مەن ئىشەم گەلەك زۆرە بۆ تۆ».

پوڙيڪيان باريڪي ٿيڳار گه وڙهه له ڪٽيڀ له بهر دهرگاي قوتابخانه كه ماندا وه سٿا. زهينه ب دهرگاي سالونيڪي گه وڙهه گه وڙهه ڪرده وه كه پيشتر كه سمان پيمان تيئه خستبوو، سالونيڪي گه وڙهه پڙ له پههه و دولابي گه وڙهه ڪٽيڀ و ميڙ و ڪورسي تاييهت به خويندنه وه، به لام هه موو سر پههه و ناو دولابه كان خاليبوون. ٿو ٿيواريه هه مووماني پريڪرد و پيڳووتين، سهفته سهفته ڪٽيڀه كان له بهر دهرگاوه بهرو ٿو سالونه هه لگريه كه ده كه وٽه ٿيرزه مينى قوتابخانه كه وه و پيشتر كه سمان هه ستمان به بوونيشى نه ڪردبوو. كه هه موو ڪٽيڀه كانمان گواسته وه، هر ٿو شه وه من و فه تانه و دووڪيڙى ديكه ي جيا ڪرده وه و كه وتينه پڙ ڪخستنى ڪٽيڀه كان. بو پوڙى دوايى به من و فه تانه ي غه مگيني گوت، ده بيت شه وانه دابه زينه ٿو ٿيرزه مينه وه و پڙ كه وه فه ره سٿ بو ٿم ڪٽيڀخانه گه وڙهه به ڪين... شه وانى ڪي دور و دريڙ فه تانه ناوى ڪٽيڀه كانى ده خويندنه وه و من ده منوسى، كه س نه بو له قوتابخانه كه دا به نه دازه ي من و فه تانه زمان و نوسيني عه ره بى باش بزائيت، هه لبهت فه تانه له و پوه وه زور له من زيره ڪتر بوو، ٿو هه موو ٿياني له به ردهم زنجيره ته له فزيونيه ميسريه كاندا بردبووه سر، به موى ٿو شه وه توانى له ته ڪ منه وه بيته ناو جيهانى سهير و سه مهره ي ڪٽيڀه كانه وه. سهير ترين شت ٿو په يوه ندييه سهيره بوو كه ٿيمه له گه ل ٿو ڪٽيڀانه دا دروستمان ڪرد. ٿو په يوه ندييه ي تا ڪاتيڪ له قوتابخانه ي خوشكه توبه ڪاره كان دهرچووين، ٿيمه ي بهو ڪٽيڀخانه ي وه گرندا. له وه بهر له جيهان ٿيڪدا نه ٿيا بووم، ڪٽيڀى زوري تيا بيت، تاكه ٿو زمونم له گه ل ڪٽيڀا

دەگەپايەۋە بۇ يادگارنى ئەۋشەۋانەى پەرۋانە لەبرى ھەسرەت و گريان،
 كەتتېيىكى لە جانتاكەى دەردەھيىنا و دەيخويندەۋە . لە يەكەم ئىۋارەۋە
 كە دەستم لەۋ كەتتېيانە دا ھەستم بە لەزەتتىكى سەيركرد، لەزەتتەك
 دەبايە ھەمىشە بېشارمەۋە و ئاشكرائى نەكەم، دېمەنى ئەۋ ھەرفە
 ھەرەبىيە قەشەنگانە و ئەۋ ناۋنیشانە سەيرانە، بۇ مەن لە دىنبايەكدا
 كە گۆپان و خەيال و شادومانى تيانەبوۋ، دەروازەى جۆرە فەنتازىيەكى
 دىكە بوۋ . بەلام فەتانە لە يەكەم ئىۋارىدا گوۋتى: «مەن بېستومە
 گۆشەگىرى زۆر لەگەل كەتتېەكاندا بەرەۋ شىتېيمان دەبات». زەينەبى
 كوئىستانى پىيگوت: «كەتتې ھەيە ۋەكو ئەمانە لە بەھەشتەۋە دىن،
 كەتتېبىش ھەيە شەيتان لە زۆر ھەرفەكانىدا خەۋتوۋە، ھەندى جار
 ئەھرىمەن بە شىۋەيەكى سەير دەچىتە ناۋ كەتتېەكانەۋە، دەچىتە ناۋ
 خويندەۋەكانەۋە، دەچىتە ناۋ تەفسىرەكانەۋە، واتە دەكرىت كەتتېيىك
 بەھەشتيانە نوسرايىت، بەلام شەيتانسانە تەفسىرېكرىت». .

مەن شەۋىك دۋاى ئەۋ ماندوبوۋنەى ناۋ جىھانى كەتتېەكان، لەگەل
 فەتانەدا لە دەستشۆرەكان لەۋ ئاۋىنە بچكۆلانەيەدا سەيرى خۆم كرد،
 ئاھ خۇدايە ھىشتا ھەر لە خەندانى چكۆلە دەچوم... ھەر خەندانى
 چكۆلە بووم... ئەگەر چى ھەستمدەكرد ھىدى ھىدى بەرەۋ دۇنيايەكى
 تەردەپۆم و پوۋەۋ پۆھىكى دىكە دەگۆپىم .

مه عسوم كه له دارستانه كان هاته دهري، تا چەندین سال دواتریش پێی وابوو كه سیامەند بالەندە هەر بە دواوەیەتی. بە ئەندازەیەك دەتوانم بڵێم ژيانى مه عسوم ئەگەرچی بە گەلى پۆزانی ناخۆش و تاریکتردا تێپەڕی، کەچی هەرگیز لە تارمایی ئەو پیاوێک بەووەوە که تا ئەمڕۆ کەس، هیچ هەوالێکی راست دەربارەی چارەنۆسی نازانیت. لە پێگادا، پێگای هەڵهاتن بەرەو قەدەرێکی تاریک، مه عسوم هەستیدەکرد چەندین پۆلی گەورە و ترسناکی بالەندە بە دواوەوە، وەکو چۆن خۆی لە مڕۆڤەکان دەشاردەو، خۆی لە بالەندەکانیش وندەکرد، ئەو ترسەى که لەو سەفەرەشدا لە بالەندە تیا دروستبوو، تا مردن لە گەلیدا بوو، دواچاریش پۆزێک بەر لە مردنی بە منى گووت: « هیچ شتیکی منى نەکوشت، بالەندەکان نەبیت. »

هەڵهاتن لەو هەموو پۆلە بالدارە خورافییە ... هەڵهاتن لەو مەلە گەورەنەى بە درێژایی پۆز لەسەر درەختەکانەو تەماشایان دەکرد، خۆشاردنەو لەو پەلەوهرە سەیرانەى وەک بەسەر دوژمنێکدا بفرن، بەسەردا دەفرین، دەیهەا جار نازاری ئەو هەڵهاتن و پۆلییەیان بۆ مه عسوم گەورەتر کرد. ئەو نەیدەزانى چەند پۆزە لە پێچاوپێچەکانى سروشت و پایزدا ونبوو، چەند پۆزە خۆی لە شوانەکان و پێبوارەکان دەشاریتەو ... تەنها شتیکی لای پونبوو ئەو بوو که دەبیت پوو لە شار بکات و لەوێشەو ئەگەر توانی سەری خۆی بەرەو جیگایەکی دیکەى دنیا هەلبگریت. بە پۆز، هەتاو

دهيسووتاند و به شهو سه رما و كزه سارده كانى پاييز تيكيانده شكاند، برسيتى چهنده ها پوژ، پشونه داني قوول له ترسى بالنده كان، برپستان لئ برپيو. ده بابه به رده وام خوئ له قهره قوولئ سوپاكان لابدا، خوئ له مفره زهئ نهو پيشمه رگانه لابات كه به دهم گورانى گوتنه وه له نيوان گونده كان له پښگاندا بوون. پوژانكي زور نه يده زانى به چ ناراسته يه ك دهروات، چ هر ټميكي برپوه و به ره و كوئ ده چټت.

مه عسوم ده يگوت: «چاوه پوانم نه ده كرد سه فهره كم له بيستانكي كاله كدا دوايبيټ، له گه ل نه وه شدا دواى نهو سه فهره دور و دريژه كه چهنده ها شهو و پوژى پر ترس و تاريكم تيا ته يكر دبوو، له بيستانى گونديكي قه راغ شاردا گير سامه وه».

نهو شه ويك دواى نه وهئ تير زگه كاله كي سه وزى خوارد، ماندور شه كه ت له ناوه راستى بيستانكي خه وئ ليكه وت، نهو كات هه ستي به ناراميه ك كړدبوو، كه متازور سه رنجيد ابو كه چير بالنده كان به دوايه وه نين، ونبوون و كه مېونه وهئ بالنده و ميروو و جانه وه ره كانيش بو نهو نيشانه يه كي باش بو. نهو ده يزاني كه تا بالنده كان به سه رسه ريه وه بن، ماناي هيشتا له سنوورى شاره گه وره كان و ناوه دانويه پاسته قينه كان دوره. به لام نهو شه وه دونيا هه مووى كپ بوو، خاموشي و ناراميه كي سه ير له و كټلگه گه وره و به رينانه دا سه رور بوو، هر نهو ناراميه ش به ره و قوولايي خه ويكي سه نځيني پاكښا، خه ويك هه تاوى به يانيش نه يشكاند. مه عسوم ده يگوت: «به يانويه كي درهنگ به ناگاهاته وه ... كه چاوم هه له ټنا، كار له كار تراز ابو، تازه له وه درهنگ تر بوو بتوانم هيچ بكم يان به هيچ لايه كدا هه لټيټم». نهو كه چاوى كړدبو وه ده يه ها ثافره ت و كچى جووتيارى بيني بوو، به كومه ل سه ريان به سه ردا شوپ كړدبو وه، ده يه ها ژن و كيژاني گوندنشين كه به سه رساميه وه له و ديمنه شپړزه يهئ نهو و له جلكه دراو و سيما په نگره رد و توواويهئ پامابوون. كه مه عسوم هه ستابوه سه رپټ

و سهیری کینگه کانی دهوویه ری خوی کردبوو، چاوی به چه ندین پیاویش که وتبوو که به پاکردن به رهو لای ژنه کان دههاتن، ژنه کان به چاوئیکی پر گومان ته ماشایانده کرد، یه کئیکی ده موچاو خال خال و ده ستمال له شانیان دهیگوت: «پیده چیت له میژده که ی رایکرد بیت». یه کئیکی دیکه یان که مندالتر، به لام دلره قتر و عه یارتر دهینواند، دهیگوت: «دور نییه ره دور نه که وتبیت و عیشقه که ی لیژده جینه هیشت بیت». یه کئیکی دیکه ش که خاتوئیکی دم هه راش دیاریوو، به خیرایی لکی کراسه که ی ده پچایه وه و دهیگوت: «نا، ده لئن، سۆزانی گه پۆک دروستبوونه، نه مه یه کئیکه له وانه». خانمئیکی که میک به ته مه نتر، به لام له وان شوختر و جوانتر پییگوتن: «گومانی خراب مه که ن، کئ ده لیت به سته زمانیک نییه و خوانه ناسیک خراپه ی دهره ق نه کرده؟».

که پیاوه کان گه یشتن هه مووان به تیکرا ئابلوقه یاندا و به رهو ناو دئ بردیان، مه عسوم نه یده زانی له کوئییه و ده بیت چیبکات... هه ندئ له ژن و پیاوه کان ده یانویست په لاماریبدن، ده یانویست به ردبارانیبکه ن، ده یانگوت: «ژئیکی خرابمان له بیستانی کاله که کاندا گرتوه». منداله کان له پیشیانه وه ده پویشتن و ده یانگوت: «ژئیکی خراب له بیستانی کاله که کاندا گیراوه». ... هه موو گوند ده هاته ده رئ. هه ندئ له ئافره ته کان نه عمل و پیلوه لاستیکه کانیا ن ده گرتنه مه عسوم، نه ویش به هیمنی له پیشیانه وه سه ری دانه واندبوو و ده پویشتن. دواچار له ناو ریزی نه و گهنج و جاهیل و پیر و په ککه وتانه وه، ژئیکی ته مه ن ناوه ندی، کورته بالا، به لام به ده سه لات هاته پیش و گوتی: «کهس په نجه له و ژنه نه دات، کهس په نجه ی بۆ نه بات، ئیوه چ جوړیکن له به شهر، سه گن یان ئاده میزاد؟ کهس هه یه غه ربیه یه کی لیقه وماو به و دهرده بیات؟».

هه ندئ هاواریانده کرد: «دایه ته لعت، تو نازانی، نه وه قه حبه یه ... قه حبه». نه و، مندالان و جه میلانی ده ته کاندوه و دهیگوت: «هه ر ژویش

بەد بېت بەقەد دايك و خوشك و پرکه كانی ئىۋە بەدە . ھەر زۆر قەحبە بېت ۋەكو دايكتان وايە» .

ئەو ژنە چكۆلەيە دەستى مەعسومەى گرت و بەرەو ناو مالىكى پاراۋە بردى . كە دواتر دەرگەوت مالى مەلایەكى بەرەحم و دانايە . مەلا پياۋىكى ئارام و لەسەرەخۆ بوو بە ھىمنى خەلكانى پەوانەى مالى خۇيان كردهۋە و پىيگوتن : «ئەم ئافرەتە گەر فرىشتەيە يان شەيتان ... گەر كۆترە يان چەقەل ... گەر پەپولەيە يان دوۋېشك ، كەسى خۆى ھەيە ، خىزانى خۆى ھەيە ، خوداى خۆى ھەيە كە حەشرىدەكات . ئىمە دەبېت بە ھىمنى بىرىكەينەۋە ، ئەوسا بېريار بەدەين . تا خۆمان توۋشى گوناھ نەكەين ...» . كە ئەو ھەراۋ ھورىايە نىشتەۋە ، كە خەلكى بىلۆھەيان لىكرد ، ئەو بە ھىمنى بە ژنەكەى گوت : «بىخەۋىنەۋە ، بىخەۋىنە ، نانى بەدەرئ ، جلى پاكى بەدەرئ ... ئىنجا دەربارەى حكاىەتى خۆى پرسىياري لىبكە» .

لە نىزىكى ئىۋارىدا ، مەعسوم ، نانى خواردبوو ، جلى نوۋى لەبەركردبوو ، پشوویدا بوو ، ھەموو حكاىەتى خۆشى بۆ ئەو ژنە چكۆلەيە گىراپوۋەۋە كە بەدەم مەشكە ژەنين ، چىشت لىئان ، تەشىرپستەۋە گوىى لى گرتبوو و سەرى بۆ لەقاندبوو و لە ھەموو وچانىكىشدا بەرەحم و مەحبەتتىكى زۆرەۋە پىيگوتبوو : «جا بەقورىانت بىم ، بۆ واتكرد ؟» ... «جا بەقورىانت بىم ، بۆ پۆىشتىت ؟» ... «جا بەقورىانت بىم ، بۆ قبولت كرد ؟» . مەعسوم كە چىرۆكى خۆى گىراپوۋەۋە گوتبوۋى : «مەن كەسم نىيە ، لە ھەرىمىكى دورەۋە ھاتووم ، نە دايكە ھەيە ، نە باوك ، نە برا نە خزم ، ناشمەۋىت جارئكى تر بگەرپمەۋە بۆ ئەو ھەرىمە» .

مەلا كە حكاىەتى مەعسوم و چىرۆكى ژيانى عاشقانى لەو جەنگەلەدا بىست ، سەرسام و دەستەپاچە شەۋىكى درىژ تا بەيانى نەخەوت ... دەيزانى كە نەگەر خەلكى گوند بە چىرۆكى ئەم كچە بزەنن لەۋانەيە بەزىندوۋىتى بىسوۋىتىن ، دەشىزانى بىدەنگى لە گوناھىكى وا چ خەتايەكى ترسناك و چ

بنييمانبييه كي گه وره به . بۆ پۆڭڭى دوايى بۆنه وهى ويژدانى خۆى له عاقبيه تى ترسناكى ئەم كچه بياريزيت، هه موو پياوانى گوندى كۆكرده وه و گووتى: «هه موو ده زانن ئافره تىكى غه ريب و سه رليشيو او پووكر دۆته ئەم گونده، گومانى تيانبييه خۆى ئافره تىكى گونا بهاره ... به لام ئەگه ر گوئى له من ده گرن به په وای نازانم شتى خراپى ده ره ق بكه ن، به په واشى نازانم له ناو خۆماندا گليده ينه وه، به په واشى نازانم لى بگه رپين به ره لا بيت و گونا و خراپه بكات و ئوباللى بچيت گه ردنى ئيمه ... له به رنه وه ده مه ویت هه مووتان له گه ل مندا بير له چاره يه ك بكه نه وه». دواى چه ندين سه عات قسه كردن، تاكه چاره يه ك كه هه مووان په سه نديانكرد، ئەو پيشنياره بوو كه كورپكى بچكۆلانه ي پيشنى ئيماندار پيشكه شيكرد، كورپكى مندا لكار و نى گانه كۆپ و چاو بيته فسون بوو، په يوه ندييه كي سه يرى به چه نده ها پياوى ديكه وه هه بوو، كه ئەوانيش به تيكرايى پياوانى بچكۆلانه و پيشن و ئيماندارييون. ئەو شه وه كورپكه ده رفته تىكى باشى بۆ په خسابوو قسه بكات، ده رفته تيك له ميژبوو چاوه پوانيده كرد، دواى وتاريكى دريژ سه باره ت به ئيمان و ئەخلاق و به خشنده يى دين و دينداران، ها ته سه ر به سه رهاتى ئەو كچه و گووتى: «ئەم كيژه خراپه كارانه، ئيستا وه كو جاران به ره لاناكرين، ئيستا بواريان پينادرين، هه روا سووك و سانا شاره و شار و گوندا و گوند بكه ن، ئەگه ر به ره لا ييكه ين، بيگومان ... به لئى، بيگومان و سه د جاريش بيگومان، هه ر ده چيت وه سه ر پيشه كۆنه كه ي خۆى و هه ر پنگاي ... به لئى، هه ر پنگاي، گومرايى ده گريت، بۆيه به ره لا كردنى گونا هيكه و ده كه ویت هه سستومان، ئەم رو له شكړيكى گه وره له پياوانى خواناس و ژنانى ئيماندار باوه ش بۆ ئەم خه تاكارانه ده كه نه وه، كه ده يانه ویت بينه سه ر پنگاي پاست و تۆبه بكه ن. من ده توانم، به لئى من ده توانم، له رپنگاي ئەو خه لكه خودانا سانه وه، دالده و پشت و په نايه كي قايم بۆ ئەم زه عيفيه بدۆزمه وه ... به مه رجي تا ده يگه يه نمه شويني ئەميينى خۆى، دوو خانم له گه لدا بنيرن، به لئى

دوو، چونکه نامه ویت له گه‌ل ژنیکدا که ته‌نهایه و به شه‌وه‌تیشه، به‌لئ شه‌هوت... زۆر بمیتمه‌وه و شه‌یتان له‌به‌ینماندا به‌زمی سازیکات».

ئهو چەند پۆزه‌ی مه‌عسوم له‌و گونده‌دا مایه‌وه به‌رده‌وام له په‌نجه‌ره‌ی ژوره‌که‌ی خۆیه‌وه چاوه‌دی‌ری پزنگاکانی ده‌کرد و خۆی له‌و بال‌دانه ده‌دزییه‌وه که به پۆل له‌سه‌ر گوێسه‌بانه و له ناو حه‌وشه‌کاندا ده‌نیشتنه‌وه، که بواجاریش له ماشینیکی شکاودا گه‌یشته‌ شار، گه‌نچه پارسا و خوداناسه‌که پییگوت: «لێره‌وه ئیتر پتویسناکات له هیچ که‌سێ بترسیت، ئیدی تۆ له‌به‌رده‌ست که‌سانیکێ نه‌مین و خوداناسدایت». یه‌که‌م پۆژی له‌ شار، له‌ مائی مه‌لایه‌کی لاواز و بی‌حه‌وسه‌له‌دا مایه‌وه که به‌رده‌وام به‌ ده‌موچاوێکی ماندوو و ترش‌اوه‌وه بیریده‌کرده‌وه و ده‌یگوت: «چی له‌م ئافره‌ته‌ بکه‌ین، چی؟... نازانم؟... من وای به‌ چاک ده‌زانم بیده‌ینه ده‌ست ده‌وله‌ت». کوپه‌ پێشنه‌که که له‌ قسه‌کانی ئهو مه‌لایه‌ ناو می‌دبوو بوو، هه‌رزوو مه‌عسومی گواسته‌وه بۆ مائیکی دیکه و بۆ به‌رده‌م مه‌لایه‌کی تر که به‌پێچه‌وانه‌ی مه‌لای پێش‌اوه‌وه، پایوکی ئارام و له‌سه‌رخۆ بوو، زوونوو فووی له‌ سووتوی جگه‌ره‌که‌ی ده‌کرد و ده‌ستی به‌ برۆیدا ده‌هینا و ده‌یگوت: «کوپم، خه‌مت نه‌بی‌ت، تۆ خیرێکی گه‌وره‌ت بۆ خۆت نویسه‌وه، من خۆم دواتر له‌گه‌ل مه‌لا که‌وسه‌ری باغه‌واندا قسه‌ده‌که‌م، مه‌لا که‌وسه‌ر له‌ هه‌ر مه‌لایه‌کی تری ئهم‌ شاره‌ زیاتر به‌ سه‌روکاری کاروباری تۆبه‌وه ده‌چیت... له‌م پوه‌وه که‌س وه‌کو ئهو نییه‌... که‌س».

مه‌عسومه‌ که له‌ شه‌وانی قوتابخانه‌که‌دا سه‌ربوردی خۆی بۆ ده‌گێرامه‌وه، هه‌میشه له‌و جینگایه‌دا ووچانیکی ده‌گرت و ده‌یگوت: «خه‌ندانی خوشکم، خه‌ندانی چکۆله، زۆری نه‌برد من خۆم له‌ دنیا‌ی گروهی ژنه‌ ده‌فره‌نه‌کانی شاردا دۆزییه‌وه، ئهو دنیا‌یه‌ی که بۆ ماوه‌یه‌کی کورت تیایدا میوان بووم... چونکه ئه‌وان گونا‌هبارێکی وه‌کو منیان بۆ زی‌کر و خه‌تم و دۆعا‌کردن نه‌ده‌ویست، به‌ل‌کو من به‌ نه‌زانی خۆم، نه‌هینی دنیا‌یه‌کم بۆ ئاشکراده‌کردن،

نه گهر نه شبایه نه وان ده بوایه دروستیبه کن».

مه عسومه که ترسه کان وازیان لیڼه ده هیڼا، بۆنه وهی پشت و په نایه ک
دژ به و هه موو له رزین و داچله کاندنه گورانه ی ناو پۆحی خوی بدوژیته وه،
ده گه یشته به رده م هه ر خانمیک و هه ر مه لایه ک ده که و ته گیرانه وهی هه موو
به سه رهاتی خوی.

مه لا که وسه ری باغه وان که یه که مجار گوپی له چیرۆکی نه و کچه
بوو، چه په سان و سه راسیمه بوون و تیڼه گه یشتنیککی له نا کاو بالی به سه ر
پۆحیدا گرت. چون ده شیت ده یه ها ژن و پیاو بی هیچ شه ر و هیچ
په یوه ندییه کی ثانی له م سه ر زه وییه دا بژین و که سیش پیان نه زانیت؟
نه و چه ندین جار چیرۆکی نه و دارستانه ی به مه عسوم گیرایه وه، تا
وایله هات مه عسوم جار دوا ی جار به پۆحیککی ماندووتر و هه ستنیککی
ترسناکتر و په شیمانتره وه باسی نه و جهنگه له ی بۆ ده کرد. مه لا که وسه ر
که پیاوړیک بوو شه ی دای بینینی هیزی ئیمانداران، شه ی دای به شداریکردن
بوو له فیهستیفال و کۆبوونه وه ئاینیه گه وره کاند، له زه تنیککی گه وره ی
ده بینینی، کاتیک برودارانای ده بینینی به کۆمه لی گه وره گه وره کۆده بنه وه،
هه مووان پیکه وه ناوی خودا ده لیڼه وه، ده نگیان تا عه رشه دووره کان بلند
ده بیته وه، پیکه وه داوای کۆمه ک و پشتیوانی یه زدان ده که ن. نه و هه موو
شه وی خه ونی به و ده ریا گه وره یه ی مروفه وه ده بینینی که ئالا سه وره کانیان،
شمشیره کانیان، ده فه کانیان هه موو هاوکات و هاونا هه نگ شه پۆلکی گه وره
دروسته ده که ن و به زه ویدا ده کشین... که چیرۆکی مه عسومه و نه و
جهنگه له شی بیست، له قوولای پۆحی خویدا ده یگووت: «هیژنیککی گه وره
نه بیست، نه م گونا هانه ناسرپته وه... هیژنیک وه کو یه ک ده ست، یه ک پۆح،
یه ک چاو کاریکات». خو شی ده هاته پیش چاو، کاتن له بهر مینه ره کاند
ده وه ستنیت و نه و پۆحه گه وره یه جۆشده دات، کاتن نه و هیژه به پارانه وه

و دهنگ و وتاره‌کانی خوئی ده‌جولینیت، هیزیک تا چاوپرکات مروّف و ئالا و شمشیر... تا چاوپرکات هاوار و پارانه‌وه و ترسه. ئه‌و له‌و وه‌رزانه‌ی دوایدا، ئاگاداری زۆر کرده و تۆله‌ی خواناسانه بوو، په‌یوه‌ندی به زۆر له‌و گه‌نجان‌وه هه‌بوو که ده‌یانویست به ده‌می شمشیر ئه‌خلاق راستبکه‌نه‌وه، خوئی پیش‌په‌وایه‌تی زۆر گزبونه‌وه‌ی گه‌وره و زۆر چالاک‌ی ئه‌هلی ته‌قوای کردبوو، به‌لام تا ئه‌مڕۆ هیچ شتی وه‌کو ئه‌و حکایه‌ته نه‌یترساندبوو.

مه‌لا که‌وسه‌ر ئه‌و شه‌وه مه‌عسومه‌ی ده‌هینا، به هیمنی له‌سه‌ر کورسییه‌ک به‌رامبه‌ری داده‌نیشت و لێی ده‌پرسی: «کچم تۆ ده‌زانیت، تۆ چ‌ه‌ند گونا‌ه‌باریت؟» مه‌عسومه به هیمنی سه‌ری ده‌له‌قاند و ده‌یگوت: «ده‌زانم». پێیده‌گوت: «ده‌زانیت پێگای پاکبونه‌وه چ‌ه‌نده قورسه؟». مه‌عسومه، به نوزه‌یه‌کی پر له‌شه‌رم و ترسه‌وه ده‌یگوت: «ده‌زانم». ده‌یگوت: «ده‌زانیت، له‌وانه‌یه سه‌له‌های سال ب‌خایه‌نیت تا تۆ ده‌بیت‌وه به مروّفیک‌ی ئیماندار، له‌وانه‌یه هه‌زاره‌ها هه‌زار شه‌وی پێچیت تا تۆ پاک‌ده‌بیت‌وه؟»، مه‌عسومه سه‌ری ده‌له‌قاند و ده‌یگوت: «ده‌زانم». ده‌یگوت: «ده‌زانیت بۆنه‌وه‌ی پاک‌بیت‌وه ده‌بیت قوربانی گه‌وره ده‌یت؟». «ده‌زانم». «ده‌زانیت، ده‌بیت ئه‌م چیرۆکه‌ی تۆ به‌شاردراوه‌یی نه‌میت‌یت‌وه، ده‌بیت ئه‌م به‌سه‌رهاته بۆ جیهان ئاشکرا ب‌کریت؟» «ده‌زانم». «ده‌زانیت که پێویسته له‌گه‌ڵ مندا ئه‌م ولاته ب‌گه‌ریت، له‌گه‌ڵ مندا، گه‌شتیک‌ی دور و درێژ ب‌کیت، راستیه‌کان ب‌گێریت‌وه، حکایه‌تی ئه‌و جه‌نگه‌له ب‌گێریت‌وه؟»، ده‌یگوت: «ده‌زانم». «له‌هیچی تر ناترسیت؟» «نه‌ه، باوه که‌وسه‌ر، له‌هیچ ناترسم». «له‌قوولایی پو‌حیشه‌وه، تۆبه‌ده‌که‌یت و من هه‌رچۆنیک پێنومایم‌کردیت، به‌دوامدا دیت؟». «به‌هێ، باوه که‌وسه‌ر، هه‌میشه به‌دواتدا دیم... هه‌میشه». «که‌واته ئیستا ب‌رۆ و ب‌خه‌وه، ب‌رۆ و به‌قوولی و به هیمنی ب‌خه‌وه، دۆعابکه که خودا ئارامی و دل‌ناییه‌کی قوولت پێب‌بخشیت، خۆت ئاماده‌که بۆ ئه‌و پۆزانه‌ی که دادین».

ئەو شەو دەيەھا شەوگاری دیکەش مەعسوم نەخەوت، ھەرگیز تێنەگەشت چ ترس و ئیفلجییەک بە و پێگا سەیرەدا بردی، تێنەگەشت چ ھێزیک وا بە ئاسانی کړنووشی پېښرد.

شەوی دواتر، مەلا کەوسەر، یەکەمین کۆبوونەوێ بچکۆلانە ی خۆی سازکرد، ئەو شەو زمارەیکە گەورە ی لە مەلاکانی شار کۆکردووە و ھەر خۆی مەعسومی بە لەچکیکەو ھینا و لە ناوھەستیانددا وەستا و ھەروەھا ھەمیشە چاویلکەکانی گۆرپی و بە دەنگیکی زۆلāl گووتی: «گوپیگرن، گوئی لەم بەسەرھاتە بگرن، بزەنن، ئێمە لە چ پۆزگاریکی پڕ شۆرەیی و شەرمەزاریدا دەژین. بزەنن، ئێمە کە لیژەدا ئاسودە دانیشتون، لە تەنیشتمانەو چ وەحشستانتیک ھەستاوتە سەرپێ، گوپیگرن و نەگەر لەشتان لەشی لەخوێنەترسێک نییە با موچرکە ی ترس و شەرمەزاری پیاوێت، لەکاتیکیدا ئێمە چەند وەرزە دەمانەوێت ئەم شارە بکەینە گولستانی ئیمان، دەمانەوێت بیکەینە پەوزە ی پاک، ئەو تەبئیمانان لە ناومانان، ھەر پارچە عەردێ لەولاتر، ھەرئێمیک دوورتر، زەویەکی تر و ھەشارگەیکە تریان کردۆتە نیشتەجێ... وای لە ئێمە و لە سزای خودا، وای لە ئێمە کە ھێندە عەبدی پچوکی و چاومان و پۆحمان ھێندە لە دیتنی خراپەدا لاواز و کز و نابینایە... وەرن خۆتان گوئی لەم مەخلوقە بچکۆلانە خەتاکارە بگرن با باسی ئەو خەتایانەتان بۆ بکات، با باسی ئەو گوناھە ترسناکانەتان بۆ بکات».

مەعسومە سەری دادەخست و لە ناوھەستی بازنەیکە سپیدا دەووستا، بە دەنگیکی شەرم و ترساو دەکەوتە گێژانەوێ، ھەموو چیرۆکە، کاتی باسی ھەلھاتنی کێژان و کورانی دەکرد بۆ ناو ئەو ھەلھاتنە، کاتی باسی منداڵە زۆل و بیچارەنوسەکانی دەکرد، کاتی قسە ی لە وەحشەت و تەنھایی و خەمە دەکرد کە لەوێ بەرقەرارە، موچرکەکی ترسناک بە لەشی ھەموو پیاوان و ئیمانداراندا دەھات، بەرلەوێ ئەویش ھەموو

چیرۆکه که ته وایکات، فرمیسکه کان، لیوگه ستنه کان، ته زووه سارده کان، دهست له رزینه کان له سه ر له ش و سیمای ئاماده بووان ده بینران ... مه لاکان هه موو به نا ئومیدییه وه هاواریانده کرد: «مه ده ده ئه ی باری گی وه، مه ده ده ئه ی خالیقی جوانی و دزیوی، ئه ی دانه ری چاکه و خراپه». که س باوه پی نه ده کرد، هه موو به دهنگی به رز له خودا ده پارانیه وه و ده یانگووت: «ئاه، مرۆف که عه بدیکی یاخی و بیمانایه، ئاه که مرۆف جانیه وه ریکی دزیوه». «مه لا که وسه ری باغه وان» دووباره ده چووه به رده می هاوپیکانی و ده یگووت: «ئیه هه موو ده زانن، هیچ شتیک له پاوکردنی شه ییتان سه ختتر نییه ... ترس و په شیمانی و ئیفلجیوون، هه موویان ده ردی کوشنده ی پاوکه ره کانن ... له میژه ئیمه شه ییتان پاوه ده کین، له میژه له ناو له ش و پۆح و ویزدانی ئامه مییه کان و په عیه ته کانماندا شوینپیکانی هه لده گرین، له میژه ده مانه ویت دنیا پرکه یین له داو و ته له ی ئه و تو که له گه ل ده رکه وتنیدا گه ماروی بده یین، په لبه سستیبه کین ... به لام شه ییتان نیچیریکی دزیو و سه خته، له ناو گیان و شه هو ته کانی مرۆفدا خوی ده شاریتیه وه. له ناو پۆح و بیرکردنه وه ی مرۆفدا سه نگه ر داده کویتیت. ئه وه تا، له و ساته دا که ئیمه پیمان وایه شه ییتانمان په لبه سترکروه، ئه و به نازادی له دارستان و کتیه کاندا مرۆفدانی به ره و دامه زانندی دزیوتترین نیشته جی و دروستکردنی خراپترین مۆلگه پاکیشاوه ... ده بیئت هه موو دایک و باوکانی ئه م ولاته ئه م چیرۆکه یان گوئیلیییت، پیویسته هه موو ئه و پیاو و خیزانانه ی ئافره تیان هه لگیراوه و کچیان په دووکه و تووه و ئابرویان لکه دارکراوه، ئه م چیرۆکه بییستن، ده بیئت گوند به گوند که ژاوه ی ئیمان ئه م ولاته بگه ریئت و بریواداران کوپکاته وه و به ره و ئه و جه نگه له بکه ونه پچی، پاوکردنی شه ییتان پیویستی به هیزی پۆح و هیزی ده رونی هه موومان هیه ... ده بیئت له مرۆوه جیهادیکی گه وه بۆ پاوکردنی ئه و جانیه وه ره تاریکه رابگه یه نین ... جیهاد بۆ پاوکردنی شه ییتان، ئه و شه ییتانه ی له راستیدا له ده رونی مرۆفدایه و هه ر

ئه‌ویشه پآلی پێوه‌ده‌نیت بۆ دروستکردنی لانکی به‌د و مۆلگه‌ی دزیوی». مه‌عسومه ده‌یگوت: «له‌و شه‌وه‌دا که من له دارستان هاتمه‌ده‌ری، نه‌مه‌زانی ده‌که‌ومه ناو جه‌نگیکێ وه‌ها خۆیتاوییه‌وه له‌گه‌ڵ شه‌یتاندا، نه‌مه‌زانی ده‌بم به‌ پێشه‌نگی که‌ژاوه‌یه‌ک هه‌موو وڵات ده‌گه‌رێت و له هه‌موو جێگایه‌ک ده‌یه‌ها خه‌لکی توپه‌، که خۆیان بۆ جه‌نگ له‌گه‌ڵ شه‌یتاندا ته‌یار کردبوو، په‌یوه‌ندیم پێوه ده‌که‌ن». له‌و شه‌وه‌ی که «مه‌لا که‌سه‌ری باغه‌وان»، راوکردنی شه‌یتانی پاگه‌یاند، خوشکه ده‌فه‌به‌سته‌کان مه‌عسومه‌یان برد و ده‌ستێ جلی سه‌رتاپا سه‌پیان له‌به‌رکرد و پێیانگوت: «ئه‌مشه‌و یه‌که‌مین شه‌وی پاکبوونه‌وه‌ی تویه...». ئه‌و له‌و شه‌وه‌وه تا پاش کۆتاییهاتنی هه‌موو شتیکیش شوێنیک و نیشته‌جێیه‌ک و مآلیکی نه‌بوو... له‌و پۆژه‌وه خوشکه ده‌فه‌نه‌کان ده‌یانبرده فیه‌ستیقال و زیکو و نوێژه گه‌وره‌کانی هه‌ینی، له‌و پۆژه‌وه به‌ ده‌ستێ جلی سه‌رتاپا سه‌پیه‌وه له‌سه‌ر کورسیه‌ک داده‌نیش‌ت و به‌ سه‌رپۆشیکی شوپ و ئاودامانه‌وه له‌به‌ر مینه‌به‌ره‌کاندا ده‌رده‌که‌وت، ده‌بایه له‌وێ به‌ هێمنی، به‌ ده‌نگیکێ کز، ده‌نگی گونا‌هه‌اریک که بۆ تۆبه و پاکبوونه‌وه ده‌گه‌رێت، به‌سه‌رهاتی خۆی بگێرێته‌وه، باسی ئه‌و هه‌لدیره بکات که ژنان و پیاوان تیایدا به‌ ئازادی پیکه‌وه‌ده‌ژین و ده‌خه‌ون، باسی ئه‌و دارستانه بکات که گه‌نجانی یاخی و عاشقانی هه‌له‌اتوو پووی تیده‌که‌ن، زه‌وییه‌ک که ده‌شیت له‌ داهاتوودا ببێته شاریک، شاریک له‌ داهاتوودا ببێته هه‌رمیک، هه‌رمیک که ده‌شیت یاسا‌کانی ببێته یاسای هه‌موو وڵات. له‌و کۆبوونه‌وه گه‌وره‌دا ترسی دایک و باو‌کان چه‌ندین جار گه‌وره‌تر ده‌بوو، ترسی له‌خواترسان له‌ پاشه‌پۆژ ده‌گه‌یشه‌ سنووریکی سه‌یر. ئه‌وانه‌ی کچ و خوشک و که‌سیان ونبوو‌وو له‌به‌رده‌م مینه‌به‌ره‌کاندا سه‌ره‌یان ده‌گرت و له‌ مه‌عسومه‌یان ده‌پرسی، ئه‌وانه‌شی ده‌یانویست چه‌ن پیزی که‌ژاوه‌ی ئیمان و گه‌شتی راوکردنی شه‌یتان ده‌ستپێکه‌ن له‌ ده‌فته‌ریکی گه‌وره‌دا ناوی خۆیان ده‌نوسی، مه‌عسومه به‌

درېزایی ئو ئاههنگ و فيستيفال گه ورانه به خوی و چارشنبه که یه وه، به بیجووله له سهر کورسییه که ی داده نیشته و وه کو په یکه ریڅ نه ده جولایه وه، به لام له ژیر چارشنبه که وه به رده وام سهیری ئو بالاندانه ی ده کرد که پتر له موفه کان لیان دهرسا. نه مړو له مزگوتیک قسه یده کرد و به یانی له مزگوتیک دی، مه لا که وسه ری باغه وان له هه مووشوینیک له گه لیدا بوو، خوی کوبوونه وه کانی ده کرده وه، خوی خوتبه کانی هینی داده مه زرانده، خوی ده یگوت که سه فهریکی نویمان به ده سته وه یه، سه فهریک که تنه ا نیمانداره راسته قینه کان ده بیت تیا به شداریکه ن، پاوکی گه وره مان به ده سته وه یه که ئیدی به نومیدین شهیتان له م زهوییه دهرکه ین، ئه م هریمانه له گونا هه کانی پاکبکه ینه وه. «پاوکردنی شهیتان»، وشه یه ک بوو سیجریکی سهیری له دهرونی نیمانداره کاندایه ده شته، که ده سته به ده سته ناوی خویان ده نویسی... مه لا که وسه ده یگوت: «بیریکه نه وه، گهر شته کان به مجوره بروت، ده گه ین به کوئ؟ بیریکه نه وه گهر ئو کیوه عاسیانه بینه مه لبه ندی خراپه کاران، حالمان به چ پوژیک ده گات، بیریکه نه وه له و پوژه ی که کانتان ه لدین و پشتیشیان به هه شارگه یه کی گهره قایمه، له و پوژه ی له شی ژن و خوشک و دایکه کانتان یاخود شه هوه تی کوپ برا و باوکانتان ه لده چیت و ئیدی سنووریک و به ریه سستیک نابیت بیگریته وه... بیریکه نه وه گهر هه موو خه تاکاریک دلنیا بیت ده توانیت گونا هه و خراپه بکات و له هه مان کاتیشدا به ئاسوده یی بژی، چی پووده دات؟ بیریکه نه وه، چوئن یاساکانی ئه م دنویایه هه مووی له یه کدی ده چریت. نا، نابیت له م زهویه دا عاشقان و خودانه ناسان و خه یالبازان و شه رعه ناسان جیگایه کیان هه بیت. درزیک له دیواری نیمانی ئه م ولاته دا، ده بیت دز له نیمانی تاکه تاکه ی ئیمه دا. هه موو گهر دیک له سهر شه رهی ئه م عهره، گهره له سهر شه رهی هه موومان. هه موو ئافره تیکی زیناکار، زینا دهره ق به هه موومان ده گات، هه موو پیاوکی حه رامزاده کات له گه ل کچیکی

نيرهدا دهخويټ، وهكو نه وه وايه له گه ل هموو كچ و ژنه كانى هم ولا ته دا خه وتبټ، هيچ شتن وهكو پزيسكى گونا خيرا بلټسه ناسينټ... هيچ شتن وهكو شهيتان تواناي ياريكردنى نيبه، شه هوت و شهيتان شو دوو يار يار هه كه ده بټ په ليه ستيا نيكهين و له د هرون و له دنيا و له ده ورويه رماندا پوايانيكهين، به ره و پاو... به ره و پاو... نهى خودا ناسان به ره و پاو.

هر پوژنيك «مه عسومهى گونا هبار» قسه يي كړا يه، ده فز نه كان پوژنيك پيشتر له پرسه كانى ژنان و گورستانه كاندا، پياوان له كاتى نوږى به يانيدا، گه نجان و قوتا ييانى ئيماندار له قوتا بخانه كاندا هه واليان بلاوده كړده وه... پيشتر هه موو شار ناوى مزگه وت و شه قام و گه په كه كه ي ده زانى، بلندگوى مزگه وته كان جاريانده دا، بهر له سه ركه وتنى مه عسوميش بو سه ر بلندگوكان، هه شاماته كان شه پو ليانده دا، هه زاره ها هه زار گوڼگر، راده وه ستان و به ملكه چييه وه گوڼيان له وتاره سه ير و ناگري نه كانى باوه كه وسه ر ده گرت، كه هيندى هيندى ده بووه رابه پزكى پو حى گه وړه و راسته قينه . هه ركات قسه و وتاره كانى شو ته واو ده بوو، هه مووان ته زوويه كى گه رمى توپه يى و په شيمانى به جهسته ياندا راده بوړد، هه مووان هه ستيا نده كړد ده بټ شتيك بكرټ... سه ده ها كه س، ناوى خو يان له كه ژاوه ي ئيماندا ده نوسى، دواى نوږ و خوتبه ش خانمه ده فبه ده سته كان له زيكر كى به شكودا ده پزانه سه ر شه قامه كان، به گه په كه كاندا ده پوښتن و شار يه كه پارچه ده هاته جو ش و خرو ش.

پوژنيكيش مه لا كه وسه ر و خوشكه ده فبه ده سته كان بپارياندا هم كرنه قاله ناينيبه گه وړانه بگوږ نه وه بو دهره وهى شار، گوند به گوند بوږن و ئيمانداران به ره و شو جه ننگه له بخه نه پي... له پيشى شو كه ژاوه يه شدا، هه ميشه باوه كه وسه ر و مه عسومه له ماشينيكى نوږدا ده پوښتن، كچان و كورانى گه نج و پياوان و خانمانى پيريش به هواياندا . هه مووانيش له قوولا يى

پوځياندا نه و بانگه وازه سيجراو بيهی پاوکردنی شهيتان دهنگيده دايه وه... ههميشه تارمايی شهيتان يکی قوږدريژ و درژو له پيشده مياندا بوو، وههمی مخلوق يکی شيو او که ده توانيت له پيستی ناده ميزاد و له پهنگی مروفه ناساييه كاندا ده رکه ویت، پوځيانی گه ماروډابوو... شهوان يکی دوور و دريژ له سهر پيگاکان ده مانه وه، له قه راغ شه قامه كاندا ده واريان ه لده دا، له ژير نه ستيره و شه و کزه سارده کانی پایيز و نم بارانه له ناکاوه كاندا داده نيشتن، نوږزيانده کړد و دوعايان ده خویند. مه عسوم له و شه وانه شدا ترس له بالنده کان نه يده هيشته به ویت وه، مه لا که وسهر پييده گووت: «نه وهی تو پييده لئيت بالنده، خودی شهيتان خو په تی... شهيتانه و له شيوهی بالنده دا ده رکه ویت وه، شهيتانه و سيمایه کی نااسايی وه رگرتوه... نه م ترسهی تو، ترسیکه به ره و پاکبونه وت ده بات».

مه عسومه دواتر ده يگووت: «که گه يشتينه جيهانی گونده کان، که نه و پياوانه م بينی به خويان و چه که کانيانه وه دوامانکه وتن، که نه و ژانام بينی ده يانگووت: «ده بیت نه و دارستانه بسوتيت» زانيم نه وه منم ده بيه مايه ی ويرانکردنی نه و دنيايه و نه وه منم نه م جهنگه ده خه مه وه».

سالان يکی دوور و دريژ، من و فه تانه ی غه مگين ويستان مه عسوم له و راستيه تيبگات که نه و يش وه کو هر يه کيکی دیکه ده بایه له سهر نه و نه خشه ترسناک و سه يرانه پو ليکی هه بایه، ده بایه چاره نوسه کان به جوړيک له جوړه کان نه و وازيه يان پيسپاردايه... به لام نه و هرگيز له و په شيمانیه پژگاری نه بوو، نه و پيويابوو، مردنی په روانه له نه ستوی نه وه، هر نه وه ش وای له زهينه بی کويستانی کړد، هرگيز وه کو توبه کار يکی راسته قينه و باوه پيکراو ته ماشای نه کات... من نه مړو دواي نه و هه موو ساله، دواي مردنی مه عسوم، دواي کوچی دواي مه لا که وسهری باغه وان، کاتي نه م چيروکه ده نوسمه وه، ده توانم به دلنایيه وه بلیم، که نه و له له دايکبونييه وه تا مردن کچيکی بيگونه بوو.

دوای پاکردنی مه‌عسوم، ئیواره‌یه‌ک سیامه‌ندی بالنده‌ش هه‌موو شته‌کانی پێچایه‌وه و بێشه‌وه‌ی مائناوایی له‌که‌س بکات جه‌نگه‌لی به‌جه‌یه‌شت... ئیدی که‌سیش دواتر، هه‌والێکی راسته‌قینه‌ی ده‌رباره‌ی چاره‌نوسی نه‌بیست. سالانێک دره‌نگتر که‌ نه‌سره‌دینی بۆنخۆش به‌ زیندوویی له‌ جه‌نگ گه‌پایه‌وه، سێ چیرۆکی جیاوازی سه‌باره‌ت به‌و پیاوه‌ کتویییه‌ له‌به‌رده‌ستدایوو، به‌لام ده‌یگوت: «هیچ که‌س نازنیت، کامه‌ له‌و چیرۆکانه‌، به‌سه‌ره‌اتی راسته‌قینه‌ی مردنی ئه‌و». چیرۆکی یه‌که‌م، ده‌یگوت: سیامه‌ند دوای هاتنه‌ ده‌ره‌وه‌ی له‌و هه‌لدیره‌، ده‌ست کۆمه‌لی ده‌روێشی گه‌پۆک که‌وتوو، که‌ له‌ تاقیکردنه‌وه‌یه‌کی سه‌یردا، سه‌ریانپریوه‌ و دواتر چه‌ند ویستوویانه‌ زیندووییکه‌نه‌وه‌، بۆیان زیندوونه‌کراوه‌ته‌وه‌. چیرۆکی دووه‌میش، ده‌لێت: سیامه‌ند له‌ سه‌فه‌ریکی درێژدا به‌ره‌و گونده‌کانی باشوور پۆیشتوو و له‌وێ له‌ ناوچه‌یه‌کدا که‌وتۆته‌ ناو شالاوێکی پاکسازی ده‌وله‌ته‌وه‌ که‌ ئه‌و کات به‌ په‌شبگیری گه‌وره‌، هه‌زاره‌ها هه‌زار جووتیاری ئه‌و هه‌رێمانه‌یان پوه‌و بیاپانه‌کانی باشوور راپێچده‌کرد و له‌ ژێر له‌م‌کانه‌وه‌ به‌زیندوویی ده‌یانناشتن. چیرۆکی سه‌یه‌میش، ده‌گێڕته‌وه‌: سیامه‌ند له‌ کاتی په‌رینه‌وه‌دا له‌سه‌ر سنوور که‌وتۆته‌ ناو کێلگه‌یه‌کی گه‌وره‌ی مینه‌وه‌ و ته‌قینه‌وه‌ی زنجیره‌یه‌کی

دریژ لە فالمارا کوشندەکان، پارچە پارچە یانکردووە، دواتریش هیچ کەس نەیتوانیوە پارچەکانی لەو کێلگە دوور و درێژەدا کۆیکاتەوێ و بینیزێت. میدیای غەمگین، ماوێهەک دواى پۆیشتنى سیامەند، لە دەفتەرەکیدانوسیویتی: «وئبوونى مەعسوم و پۆیشتنى سیامەندى بآئندە، سەرەتای دەرهەکتى ناپىکییە گەرەکان بوون». نەسرەدینى بۆنخۆش ئەمڕۆ، چەند جارێک ئەو دێرە دەخوینێتەو و دەلێت: «ناپىکییە گەرەکان... ھم ھم... ناپىکییە گەرەکان، پاستە، ئەو قسەى پاستى زۆر تیاى، بەلام بە شێوێهەکی وردتر بیریکیەنەوێ تێدەگەین کە ناپىکییەکان بەر لەوانیش ھەر ھەبوون... ناپىکییەکان لە بنەپەتدا ھەر ھەن، لە ھەموو شوێنێکدا ھەن، بەلام زۆرجار ترس، لاوازی، تێنەگەشتن و بێئیرادەیی مەرۆف زیاتر بەرجەستەیان دەکەن و وادەکات مەرۆف وا تێیان بگات کە وەتۆتە ناو دەریایەکی ناپىکەو، لەکاتێکدا وانییە... سەیرکە، ئەمڕۆ دواى بەسەرچوونى ئەو ھەموو سالاھى، دواى وئبوونى ئەو عەرد و ئەو زەمانەش، جیھان ھەر وەکو خۆیەتى، پىکی و ناپىکیشى خەیاڵ و خولیاى مەرۆفەکان خۆیانە».

ھەرچۆنێک بێت پەروانە لە سەرەتاوە ھەستىکی سەیری بە ناپىکی ئەو دنیاى لا دروستبووبوو... بەلام لەگەڵ سەرەتای وەرزی گۆشەگیرى و لەگەڵ پۆیشتنى مەعسومەدا، ھەستىکی بێرەحمەت و ھەسواسناسا دەریارەى ناپىکی و شەپزەى و ھەلۆەشان دەوێ دنیا داگیریکردبوو. پەروانە لەو پۆژانەدا بێھێوابوو. تێکچوونى ھەست و سۆز و تواناکان، تێکەڵاوبوونى عەشق و کینە نیشانەى سەیری ئەو گەرەپانەوێھى دنیاى دارستان بوو بەرەو ناپىکی، ئەمە لە ھالىکدا کە گۆشەند شێتانە لە مەملەکەتە گەشبینەکانى خۆیدا دەسوراپیو، وەکو پیغەمبەرەکان دەیگوت: «ھونەر ھێزى سىحراوى تیاى، ئەگەر بتوانین کارى

پيڤکهين، ده مانخاته سەر شه قامه کانی عه شق و ته بايی». ئاشکرايه گوفه ند له و پۆژانه دا هه ميشه بۆ پيشه وه پوانيويتی، له کاتيکدا په روانه، ترسيکی گه وري له هه موو شوينه کان و زه مانه کان هه بوو.

په روانه که له دووپانی کاته کان و شوينه کاندای سهری ليشيوابوو، له سهر به ردیکی گه وري له ناوه پاستی دارستاندا، بۆ میدیای نوسیبوو: «میدیای غه مگين... هاوړيم، من نامه ویت بگه پيمه وه بۆ دواوه، ناگه پيمه وه بۆ ئه و شارانه ی که هه تاهه تايه هه ر به و شيوه ده ميئنه وه که هه ن، ئه و شارانه ی جاريکی تر که س ناتوانيت ده ستکاری نه خشه کانيان بکات، ئه و شارانه ی گه ر بوومه له رزه ش ويرانيان بکات، دوپاره له سهر هه مان شيوه و له سهر هه مان نه خشه دروستده کرينه وه، خاوه نماله کانيان له هه مان جيگادا خانوه کانی خويان دروستده که نه وه، دوکانداره کان له سهر هه مان شه قام دوکانی خويان بونياده نيئه وه، پوليسخانه کان ده چنه وه هه مان جيگا، گورستانه کانيش هه ر له شويی خويان ده بن... میديا... موسييه تی گه وري نه وه يه، ئه و دونه يه تازه شيوه ی نه به دی خوی وه رگرتووه... موسييه تی گه وري نه وه يه من ناتوانم له و شارانه دا و له و دونه يانه دا بژيم که شيوه ی نه به دی خويان وه رگرتووه... له وه ش موسييه تتر نه وه يه ئه م جهنگه له، جهنگه ليکه ناتوانيت شيوه يه کی هه بيت... هه سته کان، خه ونه کان، پڕۆژه کان ليڤه دا هيدي هيدي شيوه ی خويان وونده که ن... عاشقه کان ليڤه دا نازانن چی له عه شق بکه ن، مړۆقه کان نازانن چی له خه ياله کانيان بکه ن». په روانه له سهر ئه و تاشه به رده گه وريه ده ينوسی و حه رفه کانی با ده ييردن، میدیای غه مگين چه ند بيتوانيبايه خيراتر، ئه و رسته سه يرانه ی په روانه ی ده خسته سهر ده فته ره کانی خوی و ده فته ره کانيشی ده نا به سنگيه وه و له ترسی ئه و په شه با غه مگين و هه وريه تاريکانه ی پايز به جهنگه لدا رايدة کرد، میديا

ئەو ماوەیە تەنھا کاری بووبوو بە گۆیگرتن لە دەنگی سروشت و لە دەنگی مەخلوقاتی ئەو نیشتەجێ چکۆلەییە، دەفتەرەکانی پڕبووبوو لە هەزارەها تێبینی ورد و تێپەڕ... یەکەیکە باسی لە هەموو سەوزایی و دڕکەکان دەکرد، سەعات بە سەعات باسی لە گۆرپانکارییەکانی ئاسمان دەکرد... هەمیشەش ئەو دەفتەرەیی وەک دوا جێگای حەقیقەت دەنا بە سینگییەوه و لە سەعاتەکانی باران و پەشەبادا پابێدەکرد، بەلام ونبوونی مانگ و هاتنی پەیتا پەیتای هەورەکان، غەمیکی سەیریان دەخستە ناو نوسینەکانی میدیاشەوه، هەمیشەش لە ساتەکانی بێتاقەتیدا دەینوسی: «ئەی مانگ، تۆ لە کوێیت؟».

ئەو پۆژانە دارستان بەرەو مەرگ پۆیشتبوو، لەناکاو هەموو درەختەکان زەردبووبوون. سەر پێگا و ناو ئاو و ژێر کەپر و ناو ژوورەکان پڕبووبوون لە گەلا، لەبەر ئەوە هەموو گەلاییەکی بە ملیۆنەها لە درەختەکانەوه دەورەین، هەندێ ئێوارێ کەس کەسی نەدەبینی... بەلام هەتا لەو پەڕی ساتەکانی گۆشەگیریشدا هەمووان هەستیان بەو خەمە قوول و گریانە بەکۆلەیی پەروانە دەکرد کە شەوهەکانی دارستانی تاریکتر دەکرد. میدیا و کلپە لەو وەرزه‌دا وەک دوو غەریبە مامەلەیان لەگەڵ یەکتەردا دەکرد، کلپە بێباکانە بەلای میدیادا دەپۆیشت و تەماشای نەدەکرد، بێباکانە پێدەخستە ناو گەلا هەلۆه‌ریوه‌کانەوه و مۆسیقای نەیه‌کی غەمگینی لێدەدا، میدیا پۆژانە چەندەها سەعات دوور بە دوور گوێی لە مۆسیقاکانی کلپە دەگرت کە تا دەهات غەمگینتر و غەمگینتر دەبوو... ئەو، سەرلێشێوان و تەنهای خۆی و عاشقەکانی دیکەشی دەبینی. مەهدی گۆلەباخی دەبینی، شەو و پۆژ گەلا وشکەکانی لادەبرد و لە ناو درەختەکاندا بێهودە بۆ گۆل دەگەڕا، لە هەموو شوێنێکیشتدا بە سیمایەکی شپەرزە و نەخۆشەوه دەردەکەوت و دەپرسی: «گۆلەکانتان

نه‌بینیوه؟». تاهیری تووتی ده‌بینی، هه‌موو ئیواره‌تیه‌ک له‌سه‌ر به‌ردیکی گه‌وره‌ی قه‌راغ چۆمه‌که‌دا ده‌رده‌که‌وت، به‌لام وه‌کو جارن نه‌یده‌توانی به‌رده‌وام لاسایی ده‌نگی بالنده و جانه‌وه‌ره‌کان بکاته‌وه، له‌وێ به‌هێمنی له‌سه‌ر ئه‌و به‌رده‌ داده‌نیششت و له‌ جه‌نگه‌ل و ئیواری و خه‌زانه زه‌رده‌کانی دنیا وردده‌بووه‌وه، هه‌ندێ جار، وه‌کو قه‌له‌په‌شکه‌یه‌ک ده‌یقاغانده، یاخود بۆ چه‌ند چرکه‌یه‌ک وه‌کو کوکوختی ده‌یخوێند و ئیدی بۆ ماوه‌یه‌کی درێژ کپ و هێمن ده‌که‌وته‌وه ناو به‌حری خه‌یاڵه‌ بینه‌کان. ئه‌و پۆژانه‌ پاشماوه‌ی دوا کۆمه‌له‌ په‌یکه‌ری عه‌شقیش به‌شکاوی و توپ‌دراوی له‌ هه‌موو کونج و که‌لتینیکی دارستاندا ده‌بینرا. منداله‌کان په‌یکه‌ری بی‌بازاری ئه‌و عه‌شقه‌یان ده‌گرت و هه‌لیانده‌دایه‌ بن ئاوه‌کان. له‌سه‌ر زیخی که‌نار چۆمه‌که‌دا فریانداده‌دا. په‌یکه‌ره‌کانیان به‌ په‌تی باریک به‌ دره‌خته‌کاندا شو‌پرده‌کرده‌وه ... په‌روانه‌ شه‌وان به‌ دارستاندا ده‌گه‌را و گوێی له‌ ده‌نگی به‌ریه‌که‌که‌وتنی ئه‌و په‌یکه‌رانه‌ ده‌بوو که‌ باکان «تاق... شراق... تراق» یاریان پێده‌کردن.

له‌و ماوه‌یه‌دا په‌روانه‌ هه‌موو شه‌وێ ده‌چوو و ئه‌و خه‌لوته‌ قووله‌ی فه‌ره‌یدونی مه‌له‌که‌وه، که‌ پۆژ دوا‌ی پۆژ لاوازتر ده‌بوو، هه‌موو شه‌وێ خۆی نانی له‌ ته‌نوره‌ چکۆله‌کانه‌وه‌ هه‌لده‌گرت، خواردنی بۆ ده‌پێچایه‌وه‌ و وه‌کو تارماییه‌کی تیشوو به‌ ده‌ست، به‌ره‌و وه‌رشه‌که‌ ده‌پۆیششت، له‌وێ هه‌موو شه‌وێک دوا‌ی چه‌ند چینی‌ک گریان، له‌و سه‌عاته‌ که‌مانه‌دا که‌ که‌میک ئارامی تیده‌گه‌رایه‌وه‌ فرمی‌سکه‌کانی ده‌سپی، به‌رامبه‌ر فه‌ره‌یدون داده‌نیششت و قسه‌یده‌کرد، هه‌موو شه‌وێک له‌و وچانه‌ درێژانه‌دا ده‌بایه‌ قسه‌ بۆ فه‌ره‌یدون بکات، ئه‌ویش بێده‌نگ له‌ دونیای خۆیدا خه‌ریکی تاشینی په‌پوله‌کان بوو، په‌روانه‌ قسه‌یده‌کرد و فه‌ره‌یدونی مه‌له‌ک بێته‌وه‌ی سه‌ر به‌رزبکاته‌وه‌ ئیشیده‌کرد... ئه‌و پۆژانه‌ جوانی په‌پوله‌کانی

فەرەيدون، پەرۋانەي سەرسامدەکرد... ئەو دەيگوت: «ئەم پەپولانە دوا جوانين... لەوانەيە کۆتايى ھەموو جوانيەكيش بىت... فەرەيدون من تىدەگەم، من لە تۆ تىدەگەم، دەزانم لە سەرەتاو ھەموو شتەکان ھەلەبوون، من و تۆ پىکەو ھە دۇنيايەك ھەلھاتين ھەموو شتەکانى پىشتەر ديارىکرابوون، دۇنيايەك جەھەنەم بوو، من ھەستمدەکرد تيا دەخنكىم، تۆش لىي بىزار بوويت، جگە لەو دەشتەسايەت بگىرييت و لەسەر چەند گۆرانىيەك تىريارانگرييت... ئاھ، ئەوئ شارىك بوو، دەبوايە تىيدا ھەمىشە لە شەردا بىت، منيش دەمويست بە خۆشەويستى يان جۆرە پەيوەنديەك كە ئىمە راھاتووين پىيىلتيين خۆشەويستى، ژيانم برازىنمەو ھەلئى خۆشەويستى... خۆشەويستى... ھەمىشە خۆشەويستى بىمانا و يەك لە دواي يەك. دەمويست بە ئەفنىنى پياوان شەپ لەگەل ئەو بيابانە گەورانەدا بکەم... لە پياويکەو ھەل پياويكى تر... لەويشەو ھەل پياويكى تر... ھەمىشەش پياوانى بىمانا و ترسنۆك كە نەياندەويست خانو و باغچە و سەرکۆرسىيەکانيان بەجىيەتلىن. پۆژىك كەوتە سەر خەونى پۆيشتن... پۆيشتن بۆ دۇنيايەكى دىكە... بەلام سەيركە فەرەيدون... ترسناکترين شتى ئەم سەفەرە ئەو يەكە ھەستەکانمان ھەموو مانا و پەنگ و شىوھى خۆي گۆپى... لە يەكەم پۆژەو ھەل دابەزىمە ئەم ھەلدىرە، ماناي شەو و پۆژم و نكرد، ئازادىي و ئاسودەيىم لەبىرچووەو... شەو و تاريكى يارى بە سۆزەکانم دەکرد، تۆ دەتويست لىرەدا بە عەشق بەختياربين و بلىين: سوپاس بۆ خوا عاشقين و لەم لىرەواپەدا بە ئاسايش دەژين... لەبىرتە فەرەيدون كە پۆژانى يەكەم تۆ چەند ئاسودە بوويت، لەبىرتە، دەتگوت بەختيارى خەويكى سادەيە، ئەگەر منيش وەكو تۆ بىرمبكردايەتەو لەوانەبوو كامەرانتريم، بەلام پىتدەلئىم ئەم جەنگەلە و ئەم خىلى عەشقە لەگەل

خۆیدا بردمی... پېشتیش من هەر مه‌خلوقیکى خه‌مخۆر بوومه . تۆ خۆت
 باشده‌زانى، من له‌ سه‌ره‌تای قه‌سابخانه‌کانى عه‌شقه‌وه، چهنده‌ خه‌مى
 ئه‌و مرده‌وانه‌م ده‌خوارد، چهنده‌ خه‌مى ئه‌و ئازار و ترسه‌م ده‌خوارد که
 ده‌بايه‌ عاشقان بېچيژن... چهنده‌ها شه‌و ده‌نووستم، هه‌میشه‌ ده‌گريام،
 ئا، فه‌ره‌يدون، ئه‌م گريانه‌ شتيکى تازه‌ نييه‌ له‌ گه‌لمدا... من لي‌ره‌ش
 ئه‌و ژنانه‌م بينى له‌ ناو بازنه‌ى پوچى ئه‌م دارستانه‌دا پېسته‌که‌يان
 په‌شبۆته‌وه، نه‌مه‌دتوانى ئاسوده‌بم، شه‌وانه‌ به‌ دارستاندا ونده‌بووم و
 له‌و بۆشاييه‌ گه‌وره‌يه‌ وردده‌بوومه‌وه، له‌و هيچيه‌ قووله‌م ده‌پوانى که
 له‌ ده‌ورمانه‌، ده‌مگوت: چى پووده‌دات ئه‌گه‌ر هه‌موو خه‌لک، هه‌موو...
 هه‌موو خه‌لک بگه‌رێنه‌وه‌ بۆ جيگايه‌کى وا؟ چى پووده‌دات ئه‌گه‌ر هه‌موو
 دونيا بگه‌رێته‌وه‌ و ژيان له‌ شويندیکى وادا ببيته‌ تيرامانيکى هه‌تاه‌تايى
 له‌ زوله‌تى بيين و بيقه‌واره‌ى شه‌و، ببيته‌ چينى سه‌به‌ته‌ و خۆه‌لخستن
 له‌ سه‌ر زىخى چۆمه‌لانيک؟... من له‌ سه‌ره‌تاوه‌ هه‌ستمده‌کرد که ده‌بيته‌
 زياتر برۆين... ده‌مگوت: ده‌بيته‌ زياتر برۆين، به‌لام بۆ کوئى؟ نه‌مه‌دزانی.
 ئا، فه‌ره‌يدون... ئا، تۆ بۆيه‌ منت خۆشويست، چونکه‌ له‌ په‌روانه‌کان
 ده‌چووم، په‌روانه‌ش لای تۆ مانای جوانى و مردن له‌ عه‌شقه‌دا و چه‌ندين
 شتى ديکه‌، په‌روانه‌ يانى هه‌موو خورافه‌ته‌کانى خۆم و خۆت، خورافه‌ته‌
 ساده‌کانى خۆم و خۆت... نا پتويستناکات، پتتبلیم، ئه‌و خورافاته‌
 چيه‌، به‌لام که تۆ ده‌ستت له‌ دیواره‌کانى بېه‌وايى ئه‌م ژيانه‌ دا، که
 تيگه‌يشتيت مروف ته‌نها به‌ عه‌شق نازى، که عه‌شق له‌وه‌ لاوازتره‌
 شيوه‌يه‌ک بداته‌ ئه‌م گه‌ردونه‌، که تيگه‌يشتيت ناتوانيت له‌ گه‌ل مندا
 دنيايه‌ک دروستکه‌يت، ناتوانيت له‌ گه‌ل په‌روانه‌يه‌کى زيندودا که ده‌ژى،
 هه‌ستمده‌کات، هه‌لديت، ده‌گرى، دنيايه‌کى ئارام دروستکه‌يت، دنيايه‌کى
 هيمن، به‌ره‌و دنياى په‌پوله‌ خه‌يالييه‌ په‌نگاوپه‌نگه‌کانت پويشتيت...

له ناو تۆشدا به شیک له خهیاڵ ههیه که نامریت، لهو کاتهوهی
 من تو دهناسم، خهیاڵیکی گه ورهت پێیه، که چی له پال ئهوه خهیاڵ
 گه ورهیه دا، تو خهونی زۆر سادته ههیه، ئا، تو خهونی زۆر سادته
 ههیه... زۆر... سهیرکه فهرهیدونی مه لهک موسیبه ته که ئهوهیه دواچار
 تو هر ده بیته دونیا یه که بۆ خۆت دروستبکهیت و تیا بژیت، به لام
 من... منیش وهکو تو هه میسه خهونم به سه فەر و عه شق و ئه مجۆره
 شتانه وه بینوه، به پێچهوانه وه ویستومه، ئهوه دنیا یه دروستکه م.
 من شه وێکیان له وه نه گه له دا به خۆم گووت: «که شوینه جیاواز
 جیاوازه کان دواچار، وهکو یه که بن، هه موویان له دواچاردا هر ولاتی
 مردن و سه رلیشیوانبن، سه فهره کانیش دواچار سه فهرین به ناو ئازاردا،
 با شتره مرۆف هر له سه ره تا وه و تا هه تا هه تایه جیگایه کی نه بیته».
 به لام فهرهیدون مانای چی، مرۆف جیگایه کی نه بیته؟... سهیرکه،
 هه ندی جار هه سته ده که م من زۆر که مفیکر و بێخه یالم... هه ندی جار وا
 قسه ده که م که م من ئازادم و هه لباردنی پێگاکان و ژیا نه کان به ده ست
 خۆمه... من نیستا تێده گه م، ئه م دنیا یه پێگامان پێنادات، جیگایه کمان
 نه بیته... که س ئازاد نییه له وه دا شوینیکی نه بیته، سهیرکه تۆش دواچار
 مالیکت بۆ خۆت هه لباردوه... جیگایه کت دۆزیوه ته وه، که دوره له
 هه موومان... ئه م شوینه ی تو، شیتیه یان جوانی؟ نازانم، به راستی
 ناتوانم هه یج بلێم، ئه وه نده ده زانم که تو هه رگیز شیت نه بوویت، ده زانم
 بێده نگیه کی قوول له چاو و له پۆختدایه، به لام هه ستم نه کردوه ئه وه
 شیتی بیته، پۆخه به ری جۆرا و جۆر له ده رونتدا بووه، به لام هه ستم
 نه کردوه ئه وه ش شیتی بیته، هه رچی په یوه ندی به م خه لوه ته شه وه هه یه
 له گه ل جوانیدا، مالیکی قه شه نگه. مرۆف ده توانیت سه ر پاوه شینیت و
 بلێته، ئیجگار جوانه... ئیجگار پیرۆزه، به لام جوانی نا کریت بیته

به مالى هه موومان. كى ده لىت من ده توانم بيمه مالى په پوله كانى
تووه و تيا به اختياربم؟ ... دواچار هر كه سهو مالى خوئ ههيه، مالى
جوانى وهكو مالى عه شق نيبه، دوو پوچ له خوئ بگريت ... نه مه جگه
له وهى ژيان ... نه ژيانه ترسناكه جوانى ويژانده كات، جوانى يه كه م
سه نگره كه ده پوخيت، هر مروف كه وته جه نگره وه، يه كه م جار ده بيت
سه نگرى جوانى چولبكات، كاتيكيش ده مانه وييت له بازنهى هه موو
جه نگره كان ده رچين، نهو كات ناساييه بگريته وه و بلتين ته نها له گه ل
جوانيدا ده ژين، يان نهو كاتهى كه ده مانه وييت بمرين ... نهو كاتهى
خومان بو مردن ناماده ده كه ين، لهو كاته وه ده كريت خه لوه تيكي پروت
و قووت له گه ل جوانيدا سازي كه ين. هه رچيه كه بيت، بزانه كه ژيانى
نيمه نه وه نده خويناوييه، كه س ناتوانييت له يادوهى خويدا جوانى
بپاريژيت، ترسى گه وړهى من له جوانى و نازكى و بيخيزى نه وه يه كه
له ياد ده چنه وه ... تو به خته وه ريت شوينيكت بو خوت دروستكروه و له
له ياد چوونه وهش ناترسيت، به لام من ده زانم پوچى نه م دنيايهى نيمه،
پوچى نه م يادوه رييه بي مانايه نه وه يه كه يادمانده كات ... من خه مى
كه وړه م له ياد چوونه وه يه. شه ويكيان گه شتمه نه نجاميكي ترسناك،
شه ويكيان له جه نگره لدا پياسه مده كرد و له ناكاو وه ستام و سه يري
چند گوليكي مردوم كرد و هاوارم كرد: خودايه، من بو كوئ هاتووم،
نه م جه نگره له هر بو خوئ له ياد چوونه وه يه، خزانى عه شق بو نيره،
خوئ له ياد چوونه وهى دنيايه بو عه شق ... نه م گريانهى من گريانى
له ياد چوونه وهى مروف و گه ردون و دنيايه بو نيمه ... خزانمانه بو ناو
بو شايى و هيچى ... فه ريدون نه م جه نگره له ده مريت ... هه موو نه مانه ش
كه ليړه دان له ياد ده چنه وه ... ده بنه سه راب ... ده بنه توژ ... توژيكي
ورد و بي مانا ... ده بنه گه ريديك كه كه ميك له سه ر به رده كان، له سه ر

درەختەکان، لەسەر پڕیگاگان دەمییێتەو و دوایی بۆ هەتا هەتا یە وندەبێت. گەردێک کە ئیوازێیەک دونیا داگیردەکات و شەو با دەبیات، گەردێکە هیچ لە ویژدانی ئەم مەرفانەدا جێناهیڵێت کە لە دونیا پچکۆکەکانی خۆیانەو، خەریکی مەحکەمکردنی دیواری ژوورەکانی خۆیان... خەریکی گەرمکردنی کونجەکانیان، خەریکی پامکردنی لەش و پۆج و دەرونیان تا لەگەڵ شوێنەکاندا بسازێت».

پەروانە شەو هەڵبەستووە و لەو جۆرە قسانە ی بۆ فەرەیدونی مەلەک دەکرد، ئەویش بە درێژایی ئەو هەموو شەوگاڕە درێژانە هیچی نەدەگروت... لەگەڵ ئەوەشدا فەرەیدون گۆیی بگرتبایە یاخود نا، ئاگاداریبوایە یاخود نا، پەروانە بەردەوام دەبوو لە قسەکردن، تا هێدی هێدی خەوی لێدەکەوت یاخود شەپۆلێکی گەرمی حەسەرت بەرەو ناو درەختەکان هەڵیان دەگرت، پەروانە لە سەعاتەکانی خەویشدا ئاسودە نەبوو. شەوانە جەنگەڵ پڕدەبوو لە دەنگی سەیر سەیر، سەوداسەرترین دەنگی ئەو شەوانە دەنگی شەهلا ی خوداناس بوو. دوای پاکردنی مەعسوم، ترسەکانی شەهلا لە گوناھەکانی خۆی دەیان جار گەورەتر بوو، دەستپێکردنی پایز و هاتنی هەورەکان و دەنگی هەورەگرەکان، ترسێکی گەورە و کوتوپریان دەریارە ی نزیکیبوونەو ی پۆژی سزا لە پۆحی شەهلادا داگیرساندبوو. شەوان کە بروسکە و گرەگرەمی هەورەکان بەرز دەبوو و ئەو بە خۆیی و کتێبەکیەو، بەناو پاشماوەی شەیداری گەلاکاندا هەڵدەهات، نەیدەزانی خۆی لەکوێدا بشارێتەو، لەبەر ئەوە بارانەکاندا خێراخێرا قورئانەکی دەکردهو و لەسەریەک ئایەتی جیاوازی جیاوازی دەخوێند، ترس وای لێدەکرد منداڵەکانی فەرماوێش بکات. بەتەنها و لە ژێر باران و با و سەرماکانی شەویدا بەجێدەهێشتن. عەزیزی تیرنەنداز هەندێک شەو لە قوولایی دارستاندا، منداڵەکانی هەڵدەگرتهو و دەیگێڕانەو

بۆ مال. به لام وهرزه کانی گۆشه گیری و غم، ئه و پاوکه ره شیان گۆرپیو بۆ مرقیکی تر، ئه و غمه ی په روانه له دارستانه کاندایه دروستیکردبوو، بالنده و ماسیه کانیشی ده کوشته. عه زیزی تیره نداز، ئه و پۆزانه به ده گمهن بالنده ی زیندوی ده دۆزیه وه، ئیواران کاتی له ناو بیته و چرستانه کاندایه ونده بوو، جگه له بالنده ی مردوو، هیچی دیکه ی نه ده بینی... منداله پووته ل و سه رمابردوووه کانی جهنگه لیش به رده وام ئه و بالنده چکۆلانه یان کۆده کرده وه و یاریان پیده کردن. به دره خته کاندایه پال په یکه ره شکاوه کانی عه شقدا هه لیانده واسین. به کۆمه ل کۆیانده کردنه وه و ناگریان تبه رده دان یان توپیانده دانه ناو ناوه کانه وه. مردنی به کۆمه لی بالنده کان و ماسیه کان، عه زیزی تیره ندازیان تووشی شپه زه بیه کی گه وه کردبوو، ئه و به دریزی ژیا نی له ناو سروشتدا ژیا بوو، شه ویک له و په ی حه سره تدا له ناو دره خته کاندایه په روانه ی گرت و پییگوت: «په روانه، تو به م شیوه نه، هه موو مه مله که ته کانی من ویرانده که یته، بالنده کانم ده کۆزیت، دره خته کان ده کۆزیت». په روانه ده یگوت: «گوییگه ره، عه زیزی تیره نداز... گوییگه ره، من هیچ شتی کم نه کوشتوو، ئه م دنیا به خۆی له یاده ده چیته وه، ئه م جهنگه له خۆی ده بیته تۆز... ئه و شویتانه ی نابن به شوین و مه نزلگای پاسته قینه، ده بیته ناسه وهر له سه ر زه ویدا جینه هیلن».

عه زیزی تیره نداز، بیته وه ی له هیچ تیگات، بیته وه ی له زمانی ئه م که چه شاریه حال بیته، که خۆی و دنیا ی ده ورو به ری خۆی گۆرپیو بۆ مه ته لیکسی ره ش، حه سره تی ئه و سروشته مردوو ی هه لده گرت و به ره و پیری هاواره کانی شه هلا ده چوو، که له خه لوته شه وانه که ی خۆیدا ده پا پاره وه و ده یگوت: «خودایه، بمبوره، خودایه... خودای من... پاکی کوا... پاکی کوا؟... خودایه، مه مخه ره به رده ستی عه بده

گونامبارەكانت... خودايە، مەخەرە بەردەستى سزای ئىنسان... خودايە،
با ھەرچىيەك دەبىت لەنئوان خۆم و خۆتدا بىت، تەنيا خۆم و خۆت...
خۆم و خۆت و بەس».

پەرۋانە ھەندىك شەو گۆيى لەو ھاوارانەى شەھلا دەبوو، بە
ھەردوو دەست گۆيىدەگرت و لە ناوگەلاكاندا خۆى گرمۆلە دەکرد،
نۆرجار دەبايە میديا دەستى بگريّت و لە گەلاكاندا دەريپھتەيت، ھەندى
شەو كاتىك خۆيان لەبەرامبەرى ديوارە گەرە و بىئەندازەكانى شەودا
دەبينىيەو، كە لەبەرامبەرى ئەو دووبارەبوونەو ترسناكەى بۆشايى و
ھىچىدا دەوستان، پەرۋانە دەيگوت: «دەبىت بپۆين، دەبىت لەم دنيايە
بچىنە دەرى... ئەمە چ ھەلھاتنىك بوو ئىمە ھەلھاتىن، لە دونيايەكى
سادە و ساردوسى و خنكىنەرەو بەرەو دنياى ناپىكيە گەرەكان».

مىدياى غەمگىن ھىچى نەدەگوت، بەلكو تەنھا دەينوسى، پىئەدەچوو
چىتر چارەنوسى خۆى، وەكو چارەنوسى دەفتەرەكانى بەلاوہ گرنك
بىت، ئەو بۆ پەرۋانەى دەنوسى: «ھەمووشتەكان بەسەردەچن،
دەبىت شاھىدىك بىئىتەو، شاھىدىك لە ھەموو دونياكان و ھەرزەكان
بەبەقارتىت... پەرۋانە، پۆزى ھەشر ئەو پۆزەيە كە مەرۆف نەتوانىت
بنوسىت، پۆزى ئاخىرەت، ئەو پۆزەيە كە نوسىن كۆتايىدىت، كە
ئىدى مەرۆف ناتوانىت شتەكان ئاوينىت، دونيا وەسەفكات». پەرۋانە
دەيگوت: «مىدياى خوشكم، تۆش خوشبەختىت، دونياى تۆ كۆمەلىك
وشەيە، بەلام پىمبلى لەم ھەرزى ناپىكى و تىكەلاوبوونەدا وشەكان چۆن
دەمىننەو؟ گۆيىگرە، تۆ دەبىت، ئەم دەفتەرە پزگارىكەيت... دەبىت
لەم دارستانە بپۆينەدەرەو و ئەم دەفتەرە پزگارىكەين... مىديا، دوا
ئومىد لەبەرامبەر ئەم يادچوونەو و نەمان و تەفروتوونابوونەدا، ئەم
دەفتەرەيە... دەبىت ئەم دەفتەرە بگەنە جىگايەكى دىكە، بگەنە

زه مانئکی تر و خاکئکی تر».

میدیا به ترسئکه وه دهفته ره کانی دنا به سنگیه وه و دورده که وته وه، له و ساهدا میدیا نهیده ویست دهفته ره کانی خوئی بۆ هیج کهس و هیج هیزیک به جیبهیلئت... له و دنیا به شدا برپای ته وای به یه کییک نه بوو دهفته ره کانی بداتئ و به ره و زه مانئکی تر و عردئکی تر هه لیبرگرت. به لام، ورده ورده له و تاریکستانه ی جهنگلدا هه ردوو ئه و کچه ته نه یه، هه ردوو ئه و کچه ی که چند له یه کتر دوریکه و تنایه ته وه دوباره باز نه کانی دارستان، ده یخستنه وه سه ر پئگای یه کتر، باوه پیا نه ینا که ده یئت برپۆن و ئه م خاکه جیبهیلئن... له هه موو ئه و شه وانه دا که په روانه و میدیا، باسی جیبهیلشتنی دارستانیان ده کرد، شه هلا ی خداناس، وه کو شه ی تانئیک په جمبکات، له نزیکانه وه ده وه ستا و هه زاره ها هه زار جار له سه ریه ک ناوی «خودا» ی دوباره ده کرده وه... بۆ هه ر کوئییه ک ده چون، هاواره کانی شه هلا، خودا... خودای ئه و به دوا یانه وه بوو: «خودا... خودا... خودا... خودا... خودا...». شه هلا ده پویششت و هه میشه ئه و وشه یه ی دوباره ده کرده وه. شه ویک په روانه له نزیک ئاوه کانه وه به شه هلا ی گووت: «گوئیگره شه هلا، من له میژه له تو بیده نگبووم، من سالانئکی زۆر له پوریک هه له اتم که ته ویش جگه له گووتنه وه ی وشه ی خوا زیاتر هیچی تری نه ده زانی... به لام تیگه، مرۆف ته نها به برپا ناژی، وه کو چۆن ته نها به عه شقیش ناژی، مرۆف ته نها به خه یال ناژی، وه کو چۆن ته نها به حه قیقه تیش ناژی... دنیا به کیش که هه موو سنووره کانی دیاریکراوه، وه کو دنیا به ک که شیوه ی نییه، سامناکه».

شه هلا هاواری کرد: «خراپکاران، ئیوه بیده نگبن، گوئیئه لخن، ئه وسه تیده گه ن چ غه زه بییک به پیوه یه، ده زانم ئیوه په شیماننن...

په شیماننن... خودایه، خودایه، سهرکه... سهرکه، ئهم بیتابپروانه
 په شیماننن... ئهم قهحبانه، په شیماننن و من په شیمانم».

شه هلا به خۆی و قورئانه که یه وه، به خۆی و ترسه گه وره و نیگا
 شیتانه که یه وه ده پوښت، په روانه باوه شی به میدیای غه مگیندا ده کرد و
 ده یگوت: «ده بیت پتکه وه بپوښ... پتکه وه له م جهنگه له ده رچین...
 ده بیت یه کتک بیت و بزانت، که ئیمه چتر نامانه ویت لیره دا بژین».

بۆ سبهی ده لیله چاوشینه که، له په یژهی هزار به هزاره که داده به زی،
 دیتنی ئه و پایزه سهر و له ناکاوهی له دارستاندا هه لیکردبوو، تووشی
 په شوکانتکی سهری ده کرد، له و مهیدان و جهنگه له دا بیده نگیه کی
 گه وره و ترسناک فرمانه و ابوو، دیمه نه کان به جوړیک گوډر ابوو، بۆ
 ماوه یه ک باوه پی نه ده کرد که ئیره هه مان ئه و خاکه بیت که له وه به ر
 چه ندین جار دیده نیکردبوو... ئیستا کپیبه کی کوشنده بالی به سهر
 هه موو ئه و زه وییه دا کیشابوو. ده لیله که به ده ریای ئه و گه لا زه ردا نه دا
 رابورد، له هیه ج جیگایه ک هینه گه لای مردووی نه بینیبوو، ده یگوت:
 «به درژیایی چه ندین پۆژه، من به ناو پاییزدا سه فهرده که م، به لام له
 هیه ج جیگایه ک پاییزی وا غه مگینم نه بینیه، پایزی وا توپه و پقاویم
 نه بینیه».

له ناو ماله کانداه سهرنجیده دا که عهردی هه موو ژووره کان به گه لای
 زه رد داپوشراوه. سهرنجیده دا که باو بارانتکی که م که پره کانی له به ریه ک
 هه لوه شان دووه. یه که مین جار له گوته ندی ده پرسی و ده یگوت:
 «هاوړیم، ئهم پایزه ناوه خت و ترسناکه چییه؟ ئهم غه مه کوتوپره
 چییه؟ ئهم زه ردی و په شمورده ییه له کوپوه هاتوه؟».

گوته ند ده یگوت: «هیه نییه، هیه نییه... ژورجار خه لکی له
 ژیا نی خویان بیتارده بن، به لام دینه وه هوشی خویان، ژورجار تیناگن

که چیان ده‌وێت، به‌لام زوو وریاده‌بنه‌وه و تێده‌گه‌ن که ده‌بی‌ت بوچی هه‌ولێده‌ن، ئۆرچار بره‌ویان به‌ عه‌شق و جوانی له‌ق ده‌بی‌ت، به‌لام زوو ده‌گه‌رێنه‌وه و باوه‌ر به‌ مه‌زنی و گه‌وره‌یی خۆیان ده‌که‌ن».

پێناچێت ده‌لیله‌که‌ هه‌رگیز بره‌وی به‌و قسانه‌ هێنابی‌ت، ئه‌و ده‌یگووت: «ئه‌و ساردی و مردنه‌ی پووێکردۆته‌ ئه‌م جه‌نگه‌ له‌، له‌وه گه‌وره‌تره‌ به‌م قسانه‌ ته‌فسیربکړێت... ئۆر له‌وه گه‌وره‌تره‌». ئێواره‌ی ئه‌و پۆژه، له‌کاتێکدا ئه‌ویش وه‌کو پۆحیکێ وی‌ل و سه‌رلێشی‌واو به‌ناو وێران‌ه‌ی دارستاندا ده‌سو‌پایه‌وه، په‌روانه له‌به‌رده‌میدا وه‌ستا و پێیگووت: «ئۆر له‌ ناو ئه‌م دره‌خانه‌دا مه‌می‌نه‌وه، ئۆر لێره پامه‌وه‌سته، ئۆر به‌م دارستانه‌دا پیاسه‌مه‌که، چونکه له‌وانه‌یه غه‌میکێ ئه‌وتۆ بجێته پۆخته‌وه تا هه‌تا هه‌تایه ده‌رباز ته‌بی‌ت. تو گه‌نجیکێ دل‌خۆشیت، هێشتا به‌ختیاری و شادومانی ئۆرت له‌ پێشده‌مدایه، مه‌هێله ئه‌م غه‌مه بتکوژیت... به‌رۆ و نه‌سه‌ره‌دینی بۆنخۆش، له‌ خه‌لوته‌کانی خۆی ده‌ره‌بیننه، با بی‌ته ئێره. تو نازانیت ئێمه چهنده پێویستمان پێیه‌تی، پێویستمان به‌و پیاوه‌یه، با به‌رله‌وه‌ی سی‌یه‌ر و سه‌رما و ته‌نهایی به‌مانکوژیت... به‌مانبینیت».

گه‌نجه‌که، تا زیاتریش به‌بابایه‌ته‌وه ئه‌و خهنده گه‌شه‌ی سه‌ر پوومه‌ته‌کانی زیاتر و زیاتر ده‌ژا‌کا. لای ئێواره... له‌و پرده‌ دارینه‌ بجکۆلانه‌یه ده‌په‌رپیه‌وه، سه‌یری ئه‌و ته‌مه‌ سپی و له‌ناکاوه‌ی ده‌کرد که له‌ ئێواره‌ی ئه‌و دارستانه‌دا به‌رزده‌بووه‌وه... له‌ قوولایی خه‌یالێشیدا، خه‌یالێک که پێپوو له‌ شیعرێ کلاسیکی، خه‌یالێک که شیعر قانیدا‌بوو به‌ حه‌سه‌ره‌ته‌وه ده‌یگووت: «ئاخر ئه‌م دنیا به‌ ئه‌مری دێته‌ سه‌ر ئاخر بیه». که‌مێک ده‌وه‌ستا و به‌ خه‌مه‌وه بیری له‌ به‌یتی دووه‌می شیعره‌که ده‌کرده‌وه و ده‌یگووت: «یه‌عنی به‌س ئه‌ی فاحیشه‌ عاله‌م به‌قرده‌ یه‌ک به‌ یه‌ک».

به په‌یژه‌که‌دا سه‌رده‌که‌وته‌وه و له‌ویوه توژیکی نه‌رمی ده‌بینی،
 توژی ئاوابوونی دونیایه‌ک که پوژیک له پوژان نه‌سره‌دینی بو‌نخو‌ش
 پییگووتبوو ده‌بی‌ت به «جه‌نه‌تی عه‌شق». سه‌یریده‌کرد و غه‌میکی
 کپی له‌سه‌ر دره‌خته زه‌رده‌کان ده‌بینی، دوکه‌لی ئاوابوون و کوژانه‌وه‌ی
 ناگریکش له‌په‌نایه‌کی دارستانه‌وه به‌رزده‌بووه‌وه، هه‌ستیده‌کرد تا ئه‌م
 زیاتر به‌رزبیته‌وه، هه‌وره توپه‌کانی پاییز زیاتر نزمده‌بنه‌وه، تا ئه‌م به
 په‌یژه‌که‌دا سه‌ر‌بکه‌و‌یت، هه‌وا و ئاسمان و کزه سارده دووره‌کان زیاتر
 داده‌به‌زن... ئیستا که له‌ویوه سه‌یری ئه‌و جه‌نگه‌له‌ی ده‌کرد، هینده‌ی
 له‌خاکیک ده‌چوو که ده‌بی‌ت له‌یادیبکات، له‌خاکیک نه‌ده‌چوو که
 ده‌بی‌ت پاشه‌پوژی خو‌ی پیوه به‌ستیه‌وه و یادگار‌ه‌کانی هه‌لبگری‌ت.

ھەموو بەیانىيەك دەبايە خەونەكانى خۆمان بۆ زەينەبى كۆيستانى
 بگىرپاىيەتەو، مەن ھەمىشە قسەم لەسەر سىبەرى ئەو پىاوە دەکرد،
 باسى ئەو تارمايىم دەکرد كە ھەندى شەو لە پارەو و ژوورەكانى
 قوتابخانەدا دواى دەكەوتم. پۆزانى دوور و درىژى ھەرەستسازى بۆ
 كىتبەكان سوودىكى ئەوتۆيان نەبوو، زۆربەى ديوارەكانى قوتابخانەكەشمان
 پركردبوو لە سورەت و زەخرەفەى گەورە گەورە، بەئەندازەيەك چىديكە
 جىگايەك نەمايوو بۆ ھەلواسىنى يەككى دىكە... مەن ئىدى زوو زوو لەو
 پارچە ئاويىنەيەى ھەتانەى غەمگىندا، سەيرى خۆم دەکرد... مەن لەو
 باوەرەدابووم كە ھىشتا ھەر لە خەندانى چكۆلە دەچم، لەگەڵ ھەتانەدا
 بپارماندبوو بە وردى تەماشاي يەكتىر بگەين، بە وردى چاوەدەيرى
 شىوہ و سىماى يەكتىر بگەين، ھەتانەش زووزوو دلىايدەكردمەو، كە
 مەن ھەر لە خۆم دەچم، مەن ھەر خەندانى چكۆلەم، بەلام ئەوہى مەنى
 دەترسان، ئەو دلىايىيەى زەينەبى كۆيستانى بوو. زەينەب ئەگەرچى
 ھەمىشە گومانىكى قوولى بەرابەرم ھەبوو، بەلام پىدەچو لە تارىكيە
 دوورەكانى دەروندەدا شتىك ببىنيت، كە مەن ناتوانم ببىنم. ئەو ھەموو
 بەيانىيەك سەيرى نىوچاوانى دەكردم و دەيگوت: «خەندانى چكۆلە،
 ئارەزووكانت وەكو ھەمىشە بەدواتەو، كچم، ئەو پىاوە جگە لە
 سىبەرى ويستە شەيتانىيەكانى خۆت ھىچى تر نىيە». كە قسەيدەكرد

به‌رده‌وام یاری به ته‌زیخه‌که‌ی سهر سنگی ده‌کرد، هه‌موو به‌یانیه‌کیش سه‌یری چاومی ده‌کرد، من هه‌ستم به ماندوویونیکی سه‌یره‌کرد، ئه‌و هه‌موو جار، ده‌یگوت: «سه‌یرمه‌که با نیگا‌کانت ببینم». به قوولی ده‌یپوانی و ده‌یگوت: «وه‌کو سه‌ره‌تا خراپ نییه، هی‌دی هی‌دی نیگا‌کانت ئه‌و نازه‌ی جارانی تیانامینیت، به‌لام تا ئیستا باوه‌پم به‌م زه‌رده‌خه‌نه سه‌یره‌ت نییه، که نازانم له‌جبوولیه‌تی خۆته‌وه هه‌ل‌ده‌قوولی یان عاده‌تیکی به‌ده و له‌گه‌لتدا گه‌وره بووه». خاتوو زه‌ینه‌ب به‌وه ئامۆزگاریده‌کردم که خه‌لوه‌تی دوور و درێژ له‌گه‌ل خۆمدا سازیکه‌م، له‌و خه‌لوه‌تانهدا بلّیم: «من خه‌تا‌کارم، خودایه فریامکه‌وه ... بیکه‌سم، هه‌ببیم تو‌که‌سم به ... زه‌لیلیم یاره‌ب، هیم‌دام به ... لاوازم، ئه‌ی باریی نه‌جاتمه ... پیسم ئیلاهی، پاکم که‌ره‌وه».

ده‌بایه شه‌وان له‌ ژووری عیباده‌ته‌کاندا، مۆمیک داگیرسینم و سه‌ده‌ها جار ئه‌و پرستانه بلّیمه‌وه. شه‌وانیک خۆی له‌پشتمه‌وه له‌تاریکیه‌که‌دا ده‌وه‌ستا و بیئه‌وه‌ی ببینم ده‌یگوت: «پووتتر و به‌ده‌نگیکی به‌رزتر بلّی: پیسم ئیلاهی پاکم که‌ره‌وه ... پیسم ئیلاهی پاکم که‌ره‌وه ... پیسم ئیلاهی پاکم که‌ره‌وه». هه‌ندئ جار سه‌عاتیک تێده‌په‌رسی که من به‌و ئیقاعه‌ خێرا و به‌رده‌وامه ئه‌و پرسته‌یه‌م ده‌گوته‌وه، به‌جۆرێ هه‌ندی‌جار که مۆمه‌که‌شم خامۆشده‌کرد و ماندوو به‌پاره‌وه‌که‌دا ده‌که‌پامه‌وه به‌رده‌وام هه‌ر ئه‌و پرسته‌یه‌م دووباره‌ده‌کرده‌وه، به‌پله‌که‌کاندا سه‌رده‌که‌وتم و هه‌ر ده‌مگوت: «پیسم ئیلاهی پاکم که‌ره‌وه ... پیسم ئیلاهی پاکم که‌ره‌وه». فه‌تانه که ده‌ببینیم، پایده‌وه‌شاندم و ده‌یگوت: «خه‌ندان، خه‌ندان، ته‌واو، چیدی که‌س گوئی لیت نییه ... ته‌واو».

به‌ته‌نها من نه‌بووم که ئه‌و حاڵه‌ته سه‌یرانه ده‌ژيام، هه‌ندئ ئیوارێ که له‌گه‌ل فه‌تانه‌دا به‌پاره‌وه‌کاندا ده‌سو‌پاينه‌وه، ئه‌و کچه‌ بیه‌هۆش و په‌نگه‌زدانه‌مان ده‌بینی که وه‌کو تارمایی ماندوو و سپی په‌نگ،

بهلاماندا تیده پهرین و هریه که یان له به رخویه وه پسته یه کی ده گوته وه .
 ئه وه هسته که ئیمه کومه لیک روحله بهری چه پهلین، هیدی هیدی
 ده جووه ناو پوچمانه وه، تهنه فه تانه نه بیته که دهیتوانی له ناو هه موو
 گه مه کانیشدا بیته و له ناویشیدا نه بیته ... ئه وه بهرده وام شهوان، یان
 له ئیوارانی کتیبخانه دا، حکایه ته کانی «سه نداد» ی بۆ ده کردم، ئه وه
 زنجیره ته له فزیونییه سهیرانه ی بۆ ده گنیرامه وه که من نه مدییوون، ژیا نی
 نه کتیره میسری و گورانی بیژه ئیرانییه کانی بۆ باسده کردم، باسی زینده گی
 خیزانه کانی ناو گه په که که یانی ده کرد. هه موو شه ویکیش ناچاریده کردم که
 له و پارچه ئاوینه یه دا سهیری خۆم بکه مه وه . من زۆر شه و ده مگووت:
 «فه تانه، فه تانه ی ئازیز، من گوپاوم ... سهیرکه له جاران لاوازترم ...
 په نگم زهر دتربووه، په له یه کی په شی ماندویتی و بیخه وی له ده وری
 چاومه». به لام فه تانه دلنیا یه کرده وه و ده یگووت: «نا، وانییه، تۆ
 هه ره له خه ندان ده چیت ... هه ره له خه ندان ده چیت». من له و شه وانده دا
 زۆر بیرم له په روانه ده کرده وه ... بیرم له و کێلگه و ئاسمان و دره ختانه
 ده کرده وه که په روانه له ناویاندا ده ژی.

زۆر شه و من هیمدادم له په روانه ده خواست، بیته و یارمه تیمبدا ت.
 ده مزانی نه گه ره و له گه لمدابوایه زیاتر له م دونیا یه تیده گه یشتم. هه ندی
 جار هه ستمده کرد که زهینه بی کوستانی ده یه ویت بزانیته که ئایا بیر
 له خوشکه که م ده که مه وه، من بیده نگ سه رم ده خسته ناو ده سته کانم
 و ده مگووت: «مامۆستام، ناتوانم، ناتوانم، بیرى لینه که مه وه». زهینه ب
 هه ندی جار به هه ره شه وه پییده گووتم: «له یادیکه ... تا ئه و خوشکه
 زینا بازانه تان له یادنه کن، پاکنا به وه». هه ندی جاریش به ئارامی گوئی
 لیده گرتم و ده یگووت: «گه ر ناتوانیت فه رامۆشیبه کیت، له خودا بپارێره وه
 پزگاریبکات، له خودا بپارێره وه، پاکی و هیدایه تی پییبه خشیته وه». من
 له و ساتانه دا سیبه ری پوچیکی ترم له زهینه بی کوستانی دا ده بی نی،

هه ستمه کړد زهینه ب نایه ویت نازارمانبدات، هه ستمه کړد له پال نه و
جهسته سارد و زه مه ریریه یدا، گیانیکی گهرم و به سوزی هیه که
زهینه ب به زور دهیکوزیت و به فشاریکی سخت دهیشاریتته و... زور جار
هه ستمه کړد نه و نیمه ی خۆشده ویت، نیمه ییش نه ومان خۆشده ویت، به لام
هریه که مان له بهر هوی جیاواز و به شیوه ی جیاواز... نه و هه سته ش
بو من دواتر سهره تایی نه و گورپانکارییه قولانه بوو که سالانیکی دریز
منی له و توبه خانه یدا هیشته وه.

له و ماوه یه دا شه وانه له یلا وه کو جاران ده چووه ناو نه و کچانه ی
له ده وری شنو کړده بوونه وه، هه ندیک شه و من له پاره وه که دا له نزیکیانه وه
ده وه ستم و گویمده گرت، شنو زیاتر له سهر نازاره کانی ناو گورپ ده ووا،
له سهر گورپه وشار و نه و فریشتانه ی که نامه ی پاداشت و سزات بو
ده خویننه وه. له یلا خوی ده دا به سهر قهره ویله که دا و ده یگوت: «مه گهر
دوزه خ، نه م له شه گونا هبارم پاکبکاته وه». هه ندی جار هه لده ستم و
به ناو ژووره که دا ده گه را و سهری باده دا و وه که هه میشه ده یگوته وه:
«هیچ شتی پاکم ناکاته وه... هیچ شتی...». نه و ترسه گه وریه له
پاکنه بوونه وه پوژ دوی پوژ گه وره تر ده بوو، هه ر شه وه ی کچیک ده که وته
هاوار و گریان و پاکردن به ژوور و پاره وه کاند، هه موو پیمان و ابو که
شه ی تانه کان به جوریکی سهر نابلوقه یانداوین. شنو که خوی له هه مووان
زیاتر ده ترسا، ده یگوت: «بیرمه که نه وه، که بیرتانه کړده وه یادگار کانتان
زیندووده بیته وه». به لام که س نه یده توانی بیرنه کاته وه، که س نه یده توانی
خه ون نه بینیت و بیر له پابوردو نه کاته وه. هه ندی له که که کان هیدی
هیدی سلیمان له هه مووشتیک ده کړده وه، له هه وای شه وانی قوتابخانه
ده ترسان، هه ندیک گه یشتبوونه نه و بپوایه ی که جیگا کانیان گلون،
دوشه که کان بونی نه هریمه نی لیدیت، ده یانگوت: «پنخه که کان پیشت
پنخه فی که سانی خراپه کار بوون». هه ندی له که که کان، ده یانگوت:

«خه‌ونه‌کانمان پرپه له گوناها». کاتیکیش له خه‌و راده‌چله‌کین، نه‌یاندە‌وێرا بچنه‌وه ناو پێخه‌فه‌کانیان و له‌سه‌ر زه‌وی ژووره‌کان ده‌خه‌وتن. هه‌ندیک شه‌و له‌به‌ر قوولپی گریان‌ی ئه‌و کیزانه‌ خه‌ومان لێنه‌ده‌که‌وت که له‌ شوێنی جیا‌جیا‌وه ده‌ستی‌اندە‌کرده‌ گریان‌یک‌ی به‌کوڵ. زه‌ینه‌ب به‌یان‌یان به‌ر له‌ ده‌ستی‌کردنی وانه‌کان ته‌ماشایده‌کردن و ده‌یگووت: «بگرین، تا قوولتر بگرین، ئه‌وه‌ نیشانه‌ی ئه‌وه‌یه‌ که ئێ‌وه‌ پتر هه‌ست به‌ گونا‌هه‌کان‌ی خۆتان ده‌که‌ن، تا قوولتر بگرین مانای زیاتر پیسی خۆتان ده‌بینن». دواجاریش وتاره‌ درێژه‌کان‌ی له‌سه‌ر به‌دکاری، وانه‌ قوول و سه‌یره‌کان‌ی له‌سه‌ر وێنه‌ جو‌را و جو‌ره‌کان‌ی شه‌یتان، تاقیکردنه‌وه‌کان‌ی له‌سه‌ر نیشانه‌کان‌ی پیسی، هه‌موو ژیانمان‌ی به‌ره‌و پێگایه‌کی داخراو برد، پێگایه‌ک که‌ پچوکترین خه‌یال، تارمایی هه‌زاران جنۆکه‌ و درنج و ده‌عجانی تیا دروستده‌کردین. هه‌موومان ئه‌و چی بگووتبایه‌ ده‌مانکرد، له‌شمان له‌ شه‌یتانه‌کان بسمیلده‌کرد، ئه‌و سو‌ره‌ته‌مان ده‌خویند که‌ ئه‌هریمه‌نه‌کان ده‌رده‌کات. هه‌مووان تووشی ئه‌و ده‌رده‌ ترسناکه‌ی بیسمیلکردنی خۆمان و شه‌ته‌کان و له‌شمان بووبووین، ئه‌و په‌تای پاکژی‌ونه‌وه‌یه‌ له‌ قوتابخانه‌دا هێدی هێدی وه‌کو درمیکی کوشنده‌ بلۆده‌بووه‌وه، خۆشتنی به‌رده‌وام، جلشتنی به‌رده‌وام، ده‌ست‌نوێژگرتنی یه‌ک له‌سه‌ر یه‌ک «چونکه‌ شه‌یتانه‌کان له‌ وچانه‌کاندا زه‌فه‌ریان له‌ پاک‌تیتمان ده‌هێنا»، دوورنه‌که‌وتنه‌وه‌ له‌سه‌ر به‌رماله‌کان، خۆ به‌دوورگرتن له‌به‌ریه‌که‌که‌وتن له‌گه‌ڵ هه‌موو مه‌خلوقاته‌کان‌ی تردا... ئه‌وه‌ ژيان‌ی پۆزانه‌مان بوو، ئه‌و کاتانه‌ له‌یلا که‌ متر قسه‌ی له‌گه‌ڵ هه‌رسیکماندا ده‌کرد، له‌کاتی‌کدا مه‌هتاب به‌ جو‌ریکی ته‌واو جیا‌واز ده‌ژیا. مه‌هتاب وه‌کو هه‌موومان ده‌هاته‌ وانه‌کان، به‌لام پێنه‌ده‌چوو هه‌یج شتی له‌ سه‌رجه‌می ئه‌و یارییه‌ تییگات. من له‌ هه‌فته‌کان‌ی سه‌ره‌تاوه‌ سه‌رنجی ئه‌و برسی‌تییه‌ سه‌یره‌مدا، که‌ ئه‌و کچه‌ی به‌ جو‌ریکی نا‌ناسایی به‌لای خواردندا کێشده‌کرد. مه‌هتاب، هه‌موو پاشما‌وه‌کان‌ی ئێمه‌شی کۆده‌کرده‌وه،

ناوڪي ده رڪراو و توڊراويسي سه موونه ڪانيشي هه لڏه گرتوهه، زوربه ڪاتيش به تنها له زير به تانيه ڪه وه ده مايه وه و ڪم ده هاته ده ري، به يانيان به هيمني به زهينه بي ڪوستانه ده گووت: «وازم لي بهينه، خه وم نه بينيه». نه ویش ڪه نه و سيمه بيپاک و ڪه ميک گيزو ڪه يه ي مهتابي ده بيني هيچي نه ده گووت و به ناما زه يه ڪي هيواش و له سه رخو له زوره ڪه ده يکرده ده ري. ده بيت بلیم ڪه مهتاب ساله هاي سال هر به و جوړه مايه وه، هه تا دواي نه و چاره نوسه ترسناڪه ي له يلا، مهتاب بو چنه د مانگيک نه خوشڪه و و ليمان دور ڪه وه، به لام دواتر ڪه ڪه پايه وه بو قوتا بخانه ي خوشڪه توبه ڪاره ڪان، هر هه مان ڪچي تنها و بيحه وسه له بوو ڪه زياتر له و ڪاتانه دا ده هاته قسه ڪه ڪه يه ڪيک له سه چاره نوسي دايڪي بيدوانداهه، هر گيزيش وازي له و مهيله نااسايه نه هيئا به ره و خواردن و خه وتن، ڪه پوزانيک بوو به خولياي هه ره ڪه وره ي زيان ي.

له شه ويک له و شه وانه دا، زهينه بي ڪوستانه به جوړي ڪي چاوه پوان نه ڪراو مني بانگ ڪرد و ڪردمي به ليپر سراوي نه و ڪتي بخانه ڪه وره يه، تا سالاني ڪي دور و دري زيش له و نه ينيه تينه گه يشم ڪه بو له ناو نه و هه موو ڪي زانه دا مني هه لبارد، نايه ده يويست زياتر به جيهاني نه و توبه خانه يه وهم به ستي؟ خير اتر به خاته سه ر پڳاي توبه ڪردن؟ نه ده زاني. به لام دواتر به رله وه ي له و قوتا بخانه يه بيمه ده ري، ڪه ليم پرس ي: «خاتووني من، بو نه و ڪتي بخانه يه دايه ده ستم و هر گيزيش پاشگه زنه بوويه وه، بو؟ ده زاني نه ڪه نه چوبامايه ته نه و ڪتي بخانه يه وه له وانه يه به ختيا رتر به م؟». نه و گووت ي: «گوئيگره، خه ندان، من ده مزاني تو تاکه ڪه سيکيت ڪه تنها له پڳاي عه قلته وه، له پڳاي ليورده بوونه وه و زاني نه زوره وه ده توانيت خودا بدوزيته وه. من سالاني دور و دري ز ي هه لسو ڪه ووت له ڪه ل توبه ڪارانداهه فيري ڪرده بووم، ڪه هر ڪه سه

و بە ڕێگای خوێ دەتوانیت خودا بدۆزیتەوه، تۆش سیمای خوێنەر و گوێگرێکی وریا لە شیوەتدا بوو. من دەمزانی تۆ پۆحیکێ یاخیت هەیه، بەلام زۆر بێردەکەیتەوه. دەمزانی تەنها ئەو بێرکردنەوێش ئەو یاخیبوونەى ناو خەیاڵت ئارامدەکاتەوه... دواجارێش تەنها ئەو کتێبانە دەستەمۆیانکردیت».

بەلام سەرەتا پەیوەندی من بەو کتێبخانەیهوه جۆریکی تریوو. کە یەکەمجار وەک لێرسراوی بەخشین و وەرگرتنەوهی کتێب لەسەر مێزێکی بچکۆلانە دادەنیشتم، گەرەمی پۆژانی ترس و خۆپاککردنەوه بوو. من ئیواران لە دواى نوێژی عەسرەوه، دەبایە دەرگای کتێبخانەکە بکەمەوه و لەوێ لە بەر مێزێکی بچکۆلانەى پەش دانیشم. من هەرزوو دەرکەم بەو پاستییە کرد کە ئەم کتێبخانەیه جیگایەکی سەرسوپهێتە بۆ جیاپوونەوه... هەر لە یەکەمین ئیوارێوه لەزەتێکی بپۆینەم لە پێچاپێچەکانی ئەو سالتۆنەدا بینی کە دۆڵەکان چەندەها پارەویی درێژ و تەریبیان تیا دروستکردبوو، دەشمزانی دونیای ئەم کتێبانە ئیدی جیهانی من لە جیهانی ئەو کچانە جیادەکاتەوه کە سەفەری تۆبەکردن کردبوونییه کۆمەڵی مەخلوقاتى زامدار، کە لە باسی ئاگر و گوپەوشار و قیامت زیاتر هیچی دیکەیان نەدەزانی. فەتانە کە مەکرێکی ژێرەوانکێ و زیرەکانەى بەکاردههێنا، پاش چەند هەفتەیهک، دواى یەک دوو تەقەلای سەرنەکەوتوو، توانی زەینەبى کۆیستانی پارزیکات، ئیواران لەگەڵ مندا لە کتێبخانەکەدا کاریکات.

هاتنى فەتانە وایکرد کە چیتەر ئەو چەند سەعاتە، پپۆیستیمان بە کەس نەبیت. کتێبخانەکە زۆربەى کات چۆڵ بوو، سەرەتا پێکەوه لەگەڵ فەتانەدا بیرمان لە خۆپێندنەوهی یەکی لە کتێبەکان کردەوه، بەلام نەماندەزانی لە چ کتێبێکەوه دەست پێیکەین. من دواتر زانیم کە سەختترین شت لە ژيانى موفدا، هەلبژاردنى کتێبێکە بۆ خۆپێندنەوه.

من لە گەڵ فەتانەدا چەندەھا جار، دەستماندەدایە کتیبیک و دواتر بە شیمان دەبووینەو. چەندەھا لاپەرەمان ھەڵدەدایەو و دواتر کتیبەکەمان دادەخست و دەگەوتینە قسەکردن، فەتانە دەگوت: «گەرەترین لەزەتی ژیان، قسەکردنە نەو و کو خۆیندەو». کە باسی میدیای خوشکی دەکرد دەگوت: «ئەو ھیچی دەربارەي، چیرۆی قسەکردن نەدەزانێ». لەو ئیوارانەدا من و فەتانە دادەنیشتم و ئەو درێژەي بە حکایەتەکانی خۆي دەدا، درێژەي بە گێرانی ھەي فەلیم و زنجیرە تەلەفزیونییەکان دەدا... تا پۆژیک شتێکی ئیجگار سەیر بوویدا.

پۆژیک کە کتیبخانەکە وەکو ھەمیشە چۆڵ بوو، لەکاتێکدا من بە شەوق و گویم بۆ یەکێ لە حکایەتەکانی فەتانە گرتبوو، ئەویش بەو پەڕی خەون و خەیاڵ وە قسەیدەکرد، لەناکاو وەستا و چاوی بڕیە جیگایەکی سەیر لە قوولایی کتیبخانەکەدا و بە دەنگێکی خۆشحاڵ گوتی: «خەندانی چکۆلە... پەپولەیک لە کتیبخانەکەدایە... پەپولەیک لێرەي».

من کە لە میژبوو پەپولەم نەبینیبوو، گوتم: «فەتانە تۆ درۆدەکەیت... لەم پاییزەداو پەپولە، پەپولە چۆن دەگاتە ئێرە؟... تۆ درۆدەکەیت». بەلام فەتانە کە سەرنجی ھەموو کون و کەلەبەرەکانی دونیای دەدا، لە درزێکی بچکۆلانەي بنمیچی کتیبخانەکەدا پەپولەیک ئیجگار قەشەنگی بینیوو. من کە پەپولەکەم بینی، لە خۆشیدا ھاوارمکرد: «نا، فەتانە... تۆ راستدەکەیت... راستدەکەیت، سەیرکە چ پەپولەیکە... سەیرکە چ نازکییەکە». ئەو پۆژە ھەردوو کمان بە زەحمەت پەپولەکەمان ھەلفراند، بەناو پێچاوپێچەکانی کتیبخانەکەدا دوایکەوتین. پەپولەکە لە ناو کتیبەکاندا دەفڕی، بەسەر چراکانەو دەنیشستەو. دەچوو سەر میزەکان. من و فەتانە بەردەوام بەدوایەو بووین، لە ھەر جیگایەک بە شێ لە گەردە ناسکەکی خۆي دەوهراندا، تا دواجار لەسەر

پريزنك كتيب گرتمان. فه تانه په پوله كې خسته ناو په كې له كتيبې كاني ته فسيروه و كتيبې كې له سر داخست و گووتی: «سبه يني بېكه روه، نه وسا ده بينيت چنده قه شنگه».

پوځاني دواتر پاستييه كې سهرمان دوزييه وه. نه و په پوله يه، تاكه په پوله يه ك نه بوو له قوتابخانه يه دا... به لكو كون و كه لينه كاني نه و خانوه گوره يه پرېوو له په پوله، نه و په پولانه له كويوه ده هاتن، چوڼ له م پايزه سارده دا دهره كه وتن، ته فسيړي كمان بوې نه بوو. به لام دواتر من و فه تانه هه موو په پوله كانمان له كتيبې خانه كه دا كوكړده وه، تا هېدي هېدي نه و په پولانه بوونه گوره ترين نه يني ژيانمان. پاوكردي نه و په پولانه ي كه جگه له من و فه تانه هيچ كه سيكي ديكه نه يده بينين، جوړه له زه تيكي سهرې به خشي به هه موو نه و پوځانه ي له سر ته قويمې ژيان ده كه وتنه پيش نيواره ي په روانه. هرگيز نه يني نه و په پولانه شمان له به رده م زه ينه بي كويستانيدا نه دركاند، به لكو هه موو نه و كتيبې خانه ش كه نه وانمان تيا ه لده گرت، به جوړي ده مانشاردنه وه كه كه س ده ستي پيانه گات.

له گه ل ده ستي كړدي سهرمادا، نيواران سوېه كه مان داده گيرساند و له گرمي كتيبې خانه كه دا به نه يني سهرې په پوله كانمان ده كړد، به ده گمېه په كيك بهاتبايه ته كتيبې خانه كه، هندی له ماموستاكان جار جار كتيبې كيان ده برد و هرزوو ده يان نه يني وه. زه ينه بي كويستاني هر له په كه م نيواره وه كتيبې كي هه لگرتبوو و هرده م له تاقه كه يدا له ته نيشته قورنانيكه وه به كراوه يي جيده هشت. نه و نيوارانه شادترين نيواره كاني ژياني من بوو، له و قوتابخانه يه دا، به لام هه ميشه له يادمان بوو له كوڼ ده ژيڼ، ده مانزاني سعاته كاني عبادت و وانه كاني توبه ده ستيان پيكرد، ده بيت هه موو قسه و نه ينييه كاني خو مان له ياد بكيڼ. فه تانه هه نديجار به ترسوه ده يگووت: «خندان بېروانه، هه موومان پوځ دواي پوځ

سپىتر دەبين». من جگە لەو سپىتتەى ھەستەمە کرد دەموچاۋەکانىش بەشىۋەىەكى سەىر درژدەبىت و چاۋەکان بە جوړىكى بىمانا تروسکايى ژيانيان تيا دەکوژتەۋە، ھەستەمە کرد مړۋەکان زياتر و زياتر پەنگى مردوۋ دەگرن. بەيانيان لەبەر دەستشۆرەکاندا ئەو تارمايىه سېى و سەيرانە کوډەبوونەۋە، ئەو مەشقە درژانەى پوښستن و زەرەدەخەنە و نىگاکردن ھەموومانى گورپىوۋە سەر کوډمەلېک مەخلوقات کە بە نىگايەكى سارد و سىمايەكى نەگۆرەۋە، بەلای يەکیددا تىدەپەرىن. لەو شەۋە درژانەدا، ھەمىشە يەکېک لەناکاۋ دەىکرد بە ھاوار ھاوار، دەمانزانى کە شەيتان ھەر لىرەىە و وازناھىتتت، بەلام لەبەر پوښنايى چراکاندا دەمبىنى چوڻ ئەو کچانە، شانى يەکدى دەگرن و پىکەۋە ھاوار لە کىژە ترساۋەکان دەکەن: «بىسمىلا بکەن... بىسمىلا بکەن... بىسمىلا...». دەنگدانەۋەى ئەو ھاوارە سەىر و يەک لە دواى يەکە، خەۋى لى حەرامدەکردم. «فەتانە» ھەرگىز ئەو نالە و گريانانە خەبەريان نەدەکرەۋە، بەلام من فزولېکى شەيتانى پالى پېودەنام بە چرايەکەۋە بچمە دەرى و سەىرى ئەو دەموچاۋانە بکەم. دواترىش کە شتەکان ئارامدەبوۋەۋە، من بەزەحمەت دەمتوانى بخەوم. زۆرىەى شەو لەو ساتە ئارام و بىدەنگ و تەلىسماۋىيانەدا، ئەو پياۋە دەھاتە سۆراغم. لەگەل ھاتنى شەۋە ساردەکانى بارانىشدا، شەۋىکى سەىرم تيا دروستدەبوو، بۆئەۋەى ئەو سەرمایە لىمبەدات، حەزىکى سەىرى بىمانا بۆ ئەۋەى بۆمە دەرى و لەو دەشتايىە سەيرانەى بەردەمى قوتابخانەکەدا پىاسەبکەم. دەمزانى ئەو ئارەزووانە چەندە کوشندەن، دەمزانى کە چەندە حەرامە و چەندە دژى ياساکانى ئەو تۆبەخانەىەن، بەلام نەمدەتوانى بىريان لىنەکەمەۋە. شەو لە دواى شەو من کەمتر و کەمتر دەخەوتم، ھەتا لەو ساتانەشدا کە ھەموو کچە تۆبەکارەکان دەخەوتن ھەر وريابووم، گويم لە ئىقاعى شەو دەگرت، لەنێوان ژوور و پارپەۋەکاندا، گويم لە قسەى ئەو کچانە

دەگرت كە بەدەم خەووە قسەیان دەكرد، تارمایی ئەو كچانەم دەبینی كە بەدەم خەووە دەپۆشتن و دەگەپانەو، هەر لەو شەوانەشدا پاجڵەكان و خورپە سەیرەكانی لەیلام بینی، لەیلا لە هەمووان خێراتر لاواز دەبوو، پەنگیشی بە ئەندازە یەك بەرەو سپیتی دەچوو، چیتەر بەزەحمەت لەگەڵ سپیتی دیواریەكاندا جیا دەكراوە. بەیانینیش كە خەو نەكانی خۆمان بۆ زەینەب دەگێرپایەو، لەیلا هەمیشە بە چاوی كی فرمێسكاو بیەو لەو ژوورە دەهاتە دەرئ و دەیگوت: «هیچ شتێك سودی نییە... سودی نییە».

نیوێشەوێکیان، لەناكاو لە خەو پاجڵەكی، من ئەو كات لە ناو جیگاگەئ خۆمەو سەیرمەكرد و سێبەرەكەیم بە پۆشنی دەبینی. شەوێكی تاریك بوو، هەستا و لەسەر لیواری قەرەوێڵەكەئ خۆی دانیشت، لەووبەر نەمدییوو شەوان بەو جۆرە هەستت، بەلام بە هێمنی هەستا و سەری خستە ناو دەستییهو و بەئارامی دەستێكرد بە «گریان»، من لە تاریکیه كەدا بە دەنگێكی هێمن لێم پرسى: «لەیلا... بۆ دەگرت؟».

لەپاستیدا چاوەپوان نەبووم وەلاممبەداتەو، بەلام گوتى: «لەبەرئەوێ سودی نییە، من گوناھبارم و بە گوناھباری دەمێنمەو». من بە ئەسپایی گوتم: «تۆ لە خۆشكە تۆبەكارە باشەكانیت». گوتى: «هەمووی درۆیه... درۆ... من هەموو شەوئ خەوئ ناخۆش دەبینم، هەموو شەوئ هەموو شتەكانی پابوردوو دەبینمەو، من ناتوانم تۆبەبەكم». لەیلا بەپاستی دەیویست تۆبەبكات، بەلام نەشیدەتوانی لە لەشی خۆی پزگاری بێت. ژمارەیه كی زۆری دیکەش لە كێژەكان دەیانویست تۆبەبەكن و هەموو شتێك لەبیر خۆیان ببەنەو، وەلى كەس وەكو لەیلا نەبوو، ترس و پەشیمانیه كانی لەیلا لە «شنق»شی تێدەپەپان كە ئەو كات لە هەمووان زیاتر لە ترس و ئەشكەنجەدا دەژیا. لەیلا لە دواى ئەو شەووەو حالەتى زۆر ترسناكى بەسەردەهات، تاى زۆری لێدەهات، بەشیۆیه كی سەیر لەرز دايدەگرت، ئیدی بەیانان نەیدەتوانی هەستت، نەیدەتوانی

بېتە پۇلەكان، نەيدەتوانى خواردن وەربىگىرىت، پۇژىك زەينەبى كوۋىستانى
 و مامۇستاكان ھەموو ھاتنەسەرى، من جورئەتمكرد و گووتم: «پىۋىستە
 بېرىت بۇ نەخۇشخانە»، بەلام زەينەب گووتى: «بىرۋا و گوناه بە
 جورىكى سامناك لە پۇچىدا لە شەپدان... لىلى گەپىن خۇى ھىدى
 ھىدى يەقىن دەئۆزىتەو». لەو شەوانەدا ھەندى جار مەھتابى خوشكى
 ھەلدەستا و دەستى دەخستە سەر نىۋچاوانى، بە بىدەنگ عارەقەكانى
 بۇ وشكەكردەو، بە بىدەنگ دايدەپۇشى، بە بىدەنگ ئاۋى دەكرد
 بەدەمىيەو، بۇ تاكە جارىكىش چىيە، نەمدى پىكەو قسەبكەن، ئەو
 گونجان و خۇشەويستىيەيان بۇ يەكتر تەنھا لە بىدەنگىدا بەرقەرارەبوو،
 ھەركاتىك قسەيانىكرىبايە بەشەپدەھاتن. ھەندىك شەو تەنھا من و لەيلا
 دەماينەو، لەو شەوانەدا كە دلىابوۋايە ھەموۋان خەوتوون، يەكەيەكە
 دەكەوتە گىرپانەوۋى خەونەكانى خۇى. ئەو خەونى بە شارى سىپىيەو
 دەبىنى، شار كە سەرتاپاي درەخت و مال و ئادەمىيەكانى سىپى
 بوون. خەونى بە كۆمەللى پىاۋەو دەبىنى كە چاۋيان تەنھا سىپىنەى
 ھەيە و بەس، سەرما لە خەونەكانىدا لە ھەر شتىكى تر كوشندەتر
 بوو. ھەمىشە لە خەونەكانىدا گولەكان لەسەرما دەمردن، بالندەكان
 لەسەرما دەمردن، گيانەوۋەرە كىۋىيەكان لەسەرما دەمردن. من سەرەتا
 وامەستەكرد كە پەتاي ئەو سەرما كوشندەيە ھەر جەستەى لەيلاى
 داگىركىردو، بەلام پۇژانى دواتر سەلماندى كە چەندەھا كىزى دىكەش
 ئەو ھەستە سەيرەيان بە ساردى لا دروستبوو. لە قاتەكانى سەرەوۋەش
 چەندىن كچ توۋشى ئەو لەرز و ساردبوونەو كوتوپرە ھاتبوون، ھەندى
 شەو ھەموو بەتانى و لىفەكانى خۇمان پىادەدا بەلام ئەو ھەر دەلەرزىي،
 گەر تا بەر دەستشۆرەكەش لەگەلىدا بچوۋايتايە، دەستى بە جورى
 ساردبوو سەرپەنچەكانمانى دەتەزاند. شەۋىك بە منى گووت: «لەو
 ئاگرەدا نەبىت، ناتوانم بچەۋىمەو... لە ئاگرەدا نەبىت نازىم». پۇژىكى

دیکەش بە زەینەبى کۆیستانى گەوت: «مەیلیكى نۆرم بۆ ئاگر ھەيە، تەنیا ئاگر دەتوانیئت چاکمبکاتەو». من نازانم زەینەب چەند لەو دەردە سەیرەى لەیلا تێدەگەیشت، بەلام دەمزانی ئەم قوتابخانە بەدە بەجۆرێكى سەیر ساردە، بەجۆرێكى سەیر بێدەنگە... نەخۆشکەوتنى لەیلاش بەشیوەیەکی بێمانا، ناویمیدی و ترس و کپییەکانى قوتابخانەى قوولکەردبوو. فەتانە دەیگوت: «تاکە پێگایەک لەبەردەمماندا بێت ئەو ھەيە پەپولەى زیاتر بدۆزینەو، تا زیاتر پەپولە بدۆزینەو، زیاتر ھەستدەکەین شتێكى خۆمان ھەيە». من و فەتانە پۆزانە بە نھینى کاتێكى نۆرمان لە گەپاندا بەدواى پەپولەکاندا بەسەر دەبرد، ژمارەى پەپولەکانیش لەو زیاتر بوو کە چاوەروانماندەکرد، فەتانە دەیگوت: «پەپولەکان ھەمیشە تۆریون. لەمەوبەر چاوى ئێمە نەبیینیویون، بەلام ئیستا دەتوانین بیانبینین». پەپولەکان لە ھەموو شوێنێک بوون، لە پارپەوکاندا، بە بنمیچەکانەو، لە ژێر میزەکاندا، لەسەر فەرشەکان، لەسەر لیواری پەنجەرەکان، بە پەردەکانەو. من زۆر جار دەترسام یەکیک بەو پەپولانەو بەمانبینی و لای زەینەبى کۆیستانى شکاتمان لیبکات، چونکە تەواو نەمدەزانى ئایا کۆکردنەو ھەي پەپولەکان دژى تۆبەيە، یاخود نا. فەتانەش دەیگوت: «نازانم، لەوانەيە قەدەغەبێت... وا ھەستدەکەم قەدەغەبێت». بەلام فەتانە نەدەترسا و دەیگوت: «گرنگ ئەو ھەيە شوێنێکمان ھەيە پەپولەکانى تیا بشارینەو».

ئێوارێک کە بە نھینى سەیری پەپولەکانمان دەکرد، فەتانە بە ئەسپایى گوتى: «لەوانەيە بیینیى ئەم میروو قەشەنگانە، لەیلا چاکمبکاتەو... کێ چۆزانیت، شتێكى جوان نابێت بە دەلیلى». پۆزێک لەسەر قسەى فەتانە، چیرۆكى پەپولەکانمان بۆ لەیلا باسکرد، بە ھیواى ئەو ھەي کە راوکردنى پەپولەکان کەمێک لەو جیھانە ساردە بیهێنیتەدەر، بەلام ئەو ھەرگیز تێنەگەیشت، ئێمە باسى چى دەکەین.

چەندین نئوارە دەمانبرده کتێبخانەکه و کتێب بە کتێب، گەنجینهی
په‌پوله‌کانمان نیشاندەدا، پێمانده‌گوت: «لە‌یلا، بپوانه، ئە‌م په‌پولانه،
بپوانه... لە‌وانه‌یه‌ سه‌یرکردنی ئە‌م شته‌ قە‌شه‌نگ و پچوکانه، ئە‌و
ترس و ساردییە‌ت لە‌بیربه‌ریتە‌وه». دە‌مانگوت: «ئە‌م په‌پولانه‌ ئێ‌مه‌ی
لە‌ دە‌ریای گە‌وره‌ی ترس و وه‌پزیی دە‌ره‌مێ‌نا». هە‌ندیک جار که‌میک
شادومان دە‌بوو، هە‌ندیک جار بریسکه‌یه‌کی خۆشی و زە‌رده‌خە‌نه‌یه‌کی پر
نهی‌نی دە‌که‌وته‌وه سه‌ر لێ‌وی، به‌لام دوا‌ی چە‌ند ساتیک ئە‌و ترس و لە‌رز
و ناو‌می‌دییه‌ سه‌رله‌نوێ‌ ده‌گه‌ریه‌وه سه‌ر سیمای. که‌ سه‌ریشده‌که‌وته‌وه
بۆ دونیای س‌الۆ‌نه‌کان، ترس و ته‌نهایی و بی‌زاری‌ی له‌ خۆ‌ی و له‌ دنیا
زیاده‌کرد، به‌ جۆ‌ریک هه‌میشه‌ دوا‌ی سه‌ردانی کتێبخانە‌که، له‌یلا حا‌لی
خراپ‌تر ده‌بوو. دوا‌جار فه‌تانه‌ گوتی: «مه‌رج نییه‌ هه‌موو که‌س له‌
په‌پوله‌کان تێ‌گات». ئە‌و تا ده‌هات سه‌رما زیاتر ته‌نگی پێ‌ه‌لده‌چنی.
من ده‌مگوت: «هه‌موو ئە‌وانه‌ی به‌پاستی تۆ‌به‌ده‌که‌ن، له‌شیان زیاتر و
زیاتر سارد‌ده‌بێ‌ته‌وه، زیاتر و زیاتر سه‌رما ئازاریانده‌دا». به‌ فه‌تانه‌م
ده‌گوت: «ئە‌و ساردییە‌ی له‌ جه‌سته‌ی زه‌ینه‌بی کۆ‌ستانییە‌وه دێ‌ت،
خورافە‌ت نییه‌، درۆ نییه‌، ئە‌وه ته‌نیا ساردی پووت و قووتی نیگا‌کانی
نییه‌، به‌لکو ساردی له‌شیکه‌ تۆ‌به‌یکردوه».

شه‌ویک له‌و شه‌وانه‌دا، له‌ناکاوه‌یلا هه‌ستا و له‌ ژووره‌که‌ی چووه‌ده‌ری.
ئە‌و کات من له‌ ناوه‌پاستی پارپه‌وه‌که‌دا سه‌یری تارمایی ئە‌و پیاوهم ده‌کرد
که‌ له‌ نزیک پله‌که‌کانه‌وه چاو‌ه‌پوانیده‌کرد، که‌ له‌یلام بینی ئە‌و تارمایی‌هم
به‌خشی به‌ شه‌و و دوا‌ی له‌یلا که‌وتم که‌ به‌ بێ‌ده‌نگ به‌ پله‌که‌کاندا
چووه‌خواری و منیش به‌دوایدا. ئە‌و شه‌وه‌ چە‌ند سه‌یرم لێ‌هات که‌
ئە‌وم بینی به‌ هی‌منی چووه‌ ناو مه‌خزه‌نی هه‌لگرتنی سووته‌مه‌نییه‌کانی
قوتابخانه‌، مه‌خزه‌نیکی چکۆ‌له‌بوو ده‌که‌وته‌پ‌ال چیشته‌خانه‌که‌وه، ئە‌و به‌
ئە‌سپایی ده‌رگا‌که‌یکرده‌وه و له‌ ناوه‌پاستی ته‌نه‌که‌ نه‌وته‌کاندا وه‌ستا،

وهكو نه‌وهی بۆ شتیك بگه‌ریت، چاوی به‌و ده‌ور به‌ره‌دا گێړا و له‌ ناو به‌رمیل و ته‌نه‌كه و كه‌برگه‌ گه‌وره‌كاندا خۆی گرمۆله‌كرد و دانیش‌ت. نه‌وه سه‌ره‌تای نه‌و شه‌وه سه‌یرانه‌بوو كه‌ له‌یلا، له‌ ناو نه‌و مه‌خزه‌نه‌دا به‌ نه‌یتی ده‌بیردنه‌سه‌ر. من نه‌و كات هۆیه‌كم شك نه‌برد نه‌و له‌زه‌ته‌ی لێزه‌وتبه‌كم، له‌به‌رنه‌وه به‌ بیده‌نگی گه‌پامه‌وه بۆ ناو جیگاكه‌م و به‌تانییه‌كه‌م دایه‌وه به‌سه‌ر خۆمدا و خۆشبه‌ختانه‌ تا كاتی نوێژی به‌یانی خه‌وتم.

نه‌و شه‌وانه‌ی كه‌ له‌یلا له‌ ژووره‌وه نه‌ده‌خه‌وت، من دوا‌ی نه‌وه‌ی كه‌ گویم له‌ چیرۆكه‌كانی فه‌تانه‌ ده‌گرت، ده‌رباره‌ی په‌یوه‌ندییه سه‌یره‌كانی «میدیا» و «مانگ» باشت‌رده‌خه‌وتم... بۆ ساتیكیش له‌ویاوه‌په‌دا نه‌بووم. چاره‌نوسی‌کی وا ترسناك چاوه‌پوانی له‌یلا بكات، نه‌و كاتانه‌ش بوو یه‌كێ له‌ مامۆستاكان به‌رده‌وام باسی سیفه‌ته‌ گه‌رم و سارده‌كانی شه‌یتانی ده‌كرد. هه‌ندئ شه‌و له‌ ناو جیگاكه‌دا هه‌ولمه‌دا مانای نه‌و وانانه به‌ ژیا‌نی خۆمه‌وه گرێبه‌دم، هه‌ولمه‌دا له‌پێگای نه‌و دابه‌شكردنه‌وه‌وه له‌ له‌یلا تی‌بگه‌م... به‌لام هه‌ر زوو نه‌و شه‌وه ترسناكه‌ هاته‌ پێش‌ی، كه‌ ئیستاش دوا‌ی سا‌له‌های سا‌ل له‌به‌رچاومه‌ و به‌رده‌وام ترسه‌كانی ده‌ژیم. له‌ به‌دبه‌ختیدا من نه‌و شه‌وه خه‌وتبووم و له‌سه‌ر ده‌نگی هاوار و په‌نگی پوناکییه‌کی گه‌وره به‌ئاگاماته‌وه، هاوار و قیزه‌ قیزی كچان پایچه‌كاندم، فه‌تانه به‌ر له‌ من له‌ ژووره‌كه‌ چوویوه‌ ده‌رئ. كه‌ به‌ پله‌كه‌كاندا چوینه‌ خوارئ، هه‌موومان نه‌و مه‌خلوقه به‌سته‌زمانه‌مان بین‌ی به‌ گه‌ره‌وه له‌ ناوه‌پاستی پارپه‌وه‌كه‌دا، چه‌ند مه‌ترێك دوور له‌ ده‌رگای ژووره‌كه‌ی زه‌ینه‌بی كوێستانییه‌وه وه‌ستا‌بوو، نه‌ هاواریده‌كرد، نه‌ هه‌لده‌په‌رسی، به‌لكو له‌ویادا وه‌ستا‌بوو و ته‌ماشایده‌كردین، له‌یلا‌بوو، سه‌ره‌تا كه‌س نه‌یناسییه‌وه من نه‌بیت، هاوارم‌كرد: «له‌یلایه... له‌یلا». زه‌ینه‌ب و مامۆستاكان هه‌موو به‌ قزئ ئالۆزكاوه‌وه و بیسه‌رپۆش هات‌بوونه‌ده‌رئ و سه‌یری نه‌و پارچه‌ گه‌ریان ده‌كرد كه‌ هێمن لێمان‌زێكده‌بووه‌وه، گه‌ره‌كه به‌ نه‌دازه‌یه‌ك كڵپه‌یسه‌ند‌بوو،

که سمان نه مانده توانی لئی نزیکیبینه وه، له سه رخۆ دهاته پێش و تا زیاتریش بهاتبایه ته پێش له ناو کلپه کاندایه یلام جواتر ده بینی، هه مان شیوه ی هه بوو وه کو نه شیوه یی به که م پۆ له بهر هه تاوی جه وشه که ی پشته وه دا بینیبووم، بۆ ساتیک له ناو گرپه که دا ده ستیبرد بۆته وه ی ده رگای به کۆ له ژووره کان بکاته وه، به لام وه کو نه وه ی تینی ناگره که سه ری لێشیواندبیت ده ستی کێشایه وه. له و کلپانه دا فه تانه تاکه که سیک بوو هۆشی به وه بوو به تانییه کی ته پ به ئینیت و به پرتاو هه ولبدات بیدات به سه ر گرپه کاندایه. تاکه که سیک بوو له نینوانماندا دیمه نی نه و ناگره ئیقلجی نه کردبوو، ده یقیزاند: «بیکوژینه وه ... بیکوژینه وه».

به لام چیت له ناو نه و دوکه ل و بۆکپووزی سووتانه دا هیه نه ده کرا. پاش ساتیک من ئیدی له یلام نه ده بینی، ته نها فه تانه م ده بینی که هه لده په پرسی و هاواریده کرد: «بیکوژینه وه ...». یه ک له سه ر یه کیش به تانی له ژووره کان کێشده کرد و ده یدا به سه ر ناگره که دا، به لام پاش توژیک به تانییه کان ده سووتان و له ژیره وه کلپه کان هه لده ستانه وه. له یلا که سه رته تا وه کو پارچه به فریکی سپی له ناو ناگره که دا دیاربوو، ورده ورده ونده بوو، ورده ورده بۆکپووزیکی کوشنده و ترسناک به تۆبه خانه که دا بلۆده بووه وه. نه وه ی به لای منه وه سه یربوو، نه و ترس و په شوکانه ی زه ینه ب و مامۆستاگان بوو، نه و خۆ به دوورگرتن و شله ژانه سه یره بوو که تووشیان ها تبوو... تا له یلاش له ناو کلپه کاندایه توایه وه و بووه خۆله میشیکی ورد و په ش لئی نزیک نه که وتنه وه ... به درێژی نه و کاته ش یه کیک له دواوه له ناوقه د و که مه رمه وه منی گرتبوو، من هۆشی نه وم نه بوو بزانه چیه یان کێیه؟ دواتر که ئاو پرمدایه وه بینیم «مه هتاب»ه، که ته ماشای سووتانی خوشکه که ی ده کرد و ده له رزی، به ددان لێوی خۆی ده کوشت و نه یده توانی هاواریکات، به جوژیک به لێوی خۆیدا ده نووسا هه موو جله کانی من و خۆیشیشی خۆیناویکرد،

دواجار بهر له وهی من بتوانم دهستی بگرم و نارامییکه مه وه بیټهوش له پیژنده ممدا کهوت و به بوراوه یی به لاداهات .

خوسووتانی له یلا که دواتر زهینه ب دهیگتپایه وه بۆ ئه وه خۆشییه کوشنده یی له ولاتدا بلأوبۆته وه، نه خۆشی خوسووتانی کچان و ئافره تان، ته نه ا غروری زهینه بی له قنه کرد، به لکو وه کو ئاره زوویه کی نه ینی و مه یلکی قوول به ره و مردن، له هه مووماندا ده رکه وته وه . ئه وه به یانییه دواى ئه وه ی پاشماوه ی لاشه خه لوزینه که ی له یلامان پاککرده وه، دواى ئه وه ی چه ند پۆلیسیکی بچکولانه که هه موویان به شیویه کی سه یر کورته بالا و قه له و یوون پرسسیاریان له هه موومان کرد، من که بۆنی سووتانی له یلا هه میشه له هه ناسه مدا بوو، گێژ و ترساو له جیگا که ی خۆمدا ده ستمکرد به گریان، فه تانه به رده وام ده یگووت: «ئه گه ر یه ککی دیکه م له گه لدا بوایه، نه مده هیشت بمریت... نه مده هیشت و بسووتیت». ئه وه پۆژه هه موومان تا ئیوارى ده گریان، فه تانه نه بیته که له سه ر جیگا که ی خۆی دانیشتبوو و بیده نگ سه یریده کردین، مه هتاییان له ماشینی پۆلیسه کاندا برد بۆ خه سته خانه و تا چه ند مانگیک نه گه پایه وه . نزیک نوێژی عه سر، زهینه ب که مه کئ هاتبووه وه سه ر خۆی، کۆیکردینه وه و پییگووتین: «سنووریک له نیوان تۆبه کردن و خۆویرانکردندا هه یه، سنووریکى باریک و نه بینراو، سنووریکه ته نه ا پۆحیکى ئیماندارى پاسته قینه ده یدوژیتته وه... ئه وه ی ئه وه سنووره بپریت ده که ویتته وه ناو کوفر... مه به ست له تۆبه کردن جله وکردنى پۆح و فیروونی ملکه چیه، نه وه کو خۆفه وتاندن... هه ر خودا خۆشی، ته نه ا به ته نه ا بۆی هه یه ئه وه پۆخانه ی که دروستیکردون، بیباته وه بۆ دیاری خۆی... خوسووتاندن ئاره زوویه کی شه یتانییه، شه هه ته کان هه موو گه رمن، ئاره زووه کان هه موو گه رمن، به لام هه ندئ جار ئاره زووه کان گه رمی خۆیان ده به خشن به شته کانی تر، هه تا تۆبه کردن ده به ستنه وه به گونا هه وه... مرؤف

ناتوانیت بە خۆسووتان لە دەست شەھووەکانی پزگاریبێت، بە لکو تەنها بە زەلیلکردنی لەش و پچوککردنەو و پامکردنی لە عیبادەتدا، دەتوانیت کاری وابکات».

من ئەو پۆژە نەمتوانی تا سەر گوێ لە زەینەبی کوێستانی بگرم، غەمێکی سەیر پۆجمی ئازاردەدا. فەتانە پێیدەگوتم: «خەندان، خەندانی چکۆلە، غەمگین مەبە... تۆبەکردن بریتییه لەوێ ببین بە مەوفاکی غەمگین... بزانە غەم یان بەرەو مردنمان دەبات یان تۆبەکردن». من ئەو ئیوارەییە بێتەوێ هیچ لە قەسەکانی فەتانە تێگەم، پارچە ئاویەتەم لێقەرزکرد و بە پەلە پامکردە دەستشۆرەکانەو، لەوێ لە تەوالیاتیکی چکۆلەدا سەیری خۆم کرد، ئەو زەردەخەنەیەم نەبینی. دواي سووتانی لەیلا ئیدی ئەو زەردەخەنەیە لە ژیان و لە سیمامدا سەپایەو... تەنها سالانیکی نۆر درەنگ و لە ژێر فشاری ئەو پۆجە زیندووێ فەتانەدا جاریکی دی توانیم زەردەخەنە بگرمەو، لەو ئیوارییەو خەندەکانم مردن، ئەو خەندانەي کە هەندێ جار دەمتوانی لە پێگایانەو ژیان وەکو گەمەیک تەماشابکەم.

که نه سره دینی بۆنخۆش هه والی گه یشتنی که ژاوه ی ئیمانی
 پێگه یشت، له گوندیکی بچکۆلانه دا له ناو چیا عاسیه کانی باکوردا،
 خه ریکی پێکخستنی دواهه مین به شه کانی «که شکۆلی عاشقان» بوو...
 به نه ندازه یه ک بێخه م بوو، هه ندێ پۆژ جگه له کارکردن و پێداچوونه وه
 به سه ر تراژیدیای عه شقه کۆنه کاندا، ئیشیکی دیکه ی نه بوو. کاتیکیش
 نه سره دینی بۆنخۆش پۆژه کانی له ناو به حری که شکۆله سهیره کهیدا
 ده برده سه ر، که ژاوه ی ئیمان به خۆی و سه ده ها له خوداترسی دلسۆزه وه،
 له کاروانیکی درێژدا گوند به گوند له باشووره وه به ره و ناوچه عاسی
 و شاخاوییه کان سه رده که وت، گوند دوا ی گوندیش نه و له شکره تاده هات
 که و ره تر و که و ره تر ده بوو. نه و کات مه لا که و سه ری باغه وان هه موو هیژ
 و توانای خۆی ده خسته گه پ تا پۆحیکی نوێ، هوشیاریه کی تازه له
 دلی نه و گوندنشینه دا دروستبکات، هه رچه نده نه و زه مانیک بوو له و
 باوه په دابوو که ژبانی ناو سه روست، که می خوێنده واری، فه سادی تاقه
 سیاسیه کان، په و شتی نه م گوندنشینه یان شیواندوه. به لام له گه ل
 هه موو گومانه کانی مه لا که و سه ریشدا، هه موو نه و تایه فه و خیلانه ی که
 کچیان تووشی گناه بوو بوو، به گه رمی پیشوازیی کاروانه که یان ده کرد.
 نه و پیشمه رگه یه ی که هه والی که ژاوه ی ئیمانی بۆ نه سه ره دین هیئا،
 به هه ماسیکی مندالانه وه باسی کچیکی سه پی پۆشیشی بۆ گێژایه وه

کە لەبەر مینبەری مزگەوتەکاندا، بە هیمنی لەسەر کورسییەکی سپی دادەنیشیت و بەسەرھاتی دارستانیەک دەگیریتەووە کە بۆتە نیشتەجیی عاشقانی یاحی. بەویدا کە پێشمەرگەکان ناوی ئەو کچەی یادکردبوو، نەسرەدین وەک سەرەتا نەیدەزانی، دەبیت کامە کیژ بێت هەڵھاتییت و دواتر بووبیت بە چاوساگی ئەو کاروانە... هەمان شوو کە بۆنخۆش بە چیرۆکەکی زانی، بەفریکی قورس بەسەر هەموو هەریمەکاندا باری. بەلام نەسرەدین، بێتەوێ سەل لەو گەردەلولە ساردانە بکاتەووە کە لە خۆرھەلاتەووە دەھاتن، پوزەوانەکانی هەلکێشا و درەنگوختی گوندی جێھێشت و بەرەو باشوور کەوتە پێ... ئەو کات توانایەکی سەیری بۆ بەناو بەفردا پۆیشتن و شوو تەیکردن هەبوو. ئەو شوو تا نیوہ پۆی پۆژی داھاتووش نەسرەدین جگە لە چەند گوندییەک کە ئافرەتیکی نەخۆشیان دەبرد بۆ شارۆچکەیەکی نزیک، هیچ کەسی نەبینی، بەلام کە زیاتر بەرەو خوار کشا، لەدەمی پێیوارەکانەووە شوین و ئاراستەیی کەژاوەی ئیمانی دۆزییەووە. نەسرەدین دەمەو ئیوارە گەیشتە ئەو گوندەیی کە دوو پۆژ بوو ئیمانداران لە هەموو لایەکی ئەو هەریمەووە پۆل پۆل پوویان تێدەکرد، تا لە ئیواری مزگەوتە سەپییە گەرەکاندا، گوێ لە وتارە بە جۆشەکانی مەلا کەوسەری باغەوان بگرن. لەگەڵ گەیشتنیدا بە گوندەکان، لە زاری چەندەھا کەسەووە، بەچەندەھا شێوێ جیاواز، چیرۆکی ئەو کەنیشکەیی بیستەووە کە لە «جەنگەلی شەھووتەکان» یان لە «ھەلدیری زینا» راپکردبوو... ئەو دەبایە چەند سەعاتیک لەبەر دوکانۆچکەیی تەنەکاندا چاوەروانبکات تا کۆبوونەووە دەستپێدەکات، حەوشی مزگەوتەکان ھەر لە زوووە پڕبووبوو لە سەدەھا ژن و پیاو کە زۆریان لە گوندەکانی دیکەووە ھاتبوون، نەسرەدینیش وەک ھەر غەریبەییکی تر شوینی گومان و پرسیری کەس نەبوو، بەتایبەتی بە بێدەنگ و بێ هیچ قسەیک کە گومان بوورژێتییت دەبیرسی و

گوئيده گرت.

له گه ل ده سته پيكر دني مه راسيمي وتاردا به ستن و زيكړ گه رمكړ دندا، له ناو ده يه ها ژني ده فبه ده سندا كه چه ندين پوژ بوو هاوړ پي كاروانه كه بوون، نه سره ديني بوخوش، مه عسومه ي له جليكي سپيدا بينييه وه. نه سره دين دواتر ده يگوت: له ژيانيدا كه م له ساته كاني ناو ميدي، به نه اندازه ي شو ساته نازاريانداوه. بينيني مه عسومه و دلنيا بووني نه سره ديني بوخوش له ناشكرابووني هه شارگه نه نينييه كي عاشقان، جگه له ناو ميدي، ترسيكي بيسنووريشي ده رباره ي چاره نوسي عاشقه كاني دي خسته دلييه وه. شو له دويي شه وه وه ده يو يست له ته واوي حكايه ته كه بگات، ئي ستاش خوي له به رده م شم مزگه وته دا هلي بو په خسابوو، به گوئي خوي وتاره كاني مه لا كه وسه ري باغه وان ببسي، كه شو عه شقستانه ي به شه يانستان ناوده نا، به گه روويه كي پر له سوژ باسي چاره نوسي په شي زيناكاران و به چه زوله كانياني ده كرد، باسي ژناني ناشه رمي و په يوه ندييه حه رame كاني ده كرد، هاواريده كرد: «وهرن شم باغي زولمه ته گرتييه رده ين... وهرن خوري گيراوي شه رف به رلا كه ين... وهرن گولستاني نه خلاق ناويده ين». نه سره دين كه شو جوش و خروشه ي خه لكانيشي ده بيني، كه چاوي به سه ده ها چه كبه ده ست ده كه وت كه هه ريه كه يان له خي ليكي جياواز و هوژيكي جياواز و عه شره تيكي جياواز وه هاتبوون، كه شو ژنانه ي ده بيني كه هه نديكيان له چيا به رزه كاني كوستان و هه نديكيان له گونده كاني گه رميانه وه خويان گه ياندبووه شم كه ژاويه، ده يزاني كه هيچ چاره يه كي نييه شو وه نه بيت كه به ر له خورناو ابوون بكه ويته وه پيگا و هه موو شو عاشقانه ده ربازيكات. نه سره دين ئي ستاش به غه ميكي گه وره وه ده ليت: «دوا هيوام شو وه بوو پزگاريان بكه م». شو ده يزاني كه ژاوه كه به هيمني گونده كان ده برپت، له هه موو گونديك وچانده دات،

چەكدار كۆدەكاتەو، ئيماندارانى داخ لە دل لەگەل خۆيدا دەبات، كيژ و كوپانى گەنج لە بانگهێشتە شەيتانىيەكانى شەهوت ناگاداردەكاتەو... ئەو شەهوى مەموى ماوہيەكى باش بوو، بۆئەوئى ئەو عاشقانە جەنگەل چۆلەكەن، بەلام بەرەو كوئى؟... نەيدەزانى. ئەو نینواریيە نەسرەدين بەرلەوئى تا كۆتايى ئەو مەراسیمە بوەستت، بپاریدا پيش گەرانەوئى گوندییەكانى دیکە بگەوێتە پێگا و وەك پیاوێكى نەناسراو بە دزییەو ئەو هەریە تەبیكات و بچیتە عەشقستان.

پۆژى دووهم، نزیکى نیوہ پۆ لەو پەیزە ھەزار بە ھەزارە دابەزى، بەلام كە ھەر لە ملەى ھەلدیرەكەو تەماشای ئەو زەوییەى كرد و ئەو پەنگە زەرد و ژاكاوئى بینى كە لە ھەندئ شویندا مەیلەو خۆلەمیشى دەپروانى، ناویمیدیەكى قوول و کوتوپر بەر سینەى گرت، ئەو ھەرگیز ئەو خاكەى بەو جۆرە پەشموردە و غەمگین نەبینیبوو، ھەواش وەكو جارەن پڕ نەبوو لە پەنگ و نەخش و پاشماوئى عاجباتى زەمانە بەسەرچووەكان، بەلكو ئەوئى پۆژ ھەوايەكى سارد و بێرەحم لە ھەر چوارلاو ھەلیدەكرد و جارجار لە ھەندئ شوینیشدا دەبوو گەردەلوولێكى گەورە، تا زیاتریش دادەبەزى و گوێى پادەدێرا جگە لە دەنگى تورپەیی ئاوەكان، نە دەنگى بالندەيەك، نە شوینەوارى زیندەوەرێك دیارنەبوو، ھەتا بۆ ئیستیک نەسرەدين واى خەيالکەرد كە دەشت بەر لە دابەزینی ئەو، عاشقان جەنگەلیان چۆلکەردبیت، بەلام ھێندەى دابەزى و لەو پردە دارینە بچکولانە پەرییەو، دیمەنى زەوییەكى غەمگین و خۆلەمیشى لیدەركەوت كە پەنگى فەنابوونیكى کوتوپرى لێنیشتبوو. پیاوان و ژنان و مندالانى ئەو زەوییە لە ھەر کاتێكى دیکە ترساوتر و تەنھاتر و كەمدوتر دەھاتنە بەرچاو، ھەر لە سەرەتاو پچرپچر و تیکەلاو ھەموو بەسەرھاتەكانى ئەم چەند مانگەى داویان بۆ گێرپایەو... چیرۆكى پەیکەرى فەرامۆشکراوى

عاشقان، چیرۆکی شیوه نەکانی پەروانە، چیرۆکی بێدەنگی فەرەیدون، مردنی بالەندەکان، ھەڵاتنی مەعسوم و پۆیشتنی سیامەند... نەسرەدین تا ئەمڕۆش بێتەوێ هیچ لەو وێرانبوونە لەناکاوە تێباگات، ھەمیشە سەرپادەدات و دەلێت: «نەدەبايە حاڵی جەننەتی عاشقان بەو جۆرە بێت». کە یەکەمین جار پەروانە ی بینی، ئەو بە ئەندازەیک لاواز و خەفەتبار بوو وەختەبوو نەیناسیتەو، دواتریش دەیگوت: «پەروانە، وەکو مەخلووقێکی غوبارئاسا، وەکو کچێک کە تراویلکەکانی چاودروستیان کردبێت، لە ناو درەختەکانەو دەرکەوت». پەروانە سەرەتا پێوابوو کە مەندالە چاوشینەکە، نەسرەدینی بەرەو ئەم دۆلە ساردە پەروانە کردو، بەحەسرەتێکی زۆرەو چیرۆکی بێدەنگی فەرەیدون و غەمە بێسنوورەکانی خۆی بۆ گێپایەو، دواتریش بەناو ەردێکدا کە پێدەچوو ھێدی ھێدی شیببیتەو، ەردێک کە لیتاوی بەفرانباری پێشوو دایبۆشیبوو، بەرەو وەرشەکە پۆیشتن. کاتیەک نەسرەدینی بۆنخۆش فەرەیدونی لە ناو پەپولە چکۆلەکاندا بینییەو، شتەکانی وەکو ئەفسانەیک ھاتەپێش چاود، ئەفسانەیکە بێمانا. تاماوەیک جگە لە تێرمان لەو پەپولانە ھیچی دیکە ی بۆنەکرا، پەپولەکان ھێندە زۆربوون نەسرەدین نەیدەتوانی یەکەیکە سەیریانیکات، ھەندێکیان بە پۆحیکە ھێندە عاشقانە پەنگرانبوون کە پێدەچوو تەنھا ھەناسەیکەیان پێویست بێت بۆئەوێ بینە مەخلوقاتێ زیندوو، بەلام دیتنی فەرەیدون لەو حاڵەدا بە جۆرێ دلی نەسرەدینی پاچلەکاندبوو کە سالانێکی دواتریش، کاتێ وەسفی ئەو ساتە دەرکەرد، دلی پێدەبوو لە گریان. ئەو پۆژە چوار سەعاتی پەبەق لەبەردەمیدا وەستا، قسە ی بۆ کرد، پایوەشاند، بەسەر شانیدا گریا، باسی یادگارە ھاوبەشەکانی بۆکرد، باسی نیوہروانی حەوزی مەلەکە، ئیوارانی بەر کتیبفرۆشییەکە، مەستبوونی سەر کاریزەکان، سەیرانەکانی بەھار، شەپەچەقۆکانی

ھەرزەكارى، ڤاقەنانە ۋەى دەشتەكان، لگاۋكردىنى پۇژانى جەژن، دلدارىيە تىپەرەكان، تىپەكانى دووگۇلى، يارىكەرەكانى برادەريان... بەلام ھىچى سودى نەبوو، ڤەرەيدون ھەتا بۇ جارنىكىش سەرى بەرزنەكردەۋە بزائىت كى قسەى بۇ دەكات. نئوارەىەكى درەنگ لە ۋەرشەكە ھاتەدەرى، نىمچە گىژ، ناۋمىد، بىپرست، تىكشكاو، لە نرىك بەردىكى گەۋرەۋە، بەرامبەر پەرۋانە ۋ مىدىيى غەمگىن دانىشت، كە چەندىن سەعات بوو لە دەرەۋەى ۋەرشەكە چاۋەرۋانىاندەكرد. نەسرەدىن بە خەمەۋە گووتى: «ھىچ شتىك سودى نىيە ... من... من ئىستاكە لەخەيالى خۇمدا دەگەرپىم، پستەيەكى گەلىك دورى ڤەرەيدونم دىتەۋەياد، پستەيك لە دانىشتنىكى شەۋىكى ستۇدۇكەدا لە شار بە من ۋ گۇڤەندى گووت، كەسمان ئەۋكات گۇيمان بەۋجۇرە قسانە نەدەدا، بەلام ئەمىرۇ... تەنھا ئەمىرۇ، تىدەگەم ڤەرەيدون مەبەستى چى بوو... ئەۋ ئەۋكات گووتى: پۇژىك دىت، ھەموو خۇشىيە بچۇكەكان جىدەھىلەم ۋ لەۋديو دىۋارىكى ئەستورەۋە كە ھىندە ئەستورە ھىچ كەس ناتوانىت بىپرېت، خۇم بۇ عىبادەتتىكى تايىبەت تەرخانەكەم، بۇ ژيان لەگەل خەيالەتەكانمدا... ئاشكرايە ئەمىرۇ ئەۋپۇژەيە، ئىدى ھىچ كەس، ھىچ ھىزىك ناتوانىت دەستى بگرىت ۋ لەۋديو ئەۋ دىۋارانەۋە پاىكىشىتە دەرەۋە، لەبەرئەۋەى ھىچ كەس دەستى ناگاتە ناۋ ئەۋ جىهانەى ئەۋتيا دەژى... ئىمەش جگە لەۋەى كە دەتوانىن بۇى بگرىن، ھىچى دىكەمان پىناكرىت». نەسرەدىن ئەۋ نئوارىيە دلنابوو كە دەبىت ئەۋ جەنگەلە چۆلبكرىت، دەشىزانى دۋاجار ڤەرەيدون بەتەنھا لەۋ دارستانەدا دەمىنىتەۋە. پەرۋانە پىيوابوو دۋاى ئەۋ پشتهلكردە سامناكى ڤەرىدون لە ھەموو دۋىا، ئەۋ لە ناۋ ئەم دارۋبەردە ترسناكەدا ھىچى نەماۋە بۇى بژى، مىدىاش لەسەر دەڤتەرە سىبىيەكانى دەنوسىت: «خۇشەۋىستى مرد، با بۇ شتىكى تر بگەرپىن». لەرنگاى گەپانەۋەدا نەسرەدىنى بۇنخۇش بەردەۋام

هه سره تبارانه بيريده كرده وه، په روانه ده يگوت: «نه سره ديني بۆنخۆش، ژيان وه كو ئاو يك وايه، هه ر دلۆپي ك كه له بهري ده پوات ده بئيت دلۆپي كي ديكه جيگاي بگريته وه، به لام له م دارستانه دا، ده قيقه كان ده پوات و هيچ شتي نايه ته وه جيگاي... وه رزكان ده پۆن و بۆشاييه كي ترسناك له دواي خويان جيده هيلن، پۆحي ئيمه چين دواي چين ده پوات و سپي تييه كي په ها جيگه ي ده گريته وه»

به ناو درهخت و جهنگل و كه پره فه رامۆشكراو و تي ككشكاوه كاندا ده پويشتن، به ناو ماله قورپن و تليساوه كاندا تيده په رپن، په روانه ده يگوت: «ئاسمان لي ره دا قورستره، بروسكه كان لي ره دا به شي وه يه كي ئاسانتر ئاسمان و زه وي و ئاوه كان دابه شده كن، ژنان به هيمني ده بن به په له يه كي په ش، هيچ شتي كي ش لي ره دا، له م عه رده دا خوي ناگري ت، وشه كان با ده يانبات، په يوه ندييه كان با ده يانبات، خه ونه كان با ده يانبات... به لام بۆ كو ئي؟ كه س نازاني ت».

ئو ئيواره يه نه سره دين هه موو ئو خي له كۆده كاته وه، ده يه وي ت پاستيان پي بلي ت، به لام سه ره تا تابلي ي ده سته پاچه يه، نازاني ت له كو يوه ده ستي بيكات، هه موو هه ست به و غه مگيني و شله ژانه قووله ي نه سره دين ده كن. ئو به ئه سپاي باس له هه له اتني مه عسو مه وه ده كات، ده نگيشي تاييت نا ئوميد تر و تر ساوتر ده بئيت، باس له گر تني مه عسوم ده كات له لايه ن ئيمانداره كانه وه، باس له و كه ژاوه گه وريه ده كات كه به پتوه يه، به هه موويان ده لي ت: «قافله يه كي دري ژ بۆ وي ران كردي ئه م هه واره به پتگاوه يه» پييانده لي ت: «چه ند پۆژي كي تر نابات له و په يژه يه وه و له چه نده ها په يژه ي تره وه پياواني چه ك به ده ست، ده روي شي شم شير وه شين و ژناني ده فژن دي نه خواره وه، ئو كات كات تان ناييت مندا له كات تان بپه رننه وه بۆ ئه و بهر ئاوه كان، كات تان ناييت له و كه مارويه ده رچن كه به دل نيا ييه وه هه موو ئه م خا كه ده ته ني ته وه،

ئەو کات وەکو ئەتکراوێک گوند بە گوند دەتانگێپن، تا دەتانگەپەننە
 شارە گەورەکان، لە مردن و پێسواپیش زیاتر هیچ چارەنوسیکی دیکە
 چاوەڕێتان ناکات. دڵنیا بن کاتیکیش نەماوە بۆ بیرکردنەوە، کاتیکی
 نەماوە بۆ پەشیماڵی، بزانن ئەم عەردەش بستیکی تیا نەماوە، لە هیچ
 جێگایەکی دیکە دووبارە نیشتەجێیەکی تری لەم جۆرە دروستبکەین...
 تەنھا چارە پەرتەوازەبوونیکی خێرایە... پەوینەوێکە وەکو هەور، وەکو
 پەرشبوونەوی چنگێ لێ لە زێخەلانیکیدا. نە کات هەیە، نە زەوی...
 ئەمە ئەو راستیەیکە دەبوایە زووتر بەمانزانیایە، بەلام تەواو...
 ئێستا کە زەنگەکانی ترس لێدەدەن، با بپۆین. شتەکان بپێچنەو و با
 بپۆین، ئەوێ هەلناگیرێت فریبێدەنە ئەو ئاوەو، با ئەم چەمە بیانبات
 بۆ جێگایەکی دوور، لێگەرێن با خانو و کەپرەکان لە جێگای خۆیان
 بن، تەنھا ژێانی خۆتان بدەن بە کۆلتاندا و سەرکەون و بگەرێنەو بۆ
 ناو ئەو دنیایە، با هەریەکەشتان ئاراستەیک بگرن... هەریەکەتان
 پێگایەکی بدۆزێتەو، ئەگەر لە پێگا پرسیان بۆ کوێ دەچن، بڵێن
 بەرەو پووی ئەو کاروانە دەچین کە بەرەو جەنگەلی زیناکەران دەچێت.
 چونکە سەر پێگاکان پێن لەو خەڵکانە دای ئەو کەژاوەیە کە وتون...
 قسەکانی نەسرەدینی بۆنخۆش بە ئەندازەیک هەمووانی شلەژاند کە
 جێتەر جەنگەل بە قیامەت دەچوو. یەکەمین کەس کە لێی نزیکبوو وە
 گۆفەند بوو، گۆفەند ئێستا تەواو لە پیاوێکی ناساغ دەچوو، چاوانی
 پێو لە زەردەخەنە، بەلام لە هەمان کاتدا شیوەی پۆجیکی نەخۆشی
 هەبوو... گۆفەند بە جۆریکی سەیر دەست و قز و بالای دەجولاند،
 هەندێ سات بە پێغەمبەریکی دەکرد و هەندێ ساتیش بە پیاوێکی
 سەرلێشیو و نااسایی. گۆفەند دەیکووت: «لێگەرێن با بمرین... با
 بمرین، من ئێرە بەجێناهیتم، ئێرە دنیایەکی ترە... تۆ بپۆ... بپۆ،
 بە هەموویان بڵێ ئێرە سنووری خاکیکی دیکە، بۆیان نییە پێی

تەيخەن».

نەسرەدینی لەووبەر گۆفەندی تەنھا لە حالەتی وێقاردا بینیبوو، هەتا تورەبوون و گریان و ناوومێدییەکانی وێقاریان تیاوو، بەلام ئەمڕۆ گۆفەند بە جۆریکی سەیر قسەیدەکرد کە جگە لە سیبەری شیتی و سەوداسەری هیچی دی تیانەبوو. نەسرەدین بە ھێمنی دەستی دەخستە سەر شانی ھاوڕێ پۆژانی شار و دەیگوت: «گۆفەند، ئەمە یەکەمجار نییە خەلکی ناچارین واز لە خەونەکانیان بھێنن، ئێمە لە پۆژگاریکی ترسناکدا دەژین، کە مەروڤ دەبێت بتوانێت دەستبەرداری خەونەکانی بێت و بژی، دەبێت فیزیی زانیان لە ناو ئەم ئاگرانەدا، بەرەست لە پشتی بەرەست، ئاودیوبکەین... کە خەونەکان دەکوژین، تەنھا شتێک کە مانای ھەیە ژيان خۆیت، کەرامەتی تاییەتی ژيان و ھەقی تاییەتی مەروڤەکانە لەسەر زیندوویی... ھەندێ قوناغ ھەیە لە مێژووی ئەم ولاتەدا، زیندوویی تیایدا ھەموو شتێک، گرنگ ئەوێ بەریت... ئیستا و لێرەدا گرنگ ئەوێ بەریت... من ھەمیشە بۆ عەشق سووتاوم، بەلام ئەو شەرفەیی کە مەروڤ زیندوویی، شەرفیکی کەم نییە...». گۆفەند لەو خێلە ترساو جیا دەبوو و بەرەو ناو دونیای پەیکەرەکانی خۆی دەپۆیشت، بەرەو ناو زیندەوەرە خورافیەکانی دەپۆیشت، نەسرەدینی بۆنخۆش و دلارامیش لە دوایەو بوون، ئەو دەستی لە کۆترە نارنجییەکانی دەدا و دەیگوت: «ژيان لە جوانی ئەم پەیکەرانی من گرنگتر نییە، ژيان لەم عەشقە گەورانە گەورەتر نییە کە من دەبینم، ژيان لەو شارانە گەورەتر نییە کە لە خەیاڵی مندا ھە... نەسرەدینی بۆنخۆش، ھاوڕێم، پاستی بۆ، ژيان زۆر جار لە ئێمە بچوکتەر... پاستی بۆ، بۆ، بۆ و پێیانبۆ: ژيان لە من بچوکتەر».

گۆفەند ھەک شیت، دارەکی دەستی بەرزەکردووە و دەیگوت: «ژيان لە ئێمە بچوکتەر... ژيان لە من بچوکتەر...». بەناو جەنگەلدا

دەپۆی، خۆی لە پێچاوپێچی پەیکەر و درەخت و تاریکیەکاندا وندەکرد. زوڵمەتی سەرەتاکانی شەو دایدەپۆشی، بەردەوام باسی ئەو عەشقانەی دەکرد کە بە هیچ شتێ فەنانابن، باسی ئەو سۆزە قوللانەی دەکرد کە مرۆف لە پوچی و ئائۆمیدی و پەشبینی پزگاردەکان، دەیگوت: «عەشقیکی ترسێک، عەشقیکی کە خەون نەبینیت، عەشقیکی کە نازانیت چۆن بمیشت، عەشقیکی مردوو. نەسرەدینی بۆنخۆش تۆ بوویت ئەم خاکەت دۆزییەوه، تۆ ئەم خەونەت لە مندا چاند کە بەحرێک خەیاڵاتی لادروستکردم، ئیستا دەتەوێت کێ پزگاریکەیت... ھاوێم، ھەرزیکێ دێژە، ئەم عاشقانەی تۆ ھەموو مردوون، بپۆ... ئیستا بپۆ لاشەی مردووکانەت ھەلبگرە و ئەم دارستانە بەجیبھێلە و دەست لە ھەروێکی من بەردە».

لە ناو کزەیاکانی شەو، دلارام دەیگوت: «گۆفەند من تۆم خۆشەوێت، بۆ مەرگ، بۆ جەھنەم، بۆ عەردی ئیبلیسەکان لەگەڵتدا دیم». گۆفەند قسەیدەکرد و لەنیوان وچانیکی و وچانیکی دیکەدا دلارام دەیگوت: «بەرەو ئاگر، بەرەو زەویەکی کە ھەمووی دپک بیت، تا ناو جەرگەی فەتابوون، تا ئەوسەری دنیا، تا کوتایی ھەموو شتەکان لەگەڵتدا دەمێنەوه».

لە پێچیکێ دارستانیشدا ھەردووکیان دەستیان دەخستە ناو دەستی یەکتەر و دەیانگوت: «مالاوا... مالاوا ئەو ھاوێمان... مالاوا»، ئیدی چیدی کە نەسرەدینی بۆنخۆش کەسیانی نەدەبینییەوه، ئەو بە تەنھا ھەموو ئەو تۆلەپێ باریکانەیی دارستانی دەپشکنی و هیچ دیارنەبوو، کون و قوژبەکانی ئەو چواردەورە دەگەرا بەلام سوودی نەبوو، پێ بە جەنگەل ھاواریدەکرد: «گۆفەند من نامەوێت بمرن، من نامەوێت گوناھی مردنی کەس ھەلبگرم... من پەشیمانم... با پێکەو ھەوێنەدەری». بەلام جگە لە کزە ساردەکانی شەو، جگە لە قەلبەزەیی شەتاوھەکان

هیچ وه لامیکی نه ده بیست، نه سره دین هیته هاواریکرد تا ماندووده بوو. تیده گیشته به تنها دهره قتی نه وه موو تاریکی و بیته نگیه نایه، له گه ل پیاوه کانی دارستان به چنده ها چراوه، ده که وته دواي شویپیکانی گوته ند و دلارام، چن دین ساعات به ه موو ناراسته کاند ده گه پان... نه سره دین له ه موو جیگاهه کیش پر به دارستان هاواریده کرد: «شهره فی زیندویتی، شتیکی ناچیز نیه، گوته ند وهره ده ری». به لام گوته ند وه لامی هیچ هاواریک ناداته وه، نه هاوارده کات و شه و و سه رما و ره شه باکان هاواره کانی ده بن... نه سره دین بو ئیستیک ده وه ستیت و ه سته کات چیدی هاواره کانی ناگه نه جی، ده نگی به شیوه یه کی سه یر په رته بیته وه، حه رفه کانی با ده یانبات. نه سره دین تا نه مرؤ له ته لیسمه کانی نه وه شه وه تیناگات، له نه نینییه قولله کانی ناو پوچی نه وه عاشقانه تیناگات، هه ندئ جار ده لیت: «له وانه یه هوکی نه وه بیت که من هه رگیز خووم عاشق نه بووم.» هه ندئ جاریش هه موو به سه ره هاتی گوته ند به شیوه یه کی سه یر ته فسیرده کات، هه ندئ جار له گه رمای ستودیکه ده ه لده ستیت و ده لیت: «خه ندان، ئیستاکه بیرده که مه وه، ده لیم گوته ند ده بایه وایبکرایه، نه وه به رله وه ی بگاته نه وه ه لدره، لیره، له م شاره ده پوژانی زور رهش و بیتومید ژایابوو... که ئومیدی نه وه ولاته خه یالیه ی عه شقیش په رپیه سه ریه وه، ئیتر پییوابوو که بو هه تاهه تایه هیوایه کی دوزیوه ته وه، ناخر هه ندئ هیوا هه ن، مرؤف چه ند پیریبت، چه ند و ردبینتریبت ناتوانیت ده سته به رداریان بیت. هه ندئ هیوا هه ن له تاعوون کوشنده ترن، من ئیستا ده لیم که گوته ند ده یزانی گه ر واز له و ئومیدانه به نیت، ده بیت پووبه پووی نه وه سپیتی و پوچگه راییه ببیته وه که نه وه کات هه موو عاشقان تیا ده ژیان، پوچییه ک دلنایام گوته ند ناماده بوو به ریت و پووبه پوو ته ماشای نه کات».

ئیستاش کاتیک باسی نه وه شه وه ده کات، به دلته نگی و

په شوکانیکه وه له سەر جیگاگه ی خۆی هه لده ستیت و ده لیت: «خه ندان، من چیم له ده ست هات کردم، نه مده ویست که س له ویدا به دیار مه رگه وه دابنیشیت، من گونا هیکم نه بوو، هه موو دارستان گه رام و دره خت به دره خت هاوارمگرد، به لام کات نه مابوو، شه و تا ده هات دره نگتر و دره نگتر ده بوو، سایه قه یه کی ترسنا کیش به پۆه بوو، ده مزانی گه ر پنگاکان ببه سه وۆل، شه و خیله به ئاسانی له پیچاوپیچی شه و چیا یانه ده ربا زیان نابیت... نا خه ندان گونا هم نه بوو».

شه و شه وه جه نگه ل بوو به خه شرسنانیکی چکۆله، هه موو شتیک توپردایه ناو شه و چه مه توپه یه وه، شه ویش له گه ل شه پۆل و قه لبه زه هاره کانی خۆیدا بردی. دایکه کان له پارچه قوماشی دپاو و بچکۆلانه خیرا به ره له بێنیان بۆ مندا له کانیا ن دروستکرد و له شانی خۆیان به ست، دهنگی هاواری شه و پیاوانه ی که به خه سه ره ته وه خۆیان بۆ سه فه ریکی درێژ له ناو به فردا ئاماده کردبوو له هه موو لایه که وه ده نگیده دایه وه. شه ویکی ساردبوو، به لام تابلینی پوناک. په روانه سات دوا ی سات زیاتر هه ستیده کرد که ده بیته گه ریکی برۆنزی و دره وشانه وه یه کی زیوین له ده وری خۆی دروستده کات، شه و گه رده ی له جه سته ی شه و هه لده ستا، هه موو دره خت و به رد و مه خلوقاتی ده وری خۆی داپۆشیبوو، هیدی هی دیش شه و خیله شه لاه وه ده که و تنه پئی، نه سه ره دین یه که یه که به سه ره هه موواندا ده گه را، باوه شیده کرد به هاو پێکانیدا، پێیده گووتن که ده یاندۆزیته وه و جاریکی دیکه یه کترده بیننه وه، هه ندیکیان له سه ره شانی یه کتری ده گریان و هه ندیکیشیان بییاکانه و بیئاوپردانه وه له هه موو شه و دارستانه له و پرده دارینه بچکۆلانه یه ده په پینه وه و به په یژه که دا سه رده که وتن. په روانه دوا هه مین که س بوو که له جه نگه ل چوو ده ری، تا دوا سات خه ریکی ئامیزکردن بوو به فه ره یدوندا، به لام سوودی نه بوو، دوا هه مین جار له و نیوه شه وه سارده دا، دوا هه مین ماچیکرد، ماچیک

په شه باکان نه فسوونه که یان ده فپاند و له پېچاوپېچې بازنه کانی جهنگه لدا ده یانشارده وه. په روانه ئیدی هیچی نه گووت، په لی میدیای گرت که وهک شیت ته ماشای مانگی ده کرد و خریکی نویسینه وهی هه موو شته کان بوو، وهک شیت به دواى تریفه کان و حه رفه کانددا پایده کرد، وهک شیت به دواى هاواره کان و دیمه نه کان و دهنگی په شه باکاندا ده پویشته. تا دوا ده قیقشه که په روانه پایکیشا و به ره و قه راغی هه لدره که بردی، ده سستی له نویسن هه لته گرت... میدیا له و جه نجالییه دا، کلپه ی له ناو پیاو ه کانددا دوزییه وه، نه و ده یزانی نه وه دوا ه مین شوی یه کتر بینینیانه، به لام پیناچیت کلپه به دریزایی نه و شه وه ترسناکه جاریکیش چیه بیرى له میدیا کرد بیتته وه، نه و بیتته وهی بیر له هیچ بکاته وه، بیده نگ چاوه پوانی سه رکه وتنى ده کرد. شه هلاى خوداناسیش له ناوه پاستى نه و قیامه ته دا، به خوی و قورثانه که یه وه هه میشه هاواری له خودا ده کرد، یه که یه که به سه ر عاشقه کانه وه ده گه پا و ده یگووت: «نه مشه و شه وی خودایه ... شه وی زه بره کوشنده کانی نه وه، تۆبه بکه ن... ده بیت تۆبه بکه ن... نه مشه و شه وی دابه زینى نوره ... شه وی تۆله یه ...».

په روانه تا زیاتر گوئی له و هاوارانه ده بوو، زیاتر ده ترسا و ده بووه گهرد، میدیاش زیاتر سه بیرى نه و وه حشه ته له نا کاوه ی چاوانى کلپه ی ده کرد که به ته نها سه بیرى ئاسمان و نه ستیره و لیواری نه و خه رهنده ی ده کرد، شه هلا تا سه رده که وت، تا دهنگی له ئاسمانى نه و جهنگه لدا تا و ابوو، هر ناوی خودای ده گووته وه، کلپه ش له ئیستیکدا بیتته وهی ناوپ له هیچ بداته وه، بیتته وهی دوا جار هه تا وه کو غه شقیکی مردووش ته ماشای میدیا بکات، سه رده که وته سه ر نه و په یژه یه و زولمه تی ئاسمانه به رزه کان هه لیانده کیشا و تا نه به د میدیای به بوشاییه کی سارد و تاریک ده سپارد. نه وانه ی له و شه وه دا پشتر به په یژه که دا سه رده که وتن و ده گیشته سه ره وه، بیتته وهی چاوه پوانی هیچ بکه ن

پێگایەکیان هەڵدەبژارد و دەپۆشتن. بەجۆری کە میدیا و پەروانە و بۆنخۆش گەیشتنە سەرەووە کەسیان نەبینی... میدیا تا ئێوە کاتەش باوەپی وابوو کۆپە لەسەرەووە لەبەردەم پەیزەکەدا چاوەپوانیدەکات، بەلام کە سەرکەوتن کەس لەوێ نەبوو... بۆشاییەکی گەورە، بایەکی سارد کە لەوێرد و پێدەشت و چیاانە هەڵیدەکرد پێشوازیکردن، بە هەموو لایەکدا پوانیان، بەلام وەک ئێوەی شەو و سەرما و هەورە سببیە لەناکاوەکان ئێوە خێڵەیان قووتداییت، لە هیچ لایەکەووە نیشانە و ئاسەواری مۆفێک دیارنەبوو. بێدەنگییەکی سامناکیش بۆی بەسەر ئێوە چیا و خەرەندانەدا کێشابوو، نەسرەدین دەستەپاچە بەدیار ئێوە دوو ئافرەتەووە وەستا، یەکیکیان تەماشای مانگی دەکرد و یەکیکیان بەئەندازەیەک هێمن بوو، پێدەچوو مردبیت. نەسرەدین دەیگوت: دەبیت هەموو شەو بەپێی برۆین، دەبیت دۆعابکەین بەر لە خۆرەلەهاتن بگەینە ئاوەداننێک. پەروانە بە بێدەنگ و بۆ دواچار لە لیواری ئێوە هەڵدێردا دەووەستا، سەیری ئێوە تاریکیە هەزار بە هەزارە ی دەکرد کە فەرەیدونی مەلەک لەبنیدا، لە خاکە بەرین و بێکۆتاییەکانی کۆتاییدا، درێژە بە سەفەرەکانی خۆیدەدا. دوا نیگای لەو زۆلمەتە قوولە دەگرت کە هێزێکی وەک گێژەن بەرەو ئێوە پایدەکێشایەووە، بەلام فەریوی پێگاگان، زەنگی تەلیسمە دوورەکانی ئێوە چیاانە، شەهوەتی گۆپینی شوین و کاتەکان، سەرلەنوێ پەروانەیان دەفراند و دەیانخستەووە سەر پێگا. نەسرەدین دەترسا کە هیچ یەک لەم دوو مەخلوقە لاوازه بەرگە ی گەردەلوولی ناوگەروی دەربەندەکان و گێژاوه ساردەکانی شەو نەگرن. لە پێگا بەردەوام باسی مائی ئێوە پیرەمێردە ی بۆ دەکردن، کە ئێگەر خێرا بپۆن دەمەویەیان دەگەنە بەرقاپیان، دەیگوت: «پیرەمێردیکی سەیرە، خولیای ئێوەیە خەڵکانی هەلەتوو دالەبدات، ئیدی بەلایەووە گرنگ نییە لەبەرچی هەلەتوون، لەبەر عەشق یان لەبەر سیاسەت، یان

له بهر گونا می دیکه». پټنه ده چوو هیچ یهک له و دوو کچه گوټیان له قسه کانی «بوټخوټ» بټت، میدیا دهفته ره کانی خوئی له سه رپوټشیکی سپییه وه پټچابوو و به شه رمو وه سهیری ئه و پیاوهی ده کرد که له م شه ودا به ناو جه نگه ل و کټلگه و تاریکیدا ده ببردن.

شه و بټشه رمانه درټژده بوه وه، پټگاگان به جوټیکی بټمانا بوئی وه رټیکی نه ناسراویان لټده هات، کاتی ئه و سئ غه ربه یه ش به لای پروه که خه و تووه کاندایه پټه پټین، شټی مردنټیکی کوتوپر له سه رگه لا غه مگینه کانیان ده نیشته ... نه سه رده ین هه ستیده کرد هه ندئ جار په روانه ده گری و هه ندئ جار بټده نگ ده بټت، به لای کټلگه ی ئیجگار فراوان و کراوه دا ده پوټیشن که جگه له هه ستیکی سارد به مه ودا بټسنوو و به رینه کانی شه و، هیچ شټیکی دی له پوټدا دروستنه ده کردن، به هه ورزی به رزدا سه رده که وتن که هټشتا نرکه ی ماندوټی هه موو پټیواره کانی پټشتری هه لگرتبوو، له سه ر بلنډاییه کانی ش هه ستیان به قورسایی ناسمان ده کرد له سه ر نه ستویان. ئه و دوو کچه به شیوه یه کی ترسناک له و هه و و ناسمان و پټگایانه ده ترسان، هه رچه ند هه ردووکیان کچی شه و و شه ونخونییه درټژه کان بوون، به لام ئیستا به و جیهانه ناموټوون، بوئی ئه و گه لایانه ی له نابینه یی به ردی چیاکاندا مردبوون، سیبه ری له نا کاوی تاشه به رده سه راسیمه کان، پشووی کوشنده ی زوټمه ت له قه راغ گومیچه کانی پاییزدا، بو ئه وان کوشنده بوو. له ساتیکدا ئیدی ئولفه تی خوټیان له گه ل هه موو شته کاندایه دټپاندبوو... سه رما و کزه ی باکانیش ئیدی تهحه مولنه ده کران.

په روانه هیچی نه ده گووت. نه سه رده ین که له هه مووان زیاتر ئه و پوچییه ی ده بیینی که شه و هه نگاو به هه نگاو له گه ل خوټیدا ده بټینا، وه کو ئه وان هه سته ی به جووتبوونه وه ی جه مسه ره کانی سه فه ریکی نه ینی ده کرد له پوټیدا، هه سته ی به مردن و ساردبوونه وه ی ناگرکی گه وره

ده‌کرد له دلیدا، تا ده‌هاتیش ئاشکراکردنی زیاتر و زیاتری شه‌و بۆ
فیتنه‌کانی له‌شی خۆی، پۆحی نه‌سره‌دینی پتر له‌ خۆله‌میشی ئه‌و
زه‌مانه‌ ئاگا‌دارده‌کرده‌وه‌ که‌ هه‌مووان تیا ده‌خنکێن. هه‌ندێ جار به‌
خێزایی گومان به‌سه‌ر به‌رده‌لان و پێده‌شت. و پێگا کوتراوه‌کانی زولمه‌تدا
ده‌پۆیشن، هه‌ندێ جاریش به‌ هێمنی مه‌رگ هه‌نگاوایانده‌نا. نه‌سره‌دین
تیشکێکی برونزی ده‌بینی له‌ په‌روانه‌ هه‌لده‌ستا، تیشکێکی مه‌يله‌و
زێړین، تیشکێک دره‌وشانه‌وه‌یه‌کی سه‌یری ده‌به‌خشی به‌ پاشماوه‌ی
به‌فری شه‌وه‌کانی پێشوو... که‌س هه‌چی نه‌ده‌گوت، نه‌سره‌دین ده‌یزانی
ئه‌مه‌و شه‌وی گۆرانیکی گه‌وره‌یه‌، له‌ قوولایی پۆحیدا ته‌نها بیری
له‌ چیرۆکی ئه‌و وه‌رزانه‌ی دوا‌یی ده‌کرده‌وه‌، بیری له‌ وه‌سه‌باخانه‌
ده‌کرده‌وه‌ که‌ بۆ عه‌شق دانرا، بیری له‌ خولیاکانی خۆی ده‌کرده‌وه‌ بۆ
ئاسانه‌کردنی ده‌رده‌کانی ئه‌فین، له‌ قوولایی پۆحیدا ده‌نگێک پێده‌گوت:
«تۆ پۆحی خۆت به‌ هه‌ندێ شته‌وه‌ به‌سته‌وه‌ که‌ هه‌رگیز تێیان
نه‌گه‌یشتیت، هه‌رگیز...». ئا‌وپێ له‌ دوو جه‌سته‌ تێکشکاوه‌ی دوا‌ی
خۆی ده‌دایه‌وه‌ و هه‌ستیده‌کرد هه‌ردووکیان قوربانی یارییه‌کی سه‌یرین
که‌ ئه‌و له‌ ناو خه‌یالات و خولیا‌ی خۆیدا دا‌یمه‌زاندوه‌، ئه‌و هه‌رگیز
بیری له‌وه‌ نه‌کردبووه‌وه‌ که‌ ده‌ره‌نجامی ئه‌و هیوا‌یانه‌ی خۆی به‌و جه‌وره‌
ترسناک له‌سه‌ر چاره‌نوسی مرۆفه‌کان بشکێته‌وه‌... هه‌مان ئه‌و ده‌نگه‌ش
پێده‌گوت: «تۆ ده‌بایه‌ به‌ قوولای له‌ دنیا تێبگه‌یت ئینجا خه‌ون
بینیت».

نژیکى دهمه و به بیان دنیا هم مووى دهبوو به سهوّل، هه ندئ جار میدیا به ستهى دهفته ره گانى لیده که وت، هه ندئ جاریش په روانه له نیاوان حه قیقه ت و تارمايى بووندا ونده بوو. نه سره دین هه ستیده کرد، هیژیک هاتنى به ره به بیان دوا ده خات... ئه وه ریتمه سهیرانه ش که ده یا ن بیری پیژده چوو نو قمبوونیکی ئه زه لى له شه ودا نو قمبووین، نه سره دین ئه مرۆ

دەلێت: «بەدرژایی ئەو شەووە پەروانە تەنھا یەک پەرسیاڕیکرد، ئەویش ئەوەبوو: نەسەرەدینی بۆنخۆش، دەبێت زەویەکی باشتەرەبێت، ولاتیکی باشتەرەبێت ئێمە بۆی بچین؟...». نەسەرەدین، نەیدەزانی چی وەلامی پەروانە بداتەو. هەندێ جار بۆئەوێ بێدەنگی دوور و درێژی شەو و سڕوشت و زیندەوەرە خەوتووێکانی گەردون بشکێنێت، دەیگوت: خێراکەن، بەرلەبیان، دەبێت بگەینە جیگایەکی دی و شوێنیکتان بۆ بدۆزمەو. هەندێ جارێش بە غەمەو دەیگوت: موخابن کە ئەمشەو هیچ هەواریکمان نەبینی، ئەگەر هاوین بایە، لەوانەبوو چەندەها پەشمالی مالانی کۆچەر بگەوتباناوە سەر پێگامان. بەلام نەسەرەدین هەستیدەکرد قسەکانی بێدەنگی و تەنهای و گۆشەگیری خۆیی و ئەو کێژانەش قوولتەدەکاتەو. خۆی خێراتر لەو دونیای دەرووێری تێدەگەشت، کە قسەکانی چەند مایل بە مردن و پوچپین، کە پستەکانی چەندە زوو مانا و سەنگی خۆیان دەدۆڕێن. دواجار شەو بەرەو کۆتاییهاتن دەکشێ، نەسەرەدین دەیبینی کە کشانی شەو لەو خێراترە کە چاوەپوانیدەکرد، لەناکاو وەکو هەلبوونی چرایەک جیهان پوناکدەبوووە... پوناکییەک خەمی ناو پۆحی خۆیان و ناو سڕوشتی دەیان جار قوولتەدەکردەو. بەر لە خۆرەلاتن گەیشتنە ئاوەدانییەکی بچوک و دۆردەست لە ناو چیاکاندا، سێ کەسی نامۆبوون بەو هەریمە، نەسەرەدین پێشتر چەند جارێک هاتبوووە ئەم گوندە، بەلام بۆ ماوێکی درێژ تیا نەمابوووە، ئەو بەیانییەش دیەنی ئەو پیاوێ کە بە تەنگێکی سەیر و زەردەخەنەییکی ژنانەو لەو گوندەدا لەگەڵ دوو کێژی ماندوودا دەرکەوت، سەرنجی ئەو نوێژکەرانە پراکێشا، کە هەندیکیان هێشتا سەرمای حەوزەکانی و سڵدەرکردن لە لەشیاندا بوو، نەسەرەدین بێتەوێ سەیری کەس بکات، بێتەوێ لە کەس پەرسێت، بەرەو مائی پیر موسای خەزاناس پۆشیشت، ئەو پیرەمێردە کە پێیان دەگوت: «دالەدەری شەیتانەکان». ئەو لە

کونه وه به وه ناسرابوو به رامبر پاره یه کی که م، خه لکانی هه لتهاتوو و گومان لیکراو له پشتیریکی چوارگوشه دا هه شارده دات، به لام سالانیکي دوور و دریژیوو، به هوی ترس و وه حشه ته کانی دونه او وه وازی له و کاره هینابوو... له وکاته وهی که شه پی نیتوان گروپه سیاسیه کان بوو یوو به شه پی به کدی قرانکردن، گوردانه کانی سوپا بوو یوون به تیپی دپنده ی ویرانکردن و قه لاجوکردنی مړوڅ، دینداره کان یاسا کانی شه ریه تیان پراوپر به سر گونا هباران و زیناکه راندا ده چه سپاند، نیدی پیرموسای خه زانناس، که سی له خوی نه ده گرت، به لام نه سره دین هیشتا باوه پی نوری به دلگه وره یی نه و پیره پیاوه نورانییه هه بوو. نه وان ده من له مه و به له شار یه کتریان ناسیوو، یه کترناسینه که شیان ده گه رایه وه بو نه و پوژه ی پیرموسا به خوی و که وا و سه لته یه کی دریژه وه خوی کرد به ستودیو که ی نه سره دینی بو نخو شدا. سه ردانیک وینه یه کی فوتوگرافی نور قه شهنکی لیکه و ته وه، که دواتر له پیش جامخانه ی ستودیو که دا جیگیروو، وینه که به نه دازه یه ک هه بیته و سیجری نه و پیره پیاوه ی ده رده خست، که تا سالانیکي دوور و دریژ سه رنجی هه موو نه و پریوارانه ی راده کیشتا که پوژانه به و شه قامه دا هاتو چو یانده کرد. دواتریش هر نه و وینه یه پیرموسای گوپی بو که سایه تییه کی ناسراو، پیرموسا له و کاته وه هستی به قه رزارباریه کی قولده کرد بو نه و په سمچییه. کاتیکیش نه سره دین هاته شاخ، هه ندیجار دوور به دوور نامه یان ده گوپییه وه، نه سره دین له سه فهره دریژه کانیشیدا به دوا ی عاشقان و حکایه ته کانیندا چه ند جاریک و به پریواری چوو بووه مالی خه زانناس، نه و پیره میترده ی له پوژانی هه رزه کاریدا جاریک له جاران له ناوه پاستی جوانترین به هاری نه و زه مانده دا پیشبینی هاتنی پایزکی کوتوپری کردبوو، پایزیک که له نا کاو یه ک له دوا ی یه کی وه رزه کانی تیکد ابوو، هر له وه شه وه نازناوی خه زانناسی پیپرابوو.

ئەو بەیانىيە خەزانىاس بە بۆنخۆشى گووت: «ئەسرەدىن، ئەوئەى
 مەن لەداىكبوم، وەرزى وەكو ئەم وەرزە ترسناك و پەشم نەبىنىو،
 بەلام بۆنخۆش ھىندە قەرزارى تۆم ناتوانم ھىچ داوايەكت بۆ جىيەجى
 نەكەم... ئەمە جگە لەوئەى كە ئەم دوو زەغىفە دەبىت لە شوئىنكدا
 بەوئىنەو... بەلام دلنبايە، مەن لە گوندىكدا دەژىم پياوانى پاك و
 دلگەورەى تيا نازى، مۆفەكان ئەمۆ لىبوردىن جارانبايە نىيە، زۆرىشيان
 مەن وەكو حەشاردەرى دز و شىوئى و شەيتانەكان تەماشادەكەن،
 لەبەرئەو گەر دەزانى مەترسى تيايە، بەرلەوئەى كار لە كار بترازىت،
 شوئىنكى باشتريان بۆ سۆراغكە... ئىستاش مەن ئەو تەنھا ژوورە
 بچكۆلانەم ھەيە، بېرۆن و بەوئىنەو».

ئەسرەدىن ئەو پۆزە بە كەيفىكى مەدالانەو لەو مائە ھاتەدەرى، دواى
 ئەو شەو ترسناكە، ئىستا دلخۆش بوو كە پەناگايەكى بۆ ئەو دوو
 كچە تەنبايە پەيداكرەو، بېرىدايوو كە بگەپتەو و دواى چارەنوسى
 عاشقەكانى دىكە بگەوئىت... بگەپتەو و گەر فرىاكەوت سەرلەنوئ
 دابەزىتەو بۆ عەشقستان و ھەولئىكى دىكە لەگەل گۆفەند و فەرەيدونى
 ھەلەك بەدات، بېرۆت و لەو گوندە بەرزەى كە تيا دەژى كەشكۆلەكەى
 ھەلگەرىت... ئەو بەيانىيە دەيزانى پىگايەكى زۆر درىژى لەبەردەمدايە،
 بەناو باغ و باغات و پەلە چنارە بەرزەكاندا تىپەپى، لەوئەرى گوند
 نەخشەى سەفەرىكى درىژى لەخەيالى خۆيدا كىشابوو... سەفەرىك
 چيا بە چيا، پەروانە و مەديا بەرەو ولاتىكى دىكە بفرىنئىت و لەوئە
 پەروانەى كىشەرىكى تر و دونبايەكى تريان بكات... نەخشەيك ھەرگىز
 سەرىنەگرت.

ئەو بەيانىيەش پەروانە و مەديا، وەكو دوو تارمايى، وەكو دوو
 پۆلەبەر كە بۆنى شەو لە لەش و ھەناسە و جلەكانيان ھەلدەستا، لەو
 ژوورەدا، بەرامبەر يەكتەرى وەستان، مەديا بەستەى دەفترەكانى خستە

تاقیکه وه، پروانه ش که گرمای به یانی که میک خاویکردبووه وه، به
 ئارامی له سهر لبادیکی دریژ پاکشا... پاش که میک له بیدهنگی قوول،
 پاش که میک له تیڤامان له کۆله که گهره کانی بنمیچه که، ههردوکیان
 خهویان لیکهوت... خهویک که له خهونی نه و که سانه دهچوو،
 که چاوه پوانی مهرگ ده کهن... ئارام و بیتروسکه و بیتومید... له
 جیگایه کی سپیشه وه، له شه قامیکی دووریشه وه، له قوولایی جهنگه ل و
 چیاکانه وه، له پاسته پښگای شاره کانه وه، مهرگ به هیمنییه کی سهیر، به
 له سه ره خۆیی شاعیری که له نابه یانی باغه کاندای، به ره و نه و ژووره بچکولانه یه
 ده مات، هاتنیک هه موو ده یانبینی، هه موو هه ستیان پیده کرد، هه موو
 گوئیان له چه کانی بوو، که سیش هیچی له ئیقاعی ژبانی خۆی
 نه گوپی، که سیش پینه گووت: نه ی مهرگ، لیتره وه مه یه و له پښگایه کی
 دیکه وه بهرۆ.

ئەو شەو ە زەينەبى كۆيستانى منى بانگكرد و دەريارەى خەندەكانم
پرسيارىكرد، گووتى: «مەرج نىيە خەندەكانت بە حوكمى قولبۆونەو ەى
ئيمانەت، بە حوكمى ترس لە خودا بە حوكمى پێزلە شتە موبارەكەكان
و نبوويەت...». من دەمزانى كە غەم و تورپەيى خەندەكانمى كوشتو ە،
هەستەدەكرد بۆ يەكەمجارە لە زيانەدا بەو جۆرە تورپەم، لەگەڵ ئەو ەشدا
كە زەينەب بانگىكردم و گومانى خۆى دەرەق بەو پوخسارە تازەيەم
خستەپوو، هېچم نەدركاند، هيتەندە نەبێت گووتم: «سووتانى لەيلا
هەموومانى پەريشانكردو ە... لە دواى ئەو شەو ەو ە، هەستەدەكەم هەموومان
گوراپوين». دلنيام زەينەب خۆشى ئەو پاستىيەى دەزانى، خۆيشى
لە جاران نا ئارامتر و توندترىو لەگەڵماندا، هەندىجار كە قسەيدەكرد
دەستەكانى دەلەرزىن، لىوانيشى پەشيوى و نا ئارامىيەكى سەريان
پتو ەديارىو... زۆريەى بەيانىيەكان بەر لە هېچ قسەيەك، هاوارىدەكرد:
«ئىو ە چىن؟ چ جنۆكەيەك لەسەرتاندايە، چ ئىبليسيك پەگى لە دەرونتاندا
داكووتاو ە؟». بەلام من قسەكانى زەينەب، ئازاريان نەدەدام، فەتانهيش
و ەكو ەميشە هېچ ەپەشەيەكى ئەو نەيدەترساند، ئەو بەردەوام بىرى
لە پنگاى پتچاوپتچ دەكردەو ە، بۆ خۆ لادان لە فەرمانەكانى زەينەب. لەو
نۆو ەندەدا هاوشان بە زيادبوونى ترس و تورپەيىەكان، ئەو پەپولە پاستى
و خەيالئانەى دەمانخستە ناو كتيبەكانەو ە بەردەوام لە زيادبووندا بوون...

زۆرچار گەر په پوله‌ی پاسته‌قینه‌مان نه‌دۆزبایه‌ته‌وه، فه‌تانه‌ توانای هه‌بوو که په‌پوله‌ی خه‌یالی دروستبکات، په‌پوله‌ی خه‌یالی که ته‌نها من و ئه‌و ده‌مانبینی، ئه‌وه‌ش ته‌نها تروسکایی ژيانمان بوو. له‌ولاتره‌وه جگه‌ له‌ توپه‌بوون و هه‌لچوونه‌ له‌ناکاوه‌کانی زه‌ینه‌بی کوستان، ژماره‌ی وانه‌کان و ئه‌رکه‌ سه‌خته‌کانی سه‌رشانمان به‌رده‌وام له‌ زیاده‌بووندابوون، پۆژانه جگه‌ له‌ فاسیله‌ دوور و درێژه‌کانی عیبادت، ده‌بایه‌ درێژه‌بده‌ین به‌ خه‌تمکردنی ئایه‌ته‌کان و له‌به‌رکردنی وته‌کانی پێغه‌مبه‌ر و خوێندنه‌وه‌ی ژيانی ئه‌سحابه‌کان... وه‌سواسی خوشتن و ده‌ستخۆژگرتن و داوینپاکیش شه‌و دوا‌ی شه‌و ده‌بووه‌ ده‌ردیکی کوشنده‌تر و نااساییت‌ر. من له‌ هه‌ندیک له‌و شه‌وانه‌دا، زووتر له‌واده‌ی خۆی به‌ فه‌تانه‌م ده‌گوت: «فه‌تانه‌، بۆئه‌وه‌ی هه‌مووشتن له‌یادکه‌م چیرۆکی میدیای غه‌مگین و مانگم بۆ بگێره‌وه‌». فه‌تانه‌ به‌ هه‌مان ئه‌و ده‌نگه‌ سه‌راباوییه‌ی خۆی، ده‌یگوت: «میدیای غه‌مگین، له‌ مندالییه‌وه‌، له‌و پۆژه‌ی که له‌دایکبوو، حه‌زی له‌ مانگ بوو، هه‌ر شه‌ویک مانگ دیاربووایه‌، ده‌بایه‌ میدیا بیبینیت، به‌جۆریکیش عاشقانه‌ له‌ مانگ وردده‌بووه‌وه‌، که دواتر پزیشکه‌کان به‌ باوکمیان گوت: هۆی قسه‌نه‌کردنی ده‌گه‌پۆته‌وه‌ بۆ ئه‌وه‌ی که میدیا ده‌زانیت ناتوانیت له‌گه‌ڵ مانگدا قسه‌بکات، ده‌زانیت هه‌رگیز ده‌نگی به‌ مانگ ناگات... له‌به‌رئه‌وه‌ به‌ بێده‌نگی درێژه‌ به‌ عه‌شقی خۆی ده‌دا».

من هه‌موو شه‌ویک به‌رله‌وه‌ی فه‌تانه‌ چیرۆکه‌که‌ی ته‌واوبکات خه‌وم لێده‌که‌وت، فه‌تانه‌ خۆشی به‌ ئارامی بێده‌نگده‌بوو و هێدی هێدی ده‌خه‌وت. به‌لام من شه‌وانه‌ پاش چه‌ند سه‌عاتیک پاده‌چله‌کیم و ترپه‌ی پێی ئه‌و پیاوه‌ نه‌بینراوه‌ی ناو تاریکی به‌ره‌و ده‌هلێزه‌ بێده‌نگه‌کانی قوتابخانه‌ی پاده‌کیشام. له‌ دوا‌ی سووتانی له‌یلاوه‌ هه‌ندیچار ئه‌و پیاوه‌ کامه‌رانی گه‌وره‌ و هه‌ندیچاریش وه‌پزیه‌کی بیسنووری له‌ پۆحمدا ده‌سازاند، هه‌ندی شه‌و ده‌پارامه‌وه‌ که زووتر بگه‌مه‌ ناو دونیای باغه‌ په‌یخانه‌کانی ئه‌و، که

له و زولمه ته دا ته نها بۆنه سىحراوييه كهى مه ستيده كردم، هه ندى شه و يش هه ستمده كرد، ئه و پياوه مايهى به دبختيه كانى منه، له و شه وانه دا ده مگوت: «ئهى تارمايى به د، ئهى تارمايى بئنا و نيشان، برۆ و جار يكي تر مه گه پتوه ئه م قوتا بخانه يه، ئيره جيگاي تو نيه، تيده گه يت ئهى گه مره، ئيره شويني تو نيه».

هه ر له و شه وانه دا، له و شه وانه دا كه هه ستمده كرد پۆحم له ناو چهنده ها هيز و چهنده ها خه ون و چهنده ها ترسدا دابه شبوه، ده نكيك له پۆحمدا پتيده گوتم كه ده بيت ليره به دواوه ئه و يارييه بكه م كه پيشتر هه موو موفه كانى دى كرديانه، گه مه يك بكه م تا پاشماوه كانى ئه و مه خلوقةى كه پتيانده گوت خه ندان له به حرى ئه و هه موو ترس و خه وانه پزگاريكه م، به لام پتده چوو زه ينه ب هه موو ئه و بير و تيفكرينه تازانه م بخوينتته وه. ئه و ده يزاني ئيستا له برى ئه و خه نده كوژراوانه ي سه رسيمام، توپه ييه كى گه وده په رپوه ته ناو پۆحم، به لام له ترسى ئه و چاوه پرگومانانه ي ئه و يش ئارام نه بوو. تاده هات زياتر هه زم به خۆشاردنه وه ده كرد، پتر خولياى و نكردى پوخسارى پاسته قينه ي خۆم ده كه وته سه رم، كه ئه و كات لاي زه ينه بى كوستانى هيشتا پوخساريكى شه يتانى بوو. شه وان له تاريكييه كه دا هه ولمده دا جوړه نيگا و پوانينيكي ديكه بو خۆم داتاشم، ده مويست پوخساريكى نوئ دروستبكه م، سيمايه ك هيند ساويلكانه نه بيت ته نها به نيگايه ك هه مووشتن ئاشكرا بكات. تا خواستى خۆشاردنه وم زياتر گه وده بوويه، زياتر ده ترسام، تا زياتر يش بترسامايه، زياتر توپه ده بووم. ئه و پۆژانه فه تانه به رده وام ده چپاند به گويمدا كه توپه ييه كانم ده رنه خه م، كه ده موچاوى پاسته قينه ي خۆم له ژيتر ته ميكي سبى و ساردوسپدا داپۆشم، هه ر ئه و يش فيري كردم به وريايى و له سه ره خويى سه ردانه و ينم و برۆم، فيري كردم كه هه نكاوه كانم وادابنيم كه ترسى خودايان تيا ببينزته وه. پاش ماوه يه كى كه م له

مه شق و خۆماندووکردن بۆ دووباره دروستکردنهوهی خۆم به جۆریک بېم به گیانیکی دوو سیما و دوو پهنګ، فیزیووم پیک بېم و پیک بگه پیمهوه، بیتیهوهی نهو فزول په پاسته قینهی ناو پۆم له چاوانمدا ده ربکه ویت... نهو مه شقه دوور و دریزانهی بهر ناوینه چکوله کهی فه تانه فیزیکردم، شیوه له پۆم جیا بکه مهوه، به لام ده بایه به دهوری گومانه کوشنده کانی زهینه ب دا پیچ بکه مهوه، که پۆزانه چند سه عاتیک له سه ره هیاوهی شه هوه ته کانمان قسهیده کرد، له سه ره دهنگه دهنگی شه هوه ته کانمان له قوبه ی به تالی جهسته ماندا ده دوا. من شه وانه هه موو فه نتازیاکانی خۆم به کارده میتا بۆنه وهی خهونی نهوتو دروست بکه م که چیدی زهینه ب گومانی لینه کات، سه ره تا خه و نه کانم ته و او خالی کرده وه له پیاوان، چه ندین پۆز له سه ریه ک ده مگوت و ده مگوت هوه، چیت ره وه ک جاران خه ون به پیاوانه وه نابینم و له بری نه وان که وتمه دروستکردنی جانه وهی خه یالی، که وتمه گتپانه وهی خهونی سهیر سهیر له سه ره پشیلهی فره سه ره، گوربه ی سوور و ناگراوی، نه زدیهای پیکه وه نووساو، بۆی بالدار، پاساری گه وره که له سه ره سه ران هیلانه ده کهن، به لام زهینه ب به گومانیکی قولت ره وه ده یروانی و ده یگوت: «زۆرجار شه هوه ته کان شیوه ی خویان ده گۆپن بۆ شیوه ی جانه وه ره، موسیبه تی شه هوه ته کانی تۆش نه وه یه شیوه یه کی دیاریکراویان نییه، من دلنیا م نه و جانه وه رانه ش جگه له جۆریکی تری شه هوه ته کانت، هیچی تر نین».

دواتر خه و نه کانم پریده کرد له گول و باغ و سه وزی و دره خت و تافکه، به لام زهینه ب به هه مان گومانه وه سه یریده کردم و ده یگوت: «نه م مه مله که ته جوانانه چیده کهن له خه و نه کانتدا... پیمبلتی تۆ تا ئیستا هیچ نرخیکی تایبه ت بۆ جوانی داده نییت یان نه؟». نه و کاتانه سه رم لیده شتوا و نه مده زانی چی بلیم... ده بایه خه و نه کانم ئالۆزتر و تیکچرۆوتر بکه م، تا نه و به ئاسانی تیان نه گات. فه تانه یه که مین که س بوو نه و

ده‌رگایه‌ی بۆ دۆزیمه‌وه که دواتر بووه مایه‌ی هه‌موو ئه‌و پڕوداوه سه‌یر و سه‌مه‌رانه‌ی پڕویاندا. فه‌تانه ئیواره‌یه‌ک له‌به‌ر ده‌ستشۆره‌که‌دا گروتی: «باشترین شت ئه‌وه‌یه‌ خه‌ونی ئه‌وتۆ ببینین که ته‌فسیره‌نه‌گرێت، خه‌ونێک که له‌ کتییی ته‌فسیره‌کانی ئه‌ودا نه‌بی‌ت». چه‌ندین پۆژ له‌ کتیبخانه‌که‌دا ئیواران که‌وتینه‌ ته‌ماشاکردنی هه‌موو ئه‌و کتیبانه‌ی له‌سه‌ر ته‌فسیری خه‌ون هه‌بوون، من ده‌مزان‌ی زه‌ینه‌ب هه‌ندی له‌و کتیبانه‌ی له‌ ژووره‌که‌ی خۆیدا پاراستوه‌ و به‌رده‌وام ده‌یانخوینێته‌وه‌. من ئه‌و کات زۆر خراب و نیوه‌یی له‌و کتیبانه‌ تیده‌گه‌یشتم، به‌لام فه‌تانه هه‌میشه‌ یاری به‌ چه‌مکی له‌چه‌که‌ په‌شه‌که‌ی ده‌کرد و ده‌یگوت: «خه‌ندان من له‌ هه‌مووی تیده‌گه‌م... له‌ هه‌مووی». فه‌تانه وه‌کو عاده‌تیکی به‌د و مندالانه‌ی خۆی به‌رده‌وام خه‌تی به‌ژێر ئه‌و دێرانه‌دا ده‌هێنا که به‌لایه‌وه‌ گرنگیوون، ماوه‌یه‌ک دوا‌ی ئه‌وه فه‌تانه له‌ یه‌کێ له‌ به‌یانیه‌کاندا خه‌ونێکی گێڤایه‌وه‌ که بۆ یه‌که‌مجار زه‌ینه‌بی تووشی گومانکرد... فه‌تانه به‌ ده‌نگیکی ئه‌وتۆ که ئه‌فسون و سه‌رسامی بجوڵینێت، ده‌یگوت: «من خه‌ونم به‌ په‌تی سێداره‌یه‌که‌وه‌ بینیه‌وه‌، چه‌نده‌ها په‌پوله‌ی په‌نگاوپه‌نگ به‌سه‌ریه‌وه‌ نیشته‌وونه‌ته‌وه‌». ئه‌و پۆژه زه‌ینه‌ب چه‌ندین جار ئه‌و خه‌ونه‌ی به‌ فه‌تانه گێڤایه‌وه‌، به‌وه‌دا که فه‌تانه له‌و کچانه‌ نه‌بوو به‌ئاسانی سه‌ری لێ تیکبجێت ده‌یتوانی که کۆی دیمه‌نه‌که‌ له‌شیوه‌ی خه‌ونێکدا بگێڕێته‌وه‌.... من چه‌ند پۆژێک دوا‌ی ئه‌وه‌ خه‌ونێکی ترم بۆ گێڤایه‌وه‌ که پتر شه‌په‌زه‌یکرد، باسی فولکه‌یه‌کی خالیم بۆ کرد که به‌فر به‌سه‌ریدا ده‌بارێت و دوا‌ی ئه‌وه‌ خۆر هه‌لده‌کات، به‌فر ده‌بارێت و خۆر هه‌لده‌کاته‌وه‌، ده‌مگوت: له‌ناکاو فولکه‌که‌ پڕده‌بوو له‌ بالنده‌ و پێیواران و له‌ناکاو ده‌بوو به‌ چۆله‌وانیه‌کی گه‌وره‌. پێده‌چوو ئه‌و جوړه‌ خه‌وانه‌ به‌ خه‌یاڵه‌کانی زه‌ینه‌ب سه‌یری‌ی‌ت که هه‌موو شته‌کانی به‌ دابه‌شکردنی سه‌یر له‌نیوان شه‌یتان و فریشته‌ یان شه‌هوه‌ت و پاکیدا دابه‌شکردبوو. لێی پرسیم: «ئه‌و فولکه‌یه‌ فواره‌ی تیا‌بوو؟». گوتم:

«نا، هیچی تیا نەبوو». ئەو سەرەتای سەرلەتتیکچوونە گەرەکانی ئەو بوو کە بە ئاسانی قەبوڵی نەدەکرد، بەوەدا ئەو لەوەیەر لەو جۆرە خەونانەیی نەبینیبوو، بەوەدا کە ئەو باوەپی نەدەکرد مرۆف لەمجۆرە خەونانە ببینیت، لێرەو گومانیککی گەرەتری لە جاران دەرەق بە من و فەتانە لا دروستبوو. من لە یەکەم پۆژەو بە فەتانەم گووت، چیتەر زیاتر نەپۆین و لێرەدا بوەستین، بەلام فەتانە کە یاریبە کە بە جۆریکی سەیر مەستیکردبوو دەیچرپاند: «خودایە پێم نەگووتیت ئەو ناتوانیت ئەم خەونانە تەفسیریکات، پێم نەگووتیت، ئەگەر وریابین دەتوانین لە بەحری گوماندا بیخنکێنین». بەلام لەگەڵ ئەوەشدا ئەو هیچی لەوە نەدەگۆری کە ئیستا وەسواسیککی کاریگەر لەناخەو زەینەبی دەجولاند... ئەو ئیستا دەبویست بگاتە سەرچاوەی خەونەکانمان. فەتانە پۆژیککی دیکە دەیگووت: «خەونم بە گورگیکەو بینیوە کە مانگ لە ژوور سەریەو بوو، گورگیک بەناو پەز و باغ و بیستانەکاندا پایدەکرد و مانگیش لەتەکیەو دەپۆشت، گورگیک کە بە چەمەکاندا دەپەریبەو و مانگیش بە نرمی بەسەر سەریەو بوو». منیش دەمگووت: «خەونم بە کۆمەڵی پیزی یەک لە دوا یەکی جەوە بینیوە کە بە تەنافەکانی حەوشیککی درێژدا هەلواسراون و سەر تەنافەکانیش هەموو بالەندە و پاساری و پەلەویری جۆرا و جۆر بوو». دەمگووت: «خەونم بە پەشەباوە بینیوە، پەشەبای خاڵی لە هیچ شتیک، پەشەبا کە بەسەر خاکە بۆر و بەیارەکانی دنیادا هەلیکردو». دەمگووت: «خەونم بە هەنارەو بینیوە، هەناری سوور وەکو خوین، لەناوەینی کێل و چەتر و گلکۆی گۆرستانیککی سەپیدا هەلپژاون». زەینەب تا دەهات لەبەر دەم خەونەکانماندا دەستەپاچەتر دەرەکەوت، لەکاتیکیدا ئیمە لەجاران زیاتر خۆمان وەکو دوو خوشکی تۆبەکار نیشانەدا، لەچکەکانمان توندتر دەکرد، دەموچاومان باریکتر و پەنگزەردتر لە دەموچاوەکانی دی نیشانەدا، سووکتر بەسەر زەویدا

دەپۆشتىن، لەگەڵ ئەوەشدا ھەستماندەکرد مامۆستاكان و زەينەب زياتر لە جاران چاوەدريماندەكەن، دواى وانەكانيش كە ئىواران دەچووينە كتيپخانەكەو ەگەلێك وريابووین كەس لەو گەمە سەيرەمان لەگەڵ پەپولەكاندا تێنەگەيەنین، بەلام فەتانه زۆرجار خۆى ياساكانى سەلامەتى ھەرامۆشەکرد... لە لایەكى دیکەشەو ەفەتانه پۆژ بە پۆژ دانیاتر دەبوو كە بىتوانايى زەينەب لە تەفسىركردنى خەونەكانماندا شەپانگىزترى دەكات، دانیابوو كە زەينەب خەونەكانمان دەنوسىتەو ە مامۆستاكانى دیکەشى لى ئاگاداردەكاتەو، تا بەيەكەو ە تەفسىرىكى بۆ بدۆزنەو. من دەمگوت: «ئىستا زەينەب بەلایەو ە گرنگ نىيە گەر خەونەكانمان خەونى شەيتانى بن يا فريشتەيى، بەلكو ئەو ەى مەبەستە، تىبگات ئايا خەونەكانمان راستن ياخود درۆ؟». ئەو ەو ە دەترسا ئىمە لەنيوان كوفر و ئيماندا پىگايەكمەن گرتبىت كە توولەپىيەكى نەزانراو تاريك بىت و ئەو لىي تىنەگات، لەو ە دەترسا ەموو ئەو ەلسەفەى ئاموزشەى كە خۆى باو ەرى پىيەتى شتىكى دى بخولقينى جياواز لەو ەى كە خۆى دەيەووت. ەر ئەو پۆژانەش بەردەوام ەفەتانه پەپولەى جۆرا و جۆر و سەير سەيرى دەدۆزىيەو ە بەپرتا و بەخۆشىيەكى زۆرەو ە دەيەنيایەو ە بۆ كتيپخانە، ەندىجار ەيتنەدە خۆشحالەدەبوو لە شاديدا لەياديدەكرد كە پەپولەكانى خستۆتە نيوان چ كتيپىكەو ە... من دەمگوت: «پۆژىك تووشى بەلایەكى گەورە دەبين». لەگەڵ ئەوەشدا گەرچى ەفەتانه ەموو مەترسييەكانى دەزانى، بەلام نەيدەتوانى بەسەر ساتەكانى كامەرانى و خۆشحاليدا سەركەووت. كە تازە چووبووينە ئەو تۆبەخانەيەو ە، بەردەوام ئەو منى ئاگاداردەكردەو ە كە خۆم نەخەمە پيش چاوى ئەو مامۆستايانە، بەلام لەپاڵ ەموو مەكرىازىيى خۆشيدا، ەندى سات بەشۆيەيك نوقمى خەيال و خۆشىيە مندالانەكانى خۆى دەبوو، من تەواو ەستم بە مەترسيدەكرد، ەستمەكرد گەر لەو ساتانەدا زەينەب ببينىت، عاقىبەتىكى ترسناكى

دەبىت... تا جارىك لە جارهكان ئەو پىشھاتە ترسناكە پوویدا و شتەكان ھەمووی بە شىۋەيەكى بىمانا بەسەرەكدا قەلبپونەو.

ئىستاش بىردەكەمەو، بۆ ئەو پىشھاتە سەیرە، تەنھا يەك شەو بەر لە نئوارەي پەرۋانە پوویدا؟ ئايا دەبىت لە سەرەتاو پووداوەكان بە جۆرىك ھەلکەوتىن، تا بە كۆ من بەرەو لىۋارى ئەو دووگەرتىۋونە كوشندەيە بەرن كە تا ئەمىرۆ ناتوانم خۆمى لى ئازادبىكەم. نئوارەيەكى ئۆر سارد، دواي تەواۋىۋونى وانەكانمان، من و فەتانە بۆ ماوہەيەك لە پەنجەرەيەكى ناو پارەوہەكەو سەيرى پرۆشەي ئەو بەفرىارىنەمان دەکرد، كە بايەكى ھىمن بەسەر حەوشى پىشتەوہى قوتابخانەكەدا بۆلايدەكردەوہ، دواتر پىكەوہ چوۋىنە كىتەبخانەكە. ھەموو شتى ئارام و لەسەرخۆ دەينواند، پارەوہكان بەدەگمەن يەككى پىادا دەپۆشست، دەرگاي ژوورى مامۆستاكانيش ھەموو داخراۋون... من دەمگوت: «لەوانەيە دواي ماندوۋىتى ئەم پۆژە ساردە ھەموو پىشۋويەكى درىژ بەدن». فەتانە لە پۆژانى سەرمادا گەلەك كەيفى بە گەرمای ناو كىتەبخانەكە دەھات. كە چوۋىنە ناو كىتەبخانەكەوہ، بۆ ماوہەيەك سەيرى خەزنەي پەپولەكانى خۆمانمان كرد. فەتانە ئەو پۆژە وەكو بەدەم خەوہە قسەبكات يەك لە دواي يەك پەپولەي خەيالى بۆ دروستدەكردم، بە خەيال پەنگى بالەكان و پەنگى خالە چۆكەكان و پەنگى گەردە ئاورىشمىيەكانى ھەلدەبژارد، تىكەل بە سىحرى شەفەقى دەكردن، لە شەودا و لە ژۆر زىۋى وەريۋى مانگەشەوہ پايزىيەكاندا ئازادىدەكردن. دەيگوت: «ئەم پەپولانە بۆ پۆژگارە دىرىنە خۆشەكان جوانن، ئەمانەش بۆ نئوارى ساردەكانى مردن». دواچار من دەمگوت: «فەتانە، ئەم نئوارى ساردانە، نئوارى چىرۆكە، بۆ چىرۆكىكم لە چىرۆكەكانى خۆت بۆ ناگىرپتەوہ». ئەو نئوارەيە فەتانە بە پىچەوانەي ئاسايەوہ، بە پىچەوانەي شىۋازى خۆي لە گىرپانەوہى حكاىيەتەكاندا، كىتەبىكى تەفسىرى خەونى گرتىۋو بەدەستىيەوہ و لە نابەينى دۆلابە پر

له کتیبه کانداه دسوپایه وه، حکایه تی نه و کچه پادشایه ی ده گپړاپه وه که له نیوان که نیزه که کانیدا کوړیک له جلی کچدا ده شارپته وه، تا شه وان له گایداه بخویت. فه تانه به جوړیک هه وای چیروکه که ده بیرد که چیر ته نه ا نه وه ی لا گرنګ بوو، بیگپړته وه و بیگپړته وه، له زه تی گپړانه وه سنووری هه موو مه ترسییه کانی له لا ده شکاند، ترس له به رده م عه شقی گپړانه وه دا مانای نه ده ما، له و ساتانه دا هیزی گپړانه وه له لای فه تانه له هیزی مردن گه وره تر و به توانا تریوو. من چه ندین جار، گووتم: «فه تانه به سووکی». به لام نه و ده یگووت: «با یه کجار حکایه تیک به ده نگی به رز بگپړمه وه». له ناو کتیبه کانداه دسوپایه وه و وه سفی جیهانی خه یالی نه و کچه میره ی ده کرد که توانیویتی هه موو پادشا و میره کان بخه له تینیت، شوو به کوپی وه زیر و قه پاله کان نه کات و له بری نه وه بۆ شه وه خوښ و نازاد و نه ینیه کانی خو ی بگپړت. له و ساته دا که نه و ده یگووت: «کچی پادشا شه وه تاریکه کانی خو ی به عرشه زپړینه کان نه ده گپړیه وه، شه وه پر له نه ینیه کانی به جاهو جه لالی مه مله که ته کان نه ده دا، نه و سجره ی که له له زه تی شار دراوه و نه ینیدا ده بیینی نه یده گپړیه وه به هیچ له زه تیکی ناشکرا، چونکه ده یزانی نه ینی له زه ت و له زه تی نه ینی له هه موو له زه ته کانی تر گه وره ترن، ده یزانی شتیک نییه ناوی له زه تی ناشکرا یان له زه تی حه لال بیت». له و کاته دا وه کو هه و ده لاقه ی تیکه و تبیت، و یه کیک له و ده لاقه یه وه ده رکه و تبیت، زه ینه ب له به رده ممدا ده رکه و ت. نه و هاواره خنکاوه ی له گه رومه وه به رزیووه وه به سبوو بۆ نه وه ی فه تانه تی بګات شتیک ی گه وره پوینداوه، که فه تانه زه ینه بی بیینی بیتنه وه ی خو ی تیکدات به زه رده خه نه یه که وه گووتی: «ناه، مامؤسنام چیروکی نه میره یه کی خیانه تکارم ده گپړاپه وه...».

زه ینه ب که پیده چوو هه موو چیروکه که ی گو ی لیوویت به شیوه یه کی سهیر په نگی سپی بوویوو، من له وه و به ر که سم نه بیینیوو هینده شیواو

و شپېرزه و ترساو بېت. له گەل دەرکە و تنی ئه ودا سه رمایه کی کوشنده هاته ژوورئ، سه رمایه ک که جهسته و گیان و هه ناسه کانیشی ده ته زاند، سه رمایه ک که نازانم و اهیمه یه کی من بوو یان حه قیقه ت بوو.

که زهینه ب تۆزیک هۆشی به خۆیدا هاته وه، به توره ییه وه هاواری له هه موو مامۆستا کان کرد و نه وانیش له چاوتر و کانیکدا له سه رمان حازیبوون... زهینه ب به ترسیکی زۆره وه هه موو ئه و قسانه ی گێرپایه وه که له ده می فه تانه بیستبووی، به ده م قسه کردنه وه به رده وام قۆلی فه تانه ی گرتبوو، وه کو ئه وه ی له هه له اتنی بترسیت، موسیبه ته گه وه که ش ئه و کاته قه وما که زهینه ب ئه و کتیبی ته فسیری خه ونانه ی به ده سستی فه تانه وه بینى و له ده سستی سه ند و که وته هه له دانه وه ی په ره کانی... فه تانه پێده چوو هیشتا هه ر مه سستی مه مله که تی ئه و ئه میره یه بېت، که شازاده و پادشاکانی به هیچ گرتبوو، ترسیکی ئه و تۆی پێوه دیار نه بوو، ئه و بێباکییه ی فه تانه زهینه بی زیاتر ده ترساند... که زینه ب یه که په ره ی کتیبی ته فسیره کانی هه له دایه وه و ئه و خه ته کێشراوانه ی له ژێر هه ندئ برگه و جیگای گرنگدا بینى، توره ییه که ی گوێدرا بو گومانیکى قوول. یه که مجار زهینه ب، به رله وه ی هیچ بلێت ده بیوست بگاته سه رچاوه ی گومانه کانی خۆی، ده بیوست بگاته دۆزینه وه ی درۆی خه ونه کان، تا زیاتر په ره کانیشی هه له دایه ته وه، زیاتر تووشی هیستریایه کی سه یر ده بوو، زیاتر تیده گه یشت که ئیمه له م کتیبخانه یه دا به دواى یاساکانی خه وندا گه راوین، به دواى پێچکردنه وه یه کی شه ی تانیدا گه راوین له ته فسیره کان، ئه وه شی به گه مه یه کی هینده مه کریازانه ده زانی که ده یگووت: «باوه رم نه کردوه گیانیکی به مشیوه یه شه پانی و زیانبه خش و گونا هبار له پشت ئه م سیما و نیگایانه وه بېت که خۆیان وه کو تۆبه کار نیشانده دا». مامۆستاکانی دیکه، یه که یه که چی کتیبی ته فسیر هه بوو ده ریان نه ینا و که وته هه له دانه وه و پشکنینى، له

ھەموو جیڭایە کیشدا ئەو خەتە کیشراوانە ی فەتانە یان دەدۆزییەو، کە
 ھەندێجار ھەر بە خەیاڵەو بە ئی ھیچ مەبەستێک کیشابوو، یەکەمین
 کەسێش کە یەکەم پەپولە ی دۆزییەو، ئەو مامۆستا دەموچاو درێژە
 بوو کە ژبانی پێغەمبەرەکانی پێدەگووتین. من خۆم یادم نییە پەپولەم
 خستبێتە نابەینی کتێبی تەفسیرەکانەو، فەتانەش دواتر دەیگوت کە
 ئێویش ھەرگیز پەپولە ی لە ناو تەفسیرەکاندا ھەڵنەگرتووە. سالانیکی
 دوور و درێژیش ھەموو شەویک من و فەتانە لە سەر ئەو دەمانکردە
 دەنگەدەنگ و قاو، من ئیستاش سوورم کە فەتانە لە ساتەکانی خۆ
 فرامۆشکردندا ئەو پەپولە یە ی خستۆتە نابەینی کتێبی خەونەکان و
 ئێویش سوورە کە من لە ئیوارێکانی تورپیدا و بۆ نیشاناندانی چاوەترسی
 ئەو پەپولە یەم داناو. لەو ئیوارە یەدا دۆزینەو ی ئەو پەپولە یە بەسبوو
 بۆ ئەو ی ھەمووان شیتانە، یەکە بە یەکە ی کتێبەکان بگەرێن و پەپە
 بە پەپە ئەو جلدە ئەستورانی حیکمەت و بپوا ھەڵنەکیژن و ھەموو
 پەپولەکانمان بدۆزنەو. زەینەب کە ئەو ھەموو پەپولانەشی بینی،
 ھیندە ی تر تورپە یی و گومان و سەرسامییەکانی گەرەبوون، ئیدی من و
 فەتانە ی لە کونجێکدا راگرت و لە دوا ی شتی خراپتر کەوتنە پشکنینی
 گیرفانەکانمان، ئەو کاتە بوو پارچە ئاویئە کەشیان دۆزییەو. زەینەب
 ئیدی شیتانە و ئاشکرا و بە دەنگێکی سەیر باسی بەرجەستەبوونی
 شەیتانی دەکرد لە گیان و پوختسارماندا... بە دەنگێک کە ھەموو
 قوتابخانە کە ی بەسەرماندا دەوروزاند باسی ئەو خەونانە ی دەگێرپایەو
 کە لەو مانگە ی دوایدا ھەڵمانبەستوون، باسی ئەو دەمامکی درۆیە ی
 دەکرد کە کردومانە تە سەرمان، دەیگوت: «من فێری ئیمانم کردون
 و ئەم دوو گوناھبارە، فێری دەمامکساز ی بوون... فێریوون دوو ژبان
 و دوو گیان و دوو دەموچاویان ھەبێت... دەمامکەکانیان نوێژیکردووە و
 عیبادەتی کردووە، بەلام پۆحیان لە ژێرەو بەیخەوش سەرقاڵی ئارەزوو

شەيتانىيەكانى خۇي بوۋە، ئەمە ئەۋ شتەيە كە من لىي دەترسم... ئەمە ئەۋ شتەيە كە من ھەموو جەستەم لە بەردەمىدا دەلەرزىت... چەند ترسناكە دەمامكەكانى مەۋ بېيىتە خوداپەرست و جەۋھەرىشى لەگەل ئەھرىمەنەكاندا لە ۋازى و گەمەدەيىت... ۋاى چەند ترسناكە...».

ئەلەۋ ساتەدا كە ئەۋ بەۋ دەنگە غەمگىن و تىكشكاۋە قەسەيدەكرد، من ھەستەمكرد زەينەب بەرلەۋەي باس لە ئىمە بىكات باس لە خۇي دەكات... باس لەۋ يارىيە سەيرەي دەمامكەكان دەكات كە دۇنياۋوم بەدرىزايى ھەموو ژيانى خۇي لىي ترساۋە... بەلام لەۋ ئىۋارە ساردەدا كە ھەموو تۈپەيى و پىق و ئاۋمىدى ئەم دواھەمىن ۋەرزە سەختەي ژيانى بەسەر ئىمەدا دەپژاند، كچەكانى دى بىدەنگ و ترساۋ سەيرى ئەۋ پەلەكشكردنەي من ۋە تەنەيان دەكرد، سەيرى ھەلۋەراندى پەپولەكانيان دەكرد لەلەين مامۇستاكەنەۋە... پەپولەكان ھەلدەۋەرىنە سەر زەۋىيەكە ۋە ھەموان پىيان پىادەنان. زەينەب ھاۋارىدەكرد: «سەيرى كەرەستەي سىحر بىكەن، سەيرى جادۋو و جادۋوبازىي بىكەن لە تۆبەخانەي يەكەمى ۋەلتەدا». ئاۋىنە چكۆلەكەي گرتىۋو بە دەستىيەۋە ۋە تۆبەتەيى ھەلچووندا داي بەقەد يەكەن لە دىۋارەكاندا ۋە پارچەپارچەيكرە. لە نىۋان قەسە ۋە ۋەعز و تۈپەبوۋنەكانىدا ھەرمانىدا پىخەف و نۆينەكانمان ھەموو داگرەخوارى، چونكە ھەموو بەجۆرىك شەيتانى بوۋن چىتر بەكەلەكى خەۋتن نايەن، ھەرمانىدا جەلەكانمان لەبەر دامالەن، چونكە ئەۋ جەلەجە لە جەي شەيتان ھىچى تر نىن ۋە پەيۋەندىيەكيان بە تۆبەۋە نەماۋە... دوو مامۇستا بەخىرايى پىخەفەكانيان پاكىشاۋە خوارى، چەندىن مامۇستاي دىكەش، لەگەل چەند خوشكى تۆبەكاردا كە بەردەۋام دەيانگەۋوت: «استغفرالله العظيم، من كل ذنب عظيم» جەلەكانيان دامالەين و نىمچە پەۋوت بە سالتۇنەكەدا بردىانەين. من دەمويست ھاۋارىكەم، دەمويست پەپ بەدل پىبەكەنم يان بگريم، بەلام بە جۆرى سەپوۋبوۋم ھىچم بۆ نەدەكرا،

هه ستمده کرد فه تانه ورده ئه و دلنیا یی و ئارامییە ی یه که مجاری له ده ستمداوه و ترسیکی کوتوپر له عاقیبهت و کوتایی شته کان به ده موچاوییه وه دیاره ... که به لای خوشکه تۆبه کاره کان و مامۆستا کاندای تێده پهریم، گویم لێ یوو ده یانگوت: «شهیتانه کان په لاماری قوتابخانه یان داوه». یان ده یانگوت: «مه سه له ی جادوو و جادوویازی له گۆرپییه». به و ئیواره به فراوییه، مامۆستا و خوشکه تۆبه کاره کان ئیمه یان پاکیشایه حه وشه که وه، دۆشهک و بالیفه کانیا ن پاکیشاین، جله کانمانیا ن پاکیشا. زهینه ب به خیرایی به ناو قوتابیانی تۆبه خانه که دا ده هات و ده چوو، ده یگوت: «تا شهیتان زیاتر سه سه ختی بنوینیت، ده بیئت ئیمه ش له گه لیدا توندترین ... ترسی ئه به دی من له ده مامکه کانه، من تۆبه کاریکی ده مامک له سه رم ناویت، تۆبه کاریکم ناویت وه کو یه ک پرگا به خودا و ئه هریمه ن بدات».

که گه یشته حه وشه که من و فه تانه ده بایه به پێخاوسی له سه ر به فره که بوه ستین، سه رمای ئیواره به جوړیکی کوشنده ده چوو ئیسکه کانمه وه، هه موو شته کان به خیراییه کی سه یر پووینده دا، من چیتر له سه رماندا توانام نه بوو گوئ له زهینه ب بگرم، که وهک هه میشه ئه و پستانه ی دووباره ده کرده وه که له و سێ مانگه دا من چه ندین جار گویم لێ یوو یوو ... ده مزانی وهک هه میشه په ناده باته به ر ناگر، ده مزانی وه کو یه که م به یانی هاتنمان بۆ قوتابخانه سه رله نوێ هه موو شته کانمان ده سوتینیته وه. هه موو کیژه حه په ساو و توپه و ترساوه کان له باز نه یه کی گه ورده ئه لقه یانگرت، من و فه تانه له ناوه راستدا له گه ل مامۆستا کاندایه ستابووین، زهینه ب خۆی به ده ستی خۆی نه وتی کرد به بالیف و جله کاندای، من ده موچاوم خستبووه ناو ده ستمه وه و نه مده ویست ته ماشابه کم، فه تانه ش بێده نگ بێته وه ی هیه بلی یه که یه که سه یری کیژه کانی ده کرد، زهینه ب به جوړیکی سه یر و بیهۆشانه دۆعای ده خوینده وه، قورئانیکی بچکۆلانه ی

لە سنگیدا دەردەھێنا و ئایەتەکانی تۆبە و لایبوردنی بە دەنگێکی بەرز دەخوێندەو، دۆعایدەکرد خودا ئێمە و ھەموو کێژانی دیکەش بخاتە بەر پەحمەتی خۆی. دۆعایدەکرد، خودا ھێز و تینی پێبەخشیت، تا بەسەر ئێو شەیتانەدا سەرکەوێت کە چۆتە دڵمانەو. ... شتەکان ئاگریان دەگرت، من کەمێک خۆشحالبووم بەو تین و کلپەیه کە بۆ ماوێک سەرماي کوشندەئێو ئێو نینواریەئێ لە دەورم دەپەواندەو. ... من دەمزانی لەو ساتەو ئێتر وەک دوو مەخلوقی گلاو و نەخۆش سەیرماندەکن، وەک دوو پۆخەبەری گومانلێکراو. ھەر ئێو شەو دواي ئێوئێ کێژەکانی دیکەیان گێژایەو بۆ سەرەو، ئێمەیان لە ژوورێکی دیکەدا جیاکردەو، ژوورێک بوو دەکەوتە جیگایەکی پەناو لە ژێرەمینێکدا و تەنھا چەند مەترێک لە کتێبخانەکە دووربوو، زەینەب دەیگوت: «لە ئێستادا ترسناکترین شت ئێوئێ بە ئێم دوو پۆخە شکستە، تێکەلاو بەو دەروانە بەکەینەو کە قوناغێکیان لە پاکبوونەو دا بپێو. ... دەبێت لەگەڵ ئێم دووانەدا لە سەرەتاوە دەست پێیکەینەو». من و فەتانە نەماندەزانی سەرەتا کوێیە؟ سەرەتا کەیه؟ من ھەرگیز لە ژانمدا و توپە نەبووبووم، فەتانەش بەردەوام دەیگوت: «خەندان، لەوانەیه سەبەئ بە تەواوەتی لە یەکتەریمان جیا بکەنەو». من بە درێژایی شەو گینگلەمدەدا، فەتانە ئارامییەکی پەزاقووس لەسەر سیمای نیشتبوو، بە ھێمنییەکی قوول، بەلام بێمانا بە ژوورەکەدا دەگەرا و دەیگوت: «خەندانی چکۆلە... چیتە... نەخۆشیت، سەرما تە؟». پرسیار و قسەکانی زۆر بێمانابوون بۆ من، دەمقیژاند: «نا، نەخۆش نیم، سەرمام نییە، ھېچم نییە». دەمزانی لەشم و پۆحیشم پێویستیان بە ھەوايەک ھەیه شتەکان بپزۆینیت، ھەوايەکی بەھێز، ھەوايەک ئێو فشارە سەیرەئێ شەو و تاریکی ژوورەکە لە سەر پۆحم ھەلبگریت. ھەلەدەستام ھەموو ھاوار و دەنگەدەنگەکانی نینواری لە سەرمدا دەنگیان دەدا، ھەستەدەکرد ئێو ژوورە لەو چکۆلەترە ئێو

هه موو هاوارانه بگریخت. یه که یه که دیمه نی کچه تۆبه کاره کانم ده هاته وه
 پیتشچاو، قسه کانی زهینه ب، په پوله هه لوه ریوه کان. په روانم ده بینیه وه،
 په روانی هه موو پۆزه کان، په روانی شه وانی پتیکه وه خه وتن له ژورژیکی
 بچکولانه دا، په روانی سر شه قامه کان، په روانی دوا هه مین به یانی
 سه فەر. له یلام ده بینیه وه له ناو گرپه که دا، خۆم ده بینیه وه له پارچه
 شکاوه کانی نه و ناوینه بچکولانه یه یه فاته تانه دا، هه ستمده کرد هینده توپرم
 ده توانم هه موو شته کان ناوه ژوو یکه مه وه ... ده مقیزاند: «بۆ ده بیت لیژده دا
 بزین ... له چی تۆبه بکهین؟». فاته تانه ده بینی به ره و پووم دیت، به لام
 نه مده زانی ده لیت چی ... فاته تانه ده یگرتم و ده یویست ناراممبکاته وه،
 به لام هیژگی گه وره له ناوه وه پالیپتوه ده نام، له گه ل فشاری نه و
 هیژده دا شته کان هه موویان ده جولان، ده مبینی په نجه ره چکوله کانی نه و
 ژوره ده کریته وه، بایه کی به هیژ ده رگا که ده دا به یه کدا، من له ژوره که
 ده هاتمه ده ری و نه و بایه ش له گه لمد ده هات، ده هاتمه ده ری و فاته تانه ش
 به دوامدا ده هات، ده چوومه پاره وه که وه له دوامه وه جه نجالی باکان ده کشا
 و له پیتشمه وه هه موو شتیک نارام بوو، هه موو نه و قوتا بخانه یه له
 بیده نگیدا نو قمبوویوو، من ده هاتمه ده ری و نه و بایه ش له گه لمد ده هات،
 به ره و کتیبخانه که ده کشا، به ره و ناو پاره وه کان، به ره و ناو ژوره کان،
 من به و ده نگه خنکاوه ده مگووت: «زهینه ب، بۆ په پوله کانت برد ...
 زهینه ب، وه ره ده ری، کوا په پوله کانم». من هه ستمده کرد ده نگم ده رنایه ت،
 که چی له هه مان کاتدا گویم له سه دای حه رفه کانی خۆم بوو که له
 هه و و په شه با و پاره وه کاند ده نگیده دایه وه، تا من زیاتر هاوارمبکر دایه
 په شه با که زیاتر هه لیده کرد و خیراتر و به هیژتر ده رگا و په نجه ره کانی ده دا
 به یه کدا، لره ی با که به نه ندازه یه ک ترسناک بوو، هه موو شته کانی له گه ل
 خۆیدا ده برد، کتیبه کان له قه فه زه کانیان ده که وتنه خوار و با به خیرایی
 به پاره و و ژوره کان و دالانه کاند ده یرفاندن، په رده کان با ده بیردن،

من له باكه‌دا ده‌مقیژاند: «زەینەب، پەپۆله‌كانم بەرەوه». هەموو ئەو قوتابخانەییە لەسەر لێشە لێشە و با ترسناکە بەناگادەهاتەوه. هێدی هێدی ئەو با ترسناکە بە هەموو لایەکی‌دا بڵاودەبۆوه، دەگەیشته‌ نهۆمه‌کانی دیکە‌ی قوتابخانە، دەگەیشته‌ ژووره‌کانی سەر‌وه، متیلە‌کانی هەڵدە‌گرت و پی‌خە‌فه‌کانی بە‌رزە‌کرده‌وه، کتییە‌کانی دە‌دا بە دیواره‌که‌دا، پە‌رداخ و قاپە‌کانی دە‌خستە‌خوارێ، جلە‌کانی دە‌فراند، من دە‌گەیشتمە‌ نهۆمی یە‌که‌م و له‌ویدا له‌ ژێر شە‌وقی گ‌لۆپی‌کی زە‌رد و ک‌زدا زە‌ینەب بە‌ ترس‌وه له‌ ژووره‌که‌ی خۆی ده‌هاته‌ده‌رێ، بە‌ره‌و دەرگا‌کان پ‌ایده‌کرد تا یە‌که‌یه‌که‌ کلێلیان بدات، پارچه‌ کارتۆنی نوسینه‌ د‌پاوه‌کان، بە‌ سیمایه‌وه ده‌نوسان، کتییە‌کان له‌ پی‌شده‌میدا ده‌که‌وتن، متیلە‌کان له‌ ق‌اچی ده‌ئالان، ئە‌و هاواریده‌کرد: «بسم الله الرحمن الرحيم». من ده‌مقیژاند: «زە‌ینەب پە‌پۆله‌كانم بە‌رەوه». ئە‌و ده‌یقیژاند: «استغفر الله العظيم، لا اله الا انت سبحانک... لا اله الا انت سبحانک...». من ده‌مگوت: «زە‌ینەب پە‌پۆله‌كانم... پە‌پۆله‌كانم». مامۆستا‌کان هە‌موو بە‌ ق‌ژی ب‌ژوه له‌ ژووره‌کان ده‌هاتنه‌ده‌رێ، با، ناواخنی دۆ‌لاب و بوخچه‌کانیان‌ی بە‌تالده‌کرده‌وه و له‌گە‌ڵ خۆیدا له‌ هە‌وای قوتابخانە‌که‌دا گ‌یژیده‌دان، پ‌ه‌شه‌باکه‌ پ‌ه‌فته‌ی کچه‌کان‌ی ده‌فراند، پ‌ه‌نجەرە‌ی هە‌موو نهۆمه‌کان‌ی ده‌شکاند. من له‌ویدا له‌سەر پ‌له‌که‌کاندا ده‌وه‌ستام، له‌و جی‌گایه‌وه ده‌مبین‌ی چۆن باکه‌ یاری بە‌ هە‌موو مە‌خلوقه‌کان‌ی ئە‌و قوتابخانە‌ییە ده‌کات، چۆن گ‌لۆپە‌کان ده‌شک‌ینێت، چۆن هە‌ندی له‌ پ‌اخەرە‌کان لوولده‌دات. کچه‌کان وه‌کو چە‌ند بوکه‌ شوشه‌یه‌ک، له‌ نی‌وان دالان و ژووره‌کاندا با ده‌یه‌پ‌نان و ده‌یه‌یردن، زە‌ینەب له‌سەر عە‌ردی یە‌که‌مین نهۆم له‌ متیلە‌کانه‌وه ئالابوو، مامۆستا‌کان بە‌ سام‌ی‌کی له‌ پ‌اده‌به‌ده‌ره‌وه ده‌یانویست کۆنترۆ‌لی دەرگا و پ‌ه‌نجەرە‌کان بکه‌ن، که‌ هێنده‌ خیرا و به‌ته‌کان ده‌یاندا به‌یه‌که‌دا، کێ‌لون و شوشه‌کانیان پارچه‌ پارچه‌ ده‌بوو. ئی‌ستا کچه‌کان و مامۆستا‌کان بە‌ جۆ‌ری‌ک ده‌یانقیژاند،

من گویم له دهنگی هاواره کانی خۆم نه بوو، هاواری من بۆ په پوله کان... له ناو خودا خودای ئه وанда و له گفهی باکاندا ونیویوو، من جگه له هاوار و توپهیی گریانیشم دههات. که زهینهیم دهبینی له نابهینی متیل و کتیب و چه رچه فکاندا ده تلپته وه، که مامۆستاکانم دهبینی ته زیحه کانیان له گهردنیان ئالاه، که په فتهی کیزه کانم دهبینی به بنمیچه کان و به شیشی ئاقاری په نجه ره کانه وه گیرساونه ته وه، گریانم دههات... به لām له گه ل شکانی گلۆپه کان و خه فه بوونی مۆمه کاندا، قوتابخانه تاریکتر ده بوو، تا زۆلمهت زیاتریوایه من زیاتر ماندووده بووم، هه ستمده کرد ئه و با سارده عاره قیکی په شم پیده کاته وه، عاره قیک هه مووی تنۆکی تاریکیه... من هاوارمه کرد و ده گریام، به لām سه رم به رزده کرده وه و هه ستمده کرد که هه مووان هاوارده کهن و ده گرین. ئیدی نه مده زانی من گویم له دهنگدانه وهی پۆحی خۆمه، یان من ته نها ده نگدانه وه په کی کپی ئه و پۆحانه ی ترم که هاوارده کهن و ده گرین. من ده مقیزاند و هه نسکم هه لده دا، به لām نه مده زانی ده لیم چی، ئه وهی ده مبیست ته نها ده نگیکی خنکابوو، له گه روویه کی زامداره وه ده هاته ده ری. له گه ل هه موو قریشکه په کیشدا لاوازتر و لاوازتر ده بووم، له گه ل هه موو فرمی سکێکدا که متر ده متوانی خۆم به پیوه پابگرم، تا منیش لاوازتریوومایه باکان ئارامتر ده بوونه وه، تا زیاتر خاوده بوومه وه، په شه باکان له گه لمدایه زیاتر خاوده بوونه وه، سه رم به رزده کرده وه و هه ستم به و سستییه کوشنده په ده کرد له جه ستمدا، هه ستمده کرد ده که وم و باکانیش له گه ل ئه ژنۆکانمدا ده که ون، من هه ره سده هینم و باکانیش له گه ل ئه ژنۆکانی مندا هه ره سده هینن، من ده که وتم و گویم له هاوار و ده نگه ده نگی خوشکه تۆبه کاره کان ده بوو به کۆمه ل به پله که کاندا ده هاته خواری، به سه ر له ش و سه ر و پۆحی سه ربووی مندا پایانده کرد. چاوم لیکده نا و ئه و تاریکیه گه وره و پر له ژانه م دهبینی که به لرفه په کی ترسناک له گه ل خۆیدا

دەبیردەم، شەو ەزەنگیکی سەیرتیش لە دوورتر بانگیدەکردم، دەکەوتە ناو پەشتییەکی گەورەو، پەشتییەکی موڵقەو، پەشتی دونیایەکی کە نە ئاراستە ی تیاوو نە پێگا، نە بینینی تیاوو نە بیستن، نە پەپولە ی تیاوو، نە شەیتان.

من نازانم چۆن بە ئاگاهاتمەو، بەلام کە بە ئاگاهاتمەو بە یانییەکی ساردبوو، گویم لە دەنگی پورم و باوکم بوو، لەودیدو دەرگای ژوورەکەمەو لە گەڵ زەینەبی کوێستانیدا قسەیان دەکرد. گویم لێبوو پورم دە یگوت: «خەندان، خۆی کچیکی بچکۆلەنە، بەلام ئیلامی ئەم ەموو سەرکێشییە ی لە پەروانەو بو دیت، پەروانەش دەمریت... بەلێ ئەمڕۆ پەروانە دەمریت». من هیشتا بە تەواوەتی تینە دەگەیشتم «پەروانە دەمریت» یانی چی. سەرم بەرز دەکردهو و لە پەنجەرەکەو دەمپوانی، بەفرێکی نۆرم دەبینی لە حەوشەکەدا کەوتوو... خودایە، دوینێ شەو، لە دوا ی بیھۆشیوونی من، بەدرێژایی شەو بەفر باری بوو، کە زیاتر لام دەکردهو و فەتانەم دەبینی بە جلی تەواوەتیەو لەنیوان چەند کەسیکی غەریبەدا لە بەردەرگای قوتابخانە وەستاو. دەمگوت: «خودایە، ئەم فەتانە، چ کچیکی سەیرە، بەم بە یانییە ساردە چی دەکات لە بەردەرگا». لە ەمانکاتدا یەکیک دەرگای ژوورەکە ی دەکردهو و بە دەنگیکی کەمێک بیسۆز دە یگوت: «خەندان... خەندانی چکۆلە... ەستە، من دەزانم بە ئاگایت... ەستە... ەستە و بابڕۆین».

له و کاته وهی ده ستمان به سه فهر کرد، به چنده ها هریم و زهوی
 سه یردا پابوردین، خاکمان بری سهرتاسه ری به ردبوو، زه ویمان بینى
 له میژبوو خالی کرابووه وه له مرؤف، به تهنیشت کۆله که ی ناوه دانیه
 نغروکان و شارۆچکه ویرانه کاندای پابوردین. ئه و پۆزه من و فه تانه له
 دواى ماشینه که وه سواربوو بووین، ئه و نامۆزا بچکولانه یه ی په روانه ش
 که جیبه که ی لیده خوپی له ته ک پورم و باوکمدا له پیشه وه به بیده نگى
 ته ماشای دهره وه بیان ده کرد. هیندیکی زۆرنه بوو ده پۆیشتین، که ورده
 ورده سه ره تای دارستانه سووتاوه کان دهرکه وت، به هه ریمیکدا تیبه رپین
 که شۆفیتره بچکولانه که ده یگوت: «هه فته ی پیتشوو گۆره پانى شه رپى
 گه وره بووه، له نیتوان چنده ها سوپای جیاواز جیاوازا». من سه رنجمدا،
 ماوه یه کی درژبوو ماشینه که مان ته نها به ناو خویندا ده پۆیشت...
 ژماره یه کی زۆر کوژراو له قه دپال و نزاره کاندای که وتبوون، پیده چوو
 ئه و به فره زۆره ی که چهن دین جار به سه ر لاشه کاندای باریبوو، نه یتوانی
 بیت جۆگه له ی ئه و خوینانه دابپۆشیته که له به رزاییه کانه وه ده هاتن
 و ده پژانه سه ره شقام و ناو کێلگه ته خته کان، چهن د ساتیکی دوور
 و درژ، من له خوین زیاتر هیچی ترم نه ده بینى... خوین و به فر...
 هه تا بالنده چکۆله کانیش که داده به زین، له سه ر گومیچکه خوینه کان
 ده وه ستان، دیمه نی ئه و هه موو خوینه به شیوه یه کی سه یر منی به ره و

ئەو ئیوارە دوورەي سەرەتای بەھاریکی دی ڕادەکیشایەو، کە من و پەروانە بەناو خوینی قوربانییەکاندا ڕۆشتین و لە ھەرگای مائی ھەریدونى مەلەکمان دا، ئەو ئیوارەییە کە پەروانە ویستی خویناویى نەبیّت و بە پاکى بگەڕیتەو مائی.

شۆفێرە کە بە خیراییەکی سەیر بەناو گۆمچکەکاندا لیى دەخوپی، ڕیشکە خۆینەکانیش ھەندىجار دەگەشتنە پەنجەرەکانى ماشینە کە. شۆفێرە کە ناوی ژمارەییەکی گەورەي لە کۆژراوەکان دەزانى و بە لەزەتیکى گەورەو دەیگوتنەو، ناوەکان تیکەلەییەکی سەیربوون لە ناوی کوردی و فارسی و ھەرەبی، ھەرچەند سەد مەتریک و پەنجەي بۆ جیگایەک ڕادەکیشا و دەیگوت: «ئە لەویدا عەقید سەعید کۆژا... ئە لەویدا تابووری ڕائید مەحمود تەفروتونابوو... لەبەن ئەو بەردەدا سەرتیپ شیخۆ شەھیدبوو... لە ژێر ئەو درەختەدا سەرھەنگ عەلى ئابادیی خۆی کوشت...». گەنجە کە بەشیوەییەکی سەیر لە ناو دونیای خۆی و مردووەکانیدا دەژیا، دەبایە زۆرجار پورم یادبھێنیتەو کە ئیمە بۆ کوئ دەچین و دەبیّت چ ڕیگایەک بگرین. لای نیوہ پۆ گەشتینە سەر کانییەکی ساف لەنزیک کەلاوەکانى مزگەوتیکى کۆن و پوخواو کە تەنھا بەستى نوێژکردنەکەي بە سافى لە شوینی خۆیدا مابوو. ھەموومان نوێژمانکرد، سوپاسى خودامان کرد بۆ نیعمەتە بیسنوورەکانى، پاشا داکرماندننى چەند سیوێک و ھەلقوڕاندننى چەند چایەک، کەوتینەو ڕیگا. لە ڕیگا چەندەھا جار وەستاین، چەندەھا گۆپی چکۆلە چکۆلەمان پەجمکرد کە گۆپی کافرانی زەمانەکانى دیکە و سەردەمەکانى دیکە بوون، پێدەچوو پورم شارەزای ھەموو ئەم گۆرپانە بیّت، دەیگوت: «ئەمە گۆپی «باوھنووری مردووخۆر» کە گزشتى گیانداری مردارەوہبووی خواردوہ. ئەمە گۆپی «نووری بزەلە» کە لە سزای خراپەکانیدا، ھەموو شەوئى لە دواى نوێژى شیوانەوہ بووہ بە بەراز، ئەمە گۆپی

«وەیسی جنۆکه» یە که تاعوون و دەردی پەشی بڵاوکردۆتەو» .

من و فەتانه لەوکاتەوێ لەبەر تۆبەخانەکه‌دا سواربوویوین هیچمان نەگوتبوو، بەردەوام لەبیری ئەو دوو خوشکەماندا بووین که دەبایە لە ئاھەنگی مردنیاندا ئامادەبین. ترس و غەمبارییەکی قوول لەسەر دلی من و فەتانه نیشتبوو که لەگەڵ ئەو ئاسودەییەدا نەدەگونجا که لەلای پورم و بابم و شۆفێرەکه هەستم پێدەکرد. من وای بۆدەچووم که پێگاکە بەردەوام درێژدەبێتەو و ناگاتە کۆتایی... بە خاکیکدا تێپەڕین که تێیدا ئێسکی هەزارەها هەزار سەر ئازەڵ، لە قەرەغی شەقامەکه‌و تا ئەوسەری ئەوسەری ئاسۆکان که ئەکەبوویوون، شۆفێرەکه دەیگوت: «ئەم جەلەبە گەورانە لە زەھر بارانەکانی پاردا فەوتاون» . لەو خاکە عەجباتیانەدا ئێسکی مرۆف و ئێسکی ئازەلەکان بەجۆریکی سەیر تیکەلای یەکتربوون، چاوم دەنوقاند و دەمگوت: «خودایە که ی دیمنی ئەم هەموو مەرگە دوايیدیت؟ خودایە که ی لەم دەریای ئێسک و لاشانە دەچینه‌ دەرئ؟» . لەگەڵ ئەوەشدا بەحری بێسنووری ئێسک و لاشەکان دوايی نەدەهات... دواجاریش که گەشتینە ئەو گوندە پێتەدەچوو لەو دەریایە هاتبێتە دەرئ، بەلکو دەنگی ترسناک لە ناوێوە پێدەگوتم: «ئێستا تۆ لە ناو مردندا وەستاویت» .

چەندین پۆژ بوو گرتنەوێ ئەو عاشقەکانی که لە عەشقستان پايانکردبوو بووبوو بە پەتایەکی گەورە ئەو هەریمانە، هەر لە ناو ئەو شەپۆلەشدا سووسەکه‌ران هەوایی نیشته‌جێبوونی دوو کچی پەرتەوازیان لە مائی پیر موسای خەزاناس بە که‌ژاوێ گەپۆکه‌کانی ئیمان پاگەیاندا «که‌ لەو هەفتەدا بە‌دوای شوێنپێی عاشقاندا بە‌سەر چەند که‌ژاوێکی جیاوازیاندا دابەشبوویوون» . دواي چەند پۆژێک لەو بە‌یانییە ساردەوێ که نەسرەدینی بۆنخۆش، پەروانە و میدیای لە مائی خەزاناسی هاوڕێیدا بە‌جێهێشت، چەند پیاویکی دەفەر

بەدەست گەیشتنە گوند و پەروانە و میدیایان لە ژووریکی بچکۆلانەدا
 دەستبەسەرکرد، نئواری هەمان پۆزیش بە قاسیدیکی تایبەتیدا پورم
 و باوکی فەتانەیان لە هەموو شتێ ئاگادارکردەو... ئێمە نیوہ پۆیەکی
 درەنگ وەخت گەیشتینە گوندەکە، کە لە ماشینەکە دابەزیم و ئەو
 قەرەبەلغیە گەورەیم بینی، تیگەیشتم کە ھالاویکی مەنگی مردن لە
 هەموو شتێکی ئەو گوندەوہ ھەڵدەستیت، من لەگەڵ دابەزینمدا مردنم
 وەکو بەلندەییەکی پەش لەسەر گاشە بەردیکی زۆر گەورە بینی، بە فەتانە
 گووت: «فەتانە سەیرکە، ئەو بەلندەییە، بەلندەیی مردنە». فەتانە
 گووتی: «خەندان ئەم نئواریە، نئواری چیرۆک نییە... نئواری خەیاڵ
 نییە». بەلام من ترس دەیکوشتم. لەگەڵ دابەزینمدا لە ماشینەکە،
 ساردییەکی وەحشەتاک و وێرانکەر، ساردییەکی لە گیانکێشانی دوا
 پیکانیکی لەناکاوی خەنجەر دەچوو، چوو بوو گیانمەوہ، دەمگووت:
 «فەتانە، من هیچ کات بەئەندازەیی ئیستە، پتووستیم بە خەیاڵ نەبووہ،
 هیچ کات بەم شیوہیە ھەستم نەکردوہ کە ناتوانم پووبە پوو سەیری
 دنیا بکەم، بەلام بینیم بۆ مردن خەیاڵ نییە، ئەو بەلندەیی مردنە و
 هیچی تر...». من ھەستمەکرد کە مردن لەوێیە، مردن لە جیگایەکی
 زۆر نزیکە و لەتەنیشتمانەوہ پراوەستاوہ، دەتوانی بەجۆریکی سەیر لە
 ھوادا بۆنیکەم، لە پۆشتمندا بەریکەوم. کە گەیشتمە ناوہ پراستی
 گوند جەنجالییەکی بێسنوور ئاپۆرەیی بەستبوو، بەلام من جگە لە
 قەوارەییەکی ترسناکی دەنگ و پەنگ هیچی دیکەم بۆ جیانەدەکرایەوہ.
 من لە بێھۆشییەکی سەیردا بووم، ھەتا کاتیکی پورم پەلیگرتم و بەناو
 ئەو جەنجالییەدا بردمی، نەمدەزانی بەرەو کوێ و بە چ ئاراستەیک
 دەپۆین، نیوہ ناگا و نیوہ بێھۆش بە ھەموو توانام پەلی فەتانەم گرت و
 لە دواي خۆم کێشمکرد، کە کەمێ دەھاتمەوہ سەرخۆم، دەمبینی پورم
 بە ھەموو ھیزی خۆی بەسەر پێگایەکی نیمچە ھەوارزدا پامدەکێشیت،

خەلکێکی جوړا و جوړیشم دەبینی که هەندێکیان چەک و هەندێکیان دەفیان پێیوو، هەموو بە کۆمەڵ لەملاولای پێگاکیدا وەستابوون. فەتانه دەیگوت: «خەندانی چکۆلە، بەرەلامکە، خۆم دەپۆم... خواپە، خۆم دەتوانم بپۆم». من دەمگوت: «فەتانه، ئەگەر دەست لەیەکدی بەریدەین، وندەبین، وندەبین، دەست لەدەستم بەرمەدە». پورم وەکو بایەک هەلیگرتبێت دەپۆشت و بە ئیمەیی دەگوت: «بێدەنگبن و سەرتان داخەن... سەیری کەس مەکەن... ئاوپمەدەنەوه». بەلام فەتانه بەردەوام دەیگوت: «ئەگەر لەسەرەخۆ نەپۆن، دەرکەوم، من ناتوانم وەکو ئێوە بپۆم». پورم گوێی لە سکالاکانی فەتانه نەدەگرت، منیش بە نیگایەکی پەڕیشان سەیری هەموو دیمەنەکانم دەکرد، دواجار پیاویکم دەبینی، هەموو گیانی لە فیشەکی نالتونی دەیناند، دەمگوت: «فەتانه سەیرکە ئێوە مردنە، ئەو پیاوێ مردنە... ئەگەر ئەو بآلندەیی پێشوو مردن نەبووبێت، ئەم پیاوێ مردنە».

لەبەردەم مائێکی بچکۆلانەدا براکانم بینیپەوه، هەموویان لە پیزی یەکدی وەستابوون، بەلام وەکو ئەوێ شەیتانێک یاری بە دیمەنەکان بکات، وەکو یەکیەک چەندین ئاویێنە نەبینراوی دانابێت، شتەکان دووبارەدەبوونەوه و بەناویەکیدا دەچوون... سیماکان تێکەڵاوی یەکتەر دەبوون و بەسەریەکیدا دەشکانەوه. من دەمپوانی و پزیزکی درێژم لە پیاوان دەبینی که هەموویان بە براکانم دەچوون، هەمان جلیان لەبەردابوو، هەمان نیگایان هەبوو... دەپۆشتن و کۆڵانەکانیش بە هەمان جوړ دووبارەدەبوونەوه، بە گوزەریکدا پادەبوردین و پێچماندەکردەوه بۆ گوزەریکی تر، بەلام وەکو بەناو شکانەوهی ئاویێنەکی کدا رابوردیبێتین دووبارە دەرکەوتینەوه هەمان شوێنی پێشوو، دەپۆشتین و جارێکی دیش لە سەرەتای هەمان دیمەن و هەمان پێگادا خۆمان دەبینیپەوه، دەمانبینی چاوەکان هەموویان بە هەمان سەرنج و لۆمە و گومانەوه

تەماشاماندەكەن. مەن دەمگوت: «فەتەنە، سەيركە، براكانم بۆنى
مەردىيان لىدەيت». فەتەنە بېنەۋەي ۋە لاممىداتەۋە، دەچىرپاند: «خەندەن،
مەن خەيالىم لاي شىۋەي ئەم گوندەيە، خەيالىم لاي مالاكانە، دەلەيم
پەنجەرەكان بۆ ۋەما بچكولانەن، دەرگاكان بۆ بە ۋەندازەيە نەزەن،
گويسەبانەكان بۆ بە ۋە شىۋەيە نەۋىن». بېنەۋەي دەرۋەتەي ۋە لامدەنەۋەم
بدات، خۆي دەيگوت «خەندەننى چكۆلە، نا، ئەم مالاكانە لە گۆپ
دەچىت... ئەم ھەۋشانە دىمەنى قەبرىستانم دەھىننەۋە ياد». پورم كە
دەيزانى ئىمە چىرەچىرمانە، خىراتر دەرۋىشت، توندتر و بېرەھمانەتر
دەستى مەنى پادەكىشا، زياتر و زياتر بەناۋ دونىاي شكاۋە و بەيەكداجوۋى
پىاۋە خەنجەر بەدەستەكاندا دەيسوراندەنەۋە. مەن دەمگوت: «فەتەنە
ئەم پىاۋانە ۋەكو ئەۋەي لە ھەور يان لە غوبار، يان لە تۆزىكى پەش
خولقايىن، تىكەلەۋى يەكتەردەن... دەموچاۋيان لە ناۋيەكدە شەكىتەۋە،
لەشيان بە جۆرىكى ناماقوۋل تىكەلەۋى يەكتەردەن، سەيرىبانكە، ئەۋان
خۇيان نەن، بەلام لەگەل ئەۋەشدا جگە لە خۇيان كەسى دىكەش نەن».
فەتەنە بە بىزارىيەكەۋە دەيگوت: «خودايە، خوداي مېرەبان، ئەم
ئىۋارەيە ئەم كچە بەم وپىنانەي دەمكوژىت. خودايە ئەمپۇ فرىامكەۋە،
بە ھىچ نەمەم بە بىستەننى ئەم وپىنانە دەمەم». پورم ئەمجارە
دەيقيزانە: «بىدەنگىن، ناتۋان بېۋىن ۋە قەسەنەكەن... ناتۋان؟». مەن لە
ۋەلامەكەي فەتەنە ۋە ھاۋارەكانى پورم كەمەك زۈيردەبۈۋەم. فەتەنە بە
دەستۈۋى خۆي، ھەركاتىك بىزانىيە دىلى يەككى ئازاردەۋە، قەسەكانى
دەگۆپى ۋە بۆ ۋەدەستەيىنانەۋەي دىلنەۋايى ھەندى شتى نوپى دەگوت...
فەتەنە دەرۋىشت ۋە دەيگوت: «خەندەننى چكۆلە، تۆ زۆر قەرزارىارى
مەنەت، تۆ بۆ بە مەن نەگوت، دەتۋانەت پەشەباكان دىرۋستەكەيت...
بۆ بە مەن نەگوت؟ خودايە دۋىننى شەۋچ شەۋىكى قەشەنگ بوۋ،
ۋاي چ شەۋىكى قەشەنگ بوۋ... لەيادە چۆن شەكەنت تىكەلەۋەكرد،

چون سهرتاپاي دونيات دا بهسهرهكدا، نهوهي ههبوو و نهبوو خسته
 بهر گهردهلولوئكي تاريك وگيژ... لهيادته... ها، لهيادته؟ شاه، خندان،
 لهوانهيه ههر بهكاري نهو پهشهبايهي ناو سهرت بيټ، دهموچاوهكان بهو
 جوړه دهبينيت». من به تورپهيهوه دهمگوت: «شاه، فهتانه، من هيچ
 پهيوهندييهكم به پهشهباكانهوه نيه». فهتانه دهيگوت: «خندان، نا،
 ناتوانيت، گالته م پټيكيت، تو نهو گهردهلولولهكته دروستكرد، ههموكهس
 دهزانيت، كه تو گهردهلولولهكته دروستكرد». پورم دووباره بيژه و
 بيژهزي سهريرهكردين و دهيگوت: «بيدهنگين». من بيدهنگدهبووم و
 بيرم له پورم دهكردهوه، دهمزاني له جيهاني نهودا، له شهرهتهكاني
 نهودا، پهحم و بهزيي جيگايان نابيټهوه، نهو لاي وابوو مروف دهبيټ
 شهرهتهكان بچسپيټيت و ئيدي خودا بو خوي بريار لهسهر شتهكان
 دهدا، نهو برياردهدا كه كي دهكهويته بهر نهفرهت و كي دهكهويته
 بهر پهحمهت، بهلام نهو لهبهر هوپهكي نهزانراو پټيوابوو كه سزاداني
 پهروانه و پاكيټي من پهيوهندييهكي قوليان به چارهنوس و ئيماني
 نهوهوه هيه، لهو باوهپهدابوو گهر پهروانه به سزايهكي گهوره نهگات،
 پوحي نهو به فيردهوس و نارامي شادنايټ. نهو پاشنيوهپو سارده
 كاتيک بهسهر بهفري نهو كوچهيهدا سهردهكهوتين، دلنيابووم نهو به
 شيويهكي سهر دواي خولياي بههشت كهوتوه. من له بهيانويهوه
 سهريري چاويم دهكرد و دهمبيني، تهماحهكاني بو بههشت به پووني
 له گلينهكانيدا دهبريسكيټهوه، دهمبيني يهك پارچه گر و شهوقه بو
 جيبهجيكردي پهيامنيك كه له دلوه لهگهل خودادا بهستبووي. چهكي
 تهري جبه دريژهكهي بهرم هلهدهكرد و دهپويشتم، كزيهكي كوشنده
 دهيتزاندم، لهگهل نهو كزهبايهدا تيدهگيشتم كه تهاح له بههشت
 دهشيت هلبگهريتهوه سهر خودانهناسيهكي قول، دهشيت نارهزوي
 چوونه بههشت، بكهويته درايهتي ههموو ياساكاني مروف و خودا.

دواجار گه‌یشتینه مائی پیر مووسای خه‌زاناس، به‌لام دواتر بۆمده‌رکه‌وت که هه‌موو مالیکى ئەم گونده به‌ شیوه‌یه‌کی بێمانا به مال‌ه‌کانى دیکه‌وه گرێدراوه، به‌ جوړیک له هه‌موو ژووریکه‌وه ده‌روازه هه‌یه بۆ ژووریکى دیکه و له‌ویشه‌وه ده‌روازه هه‌یه بۆ هه‌موو جیگا‌کانى دیکه . له‌به‌رده‌م دیواره‌کانى ئەو مال‌ه‌دا دووباره براکانم بینیه‌وه، به‌لام ئەمجاره له‌ ناو چنده‌ها چه‌کدار و چنده‌ها مامۆستای ئاینیدا ونیویبون . فه‌تانه ده‌ستى بۆ ده‌رگایه‌ک درێژکرد و چپاندی به‌ گویمدا: «خه‌ندان، میدیا و په‌روانه له‌ یه‌کى له‌و ژوورانه‌دان ... له‌وین». ده‌نگه ده‌نگیکى گه‌وره‌بوو، مامۆستا‌کان هه‌ندیکیان له‌ ژیر لیویانه‌وه سلاوتیان ده‌خویند، ته‌قه‌ی به‌ریه‌که‌وتنى چه‌که‌کان زۆرجار به‌سه‌ر ده‌نگه‌کاندا زالده‌بوون، له‌ خه‌یالى منیشدا ده‌موچاوه‌کان به‌ ئەندازه‌یه‌ک ئالۆزکابوون که چیدی به‌ ئاسانى له‌یه‌کدی جیانه‌ده‌کرانه‌وه، من به‌ قوولى بیرم له‌و قسه‌یه‌ی فه‌تانه ده‌کرده‌وه و ده‌مگوت: «ئاخۆ به‌پاست ده‌بیئت ئەو په‌شه‌بایه له‌ هۆش و نیگامدا هه‌لیکردبیئت؟ خوای گه‌وره شتى وا ده‌بیئت ... شتى وا ده‌بیئت؟». ئەمده‌توانى له‌ ده‌نگه‌کانیش تیبگه‌م، چه‌نده‌ها خاتوونى ده‌فرژەن له‌پشت دیواریکى نزمه‌وه ده‌فیان لێده‌دا، من ده‌مپروانى و ده‌مپرسى: «خوایه، کامانه‌ن میوانه‌کان و کامانه‌ن دانیشتوانى گوند؟». وه‌لام چنگ نه‌ده‌که‌وت، سیماکان هه‌موو نه‌بینراو و نه‌ناسراووبوون ... وا هاته‌ خه‌یالم که هه‌تا براکانیشم ناسم و نه‌مبینیوون.

هه‌ر ده‌ستیکم ده‌بینى، ده‌مگوت: «ئەمه ده‌ستى مردنه». هه‌ر بۆنیکم ده‌کرد، ده‌مگوت: «ئەمه بۆنى مردنه». هه‌ر ده‌نگیکم ده‌بیست، ده‌مگوت: «ئەمه ده‌نگى مردنه». کاتیک هه‌ندێجار هه‌موو پیاوه‌کان به‌ کۆمه‌ل ده‌جولانه‌وه، هه‌ستنده‌کرد، زه‌وى که‌م که‌م له‌ ژیر پێیاندا ده‌خزیت. له‌ودیوه‌وه و له‌به‌ر خۆره‌تاویکی کزى ده‌مه‌وعه‌سردا که هه‌چی له‌ کزه‌ی ئەو سه‌رمایه که‌منه‌کرده‌وه . له‌ هه‌وشیکى چکۆله‌دا، ژنان

بهديار چهندهها مهنجلی گه وره گه وره دانیشتبوون. من له وه ویه دیمه نی له و شیوه یه نه بیینی بوو، به فه تانه م گووت: «ئه وه منجه لانه پرن له خوین...». فه تانه ده یگووت: «درویه، وانیه... بییت و نه بییت، ئیمانداریکه پاره دار، مه سره فی هه موو ئه م میوانانه ی کیشاوه. ئه وه منجه لانه پرن له شله یه ک که به شله ی مه ولوو ده چیت». من وه ک گه مره یه ک که نازانیت ده لیت چی، ده مپرسی: «نان ده خوئن، ئه وسا ده یانکوژن؟». فه تانه که له من پوونتر و سافتتر شته کانی ده بیینی، ده یگووت: «له وانه یه بیانکوژن، ئه وسا نان بخوئن، هه ندیکیان له برسی ناچن، به لام هه ندیکیان شه کت و ده سته پاچه دینه به رچاو». من هه موو ترسیکم ده خسته لاه و له پورم ده مپرسی: «په روانه له کوئییه؟». بو یه که مجار پورم به ئاشکرا وه لامیده دامه وه و ده یگووت: «له و ژووره ده رگا سه وزه وه ده توانی بجیته لای...». ده مگووت: «ده توانم بیبینم؟». ده یگووت: «ده توانیت بیبینیت، به لام ناتوانیت قسه ی له گه لدا بکه یته». پورم په لیگرتین و بردینه ناو ژووریکه گه وره وه که پرپوو له ژنان، به لام هه موویان خه وتبوون. کچیکی بجکولانه به ره و پوومان هات و ئاگاداریکردینه وه: «ئه م خاتوونانه به دریزایی شه و به ریزگاهه بوون... ئیستا بریاره تا کاتی پیویست پشووبده ن، هه ندیکیشیان گووتوویانه تا کاتی نانخواردن به ئاگایان نه هیئینه وه». چووینه ژووریکه دیکه ی پر له ژنی سه نگین و سه لار که هه موویان له به رده م چهنده ها ئاوینه دا قزیان شان ده کرد، کچیکی بجکولانه، که هه ر به و کچه ی پیشوو ده چوو، گووتی: «ئه م خاتوونه به ریزانه، خویمان بو توله سندنه وه ده رازینه وه». چووینه ژووریکه تر، دوو تا قم ژنی سه رسپی به سه ر دوو پارچه قوماشی سپیدا نوشتابوونه وه، خانمیکی گچکه له خه به ری پیداین، که ئه م پیریزانه، چهنده ها ساله خه ریکی ئاماده کردنی ئه م دوو کفنه ن بو ئه مرۆ. له ژووریکه تاریکتردا، چهنده ها

ژنمان بینى به ته زینچه کانیانه وه، به بیدهنگى دوعایان ده خویند و به چواردهوری خۆیان و دنیا دا کووفیاندە کرد، به کییک پیئگووتین: «خانمانم، ئەمانه شهیتان له خۆمان و له گونده که دوورده خه نه وه». دوا جار گه یشتینه ژووریکى خالى، ته نها یه ک په نجه ره ی تیا بوو که به سه ر ژووریکى دیکه دا ده پروانى، خانمیکى مامناوه ندى له ته مه ندا، به سه رولاگیره یه کى پا زا وه وه، به جووتى چاوى په شکرا وه وه، به ها په ی هه یاسه یه کى بریسکه داره وه هات و گووتى: «ئو دوو کچه له و ژوورده دان، ده توانن له په نجه ره که وه ته ماشایانکه ن». من و فه تانه دواى چه ندین مانگى دوور و دريژ له و ده لاقیه وه خوشکه کانمان بینیه وه، په روانه له وئ له سه ر به ستيکی بچکۆلانه دانیشبوو و سه یری په نجه ره که ی ده کرد، چه ندین جار له جار ان لاوازتر و برونزیتر بوو، نئوچاوانى پوونت و ئاویتتر ده یواند به جۆریک وام هه سته کرد خه ونه کانی به ئاسانى له نئوچاوانیه وه دیارن، ئو سه یری په نجه ره که ی ده کرد و هیچی نه ده گووت، له پيشدا منى نه بینى، یاخود پیده چوو ئو ویش له ناو ئو هه موو ده موچاوانه دا که له ماوه ی ئو دوو پۆژه دا بینیبوو، به ئاسانى نه توانیت سیماکان له یه کدى جیا بکاته وه، به لام که تیرتر و پوونتتر ته ماشایکردم، وه کو حه په ساویک هه ستا و له په نجه ره که نزیکبووه وه، بالای وه کو هه میشه به رز و نیگا کانی وه کو جار ان پرپوون له جوانى و بۆشناخى، وه کو ئه وه ی بینینى من، شتيکی یان یه کیکی سه یری بیرخستبیتته وه، یه کییک که له میژه نه بینیه وه، سه رسام و ده سته پاچه هات و گووتى: «خه ندان، تۆش لیژه یت... چۆنیت... ها... خوشکی بچکۆلانه م تۆ چۆنیت؟». هه ردوو کمان چاومان پرپوو له گریان، به لام من به ئه سپایى گووتم: «په روانه، باشم، من باشم... خراپ نیم، له تۆبه خانه یه ک ده ژیم». نازانم گوئى لیم بوو یاخود نا، که میکی تر سه یری یه کترمان کرد و ئو ژنه چاوپه شه به خۆی و هه یاسه که یه وه

به نارامى شانى منى گرت و گووتى: «كچم، بهسه، ئيدى تهواو... با پوريشت چاويكى پيڭكەويّت». من لهو چەند ساتە كورتهدا بۆ ئىستىكى زۆر كورتىش چييه چاوم له پەروانە نەتروكاند و به نىگايەكيش چييه سەيرى ميدىاي غەمگينم نەكرد.

سالانتيكى زۆر ئەوەبوو به مەراقى فەتانه كه بەردەوام دەيگوت: «من به مەحەبەت و سۆزەو سەيرى پەروانەشم كرد، من چۆن له خوشكەكەى خۆم پوانى به هەمان جۆر پوانيمە خوشكەكەى تۆش». من ئەو پۆژه كه دەبايه لەبەر ئەو پەنجەرەيەدا دەر فەتبەينم و سەيرى ميدىاي غەمگينيش بكەم، كه به دۇنياييهو له قوولايى دونيا بيدهنگەكەى خۆيدا و بەر له مردن چاوه پوانى نىگايەكەى كه ميک سۆزدار و مەحەبەتاوى كردوه، فەتانه هەميشه له سەعاتەكانى زویرى و توپەبيدا دەلێت: «ئەو چەند پۆژه هەر چييهك و هەر كەسيك تەماشايكردون، به دۇنياييهو به چاوى رڤ و سوکايەتى سەيريكردون، تەنها من و تۆ... من و تۆ خوشكى ئەوان بووين و دەبايه به پەحم و بەزەبييهو نىگايانبكەين. تۆش ئەو نىگايەت له خوشكەكەى من نەگرت». ئىستا حەسرەتيكى زۆرى ئەو پۆژه له دڵمدايه، حەسرەتى ئەوى نىگايى ميديام نەكرد، نەمتوانى چى له دڵمدايه بۆ پەروانەى هەلپژم، نەمتوانى باوهشى پياكەم و پيڭبۆيم: دەمەويّت لهگەلتدا بمرم. كه پورم پەنجەرەكەى جيبهشت، من سەيرى چاويم كرد، ئەو نىگايەم بينى، نىگايى دۇنيايى و ئاسودەبييهكى قوول. ئەو به جۆريك ئاسودەبوو، تا ماوهيك گوڤى له هيج نەبوو، تەنها له ئاسمانى ئەو ئاسودەبييه پۆحيەى خۆيدا دەسورپايەو، من له وياوه پەدانەبووم ئافرەتيك له چەشنى ئەو، كه تەنها له ساتى گرڤى و كينهدا بينيبووم، بەو جۆره خۆشبييهكى هيمن و ساف پووختارى بگەشينيتهو، ئاشكرايوو له زەتيكى قوولى دەچەشت، له زەتيك كه وهكو له تروپكى خۆشيدا بيّت

دهیشکوفاند و زیندوویده کرده وه . که له ژووره که چوینه دهره وه، من سه رنجدا، فه تانه ته و او په نگی زهره بوو،و، خوئی به منه وه نووساند و گووتی: «هر دووکیان دهرسن، هر دووکیان ژور دهرسن». به لام ناشکرا بوو من و نه و زیاتر دهرسین. له دهرگایه کی ژور ژور نزمه وه چوینه ناو حهوشیکی دی که پرپوو له قهساب و بزنی سه ربپاو، دهیه ها بزنی سه ره وخوار به چنده ها داردا هه لواسرا بوون، سه رتاپای حه وشه که بوو بوو به به خوین، قهسابه کان هه موو خهریکی گوریین و دامالینی پیسته ی بزنه کان بوون، چنده ها که له سه ریش له ته شتیکی گهرده دا له سوچیکی حه وشه که دا دانرا بوون، هالوئی گهرمی نه و خوینه له ده ستوپلی نه و مندا لانه هه لده ستا که به ده وری قهسابه کانداهه سورانه وه و به دیار ته شتی که له بزنه کانه وه دانیشتبوون و سه یری چاوی بزنه کانیان ده کرد.

له حه وشه که وه، نه سه په ژنیکی شوخ و به هه و پشیمانکه وت، به پورمی گووت: «نهم دوو کیژه ده بهینه بهر نه و هه یوانه به رزه با له وئی پشووبده ن و ته ماشای دیمه نه کانیش بکه ن، پیم باشه تیکه لای که ژاوه که نه بن... من ژور دلم به کچان ده سووتیت، به تاییه ت له م ته مه نه دا».

گونده که بریتیبوو له زنجیره یه کی شیواو له مال و ژور و دهرگا و کولان، که به جوریکی تیکه لای به سه ریه کدا دهرکانه وه، هه موو شته کان به جوریک پیکه وه گریدرا بوو هه ستم نه ده کرد له جیگایه که وه ده چمه جیگایه کی دیکه، سه رجه می گونده که ش له ریوئلکه یه ک ده چوو که دیواره کانی به فر و به رد و مرؤف دروستیان کرد بییت. له هه ندی جیگادا هه ستمده کرد که مرؤفه کان له بری دیواره کان وه ستاون، له هه ندی شوینی تریشدا به پیچه وانه وه دیواره کان له بری مرؤفه کان نابلقیانده داین. من سه ره تا گونده که م وه کو کویره دیکه کی دوورده ست و بچکولانه هاته

پیشچاو، به لّام نیستا که ده رگاگان ده کرانه وه، هر ده رگایه ک ده چوه
 سه ر پنگایه کی به ردین و هر پنگایه کیش به ناو چنده ها مال و ژور
 و گوزهر و دیوه خاندان تیده په پی. تا زیاتر سه رده که وتین، هه ستمده کرد
 نه م گونده زیاتر و زیاتر خۆیده کاته وه، به لّام دیواره کان و ماله کان و
 کوچه کان هه موو خالیبوون، جگه له به فر هیچی دیکه دیار نه بوو...
 به فر و به رد... سه رنجام گه یشتینه مالتیکی بچکولانه، که له هه موو
 ماله کان خۆشتر بوو. مالتیک بوو به سه ر ده شتاییه کی گه ورده دا ده کرایه وه،
 ناشکرابوو نه وه دوا هه مین مالتی گونده که یه و له پشتییه وه نییدی کیلگه
 و له وه پگا و خاکه به یاره کان ده ست پیژده که ن. به په یژه یه کدا که یه ک
 پارچه نه خش و نیگاری کۆن بوو سه رکه وتینه سه ر بۆ به ر به رۆچکه یه کی
 رازاوه، بۆ به ره یوانتیک دیمه نی خانویییه کی شارستانی هه بوو، له ویشه وه
 هه موو نه و پنگایانه مان ده بیینی که پیا هاتووین و کۆی ئاسۆ نزیک
 و دووره کانیشمان چاولیبوو. له و به ره یوانه دا هه ستم به بۆشاییه کی
 گه وره کرد، هه ستمده کرد من جگه له پۆحیکی رهش و خالی و بقیه رار
 زیاتر هیچی دیکه نیم، تازه به ئومیدی هه چ موعجیزه یه ک نه بووم، له
 دوور و نزیکیشه وه له سپیتی به فر زیاتر هیچی دیکه م چاونه ده کرد،
 هه ستمده کرد جگه له سه رماش هیچی دیکه له دنیا دا نییه... سه رما
 و هیچی دیکه... هینده ی گه یشتینه به ر نه و به ره یروچکه سارده، پورم
 که شاهانه ترین ساته کانی ژیا نی ده ژیا، بۆنه وه ی خۆی له گونده دا
 نیشانبدات و توانا و ده سه لاتی خۆی ده ریخات، ئیمه ی به ته نها جیّه یشت
 و گه پایه وه. له و کاته شه وه که لای میدیا هاتبووینه ده ر، فه تانه کزه له
 و مه لول ده یواند، هه ردوو کمان هه ستمانده کرد، به شیوه یه کی توند
 فری دراوینه ته ده ره وه ی کات و شوینه ئاساییه کان، بۆ یه که مجار دنیا مان
 به هه موو غوربه ته سارد و سپی و بۆشه که یه وه ده بیینی، بۆ یه که مجار
 نه و په یوه ندییه سهیره مان له نیوان خوین و سه رمادا ده دۆزییه وه، تا

سالانئیکى دواتریش بهردهوام پهنگى به فر بهره پهنگى خوین ده بیردم، بهردهوام نهو سپیټییه دزیوهی پهنگهکانى ژيانى دهشاردهوه، نهو سپیټییهى که پهنگهکانى سروشتى لهیهک وههمدا دادهپۆشى، بهرهو نهو ههموو سورټییه ترسناکهى پارچهپارچهبوون و زامداربوونى مړوځى رادهکیشام، ههستمدهکرد پهروانه بههوى نهو بهفرهوه دهمریت و نیمه بههوى نهو سپیټییه بیتهندازهیهوه لیرهین. لهو نئواریهوه نیدی رقم له ههموو شته سپییهکان بوو، ههموو سپیټییهکى سهرتاسهریم به کوشنده دهزانى. من له ناو بهحرى خولیاکانمدا بووم که له دوورهوه نهو کهژاوهیه دهرکهوت. نهو کهژاوهیهى ژنه سپی پۆشهکان به خویان و دهفهکانیانهوه پیشیکهوتبوون. که فهتانه گوځى له دهنگى دهفهکان بوو بهر له من چووه بهر گوځسهبانهکه و سهیرى پڼگاگانى کرد. فهتانهش بهر له من پهروانه و میدیای له ناوچهشاماتهکاندا دۆزیهوه، ههردووکیان به تهوقیکى گهورهى سپی داپۆشرابوون. ههردووکیان به نارامى لهپشتى چهندهها دهفبهدهست و چهکبهدهست و خهلکى ئاساییهوه دهپۆیشتن، له دوورهوه گوځمان له دهنگى بهسۆزى نهو سلاوات خوینه زولآله بوو که دهیگوت: «فقح دابر القوم الذین لموا و الحمد لله رب العالمین». چهندهها دهنگى گهرمیش له دوايهوه دهیانگووت: «الحمد لله رب العالمین.» پهروانه به نارامى دهپۆیشت و سهیرى کهسى نهدهکرد، به هیمنى دهستى میدیای غهمگینى گرتبوو و پڼکهوه ههنگاویاندهنا. له دواى دهفرههکانهوه، پیزى یهکهه ههموویان یهک به تهک یهکهوه باوک و براکانى من و فهتانه بوون، فهتانه به نهسپایى و به ترسیکى زۆرهوه لیمنزیکبووهوه و دهستى گرتم، به دهنگیکى بریندار دهیگوت: «نهوه براکانمن». من نهو کات پوونتر و تیزتر دهمروانى، سهیرى نهو پیاوه توپانه دهکرد که ههموو گیانیان له فیشهکدا زهردهچووهوه.

شه به نگیکی گه وره له گهردی ثاوریشمین، به دهوری په روانه وه بوو. که له و به ربه روچکه به ی ئیمه نزیک بوونه وه، فه تانه توند دهستی گوو شیم و گووتی: «خه ندانی چکوله، سهیری نه و په پولانه بکه له ده وریان، سهیری نه و په روانانه بکه». تا نه وان زیاتر نزیک بکه و تېانایه وه په پوله کان زیاتر ده بینران، هه ستمده کرد له گه ل تیپه پینی که ژاوه که دا هندی له په روانه کان له هه وای سافی نه و ئیواره یه دا ده مانه وه و به ره و لای ئیمه ده فرین... ئیمه له و به ربه روچکه یه دا و له حیجاب به دریژه کانماندا و به و له چکه په شان وه، جگه له په پوله کان سه رنجی که سی دیکه مان پانه ده کیتشا، په روانه و میدیاش له پیش که ژاوه ی مردنی خویانه وه به ته کماندا راپور دن و ئیمه یان نه بیننی، من سه یرمه کرد و په روانه م وهک قوزاخه یه کی نه رمی که تان ده هاته پیشچاو. من له ناو نه و دنیا بیسنوورده دا ده متوانی خونه گری و په رشبوونه وه ی نه و بینم، ده متوانی تیکه لاویوون و توانده وه ی نه و بینم له ناو نه و مه خلوقانه دا، له ناو به فردا، له ناو چیا مه زن و حه کیم و سه بوورده کانی ده ورو به ردا، بونی پیسته که یم ده کرد، نه و پیسته نازکه ی ساله های سال ده مبینی له نزیک ئینجانه کانه وه گهردیکی سیجراوی جیده هیلئت... ده متوانی هه سته ژاکاوه کانی بخوینمه وه، ده متوانی پوچه په شمورده که ی بینم، هه ستمده کرد که داخ له دل نییه، توپه نییه، خه م له و مردنه ناوه خته ناخوات که به هیمنی له دوايه وه ده پوات، پویشته نارام و خه یالیاوییه که ی ده یگووت: «بابړوین»، من گویم له ده نگه قووله کانی ناو گیانی بوو که ده یگووت: «بابړوین». پیده چوو خوی نه و خه لکه ی داوه تی مردنی خوی کردییت، که میک په له ده هاته به رچاوم، وه لئ هه رگیز هه له شه و نا نارام دیار نه بوو، هه روه کو نه و پوژانه هه نگاویده نا که پیکه وه به شه قامی سه ره کی شاردا سه رده که وتین، نه و پوژانه ی هینده جوانیه کی دره وشه داری هه بوو به رده وام به و شوق و په ونه قه

كچانەيەى خۆى، كەساسى و لاواى منى دادەپۆشى. من دەمپوانى و ەستەدە كەرد ئىستاش ەكو ئە و ئىوارە دورانەى بەھارى جاران بە جوانى خۆى ەموو ساردى و بىمانايى و دلپەقى ئەم ئىوارەيەى داپۆشىووە.

لەساتىكدا ويستم ھاوارىكەم «مەيكوژن»، فەتانە ەكو ناو پۆحم بخوینىتەو، جارىكى تر دەستى گوشيم و گووتى: «خەندانى چكۆلە بىدەنگ بە، تازە ەيچ سوودى نىيە، ئاسودەيى مردنيان لىمەشىوینە». دواتر من و فەتانە پۆژەھى پۆژ باسما لە ئاسودەيى ئەم مردنە كەرد، من ەمىشە دەمگوت: «پەپولەكان نەبىت ەمووشتىك ئاسودەبوون، بەفرى خەوتووى ناو كىلگەكان، پورم كە لە ناوەپاستى دەفژەنەكاندا دەپۆيشت، باوكم كە سەرى دانەواندبوو و بە ئارامى و ئاسودەيى ەنگاويدەنا، سلاوات خوینەكان، كوپانى تىنووى خوین، خزمە داخ لەدلەكان، ەموويان ئاسودەبوون». كە كەزاوەى مردنەكە گەيشتە قەراغ گوند، چەند سەد مەترىك بەر لە گەيشتن بە كۆپستانى ئاوايىيەكە وەستا، فەتانە بە ترسەو دەيگوت: «لە كۆپستانەكەدا نايانكوژن، يەككە ەيە كە ناھىلىت لە كۆپستانەكەدا بيانننن، نەبا مردووەكانى دىكە پىسبەكن». پاش ئىستىك ەمووان لەبن درەختىكى كەورەدا كە لە ئىمەو زۆر دور نەبوو وەستان، من گوتم: «فەتانە ئەو درەختى مردنى پەروانەيە». ئاشكرا بوو بپارىيانداو لە ژىر ئەو درەختەدا بيانكوژن، فەتانە سەيرى شتەكانى دەكرد و تا دەھات پەنگى زياتر زەرد ەلدەگەپا، تا دەھات زياتر دەلەرزى، ماوہىك بە بىدەنگى سەيرى دىمەنەكانى كەرد و ئىنجا لەسەرەخۆ گووتى: «بەلئى خەندان، ئەو درەختى مردنيانە... ئەو درەختى مردنى خوشكەكانمانە». بىنيما، پورم و دوو خاتوونى دىكە كە ئاشكرا بوو لە ژنە سەلارەكانى ئەم ناوچەيەن، دەستيان گرتن و بەرەو ژىر درەختەكە برديانن،

درهختيكي ئىجگار زه به لاج و ئىجگار پووتەل بوو، به ئەندازە يەك به رزبوو، من هەستەم دەکرد هەندى لە چلەكانى لە ئاسمانەو هاتوونەتە خوار، هەستەم دەکرد لە شەبەقە شىنەكانى ئەو سايەقە ساردەو دابەزىوونەتە ئەو زەويە سىبىيە، كە سەيرى قەد و بنكى ئەستوورى ئەو درەختەشم دەکرد بە پىچەوانەو، دەستكرديكى گەورەى زەمىنم دەبينى، هونەريكى ئەو خاكە سەيرەم دەهاتە بەرچا و كە جەستەيەكى وەها بلەند، بەلام ترسناكى دروستكردو، وەكو تريس لەو درەختەدا تىكە لاوبوونىكى گەورە و ئالۆز و تەلىسمايى زەوى و ئاسمانم دەبينى، دەست تىكە لاوكرديكى ئەهرىمەنانەى بەرزايە بىسنوورەكانى جيهان و قوولايە تاريكەكانى خاكەم هەست پىدەكرد... سالانتيك دواتريس زۆر بىرم لەو درەختە دەكردەو، زۆر شەو لە خەو ترسناك و پىر مۆتەكەكانمدا دەمىنيەو، زۆرجارىش لە زىندە خەوكانمدا خۆم دەبينى لە ژۆردا دەمرم، دەمىني لە نابهينى پەلوپۆكانيدا دەخنكىم، لەنيوان سەركەوتن و دابەزىندا وىلدەيم و خۆم بۆ نادۆزىتەو. ئەو ئىوارەيە من لە هەركەس پتر سەرنجى ئەو درەختەم دەدا، كە پەروانە و مېديا لە بەردەميدا گەلىك بچكۆلانە و بىهيز دەردەكەوتن، بەلام پىدەچوو پەپولەكان لەگەل ئەو دارەدا شەپكەن، پەپولەكان تادەهات زياتر و زياتر كۆدەبوونەو، وادياربوو هېچ كەس سەرنجى ئەو پەپولانە نادات، بۆ ساتيكت وا هاتە خەيالم كە پەروانە و مېدياش لە ژىر ئەو درەختەدا سەيرى پەپولەكان دەكەن، بىنيم بە شىوئەيەكى سەير سەريان بەرەو ئەو پەپولانە بەرزكردۆتەو، بەلام كەس سەرنجى ئەو پامانە لە ناكاوئى پەروانە و مېدياى نەدەدا لە پەپولەكان، كەس نەيدەبينى چۆن چۆنى نىگاكانى ئىمە و ئەوان لە پىگاي ئەو گياندارە چكۆلانەوئەيە لە گيانى يەكتر دەپوانن. خەلكى لەو ساتەدا هەموو سەيرى ئەو گروپى تىربارانەيان دەكرد كە كەمە خەلكەكيان

له درهخته که دوورده خسته وه و فاسيله يه کيان له ناوه پراستی يه که م
 پيزی بينه ران و خوياندا دروستده کرد، گروپی تيريارانه که براکاني من و
 فهتانه و هندی دووره خزمی دیکه ی ههردوو خیزانه که مان بوون، هندی
 کهنجی نه ناسراو پهرته وازهش به ناشکرا داوایانده کرد که به شداری بکه،
 دیاربوو هندیکیان له پښگای ژور دوور و له هه ریمی نه ناسراوه وه هاتوون
 تا له م هه راسیمه دا چالاکین، ئیستاش به ناسانی ئاماده نه بوون، ئه و
 ساته پیرۆزانه، تهنها وهکو بینه ریک بژین، به لام یه کئ له مامۆستاگان
 هاته پښ و به چهند فه رمانیک هه مووانی ئاگادار کرده وه که جگه له
 برا و کهسی کیژه کان کهسی دیکه هه قی به شداری کردنی نییه، هه ر ئه و
 مامۆستایهش به هیمنی و دوا ی ئارامبوونه وه یه کی ناوهخت دهستی کرده
 خویندنه وه ی سووره تیکی درێژ. که مامۆستا سووره ته که ی خوی
 تهواو کرد گه پایه وه جیگای خوی و نه وسا براکانم له گه ل سهرجه می
 گروپی تیریارانه که دا چه که کانیان به رز کرده وه. له و ساته دا که پەروانه
 پوویه پوو ته ماشای مردنی ده کرد، که ئیواری مردنی ئه و له ئاسۆکانه وه
 هه لده هات، که هه مووان چاوه پوانی دهنگی ترسناکی تهنه گه کان بووین،
 بیده نگیه کی سهیر بالی به سه ر دونیادا گرت. من هه ستمده کرد هه موو
 گه ردون چۆته دۆخی خاوبوونه وه یه کی شاعیرانه وه، هه موو گه ردون
 وه ستاوه و به چاو یکی خه والووه وه ده پوانیت، درهخت و چیا و به فر
 له کونجی بیده نگی خویانه وه سهیر یانده که ن، که دهنگی تهنه گه کان
 به رزبووه وه، دنیا له چاوتر وکانیکدا پرپوو له گه رد، من دلتیابووم که
 پەروانه ده بیته گه رد، ده بیته ئه و تۆزه ئاوریشمییه بریقهدار و نهرمه،
 تهنه گه کان بیده نگ ده بوون و پەروانه هه ر به پێوه بوو، میدیا ده که وت
 و پەروانه به پێوه ده مایه وه، پینه ده چوو بکه ویت، به لام به شیوه یه کی
 سهیر په خشده بووه وه ... ئه و گه رده ی پەروانه، له سه ر سیما و له ش و
 درهخته کان ده نیشته، له و ساته وه ی که پەروانه وه کو نه سیمیک به سه ر

هه‌موو وجوددا هه‌لێده‌کرد، په‌پوله‌كان زياتر ده‌بوون، هه‌نديكيان له هه‌وادا ده‌رده‌كه‌وتن و سوپيكيان ده‌خوارد و ده‌مردن، به‌لام هه‌نديكيان زياتر و زياتر ده‌مانه‌وه و وه‌ك شاهيديكي سى‌حراوى نه‌پنى ئه‌و ئىواره‌يه‌يان له قوولايى ژيانه‌ ته‌ليسمايى و ئالۆزه‌كه‌ى خۆياندا هه‌لده‌گرت. په‌روانه ده‌كه‌وت... من ده‌مبينى په‌روانه به‌ هيمنى به‌چوكدا ديت، به‌ هيمنى ده‌نوشتيته‌وه، به‌ هيمنى سه‌ر ده‌خاته سه‌ر زه‌ويه‌كه و به‌لادا ديت، له‌گه‌ل كه‌وتنى په‌روانه‌دا په‌پوله‌كان به‌ شه‌پۆليكي گه‌وره به‌ره‌و قوولايى ئاسمان به‌رزده‌بوونه‌وه، له‌گه‌ل ترسى په‌پوله‌كاندا، چه‌ندين پيريژن له په‌روانه و ميديا نزيكه‌ده‌بوونه‌وه و ده‌يانخستنه سه‌ر به‌تانييه‌كى سه‌وز، ئه‌و دوو كفته سپييه‌يان تيوه‌ده‌پيچان كه پيشتر له بوخچه‌يه‌كى په‌شدا هه‌ليانگرتبوون، ئيمه له دووره‌وه هه‌موو ديمه‌نه‌كانمان ده‌بينى، تا چه‌ند ده‌قيقه‌يه‌كيش ته‌واو حاالى نه‌ده‌بووين كه چى پووده‌دات، نه‌مانده‌توانى ئه‌و پراستيه به‌پوونى ببينين كه له‌به‌رچاوماندا بوو... ته‌نها دواى چه‌په‌سانىكى دريژ، دواى تيرامانىكى قوول تيده‌گه‌يشتين كه ئه‌مه ته‌نها ئىواره‌ى مۆته‌كه و ترس نيه‌، به‌لكو ئىواره‌ى پراسته‌قينه‌ى مردنى خوشكه‌كانمانه... له‌گه‌ل فه‌تانه‌دا ته‌ماشاي يه‌كديمان ده‌كرد و تيده‌گه‌يشتين كه په‌روانه و ميديا مردوون... چاومانده‌تروكاند و ئه‌وان مردبوون، ده‌مانپوانى و مردنى ئه‌وانمان له ئاسمان و له به‌فر و له‌سه‌ر ريگاكان ده‌بينى، جيهان له دواى ئه‌و پيژانينه گه‌رمتر و داختر و دۆزه‌خيانه‌تر ده‌ينواند. ده‌مبينى گه‌رم‌اي مردنى ئه‌و دوو گيانه له بازنه‌يه‌كى گه‌وره‌دا هه‌موو ئه‌و به‌فره سپييه ده‌توينتته‌وه و په‌قهن و چلو چيوى ئه‌و سزوشته ئاشكراده‌كات، يه‌كێك له مامۆستاكان ده‌چووه سه‌ر دوو ته‌رمه كفنكراوه‌كه و كۆمه‌لى گه‌نجى پاده‌سپارد گۆرپيان بو ئاماده‌بكه‌ن، من له دله‌وه ده‌مويست برۆم و سه‌يرى ئه‌و گيانه په‌شمورده و ژاكاوه‌ى په‌روانه بكه‌م، دوا نىگا له ئارامگاي ژيانىك بگرم كه له‌و گه‌رده‌لوولانه‌دا كه‌وتبوو. من كه‌وتبوومه

بۆشاییه کی بهرینه وه، بۆشاییه کی بیسنور، هه ستمده کرد نا ئومیدییه کی گه وه هه موو ئه و توپه یی و یاخیبوونه ی ناو دلم ده کوژیت، ده مزانی که ئیدی ده بیت ژیانکی بیئلهام بژیم. فه تانه به قورگیکی پر له گریان وه ده یگووت: «له شه ودا بیانکوژتبايه چاکتریو، له شه ودا لایه نی که م، میدیا ده توانی ته ماشای مانگ بکات...» که فه تانه وای ده گووت، من به جوړیکی سهیر باوه شم پیاده کرد و ده گریان، هیتده توند باوه شم پیاده کرد، هه ستمده کرد له و ساته وه بۆ هه تاهه تایه خوشکایه تیه کی نه به دی به یه که وه گریداوین، پیموایو ئه و ساته هه ردو کمانی کرد وه به شاهیدی ساتیک، که ده شیت له ناو ئه و ئه و گیزه لووکه په دا که به سه ر ولات و سروشت و گیانه به ره کانداه ئیده کرد به که م بگریژت و له یاد بچیته وه، یان ته نیا وه کو پوژیک له پوژه ئاساییه کان تو مار بگریژت. من ئه و پوژه تا شه ویکی درهنگ که جاریکی دی له بهر ده رگای تۆبه خانه که دا دابه زینه وه، ده ستی فه تانه م به رنه دا، پیکه وه موچوپکه سارده کانی ئه و ئیواره یه ژیاين، پیکه وه ته زووه کانی مردنمان به شکرد، پاچه نینه کانی هه ناومان به خشی به یه ک. ئه و گریان به کوئه، زۆر شتی له کيسداين، ئه و بورانه وه سهیره له ئامیزی یه کتردا له بهر به رۆچکه یه کی دووری گوندیکدا نه یه شت ئه و ده ستانه ببینین که په روانه و میدیا یان وه کو دوو شهیتان فریدایه ناو چالیکه وه و گله بانیا نکردن. ئیمه ده گریان و ئاگامان له کات و شوین نه مابوو، به جوړیکیش باوه شمان به یه کدیدا کردبوو له یه کدی جوینه ده کراینه وه، ئاگادار نه بووین ئه وان چیده که ن، ئاگادار نه بووین چۆن ئه و درهختی مه رگه جیده هیلن و ده گه پیتنه وه. کاتیک وریا بووینه وه پورم و چه ندین ژنی دیکه به هینجه تیکی زۆر ده یانو یست له یه کمان جیا بکه نه وه، دواي هه ولکیکی زۆر توانیا ن له یه کمان دوور بخه نه وه، به لام هه رگیز نه یان توانی ده ستمان له ده ستی یه کتری ده ره یتنن. چۆن ئه و دوو مردووه که وتبوونه ئامیزی یه ک، ئیمه ش ئاوه ها

باوه شمان به يه کدا کردبوو. که له ناو فيغان و گرياندا ئيمه يان سوار ماشينه که کرده و دەرگاگانيان له سەر داخستين، بينيمان چۆن ئه و پوه گه وريه له خه لکان و پياوکوژان، له باوک و برای ده ست خويناوی ده گه پانه وه سەر چهند خوانيکی دريژ و پاژوه که له ده يه ها ديوه خانی گه وريه گه وريده دا پاخرابوون. من و فه تانه به رده وام، وه کو دوو مندال ده گريان، جگه له ئيمه که سی دیکه نه ده گريا، جگه له هاواريه کانی ئيمه دهنگی هاواريکی تر نه بوو، هه موو گوند بوونی په زامه ندي ئه و پوچانه ی ليده هات که فه رمانی خويان له به رده م خودادا ئه نجامدا بوو و ئيستاش به ده روئيکی ئاسوده وه ده پژانه سەر سفره کان. له و ئارامی و ئاسوده ييه دا، شيوه نی من و فه تانه، ئيقاعی ئه و خۆشبه ختیه ی ده شيواند، که زانیشيان هيچ شت ئيمه ئارام ناکاته وه، يه کئ له مامۆستاگان گووتی: «بيانبه نه وه ناو ماشينه که و دەرگاگانيان له سەر داخه ن...».

له په نجه ره ی ماشينه که وه، ئه و هه زاران هه زار په پوله يه مان بينی ده فري و ژيانی خويان له سەر ئه و پوه يه ره بيکو تايانه ی به فر ده وه راند، نه مانده زانی بۆ کوئ ده چن، به لام ئاشکرا بوو ئه و په پولانه ی به جوړيکی سه ير سوپی ژيانی خويان تيکدا بوو، به بي ته فسيريکی شياو، له و زستانه سارده دا ده رکه وتبوون... هاتبوون گيانی په روانه له مبه ره و به ری دوو ده ريای بي سنووری عه ده مدا به پرتنه وه. هاتبوون له گه ل په روانه دا بمرن. فه تانه دواتر بيريه ده کرده وه ده يگووت: «خه ندان، کئ ده لييت ئه و په پولانه هه ر پوچيانه تی په روانه خو ی نه بوون؟ کئ ده لييت پوچيانه تی ئه و نه بوون که مردن گوپوييتی بۆ باغه يه کی گه وريه گه وريه ی په پوله، ئاه... خه ندان... هيچ که س... هيچ که س ناتوانييت وه لامی ئه و پرسيا ره بداته وه». ئه و شه وه تا دونياش بووه زولمه ت و شه وه نهنگيکی بي مه ودا، من هه ر په پوله کانم ده بينی ده فري و

و دەمەردن... دەمبەینی لە ناو بازنەیهکی گەورە و ئالۆژدا دەسوپانەو و دەکەوتن. من تا سالانێکی دوور و درێژیش، تا لە قوتابخانەی خوشکە تۆبەکارەکانیش هاتمەدەرێ، هەر پێموابوو ئەو پەپولانە، خەیاڵ و خولیا ی من و فەتانه بوون... هەر پێموابوو درێژکراوەی ئەو هەموو فەنتازیا کوژرا و کپکراوەی ناو گیانی ئێمە بوون، بەلام کە دواتر سات بە سات یادەوهری ئەو پۆژەم زیندووکردهوه، بینیم کە تەنھا ئێمە نەبووین لەو پۆژە غەمگینەدا پەپولهکانمان بینیوه... هەر ئێمە نەبووین لە نئوارهی پەپوله غەمگینەکاندا ئەو گەردە وەرێو و باجووهری جوانیمان سەرنجدابوو، بەلکو هەزاران کچ و کوپی دیکە، کە نۆزبەیان لە تەمەنی ئێمەدا بوون، بە جۆریک لە جۆرەکان ترس و ئەشکەنجەیی ئەو نئوارەیه ژیا بوون، ئەوانیش ئەو لەشکری پەپوله ژاکاوانەیان بینی بوو. ئەو نئوارەیه پەپولهکان لە هەموو هەژم و زەوییهکاندا، لە هەموو شارەکاندا، بەشیۆهیهکی سەیر بەسەر حەوش و مال و پێگا و شەقامەکاندا باریبوون... تا نیوه پۆی پۆی دواتریش گەردی پەپولهکان دونیای گرتبوو، حەوشی هەموو قوتابخانەکان، ژووری هەموو بەندیخانەکان، قاووشی توتناوی کارگەکان، مەیدانەکانی پاس، فولکە غەمگینەکان، خەرەند و لێرەواپە دوورەکان، گۆرپەپانە کپەکانی شەپ... هەموویان سەرتاپا گەردی پەپولهکان بوون، بەلام لەگەڵ ئەوەشدا تەنھا من و فەتانه، ئەو نئوارەیه مان ناونا «نئوارهی پەروانە». من و ئەو سالەهای سال ئەو وشەیه مان وەکو شفرەیهکی نەینسی بەکاردههینا... شفرەیهک کە تەنھا ئێمە لە مانا سامناکهکانی تێدهگەشتین، شفرەیهک بۆ قسەکردن لەسەر مەرگ و ناکامی، هەركاتیک بمانویستایە باس لە دونیایەک بکەین کە سەرتاپای پێگاکانی گیراوه و سەرتاپای دەرگاکانی داخراوه، باسمان لە نئوارهی پەروانە دەکرد، باسمان لە چیرۆکی ئەو پەپولانە دەکرد کە لە نئوارهی زستاندا، پێگاکانیان وێڵکرد و

بواریشیان بۆ جیهانیکی دیکه نه‌دۆزیه‌وه، هه‌رکاتیک چیرۆکی نه‌و مه‌مله‌که‌تانه‌مان بگێراییه‌ته‌وه که له‌ ناو شورا داخراوه‌کانی خۆیاندا ژه‌نگده‌هێتن، چیرۆکی که‌پوی نه‌و شارانه‌مان باسبکردبایه که هه‌وا ناگاته‌ گۆره‌پانه‌ غه‌مگینه‌کانیان، باسما‌ن له‌و شوێنانه‌ بک‌ردبایه که که‌س ئاودیوی دیواره‌کانی نابێت، به‌سه‌رهاتی نه‌و ده‌ریاچانه‌مان ببیژایه که خۆیان له‌ ناو خۆیاندا لیخنده‌بن، به‌بیته‌ۆ، بێمه‌به‌ست، بیخواستی خۆمان ده‌گه‌رپایه‌وه سه‌ر ئیواره‌ی په‌روانه .

من و فه‌تانه سالاتیکی دوور و درێژ، له‌گه‌ڵ جێبه‌جێکردنی فه‌رزه ئاینیه‌کاندا، په‌راویزیکی گه‌وره‌مان بۆ دروستکردن و گێرانه‌وه‌ی حکایه‌ته‌کان ته‌رخانکرد، چیرۆکه‌کان ته‌نها ده‌رفه‌تی ئێمه‌ بوون بۆ له‌یه‌کدی نزیکبونه‌وه، من و نه‌و په‌یتاپه‌یتا چیرۆکی قه‌لای داخراومان داده‌تاشی، چیرۆکه‌مان له‌سه‌ر نه‌و شارانه‌ دروستکرد که زه‌مه‌ن تیايدا وه‌ستاوه، ده‌رباره‌ی نه‌و کێژانه‌ی که ویستووایه‌ له‌ په‌نجه‌ره‌ی به‌ندیخانه‌که‌یانه‌وه بفرن، نه‌و خاتوونانه‌ی خواستووایه‌ له‌ شه‌تاویکی گه‌وره‌ بده‌ن و نه‌یانتوانیوه، هه‌موو چیرۆکه‌کانیش به‌پ‌رگای جۆرا و جۆردا ده‌چونه‌وه سه‌ر ئیواره‌ی په‌روانه . پالنه‌وانه‌کانمان هه‌میشه‌ نیوه‌یان م‌رو‌وف و نیوه‌یان گیاندارێکی دیکه‌ بوو. فه‌تانه که س‌ی‌ح‌ری‌از‌ترین حکایه‌ت‌خوان بوو، مه‌خلوقات‌ی دروست‌ده‌کرد نیوه‌یان له‌ گ‌ول و نیوه‌یان ئینسان بوو، نیوه‌یان م‌اس‌ی و نیوه‌یان ئاده‌می، نیوه‌یان کوکوختی و نیوه‌یان م‌رو‌وف، هه‌میشه‌ش ئیواره‌ی مه‌رگیانی ناوده‌نا ئیواره‌ی گ‌ول، یان ئیواره‌ی م‌اس‌یه‌که‌کان، یاخود ئیواره‌ی کوکوختی، له‌ گ‌ۆتایی هه‌موو چیرۆکی‌که‌شدا من و فه‌تانه ده‌گریاین، ئیواره‌ی په‌روانه‌ کللی ئێمه‌ بوو بۆ دووباره‌ بونیادنانه‌وه‌ی به‌سه‌رهاتی دنیا. هه‌لبه‌ت وه‌کو دوو عه‌ق‌لی پ‌چ‌وک له‌سه‌ره‌تای سه‌ره‌تاوه‌ له‌ شته‌کان راده‌ماین، ده‌گه‌رپایه‌وه بۆ پ‌و‌ژه‌کانی ده‌ستپ‌یک‌کردنی دنیا، بۆ مانای حکایه‌ته‌ جۆرا و جۆره‌کانی

دروستېبونی گه‌ردون و مروّف، هه‌میشه‌ش چیرۆکه‌کانمان ده‌که‌وته
نئوان دوو دونیا، دونیا‌یه‌ک که ده‌وستیّت و بۆ هه‌تاهه‌تایه‌ خۆی
دووباره‌ده‌کاته‌وه، دونیا‌یه‌کی‌ش مه‌خلوقاته‌کانی ده‌فپن و هه‌ریه‌که‌یان له
نئوئاره‌یه‌کی‌مردندا، به‌ر ئاسۆ ئاسنینه‌کانی کۆتایی خۆیان ده‌که‌ون.
من زۆرجار له‌ شه‌وه‌ دور و درێژه‌کانی ئه‌و تۆبه‌خانه‌یه‌دا له‌ فه‌تانه‌م
ده‌پرسی: «فه‌تانه‌ ئیمه‌ سه‌ر به‌ چ دونیا‌یه‌کین، سه‌ر به‌ چ به‌شیکه‌ ئه‌م
گه‌ردونه‌ین، ئه‌و به‌شه‌ی که یاسا‌کانی بۆ هه‌تاهه‌تایه‌ دانراوه، یان ئه‌و
به‌شه‌ی که مروّفه‌کانی پپن له‌ خولیا‌ی شیتانه‌ بۆ فپین...». فه‌تانه
دوا‌ی که‌میک بیرکردنه‌وه ده‌یگوت: «ئیمه‌ له‌نئوان ئه‌و دوو جیهانه‌دا
وه‌ستاوین و ده‌پوانین، چیرۆکه‌کان ده‌گپینه‌وه، حکایه‌تخانه‌کان سه‌ر به
هیچ دونیا‌یه‌ک نین».

سالانیکه‌ دور و درێژ من و فه‌تانه، پپچکردنه‌وه‌یه‌کی هیمن، به
ده‌وری ترس و ته‌نهایی و تاریکی‌دا پپچمانده‌کرده‌وه، ژبان و ئازادی خۆمان
له‌ چیرۆکه‌دا ده‌ژباين، هه‌ر ئه‌و شه‌وه‌ سه‌یرانه‌ش که درێژکراوه‌یه‌کی
نادیاری ئیواره‌ی په‌روانه‌ بوون، به‌ره‌و دووباره‌ خۆدزینه‌وه و خۆناسین
و گه‌ردونناسین بردینی، به‌ره‌و خویندنه‌وه‌ی قوول له‌ کتیبخانه‌ی
تۆبه‌خانه‌که‌دا. من زۆر جار بیرمه‌ده‌کرده‌وه و ده‌مگوت: «دورنیه‌ که
ئیواره‌ی په‌روانه، ته‌نها ئیواره‌ی قه‌ده‌ری هه‌ندێ که‌س بپت و هپچی
تر... په‌نگه‌ پۆزگارێک بپت ژبان به‌و جۆره‌ نه‌بپت، په‌نگه‌ سالانیک
به‌پۆه‌بپت، له‌ ته‌قویمه‌کانیدا ئیواره‌ی په‌روانه‌ی تیا نه‌بپت».

فه‌تانه‌ خۆی که له‌زه‌تیکه‌ سه‌یری ده‌بینی له‌وه‌ی چیرۆکه‌کان
به‌شیوه‌ی جۆرا و جۆر بگپیته‌وه، یه‌ک پوودا‌ی به‌ چنده‌ها پگا و
شیوه‌ی هه‌مه‌په‌نگ ده‌ستکاریده‌کرد، گه‌ر ئه‌مشه‌و چیرۆکیکه‌ بگپایه‌وه،
سه‌بی شه‌و به‌شیوه‌یه‌کی دیکه‌ ده‌یگۆپی، شه‌وی دوا ئه‌وه‌ش به
په‌نگیکه‌ تر وشه‌ و حکایه‌ته‌کانی په‌نگه‌کرد، ده‌شیگوت: «له‌زه‌تی

حكايت گيړانه وه، له زه تيکه له کتیبی نوسراودا نیه، که به سه رها تیک ده گيړپته وه، ده توانیت به ویستی خوټ ده ستکاری هه موو شته کانی بکهیت، بیټه وهی ناسه واری تاوانیک به جیبه یالیت، که سیش ناتوانیت به به لگه بیسه لمینې که تو ده ستکاری دونیات کردوه...».

دوای ماوه یه ک له جیبه یشتنی قوتا بخانه ی خوشکه توبه کاره کان، نیواړه یه ک هاتم و گوتم: «فه تانه، دواچار بپیارمداوه، چیروکی خوټمان، چیروکی پاسته قینه ی نیواړه ی په روانه بنوسمه وه... به بیټدرو... به بیخه یال». فه تانه ده یگووت: «ناه، خه ندان، خه ندانی هاوړیم، دروستکردنی کتیبیک مانای دروستکردنی دونیا یه کی داخراو، دونیا یه ک که که س ناتوانیت شتیکی لیږگوړیت... تو جاریکی تر په روانه ده به یته وه ناو شوینه داخراوه کان، ده بیه یته وه بو جیهانیک که نه و نایه ویټ تیا بژی... من دلنایام هیچ مړوټکی پاسته قینه نایه ویټ له ناو کتیبیکدا بژی». من ده مگووت: «دروستکردنی کتیبیک، مانای به نه به دیکردن، مانای پزگارکردنی په روانه له کوټانه بیکوټایه کانی مه رگ و پزگارکردنی له شوینه تاریکه کان. فه تانه، من ده بیټ په روانه له یادچوونه وه و فه رامووشی ده ربینم. ده بیټ خوټم له زوټمه تی نه و هه موو پوچییه بیټه ده ری، ده بیټ ئیلهامیک ترم بو ژیان هه بیټ و دوویاره نه و کچه بدوژمه وه که ناوی «خه ندان» بوو... نه و کچه ی له سالانی دور و دریژدی غه مخواردندا ونمکرد».

فه تانه خویشی نهیده زانی من له دوای نه و نیواړه یه وه چوټ ده ژیم، چوټ له به رده م هه موو په پوله یه کدا ده گریم، به چ هه سره تیکه وه له به رده م مه رگی په روانه کاند ده وه ستم، دواچاریش هه ستمده کرد که ته مه نم، خه یال کانه م، ترسه کانه م... هه موویان دریژکراوه ی نه و نیواړه سارد و به فراوییه ن. هه رکاتیک شه رمیکي ناوه خت دایده گرتم، ده مگووت گوناوی مردنی په روانه یه، هینده ی چاو تروکانی یادگار یکیش ده یخسته

بەحرى بېبىنى خەيالەو، دەمگوت گوناھى ئەو نینواریە، کاتیکیش
 ئارەزوو کەنم دەبوون بەژىر ھەرەسى ئەو گيانە خەجالەتەى تۆبە کارىكى
 پىر گومانەو، ديسانەو دەمگوت: «ئاه... ھەموو گوناھى ئۆھە،
 ئەى پەپولەکان». سالاھەى سال، ھەر شتىک بۆنى ژيانى لىبھاتايە،
 ھەر شتىک بۆنى ترسى لىبھاتايە، منى بەرەو نینواری پەروانە پادەکیشا،
 من بۆ ھەر کوپىک دەچوم دەکەوتمە ناو تۆپەکانى ئەو دونیاو،
 کە ھەرگىز لەگەل ئەو ژيانە ناکۆکەمدا نەدەگونجا، کە لە پۆزانى
 تۆبەخانەو ژابووم... بەلام دواجار لەپشت ھەموو ترسەکانەو،
 لەودىر فرمىسکەکانمەو، دەبوایە بۆ دەروازەیک بگەریم لەپىگایەو
 دووبارە وینەى ئەو دونیاو دروستبکەمەو کە لە خەيالەمدا پارچەپارچە
 بووبوو، شىوہەیک ببەخشمەو بە گەردونىک کە لە سالانى درىزى
 مندالى و ھەرزەکارىدا تەنھا وەکو مەعمایەکی خۆلەمیشى بىنبووم،
 ھەمیشەش لەپشت ئەو خەونەو بۆ دەستى پەروانە دەگەرەم...
 دەمویست ئەو لە ژىر وىرانە و گلکۆى سەردەمەکانەو پاكیشم و دووبارە
 ھەست بە ئامادەبوونی بکەمەو، دەمویست بگەمە پۆزىک، جىھانىک،
 پاستىيەک، کە تىايدا خودا و پەروانەکان تەبابىن و دۆستىن، جىھانىک
 ئەوان... بە مەحەبەتەو دان بە یەکدا بىنن و بە سۆزەو لە یەکتر
 بپوانن و ئامیز بۆ یەک بکەنەو.

کوٹایی

ههفتهیهک دوی «نیوارهی پهروانه». «مه‌عسوم» به خۆی و له‌چکێکی په‌ش و مانتۆیه‌کی قاوه‌یی درێژه‌وه‌گه‌یشه قوتابخانه. ئه‌و دوی گه‌یشه‌نتی و تا چه‌ندین پۆزیش قسه‌ی له‌گه‌ڵ که‌س نه‌کرد، له‌ته‌نهایه‌کی ته‌واوه‌تیدا ده‌ژیا، به‌لام دواتر له‌شه‌وه‌ درێژه‌کانی ته‌نهایه‌ی خه‌لوه‌تی ئه‌و تۆبه‌خانه‌یه‌دا، هێدی هێدی من و فه‌تانه‌ لێی نزیکبوینه‌وه. ئه‌و پاستیه‌ی که‌ ئێمه‌ خوشکی په‌روانه و میدیایین، مه‌عسومی تووشی ترس و سلۆکیه‌کی گه‌وره‌ کرد، هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه‌ گومانێکی قوولی به‌رابه‌رمان هه‌بوو، زۆر دره‌نگ توانیمان له‌و دوودلێ و ترسه‌ی خۆی پاکیه‌که‌ینه‌وه. به‌ ئاشکرا وه‌سواسێکی په‌ش بالێ به‌سه‌ر گیانیدا کێشابوو، له‌و باوه‌رده‌دا بوو که‌ ئێمه‌ ده‌مانه‌وێت تۆلێ لێیه‌که‌ینه‌وه. زۆر شه‌و قوتابخانه‌ له‌سه‌ر هاوار و قریشه‌که‌کانی ئه‌و به‌ئاگاده‌هاته‌وه. من و فه‌تانه‌ له‌ سه‌ره‌تادا خۆشمانه‌ده‌وێست، به‌لام که‌ له‌گه‌ڵیدا که‌وتینه‌ دوان، که‌ گویمان له‌ حکایه‌ته‌ درێژ و نااساییه‌کانی گرت ده‌رباره‌ی شه‌و و پۆژه‌ سه‌یره‌کانی «عه‌شقستان»، که‌ له‌ زاری ئه‌وه‌وه‌ چیرۆکی دواهمین هه‌فته‌کانی ژیا‌نی په‌روانه و میدیایان بیست، که‌ فرمێسکه‌ پاستگۆکانی په‌شیمان و سه‌ره‌تمان بیه‌ی، لێوکه‌سته‌نه‌کانی نامورادییان بیه‌ی، هه‌یج له‌ دلماندا نه‌ما... به‌لام تا ئه‌و پۆژه‌ش که‌ مرد ده‌بایه‌ پێی بلێین: «تۆ که‌ست نه‌کوشتوه... تۆ بیگوناھی... تۆ خه‌تات نییه‌». بیه‌وه‌ی

هیچ میزیک نه و په شیمانی و ههست به دهستخه رۆی و غه مگینییه ی ناو دلی بسرپته وه، گومانیک وایده کرد زهینه بی کویتستانی، باوه پ به توبه و نوژکردنه کانی نه کات.

نه و شه وه دوی نئیوارهی پهروانه، که به ناو گهردی مردنی په پوله کاندایه پاینه وه بۆ قوتابخانه، زهینه ب هیچی نه گووت، که من سهیری چاوه سوور هه لگراو و فرمیسه که به کوله کانی نییه ی کرد و دووباره ده رگای ژووره که ی له سه ر خۆی داخسته وه، تا چه ندین پۆز دوی نه وهش ئاسه واری په شه باکان هه ر به قوتابخانه وه دیاربوو، من و فه تانه دوی گه پانه وه مان چووینه وه ژووره که ی خۆمان، چه ند پۆزیکیش نه چووینه وانه کانه وه، زهینه ب به هیمنی لیگه پا نییه پرسه ی خوشکه کانه مان بژین، له وه زیاتریش، ده رفه تی به خشییه هه ندیک قوتابی، تا سه ره خۆشی خۆیانمان پیتلین، ئیدی دوی نه وه هیدی هیدی له گه ل تیپه رینی پۆزه کان و هه فته کان و مانگه کاندایه ... هه مووشتی ئاسایی بووه وه و ژیانمان له توبه خانه گه پایه وه دۆخی جارانی خۆی.

چیرۆکی ژیا نی من له و ساله دوور و درژانه دا، به سه رهاتیکی سه یر و سه ره خۆیه، حکایه تیکی جودا و قوول، که ده شیت پۆزیک له پۆژان له شوینتیکی دیکه دا بیگیتپه وه ... له گه ل نه وه شدا به رله وه ی نه م دنیا به جیبه یلیم، ده مه ویت ئاوړیک له و گۆپانکارییه سه یرانهش بده مه وه که له و چه ند ساله دا به سه رمده ات، نه و سالانه ی که گه لیک دوور و درژتر و له سه ره خۆتر بوو له هه موو پۆزه کانی دیکه ی ژیانم ... چه ند مانگی یه که م دوی نئیوارهی پهروانه، پۆز دوی پۆز من بۆشاییه ک و ترسیکی گه وه له گیاندا گه وه ده بوو، هه ر ده ره نجامی نه و بۆشایی و سامکردنهش بوو ملمدایه به ر نه و ئاره زوو ه شیتانه یه ی فه تانه بۆ دروستکردن و گۆپانه وه ی حکایه ته کان، ماوه یه کی ژۆر نه و چیرۆکانه ی که له سه ر دنیا و ژیا ن و مه خلوقات و شاره جۆرا و جۆره کان دروستمانده کرد، به جۆریکی

سەير دەيىرىدىن... بەلام ھەموو شەيىك دۋاي كۈتايى چىرۈكەكانمان، من چەندىن سەعات لەسەر جىگاگەم دەمامەو ۋە بىرم لە دۇنيا دەكردەو، ئەو بىر كىرەنەوانەش وای لىكردم لە جەوھەرى خودا پامىتىم، چەند مانگىكى پەبەق لە عىبادەت ۋە دۇعا منيان بەرەو لاۋازىيەكى سەير برد، بەلام ھىچيان لە گومان ۋە پرسىارەكانم نەگۆپى، ھەستەدەكرد ساتە پاستەقىنەكانى عىبادەتى من ئەو كاتانەيە كە شەوان درەنگ بىر لە دۇنيا ۋە جوانى ۋە خولقاندن ۋە نەيتىيەكانى مرؤف دەكەمەو. بەلام ھەمىشە لەنەتوان پاستى خودايەكدا كە دەمبىنى ھەموو ئالۋىيەكانى گەردۈنى پىكەو گونجاندوۋە ۋە ھەمەپەنگىيەكانى خولقاندوۋە ۋە يەك لە تەك يەكەو دابىاون، لەگەل خودايەكدا كە سزايەكى خويناۋى بۆ ئارەزوۋە پچوك ۋە سادەكانى مرؤف ئامادە دەكات، سەرم لىدەشىۋا. زۆر شەو گومان ۋە دوودلى دەيكوشتم، پىموابوو من لە زولمەتلىكى بەرىندا نوقم ۋە لە ھىچ تىناگەم، كە سىش نەبوو دوودلىيەكانى خۆمى لا ئاشكرايەم. لەو پۇژە تالانەدا فەتانە بىرى لە ھىچ نەدەكردەو، خولىاي ھەمىشەيى ئەو ھەمەپەنگىردىنى حكايتەكان بوو، دەيوست ھەموو پاستىيەكانى دۇنيا «كە بە پاستى ژەھراۋى ۋە ئاگرىنى دەزانىن» لە پىگاي حكايتەكى خەياللىيەو ۋە بگىرپتەو. ماۋەيەكى درىژ من بىھاۋرئ ۋە ھاۋدەم، گومانەكان ۋە پرسىارەكانى خۆم دەژىام، بەلام تا دەھات نىگەرانى ۋە دلەپاۋكىم گەرەتر ۋە گەرەتر دەبوون، ۋەك نەخۇشىك لە شەو درىژەكانى تۆبەخانەدا دەھاتم ۋە دەچووم، ۋەك شىتتىك بۆ شىتتىك دەگەپام، بەتەنھا نەدەگىشتە قوۋلايىيەكەي... ئىدى چارەم نەما، دەبايە شەيىك ئەو ھەموو پرسىارانە بخەمە بەردەستى ئەو، شەيىك بچمە خەلۋەتى زەينەبى كۆيستانى... ئەو ھەر لە سەرەتاۋە بەئارامى گوئى لىكرتم، من لەو شەو درىژانەدا كە باسى خۆم ۋە باسى پرسىارەكانم بۆ ئەو كرد پتر لەو ئافرەتە تىگەيشتەم، ھەستەكرد ئەو ژنىكە گەر

خۆت نەینییەکانی دەرونتی بۆ بدرکێنیت و تەلیسمی خۆتی لەگەڵدا بەشێکەیت، بە قوولای و ئارامی لەگەڵتدا دەدویت، وەلی گەر بەهاتبایە و خۆی ئەو نەینیانەی ئاشکرابکردایە وەک شەیتان سەیریدەکردیت.

پرسیارەکانی من دەربارەی خودا و خەلیقەت و شەریعەت و یاساکانی سروشت، زۆرجار لە هەمان ئەو وائانەووە وەرگیرابوون کە مامۆستاكانمان پێیان دەگووتین، بەلام من هەمیشە بە شیوەیەکی دی و بە ڕێگایەکی دیدا تەفسیرمەدەکرد. زەینەب زۆرجار دەیگوت: «ئەو بۆشاییە گەورەییە مردنی پەروانە لە تۆدا خۆلقاندویتی، تەنها بڕوایەکی بەهێز بە خودا و پیغەمبەرەکان پەڕیدەکاتەو». ئەو دەیزانی من وەک بوونێکی پچوک ترس و پرسیاری گەورە دەمەیتیت و دەمبات، هەندێ جار بۆ ماوەی درێژ نەمدەتوانی قسە لەگەڵ کەسدا بکەم، زۆر شەو فەتانه درێژەیدەدا بە حکایەتە عاجباتییەکانی لەسەر ئەو پوچلەبەرانی نیوەیان مڕۆفە و نیوەکەی دیان بایە یان هەور، بەلام من نەمدەتوانی گوێی لێبگرم. گویشم لە گیرانەووەکانی مەعسومە نەدەگرت، بۆ ئەو شەو تاریکانەی لەگەڵ پەروانەدا ژابوو. وەک دەرویشێک زیکرە قوولەکان و پڕیانکردبیت بە تۆبەخانەکەدا دەگەڕام، زۆرجار زەینەب بە وردی چاوەدێری سوپاندنەو و پەڕشانییەکانی منی دەکرد، بەلام پۆژان تێدەپەپی و من سەوداسەر و مەستەر و خەیاڵۆیتەر بیرم لە خودا دەکردەو، سالان دەپۆیشت و زیاتر و زیاتر دەگەیشتمە بینینی یەزدان بەو جۆرەکی کە لەگەڵ پاستی مڕۆف و سروشتدا بگونجیت. من وەک تۆبەکارەکانی دیکە تەنها لە عیبادهت و نوێژ و خۆپندنەو و لەبەرکردنی ئایەتەکاندا بۆ خودا نەدەگەڕام، من دەمویست لە جێگایەکی تردا خوا بدۆزمەو، خواستمبوو ڕێگایەکی قوولتر بگرمەبەر بەرەو ئەو، دەمویست بە جۆریکی دیکە ببینم، هەرگیز لەو نوسراو و تێکستانەدا خودام بۆ نەدەدۆزرایەو، بەلکو پێمابوو خوا لە مانای کۆی گەردوندا و لە جەوھەری هەمەپەنگی دونیادا خۆی

به رجه سته ده کات، له شه ویک له شه وه کانی سکالا و گفتوگودا له گهل زهینه بی کوستانیدا، پیمگووت: «ماموستا، شه ریه تی خودا پیچه وانه و دوژمنی نه و جه وه ره نییه که خودا وه کو یاسا له ناو گیان و ناره نو و بیرکدرنه وه و غه ریزه کانماندا جییده هیلتیت... جه وه ری خودا له ناو نه و یاسا ژیره وانکی و نادیار و به هیژانه دایه که واده کات مه خلوقاته کان ژیانیان خوشبویت، هر شتیک بمانباته وه سهر خوشه ویستی ژیان خوداییه».

هه ستمده کرد سالان ده پوات و تیرامانی به رده وام، بیرکدرنه وه ی زیاتر و زیاتر، تی فکرینی هه مه چه شن، ده مگوپیت... هه ندیچار بیرکدرنه وه کانم ده بیردم بۆ جیهانیکی زۆر دور له جیهانی زهینه ب، که ورده ورده وه کو ماموستایه کی توندوتیژ و پهق له گهلما مامله ی نه ده کرد، زۆرجار به پزیرکی قبول و گومانیکی پاسته قینه وه له گهلما بیرده کرده وه.

هه ندی شه و که من له تی فکرین ماندووده بووم، ده چومه پال فه تانه و ده مگووت: «فه تانه با حکایه تی نیواری په روانه بگپینه وه». نه و هه میشه له چیرۆکی عه شقی میدیای غه مگینه وه بۆ مانگ دهستی پیده کرد، هه ندیچار له و سهره تایه وه ده گه پایه وه بۆ پرسیارکردن له ئاده م و به سهرهاتی ده رکدرنی له به هه شت، نه و هه میشه له «میدیا و مانگ» وه ده گه پایه وه بۆ پرسیارکردن له خه لیه قه ت، به لام شته کانی به ساده بییه کی بیمانا وه رده گرت، من هه میشه قسه کانم له ده می ده سته ند و بۆ دورتر پامده کیتشا. ده مگووت: «ئاده م و حه و له به هه شت شتیک فیربوون، دیواریکیان شکاند، نه ئینییه کیان دۆزییه وه، ده رکدرنی ئاده م و حه و له به هه شت نه فره ت لیکردن نه بوو، به نه حله تکردن نه بوو، چونکه خودا هه رگیز مرۆفی وه کو شه یتان ته ماشانه کردوه... سه یرکه، فه تانه، سه یری نه م زه وییه گه وره یه بکه، نه م زه وییه بۆ ئاده م نه و جیگایه بوو که ده بایه تیایدا درێژه به نه زمونه کانی خو ی بدات، درێژه به دۆزینه وه کانی بدات، زه وی لایۆرکی گه وره یه، تییدا خودا توانا کانی مرۆف

له سهر نه زموښکړدن و ډوژینه وهی تاقیده کاته وه، به هه شت نه و شوینه په که وجود تیايدا یهک پهنگ بووه، به لام زهوی شوینی تینویتییه، شوینی ناره زوویییه که مړوف زیاتر و زیاتر به ره و پیشده بات، فه تانه، بروانه ... من نیستا، دوی نه م چند ساله مردنی په روانه و میدیا وه کو مردنی که سانیک ده بینم که پښکایه کی دیکه یان تاقیده کرده وه، پښکایه که له بهر هر هویه که بیت نه گه یشته هیه، به لام دلنیا م لای په زدان نه وان درېزه یان به و ناره زووه په سه نه داوه که به جه وه هر شادم له به هه شته وه له گه ل خویدا هینا ویتی. شاه ... فه تانه، هاوړیم، من واده بینم که خودا له و کاته وهی مړوفی دروست کرده، گیانی گه پانی بؤ پښکایه کی تر، جښکایه کی تر، ژیانیک کی تر تیا چاندووه ... بیننه، فه تانه، بیننه، من ناره زووی فرین، ناره زووی نازادی به ویستیک کی خودایانه ده بینم».

فه تانه هه ندیچار به ترسه وه ده یگوت: «نه مه مانای نه وهی، هه زاران هه زار که س، هه زاران نیماندار، نه یانتوانیوه به وردی له جه وه ری خودا تیښگن» من به که رمییه وه ده مگوت: «بیگومان ... بیگومان، بینینی جه وه ری خودا و مانا گه وره کانی، له توانای مړوفه پچوکه کاندانیه». من زورچار هه موو نه و قسانه م بؤ زهینه بی کویتسانی دووباره ده کرده وه، هه ندیچار نه و خراب ده شله ژا، به لام بیده نگ ده مایه وه و هیچی نه ده درکاند. زهینه ب جودا له په شیویه پوچییه کانی خوی که زورچار پرسیار و بیرکړنه وه کانی من ده یه ژاند، نه یده هیشت به هیچ شیویه که نه و ته فسیر و لیکنده وانه له گه ل کیزه کانی دیکه دا بخرمه پراوړزه وه. شه ویک پیښگوت: «نه و پښکایه ی مړوفیک به ره و خودا ده بات، له وانه په په کیکی دی به ره و شهیتان به ریت».

شه ویکیان پیده چوو زور بیرکړد بیته وه، هات و له سهره خؤ بانگی کړدم و گوتی: «خندان، خندانای چکوله، تؤ دووباره ده بیت بگه پیته وه نه و کتیبخانه په ... بگه پتوه بؤ نه وی». من هه رگیز زهینه بم به و جوړه

نه بینیبوو، گهرم و گوپ و پر له تین و ناووی ژیان. ویستم تیگه م بو من په وانه ی نه و کتیبخانه یه م ده کاته وه؟ تنها گووتی: «برو، برو و هیچی تر». پاش ماو هیه کی درېژ دووباره که وتمه وه ناو جیهانی کتیبه کان، به لام نه مجاره یان به گیانی خوینده واریکی پر له پرسپاره وه، هر له و پوژانه شدا ماموستایه کی بچکولانه و شهرمنی دیکه هاته قوتابخانه ناوی «شهوگار» بوو، چندی شهرمن بوو، هیندهش پر له نهیئی و تهلیسم بوو، نه ویش زوړبه ی کاته کانی له کتیبخانه ده برده سر. نه و دواتر چنده ها کتیبی جوړا و جوړی بو هیتم که له و کتیبخانه یه دا نه بوون، هرکاتیک له سه فهر و مؤله ته کانی بگه راپایه ته وه به دزی زهینه به وه به سته یه ک کتیبی نویی دهیئا که تنها من و نه و ده مانخوینده وه، که زانیشی من و فه تانه نوقمی ده ریای حکایه ته کانین، بو یه که مجار له ژیاندا چنده ها کتیبی چیروکی بو هیتم. من له و کتیبخانه یه دا درېژم به خولیا و بیرکړنه وه کانی خوځمه دا، هر له و کتیبخانه و له ناو دپری کتیبه کانداه ستمکړد ورده ورده ده بمه شتیکی دیکه، هه ستمکړد سالانی ژیانی نیو توبه خانه له شی منی کوشتووه، نارووه کانم له ژیر خه فه ت و ترس و گوماندا مردوون، نه و پیاووی که شهوان ده هات ئیدی که متر ده رده که وت، زوړ شه و ده مویست بانگیکه م، ده مویست پیلیم: «بو و هکو جارن ده رناکه ویت؟» به لام بیرکړنه وه ی زوړ له شی لاواز کړد بووم، شه هو ته کانمی مراند بوو، گومان له خوځ و له جیهان و له خوادا، تینی بو نکړدن و خه یالاندنی نه و پیاووی له ناومندا کوشتبوو. به لام به پیچه وانه شه وه هه ستمده کړد نه و کتیبخانه یه شه هو ته ټیکی گه وره ی ترم تیا دروستده کات، شه هو ته ی بینین و دوژینه وه و بیرکړنه وه ی جیاوازا، خویندنه وه ی سهیر سهیر، تیپرامانی بیسنوور، نه وانه هه موو منیان گه یانده هه ندی جیگای ترسناک، له گه ل شه وگاردا زوړ شه و پیاسه ی دوور و درېژم ده کړد، ده مگووت: «ماموستا، مانای چی خودا که گه ردونی

بەم ھەمەرەنگییە دروستکردووە، ھەمەرەنگی قبوڵنەکات؟ مانای چى خودا
خۆی ئەو ئارەزووە مەزنەى ھەبوو بۆ خوڵقاندن، ئارەزوویەک ملیۆنەھا
ئەستێرە و خۆرى لێکەوتۆتووە، ئارەزوویەک لە حیکمەتى غونچەپەكەووە تا
ھەموو حیکمەتەکانى دیکەى گەردونى لە خۆیدا کۆکردۆتووە، ئارەزووی
خوڵقاندن و دۆزینەوێى مەرفى پێقبول نەکریت؟ مانای چى، خودایەک
گەردونى لە جولە و نوێبوونەوێەکی بەردەوامدا دروستکردووە، دژى ھێز
و توانای فرین و نوێبوونەووە و گۆدان بێت لە مەرفدا؟ خودا كە مافى
بەخشىووە ھەموو شتەکان بژین و شوێنیان ھەبێت و گەشەبکەن، مافى
بەخشىووە درەختەکان جوانى خۆیان، گەشەنەوێى خۆیان، پەرونەقى
زیندووی خۆیان ئاشکراکەن، مافى بەخشىووە گیاندارەکان، لە سنوورى
بوونى خۆیاندا ئازادبن، بۆ دەبێت ماف نەداتە مەرف كە مەزنترىن
و قەشەنگترین داھێنانى خۆیەتى، یاخود ماف نەبەخشیتە عەقل كە
سیحراوێترین شتى ئەم گەردونەپە، بیریكەتەووە، شتى نوێ ببینیت،
گومانبكات، ھەلەبكات؟ مانای چى، ئەوێ ئەم ھەموو شێوە جیاوازی
بوونى خوڵقاندووە، ئەم ھەموو مەخلوقاتە دژ و جودایەى لەسەر زەوى
کۆکردۆتووە، ھەرگیزیش نەيگوتوووە شێرێك لە كەنارییەك پێرۆزترە،
كەنارییەك لە مێشەنگێك مەزنترە، سوار نەدات دیانەتەكان پێكەووە
بژین، عەبدایەتى قبوڵبكات، لەسایەیدا تەفسیرە جیاوازیەكانى دنیا وەكو
یەك مافى خۆیان وەرگرن، سەیركە مامۆستام، من تا زیاتر دەپوانم
زیاتر تێدەگەم كە گەورەترین عاشقى جیاوازی لەم گەردونە گەورەپەدا
خودا خۆیەتى... بۆ ئەوێ ئەو جەوھەرەش ببینین، دەبێت سەیری
ھەموو گەردون بكەین، بۆ ئەوێ مەزنى خودا ببینین بەسنیە تەنھا
بە چەند دێرێكى ناو كۆتیبەكانییەو بەگێرسینیەو، من تەنھا یەك كوفر
دەبینم، ئەو كوفرەش پچوككردنەوێى یەزدانە بۆ یەك واتا و یەك وتە و
یەك مانا، خوداپەرستى گەورەش ئەو كەسە نییە كە بەسەر كۆتیبەكاندا

ده‌که‌وِیت، به‌لکو‌ئو گیانه‌یه که خودا له گه‌وره‌ی و لایه‌نه گه‌ردونی و موعجیزه گشتیه‌کاندا ده‌بینیت، گیانی‌که که ته‌نها له نیوان دپه‌کاندا بۆ خودا ناگه‌ریت، به‌لکو له هه‌موو جیگاهه‌کدا بۆ مانا و جه‌وه‌ری ئه‌و ده‌که‌ریت».

دواچار ده‌مگوت: «خودا مرۆفی به‌ ملیۆنه‌ها شیۆه بینوه . ملیۆنه‌ها سیمای داوه‌تی... چۆن ده‌مانبوریت گه‌ر ته‌نها به‌ یه‌ک شیۆه بیبینین، چۆن ده‌مانبوریت گه‌ر ئیمه ، ئه‌و وه‌کو حاکمییکی بیرته‌سک ته‌ماشابه‌کین، که کتیییکی له‌به‌رده‌ستدایه و په‌په‌کانی هه‌لده‌داته‌وه و به‌پیی ئه‌و کتیه‌ حوکمه‌ده‌دات... مامۆستام ئه‌وه سوکایه‌تییه‌کی گه‌وره‌یه، دابه‌زاندن و که‌مکردنه‌وه‌یه له هیزه به‌رین و داهینه‌ره‌کانی خودا».

پۆژ دوا‌ی پۆژ پتر تیده‌گه‌یشتم من خه‌تایه‌کم نه‌کردوه شایسته‌ی ئه‌و تۆبه‌ دور و دریزه‌ بیت، هیچ کچی له‌و قوتابخانه‌یه‌دا، جگه له‌ گونا‌هییکی وه‌همی گونا‌هییکی تری نه‌کردوه، شه‌ویک به‌ توپه‌یی‌وه به‌ زه‌ینه‌بی کو‌یستانیم گوت، که تا ده‌هات پیرتر و هه‌م‌تر ده‌ینواند: «مامۆستام، ته‌نها که‌سانیک که ده‌بیت تۆبه‌که‌ن، ئه‌وانه‌ن که خودا بۆ ئه‌زیه‌تکردن و به‌نه‌فره‌ت لیکردنی مرۆفه‌کانی دی به‌کارده‌هێنن، به‌ بی جیهانی‌ک نا‌زین مرۆفه‌کانی دیکه‌یان تیادا نه‌کردبیتته کافر... هه‌موو شتی‌کیش ده‌که‌ن بۆنه‌وه‌ی ئه‌و دونیایه بخولقی‌نن و خودا بۆ سوکایه‌تی‌کردن و زه‌لیلکردنی که‌سانی دیکه به‌کاربه‌هێنن، خودا به‌ جۆری‌ک ته‌فسیرده‌که‌ن تا بیکه‌نه‌ دوژمنی مرۆف... ته‌نها بی‌پروا ئه‌وانه‌ن که پاکتی‌یه‌کی درۆ به‌ خۆیان ده‌به‌خشن و پیستی‌یه‌که ده‌به‌خشنه ئه‌وانی دیکه، ئه‌وانه‌ن که ناتوانن خودا له‌ودیه‌و ئه‌و پاک‌ی و پیسییه وه‌همیه‌وه ببینن که هه‌ر خۆیان دایان‌تاشیوه».

سالانیکی زۆر فه‌تانه و مه‌عسوم شه‌وه‌های شه‌و گۆیان له ته‌فسیره‌کانی من ده‌گرت و جاری‌کی دیکه سه‌رسامانه بیران له جیهان

ده كرده وه، فه تانه ده یگوت: «من هه میسه دلتیابووم كه بیخه تام... هیه كات گومانم له بیخه تایی خۆم نه بووه». مه عسوم ژۆر شه و ده گریا و ده یگوت: «به لām نه وهی له به ردهم مرۆفدا خه تابارییت، له به ردهم خوداشدا خه تاباره». من ده مگوت: «خودا پیوانه ی خۆی هیه، بۆ هه ر شتیكیش كیشانه یه كی هیه وه كو كیشانه كانی تر نییه». نه گه رچی من به شیوه یه كی تر سه یری خودام ده كرد، به لām هیشتا وه كو مه عسوم ترسه كانم له خودا وهك خۆی بوو، هه ستیشمه كرد نه و پوانینه سامداره بۆ خودا به ئاسانی له ده رونمدا پاك نابیته وه، به لām ده مگوت نه و سامه له خودا مرۆفه كان چاندوویانه و په یوه ندی به جه وه ری خودا وه نییه. مه عسومه ش هینده ی بیرى له سزا و دۆزه ده كرده وه، ترسه كانی ده یان جار گه وره تر ده بوون، به جۆرئ به هیه شیوه یه ك توانای نه بوو خودا، وه كو مه حبه ت و عه شق ببینییت. كه له قوتاخانه ی خوشكه تۆبه كاره كانیش چوینه ده ره وه، مه عسوم هه میسه ترسیكى گه وره ی به رامبه ر یه زدان هه بوو، یه زدانى وه كو چاویكى به دنیا ز سه یره كرد كه به رده وام له پشتوه له بۆسه یدایه، خودای وه كو پیاویك ده بیینی كه قامچی كووتیده كات، وهك پاسه وانى به ر به ردیك كه مرۆفه كان له سه ر سه نگه سپیه كه ی سزاده درین. تا نه و پۆزه ش كه له سه ر جیگاكه ی خۆی پالكوته، بئى هیه نیشانه یه كی دیاریكراوی مردن، گیانی سپارد، نه و ترسه له خودا و له بالنده كان هه ر له گه لیدا بوو.

نه و ساله دوور و دریزانه ی من له گه ل زهینه بسى كوستانیدا ژيام، هه ستم نه كرد نه و خاتوونه جورئه تده كات په فتاری خۆی بگوریت، هه ر كیزىكى نوئ دهاته تۆبه خانه وه ده بایه به هه موو قوناغه كانی تۆبه و پامكردندا بپوات، به لām سال دواى سال نه و دلپه قى و توندپه ویه تیایدا كزتر و كزتر ده بوون، به رامبه ر منیش به په حمت و به په حمت ده ینواند، به لām ده شترسا شته كانی له ده ست ده ربجیت، ده ترسا نه و پیاوانه ی

نه وقاف که وه رزی جاریک ده هاتن و برپا و عه قیده ی ئیمه یان ده پشکنی، لئی پازینه بن. ده ترسا به جورئکی دی بیر له تۆبه بکاته وه، جیاواز له و شیوه یی له ده فته ری نه و چند به رتیه به ره دایه که له وه زاره تی کاروباری ئایینه وه سه ره رشتی ده رونی مه خلوقاته کانیا ن ده کرد. دوا جار هیچ کات هیچ گورانیکی گه وره له و دنیا یه دا پروینه دا، هه ندی شه و که پتکه وه پیاسه مانده کرد، که شهرمی نیوان ماموستا و قوتابی له نیوانماندا شکا، ده یگوت: «خه ندان، من ده بینم که تو خودا ده بینیت، خودا له هه موو ده رکه وته کانیدا، نه وه ش خوشحالمده کات، به لام ئایین له به شیکی گه ورهیدا ته نها په یوه ندی مرؤف و خودا پتکناخت، به لکو په یوه ندی خه لکیش پتکده خات، په یوه ندی مرؤف به مرؤفه وه، نه گه ر نه وه مه ره نگیه ی خودا خولقاندویتی بکه ویته ژیا نه وه، مرؤفه کان بیبین و نه زمونی بکه ن، ده سه لاتداره کان بیکه ن به په یرو، هه موو شیرازه کان ده شیویت، خه ندان، ده بییت تو تیبگه ییت که «شیرازه» و دروستکردنی مرؤفی ده ستمو و گوپایه ل، نه وه جه وه ری نه م قوتابخانه یه یه، ئیه وه بویه لی ره ن تا شیرازه کان دونه تیکنه چیت، جله وکردنی ئینسان بو ئینسان له سه ر پۆشنایی شه ریعت، نه وه نه رکی ئیمه یه، ئیمه ناتوانین قولتر بو خودا بروانین، قولتر له وه ی نه م وه زیفه یه بۆمان دیاریده کات، له به رنه وه گه ر شته کان له یاد بکه یین و به پیی نه و سه ی رکردنه ی تو کار بکه یین، ده بییت نه م قوتابخانه یه هه لوه شینینه وه، ده بییت زۆرشت له م دونه یاهه بگوپین، ده بییت ده رگاگانی ژیا ن بو زۆر شتی تازه بخه یه سه ر پشت، که له توانای مندا نیه قسه ی له سه ر بکه م...».

من و زه یه بی کویتسانی سالانیکی زۆر به و جو ره پتکه وه ژیا یین، به لام زۆریه ی کیزه کان ی تۆبه خانه که منیا ن وه کو کچیکی نه خوش و وپینه باز ته ماشاده کرد. جگه له مه عسوم و فه تانه که سی دیکه به راستی گوپی بو نه گرتم، ماموستا کانیشم جگه له شه وگار هیچیا ن ده رفته ی

نزیکبۆنەوهیان پێتەدام، هەمووشیان مەحەبەت و گوێگرتنی زەینەبیان
بۆ من بە ئاسایی وەرگرت، چونکە ئەو کاتیکی زۆری لەگەڵ زۆریی
کێژەکاندا دەبردەسەر.

لەو سالانەدا پورم و دایکم و بابم کۆچیانکرد و هەموو پرسەکانیش لە
مالی پورم سازدران... براکانیشم یەک لە دوا یەک لە بۆنەی جیاواز و
بە شیوەی جیاواز ولاتیان بەجێهێشت و گەشتە خۆڕئاوا، من هەرگیز
ناوینیشانیکم لەوانەوه بۆ نەهات، هەتا تاقە نامەیەکیش چییە بەدەستم
نەگەشت. دوا دیاری ئەوان بۆ من برێکی زۆر پاره و پسوڵەیەکی بچوک و
پەشباوی تاپۆ بوو کە هەموویان پێکەوه ئیمزایانکردبوو و ئەو خانەویان
و هەکو دوا نیشتەجێ بۆ بەجێهێشتبووم. من لە میژبوو بریارمدابوو کە
چیدیەکە ئەو تۆبەخانەیە بەجێهێڵم و بگەرێمەوه و لەو خانە خالی و
تاریکەدا درێژە بە ژیان بدهم و ئەو پارەیە بۆ ژیان تەرخانبکەم و خۆم
بۆ گێڕانەوهی ئەم چیرۆکە ئامادەبکەم. لەو کاتانەشدا لەناکاو دەولەت
لەو پەڕی هیژەوه تووشی نشت و نوچدانیکی گەورە هات و هیدی هیدی
شیرازەکانی تێکچوو، نەدارییەکی ترسناک ڕوویکردە ولات، چەندەها هیژ
و حیزب و کۆمەڵەی سەیر سەیر لە ژێر زەوییهوه سەریاندهیئا، من
لە تۆبەخانەکهدا نەمدەتوانی و نە ویستیشم هەبوو گۆی لە چیرۆکی
ئەو گۆڕانکارییه سەیر و خێرایانەی ولات بگرم، تەنها پەییەندیم بەو
خەراباتەوه لە ڕێگای کۆژاندنەوه بەردەوامی کارەبای قوتابخانەکهوه بوو.
پۆژیک چەندین مامۆستای ئایینی هاتن و گوتیان کە هەموو ئەو کچانەی
ژیانی تۆبەکاریان تەواوکردووە دەتوانن بپۆن و لە شار و گوندەکاندا درێژە
بە پەيامی خوێان بدهن. نیوه پۆیەکی بەهار من و فەتانه و مەعسوم
هەموو شتەکانمان پێچایهوه و بێتەوهی هیچ خەیاڵیکمان دەربارەی
چارەنوسی داهاوو لەبەرچاوییت، لە جێبێکی بچکۆلانەدا گەڕاینەوه بۆ

شار. لە شاریش کەوتینەووە ناو جیهانی سەیری ئەو هەموو گۆپانکارییە خێرایانەى کە دوور لە ئێمە و بەین ئێمە پڕویاندابوو، مەعسوم لە شار هەمان ئەو جلانەى لە بەردابوو کە بە کۆمەڵ لە قوتابخانەى خوشکە تۆبەکارەکان دەمانپۆشی، من و هەتانه هێدی هێدی جلی دیکە و پەنگی دیکە شەمان لە بەردە کرد، من لەو پۆژەووە ئیدی ئازادتر لە گەڵ پەپۆلەکاندا دەژیام. لە یەکەم شەووەو هەموو پەنجەرەکانى مائم کردەووە، ئەو مائە خالییەى تەنها یەک ئینجانەى بە جیماوی تێدا بوو کە لە پشتییەووە ئەو پەیکەرە بچکۆلانە و تۆزاوییەى عەشقم دۆزییەووە، ئەو پەیکەرەى چەندین سأل لەو وەبەر پەروانە لە شەویکی تاریکدا لە وەرشە یەکی بێدەنگی ناو دارستانیکی دووردا، دەریهێنا بوو و بە دەستی گەنجیکی چاوشیندا پەوانە یکردبوو. یەکەم شەو بێ پاخەر و بێ بالیف، لە سەر عەرەدە پەقەکە لە ناو هەموو یادگارەکانى مندالی خۆم و پەروانەدا خەوتم، لە نیووە شەو دا هەستم بە هاتنى پەروانەکان کرد. هەستم بە کۆبوونەووە و فرینى ئەو گەرەدە نازکەیان کرد لە هەوای کپ و بێدەنگی ئەو مائەدا. هەستمکرد پەپۆلەکان پێمەلێن ئێمە لێرەین و هەمیشەش لێرە دەبین، ئیدی لەو شەووەووە پەپۆلەکان منیان جێنەهێشت، ئەوان هەمیشە لێرەن... نزیکن لە من، نزیکن لە نوێتەکەم، نزیکن لەو کورسى و میزە بچکۆلانەى ئەم چیرۆکەى لە سەر دەنوسم، نزیکن لە شوشەى مەرەکە بەکەم. لە گەڵ ئەوەشدا ئەو ژيانە دوور و درێژە لەشى بە جۆریکی ترسناک خەفەکردبووم. من دەمگوت، تا ئەو پۆژەى کە چیرۆکی پەروانە دەگێرێمەووە، خۆم بە مردوو دەزانم، کە دەستیشمکرد بە گەپان لە دواى سەرەتا پاستەقینەکانى ئەم چیرۆکە، سەیرم لەووە دەهات کە چەندە خێرا هەموو ئەو شوێنە گرتگانەى شانۆی پووداوەکانى ئەو چیرۆکە بوون و یرانبوون و ئاسەواریان نەماو. لە دواى هاتنە دەرەووەى ئێمە لە قوتابخانەى خوشکە تۆبەکارەکان، ماوێهەکی زۆری نەبرد لە بەر کەمى